¾ d’aixeta

31 maig 2011

Sonet 2/4 de VI (que cap al darrer vers es torna el Sonet XII)

Sonet *2/4 de VI* (que cap al darrer vers es torna el **Sonet *XII***)

Als quatre anys cardaire precoç,
Abans la cosina de dotze
Al suc del seu cony pruïnós
No volgués piu qui hi esbotza,

La festegí fent-li versets
Dient de l’àvia i jo el col·lotge:

“*—Deus tindre espatllat el rellotge*
(Em retreu si ens banyem nuets).

No se’t belluga mai la busca
De dos quarts de sis, set o cinc.”

“—Sí ves, àvia, no sé què tinc;
Mes potser si hom entrellusca

La cosina banyera amunt,
Diu la busca les dotze en punt.”

27 abril 2011

“Una mica de Biovlit, i som-hi, com nous.”

“Una mica de *Biovlit*, i som-hi, com nous.”

Diu l’analista :

—Cal incloure-hi el sentiment d’absència; hom s’esbrina el territori intern, prou diplomàticament ni curosa, i entre les diferents (i diferentment acolorides) esferes d’ésser, al capdavall *no s’hi troba*; s’hi troba *a mancar*; va aixecant delicades parpelles d’esferes i, de les esferes, les més petites esferes qui en són si fa no fa les estratègiques ramificacions, i tampoc *no hi és. “On sóc”* es demana. I reguardeja i escoseix part dedins com més anem més desesperadament, i a l’àrdua tasca hi recluta tantes de bèl·liques potències, d’agressives neurones, com pot, i anuncia als bans adossats a cada paret virtual del seu cervell tota mena d’advertències ni amenaces braent i avisant que no s’hi val a enfarfollar ni a fer de cap manera el ruc, que cal ésser del tot seriós amb aquest tòpic ni tema candent, que cal trobar-s’hi; cal trobar-s’hi, peti qui peti… o només som… tots plegats, tots els qui ens fem veure l’individu

qui portem (qui devem portar, o altrament tot és debades), qui amaguem, coriaci, molt sòlid, com pinyol cuirassat, en aquest mateix cos… que només hi som, doncs, espectres fumosos, especulatius, esvaïbles com l'airet més fi… febles bufs… enjòlites façanes hiperbòliques, d'incert miratge… eidòlons, ectoplasmes… emanacions sense solta ni volta del misteriós personatge qui si al capdavall ens n'adonem que no existeix enlloc ni mai no ha existit, en cap de les circumstàncies del viscut on donàvem per entès que nogensmenys hi era, ens fonem tot d'una com flèbils flametes irritades, amarades pel sobtat ruixat glaçat de dura cruel realitat. El nostre heroic equip d'investigadors, a despit de totes les nafres morals que ens repercutien a l'esperit sobtadament nu i exposat mentre escatíem on som, hem continuat furgant en els plecs intangibles de l'ésser, i profètics, perpetràvem, i coincidentment a l'instant on se'ns acabaven alhora la data d'escaiença i els diners allerats, l'enunciació dels paràmetres paradigmàtics que ens durien a la fórmula que ens concerneix. Tots els ulteriors inspectors successius del nostre procediment, cap ni un no ha reeixit a trobar-hi nyap. Molts d'ells han acabats si fa no fa tocats; d'altres, estranyes anatòmiques modificacions els han brollades, com ara si d'amagatotis s'haguessin foradats bo i cercant-se l'ésser propi. No gaires s'han suïcidats, els escenaris que empraven per a llurs eventuals suïcidis essent generalment massa espectaculars, de fireta, d'exhibició. Llavors, dels qui han presa la substància, cap no ha perit ni embogit; llurs enteniments se'ls aclarien, llurs diccions se'ls netejaven, cap de llurs entecs ni malalties se'ls exacerbaven; i les incidències tòxiques sempre han estades mínimes; uns quants de teratògens que hom excreta, certes pèrdues d'inútils memòries… Altrament, perfecte totdéu, vós! ***Biovlit*, fixador del pinyol de l'ésser!** Producte bo rai!

Victoriós, l'analista alzinava el fixador amb dos braços aixecats damunt el cap perquè tots el guipéssim a lloure. El públic hi érem un amuntec deleteri; tots marcats per fenotips defectuosos qui ens incapacitaven alhora morfològicament i neurobiològica. I físicament, per què ens hi estendríem…? Quins paisatges, entre els rangs i rengles de seients, de trets més lleigs, infames, adolorits! Gens avantatjosos, vós. I que tampoc no ens n'enteníem gaire, els de més no gens contaminats pels coneixements tecnològics ni les infraestructures mèdiques. I la pudoreta

ambient, les pol·lucions que s'enfugien de monyons mal tancats i d'altres plagues i injúries així mateix descloses, esbotzades, a la carn. Car no era pas que ens estiméssim gaire. Qui més qui menys, tothom havia assajat un cop o altre de fer-se la pell. Massa angoixats per ço que som, o pus tost: per ço que no som; car ésser-ésser, al fons dels plecs i els plecs, com les cebes i llurs tels, ni nucli ni collons de psítac… buidor, en blanc, no res, absents.

Allí som. Sense saber què fotre-hi. Esguardant indecisos girientorn. Quin futur, tots plegats, de monstre obsolet qui cansat carranqueja cap a l'extinció! L'extinció absoluta: no en roman ni petja. Car, tornem-hi, quina cosa més buida un cos! No hi té pinyol d'ànima! El cercaràs debades, trobaràs-lo enlloc.

Estranyament prescients, tots ho sabíem, i tanmateix anàvem pel món empegueïts, furtius, pretenent, decebent-nos, esporuguits, refugiats en salvatges coalicions d'ideologies, que tant se valia, que dintre, amagadot rai, hi devia haver quelcom. Quan tots sabíem del cert, sense voler-nos-ho planament confessar, que no, que no hi havia re. Que si hi havia quelcom era fora: pelleringa, òrgan, merdegada.

I ara venia a voler decebre'ns, seduir-nos, aquell professor qui ens humiliava amb paraulotes sàvies, és a dir, esquàlidament abillades i de sentits contemptibles, tot de mots torts, al capdavall només façanes amb oripells incomprensibles perquè s'hi emboliquessin les horrors de les desraons sicofantes, racistes, histèriques i psicopàtiques… per a dir-nos que som especials, taxonòmicament remots, miraculosos, un ultratge a tota lògica, perxats a l'arbre dels animals en una branca única, lluminosa, màgica, solitària, enjòlita, suspesa, envolant-se… cap a paradisos enlluernadors i utopies pampalluguejants, llampants, harmòniques. Maleïts monçonegaires els savis! Llurs instints genocides vicàriament avençats rere idees paròdiques, assaonades amb fullaraca d'elucubració arbitrària, excedent.

—No! No! —contradiu l'analista—. No fixem *arbitràriament* el primer jo (o esfera d'ésser) qui se'ns escaigui (o se us escaigui) d'ésser volàtilment present a l'instant de la fixació. No! Ací és on tothom la caga, vull dir, la guerxa! Res arbitrari en el nostre producte! *Et fixem el*

tu autèntic! Us fixem el vós ver, verídic, veraç; tothora versemblant! Ningú, ni en escaiença de la vostra vetlla com l'haureu espitxada, vull dir, sereu morts, no gosarà dir llavors insinuacions del vague que fóreu, ni menys farà al·lusions al que no fóreu, o fóreu només un moment (home, de per riure i per a fer davallar la tensió, l'enrederament ambient, no dic pas que qualcú més faceciós i doncs més poruc no evoqui qualque instant una mica murri o indiscret o fins i tot indecent vostre, deliciós salt enrere en la vostra trajectòria que recorda com fóreu de trempats i tot); ara, al contrari, seriosament, tothom tindrà molt present que sempre fóreu vós, perfecte, sòlid, massís, codolenc, i mai ningú altre, ni cap penell d'humà, cap ocell papallona, ranquejant amunt i avall, gemegós, sentimental, inútil, sentint retrunys foscs de llocs inexistents, amb una vida inestable, de rares foliacions qui us ixen a la babalà, i absurdes secretes desviacions de l'ésser, multiplicacions rebregoses d'escaguitxades esferes, i a més a més pencant sense esperances per a ésser u, sovint exhaust, pencant amb desfici, sense abscisses essencials, ni fulcres ni perpals vitals, i emprant doncs mètodes de foll, religions, latries, endevinaments, i, és clar, tot plegat sense saber mai on dallonses fer cap, anant, exactament pitjor que no pas de cul, ni endavant ni endarrere, ni amunt ni avall, ni romanent a lloc ni caient daltabaix, o alhora tot ensems, confús, confós, per la pròpia incomprensió tothora fulminat, ei, i enormement perplex, com un badoc, un estaquirot, un carallot qui ni sap si s'ha de suïcidar, o més li val jaquir-ho tot córrer, i tornar-se també doncs animal, pota d'animal, poteta de l'animal monstruós qui s'encamina malicós, tragitós, incert, a l'extinció, amb un esdevenidor tan fosc ni irrespirable com l'indret d'on hom no l'arrencava, no el descloïa d'antuvi, perquè sortís ja a patir-hi i prou, tostemps botxinejat pels esperits, no mai quiet… excedit, baldat pels sobtats esdeveniments de fora, i pitjors, molt pitjors, de dins; esdeveniments contraproduents, enemics, ensems imbricats i repel·lits, cridant, esvalotant… quin mareig, quin enrenou, quin rebombori, etzigori, gori-gori… *sóc jo qui sóc tu!.. no, no, tu ets jo!… et sóc!… m'ets!… fuig del mig, l'únic ell sóc eu!… l'únic jo és ell!… molts no cap, u molts!… caps rai, barrets cap…! i per barret em portareu, perquè no hi ha cap qui no em porti, car sóc el barret qui tots els caps fa u!… embolcall, mortalla, quin embolic més unificador no sóc, som!…* N'hi ha per a fotre's un tret, collar-se la corda, beure's l'acònit! Doncs sí que

fotrem goig! Balders anem! No volem pas ésser tants! Amb ésser un en tenim prou! Amb ésser un, i doncs el millor, l'ideal! Amb ésser nosaltres mateixos, homes selectes, assortits! Amb el fixador Biovlit ja hi som, una pitjada, un nuvolet, una aspiració… i podem exhalar contents i satisfets, acomplits: car som llavors qui som, idèntics, fets, cuits, preparats, immarcescibles, quadrats, modèlics, espècimens de museu immortal, amb un nom i un nombre únics gravats per als mil·lennis eterns al mur indestructible de l'espai! Som-hi, som-hi, invertiu-hi, esmerceu-hi tot el vostre capital i pus, no siguéssim pas rucs, en vendrem milions infinits!

Ens convida a tastar la cosa. Ens hi atansem, com xais al martiri. Ah, col·lapse de totes les assumpcions, aerosol pus esbalaïdor! Esmeperduts, ens rebreguem de plaer… diem frases pitofes… pixums de bateig aspergim… imaginem calidoscopis psicodèlics que, ni sabem per què, molt intimiden els abstemis… Les múltiples ànimes en mercuri… baralles de retopants esferes… càbits, batzacs… reguitzells de figures geomètriques de dificultats paleses… tots els jos més íntims en gatzara i batibull, cascun maldant per sobreposar-se a la competència, volent *ses* propietats surant i no pas ja les *llurs*… Ara, tot molt amicalment, sacrificant tota guerra anihilant al confort del tots hi som, tret que jo (el qui hi és, el qui hi fos) sol sóc dalt de tot. Buf, i si s'hi està bé!

Els abstemis se'ns filen amb escepticisme, tenyit de bruna por. Creuen veure fantasmagories. Tots aquells esquemes al·legòrics on duran la congregació? I en acabat, llas, tot comença d'espatllar-se. D'aquell pom d'essències descordades, esquelets se'n desixen. Són d'homes despullats de tots els jos, tret belleu d'un i a córrer. Amb quines ranques, nàquisses, tesis ens sortiran ara els metges per a explicar-nos-ho? Quines àrees mítiques no caldrà en acabat restringir perquè la població en general no se n'assabenti, que sense jos intranscendents i subsidiaris hom esdevé tot tost no re altre que esquelet dansaire en macabre ballet d'imprecís disseny? Hom preveu en acabat una tasca immensa tractant d'il·luminar la totalitat pega i llega quant a les estratègies emprades per a transformar en un tres i no res homes de carn i tendons en ninots només d'ossos que s'engrunen sols… i qui tanmateix continuen de captindre's com si fossin en cap festa de ditiràmbiques dimensions. Modestament, caldrà

esmenar-ne tot l’hipertext. Tanta d’aparent reeixida només és coherent vista de dins; de fora estant, tot put a podrit i a sabater.

Voluble, xerraire, cadascun dels empeltats, dels entecats, dels reduïts a un jo dictatorial, amb els altres fotent la meuca llagotera i sabonera pels voltants, ens abracem a cap horroritzat abstemi, i il·lògics, asintàctics, desestructurats, els incloem en zona oval, com si ells i nosaltres som un ou, d’on periòdicament se n’esmuny un so: un so que si el desxifràvem assevera que hom no tan sols és, ans és superhumà, un sobrehom. Els abstemis, xuclats pels esquelets, se’n riurien prou, si doncs no fos, és clar, que allò els acolloneix sobrehumanament. Saben que tard o d’hora es trencaran, i si ells eren rovell i clara, i l’esquelet closca, tot plegat no acabarà sinó en truita plena de noses i fort pudent, i doncs en perenne absència per a totdéu, tret de la repatània sentor de fastigós podrimener. I malden per a estòrcer-se’n, de l’abraçada letal, i no van enlloc.

I ara hi torna l’analista:

—Collons, vull dir, òspima, si ens apaivaguéssim tots! Orquestréssim la transició del massa crispat i agripnòtic, i cacofònic, devers l’estructurat i pacífic, i el melòdic del vague i el simpàtic ballant com llambrescs esvelts insectes per flairoses, aromàtiques, geografies eclogals! Ostéssim les tèrboles onades de males vibracions! Escandalléssim per comptes serens els pous indulgents de les nostre pregoneses anímiques; no reneguéssim ni ens enfanguéssim en els menstrus acrobàtics de la desunió. Tan fàcil com és d’entendre-ho tot! Les ànimes nostres es nuen en fantàstics nusos grotescs al nostre fur intern com si fossin filagarses endutes pels vents i els huracans dels humors, els tarannàs. Al reialme subatòmic on les essències dels diversos jos dirimeixen llurs diferents classificacions i graus, per força ha de sortir-n’hi ara i adés qualque fenomen susceptible d’ésser més un mateix que no pas els altres. No fotéssim, és elemental. Lleis de la probabilitat s’entremesclen amb les espontànies creacions de noves esferes d’identitat pròpia, i tot de sobte, heus-lo, oidà, com predèiem mercès a les molt científiques observacions: un jo més jo que no cap altre, enlluernador! Per això tothom té mal als ulls. Sabeu què? Blefaroptosis per a tothom, tanqueu les esferes oculars, les òrbites òptiques! *Car tot el que mai vèieu suara i fins ara són visions!* I les òrbites òptiques us maregen sense remei, bo i

orbitant-vos com us orbiten, satèl·lits de lluentors desconcertants, com gambuixos llunàtics d'escruixidors ataurics, de destrempaires arabescs de crua llum qui airefereix. Comprensible, pobrissons! Feu, doncs! Som-hi tothom! Ulls aclucats ara mateix!

Tot i que els de més tanquen obedients els ulls, els de menys els mantenim ben badats, car ens temem que no vulgui l'analista fotre el camp d'esquitllèbit, amb menys avinenteses doncs que hom, rebel, no l'atupi ferm.

Els qui hem estudiat una mica recordem amb tristor el megarecte qui som, megarecte per on s'escolen, morts, els innombrables jos d'un mateix. La vida essent un inconscient forat de claveguera per on s'esmunyen les repetides, escaguitxades, esferes on un mateix era contingut fins feia només un instant. Esferes d'essència qui hom expulsa com petits estronts o que se'ns desprenen com inútils escates o despulles. Cada esfera manxada per la ufana de la vanitat esdevé nèmesi de la següent. Ens assassinem de continu, i això mentre l'evolució nostra no es desenreda ni es resol (si som molt sortosos) en qualque germen privilegiat qui ens acompanyarà dignament al començament. Car tot s'esborra i res no roman escrit enlloc. Quan som joves, això (aquest concepte) ens duu a l'exultació, car som prou forts i les teories totes ens semblen prou lúcides. I sabem que una mitjana teòrica, per llei de nombres, de quantitats, haurà d'ésser veritat. I ens creiem doncs que la veritat deu existir. Que malgrat el fet que anem travessant penosament atzucacs i taps, i infelicitats i irritacions interminables, creiem sempre albirar, geodèsics, ultrat l'horitzó, qualque lluïssor de salut fixada. Tots ens volem fixar en un instant biogràfic o altre on la basarda, qui sap per quins set sous, s'abat prou perquè puguem viure construint en terra ferma, no pas ja tractant desencertadament de sobreviure en estat d'asfixiant naufraig. Arribats a vell, ja no ens creiem re. Només a llivell submicroscòpic confiaríem trobar-hi un petit agafatall. Per això venim a sentir enraonar tots aquests predicadors de la falòrnia científica. Per a veure si al capdavall hi ha cap raó, ni que fos mínima, per a l'esperança d'esmenar re.

Efectivament, el gran savi s'ha fet fonedís. La droga fixadora tampoc no fixa doncs re. Al contrari, et duu a l'eufòria temporal i a la floració

descordada de jos instantàniament apagats com espurnes d'ésser encara més efímeres que no les que ja no recorrem tot vivint. Tothom desfila, ens espargim o esbarriem desencantadament i fosa com eixam de mosques balbes enllà de cap carronya totalment rostada…

Personalment (el jo que port o em porta ara mateix) pensem en allò que hauria pogut ésser i tampoc no fou. Tothom (il·lús, què hi farem) es vol redimit per qualque salvadora amor. Tant que la volia! Qui sap si… Però no, tot es redueix a quelcom molt naquis, àdhuc ridícul.

Truca'm el vint-i-vuit, m'havia dit… tret que aquell era un any sense vint-i-vuit (me'n vaig adonar el vint-i-set) i ni el vint-i-set, doncs, ni l'u no em va respondre. Vet ací com ja no la vaig veure mai pus.

La qualitat onírica d'aquella escena em torna sovint a l'esment. Cada cop que cap queixal se m'alçura i l'ésser actual se'm deprimeix, em sosvé la mateixa imatge: ella, rient, dient-me que la truqués el vint-i-vuit. Qui sap si fixant-te el jo, pots fixar també tot l'ambient on el jo fixat no es bellugava. Ah, si fos possible! Em fixava a l'instant on em deia *Truca'm el vint-i-vuit*, i aquest cop sé respondre-li *No hi ha vint-i-vuit, múrria; quedem per a l'u!*

Ah, l'u! La sacra unitat d'ella i jo en immòbil sempitern mai no acabar-se! Això fóra viure! Paradís d'il·lusions. Els nostres sengles inestroncables "dividus" (els seus i els meus), fixats en un sol individu complet, un individu amb totes les de la llei.

Haurem d'esperar doncs amb reverència i humilitat rai que de cap obscur volum o molt escarnit ni aporrinat tocat del bolet no puguem ans no sigui tard i ja fóssim doncs morts (ensems amb cada jo aleatori, subsidiari, qui mai no segregàrem) seduir-ne, destil·lar-ne cap remei que ens torni, entabanats i tot, a l'optimisme de les possibilitats d'esmena i felicitat. Ah, quelcom que ens fixés (ella i eu) en un calendari alternatiu d'univers paral·lel!

Car com més vivim més ens allunyem de la perfecció de l'instant mancat. Com més llongs de vida, pitjor, més dispersats, multiplicats, adulterats, aigualits, deteriorats, alterats.

Amb aquestes òrbites òptiques, com deia aquell capdecony, haurem encara de reguardejar els erms especialitzats i les esteses acadèmiques, ans haurem d'analitzar-ne, en pic cap de prou adient trobat, els assajos, les cròniques, les síntesis, els breviaris d'experiments cabdals i d'escaients procediments, i les retòriques d'arreu, i les perspectives de cascú, inclosos els éssers més intel·ligents, com ara insectes i ocells, llurs imaginacions i fantasies, llurs poètics vols autogenerats, llurs proposicions ni dreceres, ni deslllorigadors, molt més exaltadors ni ortodoxos que no els dels mesquins bípedes, obscens, escatològics, depressius. Cada rot didàctic ni cada juí extravagant, per molt abundantment que hom se n'hagi trufat, ni volgut doncs reprimir, pot al capdavall dur a la solta. Com fidels satèl·lits per l'electromagnetisme fetillats, que sallin les nostres òrbites pels camps bonyeguts de les diferents magnituds piulants, i que qui piuli com cal sàpigui atreure-les, ferm; que s'hi estavellin perquè hi desclogui allò que, amb l'esclat, esbadella l'entrellat. *Sí, sí!* Una mica de millor *Biovlit*, si us plau, i som-hi, ja hi som, com de vell, oidà! O, bon prou, com mai ans no s'esdevingué, albíxeres, i d'empertostemps! Així fos; tant de bo… baldament, dic, s'escuncés; i per què no…? Meravelles pus rebeques, anòmales, prou s'escauen sovint. La multiplicitat de l'hom mateixa, quin laberint més enrevessat! En canvi, què fóra pus fàcil ni lògic? Un hom finalment allí acomplert; esdevingut, ausades, entelèquia de món ideal… tots dos amants perfectes, ara refets en un sol individu inconsútil, resolt, assolit. Ja sense cap malentès. Confiem-hi, juli! Apitrem-hi, au bah!

~0~0~

24 març 2011

Lletja

Lletja

En l’esbandida caòtica, els abjectes mecanismes de circulació encetaven a la pell de l’espai nafres verinoses ans purulents. Després de la catàstrofe, entre els íncoles repel·lents del clavegueram mig estalvi, les anècdotes més malicioses sorgien arreu i amb astoradora vehemència. Túnels de brutícia havien esdevinguts els carrers i les avingudes on ans el Solell hi lluïa, i ara hi calien doncs potents lots i llanternes per a veure-t’hi si de cas no gaire enllà de la pruent probòscide, i al capdavall tampoc sense emmalaltir-te no hi resisties gens. Els escamots qui hi albiraves (mai cap cos sol, el qual tantost percebut hauria estat sobtadament devorat) anaven embolicats en llords corromputs llençols, i amb abstruses osques marcaven llur territori, el qual esdevenia doncs laberint defès altre que per als integrants de l’escamot particular qui l’ocupés. Sóc na Lletja i visc, cuquet de cèl·lula efervescent, a qualque perifèria o altra de l’indeterminat laberint. Per a esfereir els efluvis àvols, els intricats dissenys apotropaics que hom ha dibuixats a regalades cantonades i a frecs escalabornats de clots, prou cal desxifrar-los, i per a això em tenen; per a això els calc, presència irremeiable. No pas perquè pugui ésser designi de cap desig, pobra de mi, lletja com sóc, sota qualsevol perspectiva ni llum que hom no em guaiti. Ni menys per a dur infants al món. Massa som ja per a tan poc com no roman. La destrucció çassús, a la verinosa superfície, ha estat total; les radiacions, letals. Dissolc fils subterranis de significat mercès a la meva habilitat d’apariar alhora antropologia i nova pragmàtica. Conec els graus d’exageració on hom encripta i distorsiona els tòpics i premisses que hom plantifica als indrets més convenients com ara anuncis de dramàtiques incidències que hom negligiria de prendre seriosament només amb perill d’immediatament ésser esborrat de tot viable capbreu devers els horitzons tèrbols de cap supervivència. Hom subsisteix impròpiament amb fal·lècies; qui vol fer-ho de debò cal que, de tot el cabal o xorrèstic d’informacions, n’extregui només les més versemblants. Tothom darrere meu expectant, esdevinc doncs a cada cantonada regalimosa de laberint, heroïna; a cada tascó de mirall romput damunt tolls que potser amagarien pous infernals, amazònica colossa. Cap violació amb això de les regles estètiques, car per lletja que siguis, si la vida de l’escamot depèn de tu, esdevens deessa molt explícitament i

esplèndidament ideal i doncs degudament colta ni que només fos de lluny rai. Tot això si més no durant l'estona interminable on el desconcert no batlleix. On les vies s'entre-esfilagarsen i tot és dubte, i el parany darrer badalla a cada abrupte malpàs ni ensopec. Cap altre motiu intrús no em cal, com ara l'arbitrarietat d'unts ni pròtesis, per a ésser llavors la femella més alzinada, de mantes de vàlues prenys i així mateix de virtuts admirabilíssimes. La meva traça provoca en l'escamot sencer ulls nous. Cada suc que trec que hom fins ara tenia per repel·lent esdevé dolça teobrominada, teofil·linada, delícia; esclau o solc que hom ensuma i empaita, devot, i amb tots els senys. Són les normes. Si l'ós pretèrit trobava la mel delitosa, l'home, i com més plutòcrata o oligarca pitjor, la gràcia que tinguis d'endevinar el fat, és a dir, el futur, troba afegitó harmònic ans ambrosíac. Amb l'imperi en ruïnes, res no floreix per als successors com les ales conjurades pels encenalls simbòlics que encenc amb el meu heurístic enginy. A la llum de les espelmes i les teies, falles i estelles, els centres on les propinqüitats més belles podran en acabat establir-se els sabrà trobar només qui sigui capaç d'escatir-ne els topants. Sóc a cada enigmàtica cruïlla l'escàs piu-clau qui de l'extingida infraestructura en sap reeixidament segmentar (amollant ivaçosament rai abscisses i ordenades en críptics passa-passes) tota fenomenologia. Car clàssiques estratègies ara no s'hi valen; calen nous llenguatges; els antics, redhibitoris, només ens duien al no-res infecte damunt les orbes galeries d'on qui tractés ara d'eixir-ne de mantinent i massa a prop peria d'ofec. Sóc inestètica, mes el meu cervell i son fi tranc sotmès a certes radiacions que hom ens etzibava, com dic, amb rebombori ans ubiqüitat durant el cataclisme absolut, em fan cabdal per a l'escamot. O això els dic. I que tots foren de llonga data fètidament morts si no els endevinava les calgudes vies. Cap dels altres sap interpretar els senyals jaquits pels antecessors qui sobrevisqueren. Sé quins ideogrames són els erronis, els que menarien a atzucacs maleïts d'on ningú adés ja no en tornà. Mos pèrfids ulls, sense tapalls ni aclucalls, hipertròfics sobrevolen les traces més febles de primitius detalls; signes com més anem més hipocròmics a la melangiosa plorosa pell dels llongs llebrosos soterranis que les multituds perdudes empraven d'ençà del malastre per a perdre's definitivament o per a, sortoses, haver trobat cap mig mendraig ni menys insalubre santuari. Sentors de perilè, reflexos de reticles, habitacions dels darrers mutats microbis qui omplen ara els buits jaquits

pels qui els esclats últims extingiren. Avencem a ritmes paral·lels, sempre cada columna de l’escamot seguint sense reticències les meves indicacions que neixen dels indicis que els esbrín, indiscutible pitonissa. Si cap de les dues columnes és engolida pels monstres, tot seguit els oblidem, enlloc no ens cap cap sentimentalisme. Hom sobreviu al caliu dels romanents; mai en la recordança dels desapareguts; això fóra encontinent recepta per al fracàs de l’escamot. Els qui ronden per les rodalies envaeixen incorruptibles el nostre territori i tampoc no som ni record en l’estona d’un esglai. Tronat espai que trepitgem, no en tenim cap altre; prou reconeguts n’estem; no negligim cap de les dades establertes; no fem cap al·lusió als anacronismes; no sabem d’esferes ni d’espires; tot és línia, torta i rectilínia, esbiaixada i zigzagant, costeruda i davallant. Ciclops ens caurien dels sostres, afamegats; llur percepció aguditzada; llur habilitat d’absorció; meres tautologies de sorollets de passos ells les filtren, metafòrics, per oronells vasts com coves; ensumen carn fresca; ens cauen damunt com goteres sobtades de material radioactiu; per comptes de morir desfets en químiques, queixals esmolats se’ns cruspeixen en un tres i no res. No hi ha mai testimonis, cada ciclop se’ns abat com sumptuari maelstrom, i a l’eix de l’ull del torniol sistemàtics ens enfonsem, transformats sobtadament en quil, quim, bol, mos. Fetillats pel monstre, esdevenim teca. L’ull roent ja ens cou; lluents escates fantàsticament imbricades ens fascinen com ballarins dimonis; hom ens mastega mentre banyem en l’única felicitat. Dessús la cridanera cuirassa del monstre, pantalles i tecles i botons de cibernètica qualitat. Hi pitges o t’hi repenges ans de morir i passar dejús la cuirassa, esdevingut carcassa sense distinció, esdevingut doncs monstre qui es menjarà, per procuració, ulteriors escamots esgarriats; i hi veus bacants amb llacets i cintes d’oceàniques colors; d’ací l’atàvica rel de tanta de felicitat mentre et mors ivaçosament mastegat. Cal vigilar, al més alt llivell de les nostres obsessions mentals sempre hi rau aquest desig d’ésser cruspit pel ciclop més banal. Ens punxem tot avençant amb indirectes que fan referència a l’índex d’interès o grau de somni que ens vol descoberts pel monstre interdit. Fins ací la deterioració patològica dels darrers humans. Fugim suposadament per a no morir, i tanmateix ens delim per ésser cruspits per un organisme molt més desenvolupat en aqueixos soterranis foscs i humits, insans. Cal plegar-se als fets: no sabem del cert qui foren els nostres damnats

llunyans avantpassats (els qui ens dugueren a la definitiva catàstrofe d'on ningú no es refarà), mes prou sabem qui ens pren el lloc, molt més meritori, llangardaix apassionat. A la seva gola fatal hi serem bon brou; la dolor serà efímera mentre les seves potes d'ungles trinxants ens duen ignominiosament cap al trau pudent i gegantí de ferramenta infinita. Mentre pugem al pou d'on ningú no n'ix sinó païtt, preeminentment emmerdissat, com hi gaudim! Re-aprenem tot de sobte de cantar en chor angèlic, quina coincidència, màrtirs de la novella inútil despesa. Homogenis davallem amb la inèrcia. Som merda; ah, frívola natura, mare merdosa! Condemnats al paltruu, ens perdem per les entranyes del monstre com ara per les entranyes de la gastada esfera. *Mes calla, que veig a la cantonada l'emblema d'una espasa que travessa un tron*. Aquesta frase la conec, o si més no la intueixc, la dedueixc. Via fora, companys; tot lliga: subtilitats i hipòtesis s'imposen, i una línia o nissaga de sentits s'alzina, creïble: les tendències teòriques escombren com a arcaics tots el vestigis inexpurgats: per recíproca capil·laritat, bèsties i antropòlegs se sobrepugen pels esglaons amorfs dels dobles eixos encreuats: veig palesament que això fou segurament escrit per cap etnògraf a frec d'ésser empassat per cap arrossegat insecte teixidor de xarxes o teranyines que són molt temptadors paranys per als supervivents. L'espasa o fibló se't clavava molt íntimament entre natges. Els efectes no gens saludables de la verminosa complaença amb què te l'endinyava amunt i redundantment rai, creava girientorn una virosa ans repel·lent atmosfera els tràgics aspectes de la qual afectaven ans malmetien, com tràngols de total descreença, les realitats morals. Com a guardó físic, els trets de la teva fesomia es tornaven com els del serf còmic, o com els del lollard despitat i no gens atractiu. La teva pell té ara to de coriandre; les cames se t'arquen, pitjor que no garrelles, semblen parèntesis que inclouen la figura molt negligible d'un sexe pitjor que no exhaurit ni exsangüe, extint; la teva ànima adés dialèctica o si més no recacejaire ni escorcollaire, ara s'enfuig com fum llong a la faisó d'eixalat ocell de qui les plomes o escates o punxons o arestes cadascuna malda per a anar-se'n independentment rai a amples gambades o espoderaments, o cops gairebé inútils de molt curtes ales. Aquesta eixida doncs molt assenyats evitem. Anau-me darrere, minyons; seguiu-me sempre. Mon dit la banya del brau qui rufla per un aire net. Us duc incòlumes (com aquella tendra sastressa d'adés qui abans el

generós suïcidi com rèptil gaudent s’enfilà pel fil de la badiella fins a trobar el melic cap a la vera llum) cap a la vera llum. Esquerdes tectòniques crearen aqueixes galeries qui els primers fantàstics troglodites pintaren amb pintures de catacumbes i en cocons naturals es pixaren ensems (tribus senceres) perquè els pixats lustrals ens inspiressin, espectrals encantaires qui vindríem aprés, a desxifrar-les. Prou podeu tenint-me, carallots! Què faríeu sense meu? Fóreu rancs cansats peons peonant carranquejadament cap a l’extinció. Us perdíeu per tàvegues tel·lúriques, per pregoneses no gens melòdiques, ecoiques en retrunys i tornaveus d’insospitades horrors. Ctòniques cosmologies màgiques veig arreu guixades i esgarrapades pels relleixos i els caus; constel·lacions d’imatges sempre significatives. Amb mi eviteu tot pogrom contra la minoria que sempre serem, car és destí de minoria d’ésser sempre eliminada amb raons molt ridícules dites amb monòtones retòriques eclesiàstiques, molt addictes sempre els eclesiàstics de tota cretina secta al crim subterrani. Esgarriats dissidents, la vostra pèrdua per ningú fóra plorada. Distòpies ens n’arriben a milions, us dic, antòleg. Sóc una dona feta de gelatina. Príaps, o amb les encara més luxurioses probòscides esbatanades, us te m’atansaríeu, lúbrics. Burxaires, i amb els buiracs o pells dels vostres atzeps cafits dels cairells ni les estralles de les projectades lleterades, amb urc m’hi anàveu; debades; atès que tot plegat només afegiríeu negligibles lletjoretes d’amorfia a la meva tova estàtua, car prou sóc tota ja semença: i sempre encaic: cada pensada meva deslliura una acció immediata. M’acaronaré sola, tabú qui us sóc per massa enraonada. Enraonant-me sola m’entenc, car qui altre de vosaltres? O homeiers us te m’atansàveu a toldre’m la instància vital, i recòndit us brollava part dedins un agre monòleg d’irresistibles resistències, car us sóc alhora deessa inviolable. Seny que teniu empenyorat a les fosques àvols divinitats d’allò per a vosaltres massa ignot. Garratibats per les cordes i els nusos indestriables de la suposició molt certa i colgada al vostre som i rom enteniment que, sense meu, sou epistemològicament nuls.

—Lletja!

—L’esglai!

—Em sents?

—Què mana?

—Deixa't de grugols, parrups ni corruqueigs d'auto-satisfacció i per què no m'interpretes, tu qui et dius torsimany tan primfilat, aqueixa odorífera empremta!

—Malparida, grollera!

—La merda del soterrani no fa pudor!

—No en fiquis llepets pertot arreu! Escamots qui ens succeiran tractaran aleshores de treure'n l'entrellat…

—I es perdran com nosaltres irremeiablement. Car no veig mai que eixim del deleteri laberint. Les generacions s'escolen, i com més anem més pocs som, i malalts, i mai no hem arribats aumon. Al món inferior tota marca és merda. Al superior no ho sé. Car és irrespirable. Segurament, però, tant se val el de dalt com el de baix. Merda arreu, i prou.

—(No, no! No em diguis que de més a més de lletja gallimarsot no serveixc de re!)

—Anaeròbics hi deuen haver surats pitjors vergonyes ni nous epifenomènics guardons; gàrgoles amb potes de qui les petjades semiòtiques els escoltes ni reguardejants qui els laberints subterranis aritjolem mai no ens serà llegut ja no dic d'ensumar, de concebre. Les armes mentals que emprem per a escunçar amb compulsió rai cap forat de ratolí qui ens meni a cap seguretat no dic pas que ens valguin gaire, i em sembla que se'ns deterioren ivaçosament, i dins ta closca encara a un estrop més rabent, eficient.

—Heretge, no gosaries pas dir això davant el rovell de l'escamot aplegat en col·lotge. Te n'aprofites que som soles en raconet, dòcilment cagant.

—Som als llimbs, Lletja, esperant que del cel se'ns filtrin com per closca asclada d'ou covarot els verins termonuclears.

—No sóc com tu matrona timorata qui es guia pels agalius, mai pels signes genuïns jaquits enrere pels més supersticiosos ni excel·lents bruixots de les antanyasses clàssiques, els vers taumaturgs del que hem esdevingut, mares nostres qui encara colem molt agraïdes.

—No colc re. No sóc pas lletja, jo. A mi els homes se'm carden.

—Bare! Espera't ara a quins orcs totes plegades no us duré!

—Qui et farà cas? Tinc testimonis que no saps merda.

—Sé, sé!

—No.

Ixen com inics reguitzells de talps les denunciants, dones de diferents beutats. Sóc na Lletja, qui és a frec de perdre la pàtina de respectabilitat. Sense la vàlua que descobreixc re, se'm cruspiran sense recances ni recels. Car per què altre els serveixc? Vels, cobriu-me, com el mussol, amb plomes! Manllevaré la tirania de l'accident i em declararé esporàdica Minerva eixida d'aquesta escletxa mateixa on hom adés hi desava monedes. Car qui recaceja caus sap els secrets. I sempre en tinc d'amagades per a qualsevol encanteri d'emergència — ors lluents que atien fins a graus triats els embadalits hostes qui se me'ls esguarden. Amb ressò de fogueres els les llenç als peus. Invàlides esdevenen mentre s'ajupen retudes a tanta de sobtada sumptuositat. I ara desfermeu-vos-em, mènades! Estripeu-vos recíprocament. Aprofitem l'anècdota de la troballa i esdevinguéssim novament infal·libles, com si ja pertanyíem a la pòstuma llegenda. Sóc únicament intel·lectual, sé dissecar tota irracionalitat; les musiques dels diners dringants fan ballar i aquièscer els més tibats. Com m'eixampl! Si ans era oprimit esfereït escarificat nan, com les escarot! Els dec semblar a l'ombra de les flames més que no pas substància boteruda ans obesa, hipnagògic penjoll ominós. Torneu-vos-em devotes, carallots! Car sóc qui pixa, per l'eix de la màsquera esborronadora, calers. Anava a dir, pels solcs glabel·lars mateixos em ragen tresors. No pas llàgrimes ni melangiosos bleixos per la cuirassa duríssima de cuir de feristela qui endurà tota tètrica pluja de mort. I ara obre'ls l'ombrel·la amb el dibuix del monstre ciclop. *Salut i*

força que ara vinc! Com qui gestava túrgides metàfores, vinc transparent, ultra-prenyada amb porpres alçades d'organismes punxeguts qui s'assemblen molt als raspalls sexuals d'entrecuix, tret que vius i amb dents, i autònoms i famolencs. Fugiu-me del davant, osta, arruix! Pregonament desil·lusionades, les mans arruïnades, car cada moneda que arrapaven venia directament del foc, erupcions de bombolles, butllofes, nafres, els solquen braços amunt. Convulsions demogràfiques tindrem a l'escamot. Totes aqueixes beutats ara inútils, car sense mans on van, ja les podem declarar dements, cridar-ne funerals amb l'humor pròpia nostra, car ens en farem un tip mentre les obliterem, menjades mig cuites mig de viu en viu. I perplexa ja no m'enxampareu mai pus. Cap arrambatge com el de suara no patiré. Sempre, ans d'anar a cagar, a murs escrostonats ans rònecs ni ressuats de claveguera hi hauré vists vitals signes inexistents. D'estranquis, a l'avantguarda, per petites proeses, d'esquitllèbit, amb lleugers sofregalls, de fresc tothora me n'empesc. Això vol dir, tots aneu a parar ineluctablement on a la lletja mai li lleu. Delusió per delusió més us val la meva. Convergeixen les reiterades boixes de les rodes dels meus turmells cap on el fàstic em duu. Em sancionarien les potestats invisibles (si mai existissin, és clar) tant amb el gambuix santificador del cínic com amb la rialla desdentegada i esgarrifadora de l'impolit àvol diable de qui els verms i saballons als teixits de l'organisme li malsargeixen pinzellades de fosforescències i llepasses d'histèrics mosaics pampalluguejants. Us sóc alhora màrtir i botxí; us em reconec ensems esperançada i sense il·lusions. Tant pessigada pel glaç del ver nu i cruel com pessigollejada per la còmica falòrnia de la utopia sempre a l'abast de l'enjondre. Per les aspres samugues de la sobrietat paralitzada com pels andarivells d'un dolç lloc trobat d'atraccions si fa no fa paradisíaques ensonyadament arrossegada. Deixa'm esborrar amb la màniga aquest senyal massa planer, no fos cas que l'entenguessin àdhuc ells. Els és defès d'entendre re. Vull que continuïn d'ésser mandrosos i capsigranys, sempre dependents meus, qui em captinc, si vull sobreviure'ls, com duríssim tirà qui mai no pot afluixar. Entréssim a aquesta cova, aquèn percebc que als murs hi ha escrites proses, allèn romanguin ignorants els qui cremen les bruixes o les malcouen. Què hi diuen els tèrbols esgrafiats? Que a l'estiu sobtat enmig d'aquell hivern paracaigudes hi ploien, joguines fins llavors inconcebibles que els penyoraven l'existència.

Tothom n’ix amb impressions indelebles a la pell i als teixits de l’organisme; tant se val l’individu, tant el lliure com el tímid; l’urbà com el salvatge; l’estrany com l’adotzenat, i ara doncs, a les pells impreses amb taques i estrips, bonys i geps s’hi rebel·len; branques noves s’hi descolguen; feixos de tendrums amb ungles i fiblons independents o autònoms caòtics s’hi succeeixen. Barons esdevenen femelles en caure’ls com panses cucades dels carrolls collons i xil·les. Les vides es despenen com negligibles espelmes enceses per cada bec, o pels esclats i les calors desfetes. Vincles d’aferrissats ramats es fonen com sota sobtat eixarm. Tots som enemics, i matar altri és obligatori, car per cada mort esdevingut fàrmac o víctima expiatòria que fornim als envejosos excèntrics teixidors de tant d’odi que ens escanya com exhaustiva teranyina,
ens imaginem una miqueta estalvis, com si som qui n’escriu l’epitafi sempre a molta honor dels qui del cel estant de bombes ens cafeixen, esclafen. Cada epíleg que estampem a cada pedra, paret o llosa amb mots inflamats i flamejants vanta la glòria dels qui ens anorreen, de puixança estovadíssims. Mos dits recorren sécs. Són traces de lluerts o de serps qui aprenien d’escriure. Llurs febleses coincideixen amb les nostres. Diuen d’assumpcions sense solta ni volta, d’exactituds molt arbitràries, de quotidianes gelosies, de pous jeràrquics que tentinejant hom escala o davalla, de reietons miserables les misèries dels quals foren de plànyer si no fossin molt més de rebutjar amb ponderosa nàusea. Tot text ni dibuix és tendenciós, tot és nyap davant el qual ara m’esgarrif horroritzada, o florent m’exhilarava. Enderiats exiliats cap a tètrics caus amb sostres sense estels, tota llur cosmologia eclipsi. Humils individus precedents, llur actituds les contempl amb la mateixa intenció ni atenció que la neu radioactiva que ens caigués (visió darrera) com ales mortíferes. I tot el que diuen, efectivament, com deia aquella, és llefiscosa merda. Tret que això només m’ho dic a cau de dura orella.

—Lletja!

—Què mana?

—On ara doncs?

—Seguiu-me!

—Aviat hi serem?

—Confieu-hi, tard o d’hora!

Bleixava’m a la saga l’amorf embalum de la voluda en única columna. I em cantaven llavors glòries i triomfs.

—Albíxeres, hi serem! —Aür, tard o d’hora! —Som-hi, som-hi! —No val a badar! —Reenvingorits! —Dominant ens mena!

I tresquem, tèrbols, pels penombrosos revolts.

~0~0~

5 febrer 2011

“Tot Plegat” — servei d’ultra-neteja

“*Tot Plegat*” — servei d’ultra-neteja

Vestigis de fi varvassor, el pare de n’Elisenda Estruç, baronessa, assentia, prominent, amb la maxíl·lula tremolant-li de dalt a baix repetidament, si qualque damisel·la li passava part davant vestida a la moda més recent; “sóc” (es deia) “un hom qui val; totjorn als darrers crits de les últimes tendències molt llambrescament avesat”; i llavors féu amb la seua maxíl·lula un mos tan menut al pastisset de gelat de nata que servava amb les delicades pinces de dos dits molt prims que el geladet no en féu sinó una ganyoteta inquieta, car li semblava que amb prou feines si rebia qualque punxadeta de mucró de tèlson i no pas cap mossada de famolenc pagotòfag; amb ulls desviats cap al trebol, ara el pare de n’Elisenda volgué xarrupar un vinet molt dolç, una xarrupadeta mínima, amb els ulls vacants. Trobava amusament en velluts i taques, i

al seu magí llavors s’hi comonien soles les fantàstiques figures de carronyes mig assegudes encara en trons mig esvaïts, quan, de sobte, comminatoris, monitoris, uns plagues foteren irrupció. Forçadament i forçuda irromperen doncs els bàrbars en horda abandonada. Enfonsaren portes i xemicaren vidres. Darrere els lleons (o més agressius invasors) entraren, subtils, les irares o musteles d’il·limitada fama: les noietes amb cares felines qui portaven a les butxaques ampolletes d’àcids. I n’Elisenda Estruç encengué una fesomia peculiar, amb una certa incandescència congriada al pont del nas, com ara si fes veure que sospités si allò no fóra facècia d’un seu drut pus lleu ruquet, no gaire viu, en Nifeu Tiribola, molt amic així mateix del seu home, en Joan Gorromí, ambdós un parell de dormilegues… del club, precisament, “*dels Dormilecs*”. Qui sap. Ambtant, entre els salvatges qui tot ho fotien de creus, s’atansà al seu home Joan la baronessa. “No discuteixis, Joan; només vull saber si això és cosa del teu amic Nifeu.” “Elisenda, prou saps que mai no fui gens rigorós amb la veritat; si em veus prou panxut prou saps tanmateix com em descric: d’esquelet mig rostat pels microbis de les malalties terminals; saps que tot el que dic, o gairebé, decep; per què collons te’m creuries avui?” “La teua impudència, Joan! Si no fóssim en presència de la premsa i de tants de repulsius coneguts, estic tan enfellonida que a part d’estimular’t una mica a cops de magnetòfon, et fotia invàlid fins a tal punt que, enllà de la nàusea, romanies cruelment desfet en un toll de greixos i pelleringues.” “Els teus discursets tan pirotècnics ja saps on em duen, Elisenda, als paradisos dels espasmes orgasmàtics; com em pesen els collons i com em tremola la titola, i amb quin delit no es deleixen mos llavis per a desmaiar’s convertits en pètals de flors florents qui a intervals mengen mosquits i, eteris, xiulen com si aviessin llufetes!” “D’aquesta te’n penediràs, Joan!” “Ui quina por.” Se li atansà ara que l’Elisenda se n’anava a la cuina qui sap si a xumar-hi cap estomacal en Nifeu Tiribola mateix; el seu nas de tòfona era amagat rere feixugues cortines esperant que la fellona Elisenda s’elidís. En Nifeu aleshores exprimí tota mena de recança. “No em pensava pas que les musteles fossin tan bèsties, Joan. Els lleons m’ho temia, mes que les irares llencessin àcids als vestits de les més elegants dames, qui es podia esmar l’enveja! Accepta si et plau tot aquest violent brollador d’apologies no sols per la meua rude captinença, mes per les maleses que l’horda, nodrida per l’ambició

implícita que tota invasió perversament conrea en els cors dels dissortats qui envaeixen i qui veuen desesperadament com no poden fer altre que enfonsar's en la pitjor nequícia i abjecció; accepta'n, dic, si pots, el sentit remordiment que com et dic em rou, i estiguis segur que a ca teua no ho faré pas pus, vull dir, convidar-hi aital rònega patuleia." En Joan i en Nifeu es besaren a la boca. Es toquejaren les carranxes. Senyals de pau, rai. Ambdós mostraven ròssecs de zòsters prop les barbetes. Ròssecs de rosecs massa frenètics. Qui sap a quins cresps aspres tampoc no s'han fregats. Nafres, bombolles, tocadures a indrets pus amagats, en zones de pell i carn massa botxinejades. La nit se n'anava a dormir. Els vestits pels àcids raguts, i qualques pells així mateix ratades, per novelles plagues pessigollejades, s'anaven retirant. La matinada ensenyava els bolquers cagats. Els Estruços de Banyoles, la baronessa davant, de bracet del vell varvassor son pare, es reteren a l'evidència: la lluentor de la festa havia patida força a causa sobretot de la invasió dels qui ningú amb prou autoritat no havia convidats. Caldria prendre mesures. "Me'n vaig, filla, a la meua capsa" (digué, retut, com dic, el vell, bo i ficant-se dins aquell aparell específic seu que li feia de cambra, un estoig cilíndric electrificat i magnetitzat i segurament amb pitjors innovacions… de cuirassat metall argentat voltat… i sense antenes ni orelles capllevant-t'hi) "la son amb zel, confessaré, m'assetja i em tem que si més no el mig, o cap a la meitat de la meua corpenta, no n'esdevingui massa accessible i se'm vincli sense permís, de tal faisó que, trencat, no caigui de musell i em trenqui qualque trenquívola barra." "Bona nit, pare… dient *nit*, prou ho comprens, només en sentit figurat, car tornem-hi que prou comença de veure-s'hi, fora." "Abans de fer non-non potser especularé sobre els impulsos promiscus que sovint esdevenen tiànics en certs ombrívols albardans de qui les expectatives sobren ans sobreïxen amb boig escreix les possibilitats." "No, massa cansat; faràs-hi zazen; prou bo per a esguardar urta a urta ni gens espardalitzat qualsevol adversitat." "Zazen; vols dir, amb godomassí o sense?" "Zazen és prendre's els enderiadors contratemps anava a dir amb filosofia, mes cal de debò dir *sense* filosofia; anderris no te'n cal cap. T'asseus o t'agotzones com un quitze, t'apaivagues a betzef, bleixes compassadament i buides el crani de tota enrònia ni capficament que et bitzegui – gloriosament escènic, se t'ompl per comptes, veuràs, amb l'infinit no-re que en pures blanques o negres espirals se t'enduu a

eternitats geomètriques, i allò, creu-me, euforitza qui-sap-lo.” “Ningú no em dirà mai de vell. Sempre apuntant-me a l’actitud menys obsoleta. Si cal ésser escènic zazènic, doncs, això rai, som-hi, tu. I passa’m aitambé, ja ho saps, els darrers cosmètics ni pròtesis. No és fer trampa ni bugat si els de l’avantguarda ho fem. Ni vull que ningú em fiqui anc el dit a l’ull ni em blasmi d’antigalla ni de potiner. Sóc l’epítom de l’enjogassat àgil audaç coratjós gambitaire.” “Sempre sacrifiquem peons.” N’Elisenda Estruç entrava al seu més escalfat lligador somrient. Seguit se’n rigué com una boja tan lleu com es filustrà nua a la lluna de la seua cambra. “Una altra gran proesa la meua; haver, amb l’estratagema de la invasió, destruïts tots els vestits de mes rivals; quin paper no fotien totes cremades pels àcids: semblaven ausades espantalls vestits amb cassigalls! I gentil en Nifeu de pagar-hi el plats romputs.” “Potser et penses que sóc sord” (digué, tot d’una sortint de l’ala d’un armari en Joan son home) “mes t’erres, noia, de mig a mig. T’oïa perfectament.” “Joan, malparit, m’esglaiaves!” “Ens havíem amagats a l’armari amb en Nifeu.” “Bruts, més que bruts! Què devíeu fer-hi, ressagats com fenòmens desusats i fora d’osques?” “Malpensada! Només ens donàvem una estona i per a mutu consol pel cul.” “Quina tria tant l’un com l’altre pus emocionant; com si no podíeu triar’m a mi!” “Tu rai, baronessa, amb tot un ramat de braus lacais per a escollir-hi!” “Nifeu! Em podia pensar que encara hi érets, amagat, amb la pudor teua que hom percep a mitja milla i tot!” “Pudor de resclosit, vols dir? Car totjorn em teniu tancat, o tu, o ton home.” “Encara te’ns vindràs a plànyer, dolentet!” “Encara ho xerraré al jutge qui recacegi la invasió d’anit!” “Pobre home, això li faries? L’hauríem d’occir, no fos cas que la teua revelació li fotés alterar el veredicte!” “Tens raó, Elisenda; muts i a la gàbia. No volem cap dels nostres jutges mort a deshora.” “On dormiràs, Nifeu? Amb ella, amb mi, o tot sol i doncs sull?” “Amb mi no!” (protestà ella) “tasques rai al llit, amb l’ordinador; demà tinc tres festes en tres indrets separats per llegües i llegües; no he d’alfarrassar’n pas poques, sapiguéssiu, d’estratègies!” “Doncs amb mi, tampoc, noi. Tot i que no tinc cap tasca pendent, i això no és res estrany, car mai no és pas que en tingui cap, encara, a lleure, vull cosir’m qualques insígnies pus a l’uniforme de mariscal o d’almirall, una de dues.” “Doncs me n’hauré d’anar a dormir a la quadra; puc si més no emprar-hi cap gàbia deserta? O quants de convidats hi teníeu doncs tranuitant-hi al soterrani? I als ergàstuls i a les

cambres de tortura?” “Oh això rai, sempre hi haurà lloc dins de cap instrument massa punxegut; i gàbies, uf, deu haver’n quinze o setze sense cacatues ni com se’n diu, nyuns” (li burxà afablement el melic) “troba-te’n cap de buida i fes-t’hi còmode; au, aür i fins demà.” “Bona nit.” “Bona nit.” “Bona nit.” En Nifeu davallà fins al soterrani. A la llum somorta d’una bombeta tèrbola una vella asseguda en una cadira de bova hi practicava amb llavis boteruts síl·labes de qualque llenguatge terriblement lleig. Era la portera de baix. Na Biaix Homellop anava fornida amb maixelles d’hiena. Es veu que sempre tenia una gola ardent, per això estossegava sovint i amb rellents lleugerament càustics de mig empassat gargall. “Vull una gàbia lliure per a fer-hi ja no dic cap becaina, ans una enorme clapada, senyora Homellop; m’envien els de dalt de tot” (li digué ell, i esclau d’un esclau de rere-consir que tan lleu aparegut se li esvaïa al magí, afegí) “sobrevisc sempre els esgaldinys, car mos orelles rai; ara, m’embarassa la fragància aliena –mos oronells massa sensitius; així que si podíeu enfocar’m a qualsevol bressol prou cèntric i tanmateix allunyat de dones en estre, us en fóra prou agraït.” “M’exciten tos cuixes de trinxeraire; fot-me doncs el camp car entraré pobrissona en estre jo mateixa, ca? Troba-te’n cap tu mateix.” En Nifeu Tiribola s’enfonsà en el boscany de gàbies dretes… Pels laberintins corredors s’escolaren ara les bategoses durades; hi anava ell a petjades de tic-tac. Cruixien estremits els durs murs aitan sovint com el seu cor. Tot sol-i-vern, tenia, en la feixuga penombra, ara força temença. No hi trobava res obert. Trucà a una de les gàbies fosques, silents i sense porta. Cap resposta. S’hi immiscí. Bo i proposant-se de caure-hi bé, no fos cas que qualcú hi fes non-non, somreia i cantussejava fluixet amb veueta fràgil, gairebé flèbil, fins que un peu seu no trepitjà mantega. S’esgarrifà rai. En la foscor lluïa feblement una gran massa larvàtica. “Trepitjâ-us cap poteta poc era la meua intenció, senyora Saballó.” “Ah em coneixes!” (s’exclamà l’enorme cuc botit) “doncs quina sort! Xerrarem!” “No veig que hi càpigui, senyora Saballó.” “Sí, home, sí! Col·loca’t al racó de dins. Si tens set, popa’m a una de les seixanta-sis popes que tinc a la panxota. Totes em ragen, tu! Prou puc!” “Dalt hi havia una festa; hi he begut ja massa, i els vestits que duc, molt carots per a mi, tinc por que en aquesta estretor no se m’arruguin tots.” “No siguis opac! Ja te’ls farem planxar!” No gaire més tard, quan na Biaix Homellop sentí els bramuls s’hagué d’aixecar de la cadira de bova. Era

obligació seua fer prou per què al soterrani hi manés una certa decència. Lleugerament obstinada, tot i que els de dalt la pinten de bruixa mig claupassada, de carns esqueixades i parracs pengívols, com si la idea que en tenen conformés el tipus, no es desencantarien pas prou si endevinaven, que dejús tant de penjoll la fermetat hi mana. Se sap els viaranys i atzucacs del boscany de gàbies com ningú altre. Amb certa tossudesa, doncs, com dic, ordre i cunç, quan gaire manquen, imposa. S'arribava a ca na Saballó. Se n'adonava de mantinent, a la llum de la lot, que na Saballó havia addicionats qualques lliuradors de greixos al seu embalum. S'havia doncs cruspit en Nifeu de viu en viu, i amb traça i veloç, de tal faisó que no hi jaquia efecte ni residu enlloc, ni part de terra, ni entre queixals. Se'l cruspia doncs vestit? Segurament, car ni sabates ni joiells no hi filustraves aumon. (Damnatge, no els caldria aquest cop cridar'm, cridar'ns?) "Saballó, Saballó" (reptava, un bri divertida, na Biaix) "vigila tan tipota quan cagaràs, que les despeses de la neteja, i encara rai que paraves tant de compte amb el tendral d'avui, te les afegirem al teu compte, de tal faisó oimés que tos copiosos fills s'hauran quan et moris de fer's ben fotre." (El cervell em retruny, ja hi som!) "Vols que vingui, carona, manyaga, precioseta del cor?" (vaig dir-hi, potser un bri massa adelerat). Desencant! Ves! Va penjar doncs el telèfon na Biaix. El despenjava, carallot qui sóc, massa aviat. "Perdona" (m'hi havia dit) "perdona, Zet, falsa alarma." Buit i pansit (tret que molt efímerament, car sóc molt del camp de la joia i la platxèria, degut sobretot a l'alegre feina que faig), em vaig tombar doncs cap al mirall. Hi somriguí, malgrat la desil·lusió patida, encantador. Sóc en Zet Çonguim, 'obsessivament net'; tothom amb cap merder esborronador a fer esvair… sap on cridar'm (cridar'ns). La companyia que em lloga es diu "*Tot Plegat*" – tots hi som (hi hem d'ésser) 'obsessivament nets', així ens volen i ens hi volen, i si això no, au, al carrer – amb posteritat al fet tràgic o l'escena molt esgarrifosa del crim… ens hi hem enfeinats de valent… i tot ho hem jaquit impol·lut, gens ja pol·luït – som especialistes en la neteja de l'arnat farnat humà – *portem a la furgoneta desferres biològiques molt contagioses, via fora, pareu-hi compte, ull viu*. Ara, empeses pel zèfir, les branques del desmai esfereïen els rantells – xarrupava un bacardí. Musava amusat una estoneta. Tret que érem a l'hivern. Somiava truites – truites d'horror on, en pic aixafat per màquina enorme o fet malbé pels suïcidis i els homeis pus esvalotats,

bestials, el cos es converteix. Ni cal dir que qui més exigeix els nostres serveis són els ‘maleïts’ (tret que per a naltres ‘benaurats’) elements de la bòfia – amb llurs hòrrides garjoles, llurs cambres d’inquisició, i amb llurs selectes esturments de turment, tot plegat infames gitarades rai; molt (i ferotge) a roplegar en acabat – d’aquelles obscenes cambres llurs si en traiem, de farnats pudents i de carnussos virosos… qui s’esqueien tanmateix d’haver estats no feia gaire persones amb tots els ets i uts, i no pas doncs carcanades de mants de llefiscosos trencaclosques barrejats a la babalà, ni carronyes farcides de verdets i saballons – cada individu qui adés no feia gaire es veia u, ara era indistinta enyifa, fètida descomposició. Hi havien, segonament, els ‘accidents’. Bons clients, també, els ‘accidentats’. Hà, fan riure (interiorment) les dones ‘histèriques’ – el mateix desconsolat escarafall, la mateixa eixelebrada cridòria si el cadàver ‘accidentat’ és gos o infant – bestiola o nyec trepitjat ans xemicat per vehicle o feixuc aparell desprès, al caminet de vora casa, al jardí, a la cuina o la cambra dels lleures, i au, elles el mateix dimoni de l’esbojarrat esqueixament les posseeix. Els del palau del vell varvassor Muricec, bons clients a collons, igualment. Som-hi, tant se val, naltres no hi fem distinguos, tothom qui pagui és prou bo, naltres a l’eficient atac – amb desinfectants i àcids rai, amb fregalls i estríjols molt ardus i esclers, amb càustiques pols, amb pales, carretons, escarpres, senalles. Tot net i lluent en un tres i no res. En Tarquí Tarquim, company d’escamot de neteja, féu cap. “Han trucat?” “Era a ca la baronessa.” “Un altre camí?” “Aquest camí falsa alarma.” “Ah.” “Te’n recordes aquella vegada que ens va convidar a una de les seues festes menys entonades?” “I tant. Allà érem, plegats els de *Tot Plegat*, tot plegat tots plegats honorant la baronessa.” “I el seu home un no-ningú; com es diu?” “Ni puta. Aquella nit el tenien a un racó, abuixint, poixeule, com cap gosset amb nafres, plagues i pruïges al cul o als queixals.” “Me li atansí (prou saps si sóc compassiu) i em va escridassar: *fuig del mig!* i engegà llavors qualque ululació de pagerol avial; se li veia d’una hora lluny que el pobre home anava perdent senderi perquè comprenia que no pertanyia a la mateixa classe dels sàdics aristòcrates, els hereditaris alfes.” “Palès que, al contrari, és un d’aquells qui gruen el càstig i en gaudeixen qui-sap-lo; vull dir, amb el càstig sexual – com més pena ni dolor, més goig i orgasme, ca?” “És (o era, car qui sap) un home sense maixella; i en canvi la baronessa duia la

galta escorxada (se li notava prou, enjús totes les farinetes amb què es quillava); aquella taca o zona hiperestèsica (com ara d'èczema) és típica de les causades pel rostoll a la barba de qualque masclut flingaire; cardant-se-la de matinada li escorxa, fregant-l'hi, a ella la maixella – la maixella ferma." "Ella té la que a ell li manca." "És qui porta la maixella ferma com qui porta els feixucs collons. O, si som prou fins, Tarquim, ja sabem qui porta els pantalons a ca la baronessa." "I qui les bragues sollades." "Calçasses de marit sense tendències assassines del bon dominant palatí." "Ecs." En Tarquí se'n tornà. La nostra matinada s'esllanguia, densa. Ni ens la pelàvem ni ens raíem les galtes; no fèiem altre que eixorivir les antenes i parar l'orella; érem de guàrdia, que qualcú, per lluny que fos ni inaccessible, ens demanés a netejar-li cap greu empastifada… A ca la baronessa en canvi tothom dormia… tret d'en Joan Gorromí, l'home. Com servidor (en Zet Çonguim, de tarannà joiós i de màgic atractiu, beutat magnífica per tothom admirada), com servidor, doncs, de vacances a l'oníric Carib, en Gorromí també bevia – em sembla que trincava solet amb vodka sense glaçons. Al soterrani un rot, efusiu. Pels ombrívols corredors estrets entre les gàbies, na Biaix Homellop amb arpó roplegava papers i d'altres lleugeres brutícies. Un esnob o cosó mig adormit anava amb la cigala dreta a pixar. Censurant l'atzeb trempat, na Biaix hi etzibà cop de mànec. El xaró analitzà, irònic, la situació. "La duc cuirassada, Homellop; no me la trencaràs pas dos cops." Que la ridiculitzés, maleït carrincló de vacu fat, allò l'alçurava. Que parés compte el simi pixaví. Un arpó cul amunt el despatxava encontinent, i gairebé alhora (de mantinent trucats) naltres entràvem en lliça, cridats doncs a la ivaçosa neteja absolutista. Quina sort, i entrant en zona, exalçats per les químiques paradisíaques d'un cos, el nostre, fet per al més excels servei possible! Ambtant, dalt, en Joan també es rabejava en fantàstiques imaginades intrigues de palau. N'Elisenda roncava. Sentia a la vora en Tarquí rentant uniformes a la tassa del vàter *– què no donaríem per a poder'ns permetre cap rentadora automàtica!* Cal que ploguin crims! Som-hi, som-hi, ciutadans del món, esmoléssiu les eines del bon crim! Necessitem feina, i que ens la paguin prou! Potser com fan els bombers qui esdevenen piròmans, o els agents 'antiterroristes' qui d'esquitllèbit, vull dir, d'estranquis, planten arreu bombes – car altrament esdevenien supernumeraris, ço és, superflus, i hom en prescindia – així naltres – això fent… creant 'accidents' perquè

llavors ens lloguin per a netejar'ls. Prou somiar truites, doncs. I tant, això rai. Per comptes, caldria cohesionar les vel·leïtats, fer-les fèrries voluntats. Els riscs són mínims: tothom mira pel propi. Amb llinyoles d'estiracordetes ofeguem la gent, llavors piules potents (amb dinamita dins?) els embotim perquè esclatin en empastifada espantosa. O cap vehicle l'alteràvem subtilment perquè les carxenes entre vies o als camins de ronda s'escuncessin amb divina assiduïtat. Hum, queia el gebre; al cel el cinyell d'Orió, com més llum solar no hi clarejava al voltant, esdevenia més sem i som; a tret de mos ulls, per la finestra, les ombres dels furtius qui amb sigil devien haver realitzades (o no) llurs intencions rares esdevenien siluetes de vulgars obsedits pencaires matinals. Tot vol dir quelcom, o res no vol dir re. No hi ha en la realitat mitges tintes. Una merda és una merda i cal treure-la del mig. Cal immediatament esborrar-la. Les merdes són contagioses – són com les angoixes. Vaig cridar cap en Tarquim. "A tu de vigilar el telèfon!" Rentant sóc doncs ara tovallons i tovalloles, mocadors i calçotets, mitjons i samarretes a la cagadora. Mentre als soterranis de ca la baronessa hi dansaven els virons. "Virons, virons, només hi som pel sexe; el sexe ens atrau, el sexe ens obsedeix, el sexe ens mou; el sexe vital, i prou!" Chors de virons, melòdics, angèlics, harmònics. El vell varvassor baixava a caçar'n – no vull pas dir sexe amb na Biaix (per exemple), vull dir, virons. Quina novel·la de por deu llegir en Tarquim a l'oficina – car n'és molt gormand, feixí (llaminer). A l'eix de l'emmirallament de tot això al meu magí, un feix de cronòmetres cenyeix com rítmic peremptori cinyell cilindres oblics a la perifèria del piu de l'ull. Les gàbies o les capses metàl·liques on el varvassor dalt i els convidats baix s'estatgen o estotgen. Al zenit de la capsa el magnetisme hi és més esmolat, fins i tot electrifica (sense tocar'l) el vori. Rosegava sense amanir jícames, nyàmeres, xirivies. Sorrut i virolet, el varvassor (qui amb jícames com jo també s'autoguareix) esdevé porcairol no gaire higiènic ni inhibit. Amb dit epilèptic assenyala un infant pudegós (empudegant i pudent). Amb un martell li obre el cap com una síndria. De mantinent en cerca tòfones, tubercles, si molt convé, beril·lis i bdel·lis belleu (o si fa no fa) com cap endeví o saurí als nítols de cap gall, o, perquè som especialitzats en tragèdies, cabres. Gansallat com serp, un altre monstre brogent, malreeixit, s'esfreixurava ara a desenroscar's. No tingué tampoc prou temps. Escarnint (o estrafent-se)

n’Alexandre Gros (em sembla), qui en irèixer’s amb el nus gordià (que no?) el tallà o tolgué de soca-rel o a cops d’espasa, així el vell varvassor amb el martell: xemicava a mig gansallar encara el personatge serpentí. Avui tindrem feina, i força (albíxeres!) a ca la baronessa. I ara adreça’t a aquella dona qui es cruspí en Nifeu de viu en viu, ara molt tipa, grassa i tova, amb pler de mamelles, pus dos conys pollosos, l’un damunt l’altre – de moment no saps quin cardar’t, tret que són idèntics i igualment viables – els emboteixes doncs tots dos doncs, ara l’un, ara l’altre. I ara fuigs corrents, no fos cas que com manta femella en acabat de l’acte verrinyós, vergonyós, també se’t volgués cruspir. Sorrut te’n tornes, doncs, varvassor, mig orxegant – massa mòrbids, tos monstres. No saps si ets banyarrí o conyarrí – els dos alhora, és prou possible. En Tarquí Tarquim ha deguda obrir un instant la finestra. En penetren incessants seixes de marors, discòrdies de saluets. S’escau que la tinguem vora una quadra – a l’estiu l’oficina és un moscallam – pler de tàvecs i d’altres insectes se’ns hi immisceixen – i les cortines sempre es despengen soles. Com ens embalem en foll mentisme, el Tarquim i jo. Tenim la dèria per la neteja, no ens en podem estar un segon: netejant, tot el sant jorn, netejant, i la nit; tinc el sensori esvalotat, i dins el sensori en caòtica disbauxa, un consirer doncs tot alterat – *qui só ni sé*. Na Biaix, truca’ns! Truca’ns! Truca’ns ara mateix! He posada força roba a estendre vora l’estufa… “Lluïset” (em deia de petit la mama) “seràs pus carismàtic com pus t’estimis la flairosa vapor que t’ix dels dits quan t’has fet, amb erts raspalls ensabonats, net del tot. Que les petges de tos dits siguin nul·les, fillet. Fins llavòrens no pots dir que t’has rentades de debò les urpes.” Els guants de plàstic són cars. La baronessa es deu aixecar: tost serem migdia; què hi deu mancar? Les onze, una hora. Ah quina residència més esplèndida i manyaga, baronessa, no teniu. Trepitja neuròtica totes les rates atrapades durant la nit. Té la bella ans elegant baronessa tendències d’alt caràcter. *Crideu’s-ens ara mateix que esborréssim si pus no les rates esclafades!* Avui m’ensum un gran jorn – té els agalius d’apoteòtic dissabte, de terminal esbandida, d’esbaldida cataractenca, d’abstersiu capdefibló – i amb tot el que farem de calaix podrem millorar els aparells de neteja i tot – comprar les darreres innovacions quant a l’elisió de tot repulsiu aup de crim ni molt merdosa dissort. Ho volem tot impol·lut, general! La nostra resilient fisiologia en sortirà així mateix guanyant. Car prou gasten ni malmeten massa el cos

les eines ni productes que ara emprem. Blancors flonges se'ns despleguen on abans érem tot llisos. Batallers pigments se'ns reblen a indrets no gens convenients. Esfereirem aviat els filisteus – ningú no ens voldrà llogar, semblarem tan monstruosos i pelleringues com les pelleringues monstruoses que voldrem treure del mig. Potser quan en Joan s'assabenti de l'horrible mort del seu amic Nifeu, se suïcidarà – confiem-hi. Qualcú hauria de trucar'l, suggerir-li-ho. Les emanacions dels corrosius que tinc a tocar evoquen al meu tentinejant intel·lecte la bonesa o el triomf de tot aquell perplex organisme que s'esbarria, copiós, de cap cadàver sotmès al mal bargany de la tautològica insistent destrucció, deconstrucció. Mes calla… eh que ens truquen? "Ens truquen, ens truquen! Tarquim, agafa'l, collons!" "Ningú no ens truca, Lluí… zet; sents il·lusions i al·lucinacions, vull dir, sorolls i veus que ni hi són. De fet, tots els assassinats i greus mortriments hom els efectua avui segons el mètode molt més net i malparit del metge – a còpia d'injecció i de verí – i d'ací que no els som de cap fretura ni ops." "Damnatge, doncs; i sí que fotrem goig." Me'n vaig a estarrufar les flors – les roses i tot allò (bodris, jusquiams) que jaquim a cals particulars quan on hi havia aquell femer d'ossos, femtes, sangasses i budellams, ara tot hi relluu. Els cristalls del palau tritllejaven de frustració. Si no hi ha cap crim gros ni espectacular, quin tedi, vós, oi? Se sentia espetegar un carxot, allò doncs belleu s'animava; les vases daurades i barroques dels retrats als murs tremolaven d'interès. Els qui hi havia pintats dins… amb la cara, llas, pagaven; lleigs! Mes ara els ulls se'ls reviscolaven mica; llur escrutini es centrava sobretot als racons i cap a les portes closes. Reputacions es veurien tot seguit impugnades, gelosies vessarien laves càustiques, errònies analogies foren dites sense mirar prim. Allò crearia crus difunts rai. Comencéssim d'arrambar'ns les mànigues als colzes, més amunt i tot, als muscles. Demostréssim el nostre zel; esdevinguéssim seriosos (prou hi cal davant aitanta de dissort, malastrugança, llas, com dic, i aitan repel·lent, immunda, oimés); plantegéssim'ns-e sistemàtics, empírics, rigorosos; som-hi, minyons; tota recepta apresa, tot clímax estrictament recorregut; vidus i vídues consolats; orfes, parricides, i cap altre escreix de desfillat ni de desatribuït, tothom qui per humana ruïna torni a esdevindre epilèptic ni primitiu, hèctic o massa humiliat, que no pateixi pas gens; socors els som, munificent, magnífic; us traslladem en massa i en cap cluc d'ull de

la cangrí a Xangrilà. Car naltres rai; ens és esca de moviment continu tota carcassa esmaixellada, esmamellada, esborifada de tendrums ni recents excrescències increïbles. Les aixetes del sofre deixatem; sense ànsia, emperò: tot farà oloreta de net en acabat de cap guerxina, com dic; *clic-clac* i ja hi som: un sòl nu, ni pols. Ni record de res sanguinari, senyors! "Çonguim!" "Tarquim!" "*Grggrg*…" "Què manes?" "*Ggggrrrgg…!*" Hi vaig córrer, que se m'hi escanyava el carallot amb cap pinyol d'alvocat. I ambtant trucaren i, és clar, ningú no agafava l'aparell; quin moment de triar per a escanyar's! Damnatge, ja ens veig perdent bou i esquelles, i a les exèquies del bou perdent-hi el senderi. Senyors, recony, descoratja molt i massa aquest flagell que patim de tal mancança de morts pròpiament dispersats pels paviments, pels pavellons, pels asfalts i tàrmacs. Volem que cada casa esdevingui escorxador casolà, que el nebot hi trossegi la tieta, l'àvia hi destralegi la néta! Crims passionals a betzef. Som-hi, valents, que tothom s'hi fiqui. Ganivets, pistoles, mecanismes, rodes, grues, tancs, tridents… Que s'estavelli cada màquina! Catastròfiques estridents juxtaposicions… *el goig!* Que s'engruni, sobtadament i tan caòtica, l'estantís pastís de la civilització; poc patirem per això. Preguéssim, no pas per l'animeta del bou (ell rai, al paradís dels bons banyuts), mes per les accions molt aparatoses, brillants, de volcans, fogueres i arsies, diluvis, terratrèmols, esfondraments… Passes, pestes, pandèmies… Avoleses dels déus i dels cels. Meteors, meteorits, aeròlits, asteroides; espetecs nuclears. Que cada plaça es torni indret on la revolució i la reacció esclaten entre mútues matances. Volem que en cada avinentesa d'esdeveniment volin, bombats, els membres desarrelats, els costellams, les membranes… Quin esplèndid enlluernament els cranis esbotzats, els colls desbotats, les sofrages esquerdades, els escalabornats orxegosos òrgans… i les toltes òrbites, i les arranades artèries i llurs raigs joiosos de sangs en brolladors d'èglogues que lírics glosem. Cal ésser creatriu, senyors, i empescar-se'n de bones, i com més cruels millor… Sense por, sense manies… car, si no és prohibit, on és la gràcia? "Te'n dec una, Lluís; *uf!*" "Anem per feina, Tarquí; hem perduda la trucada; la competència ens aixafa l'ull de poll; m'agafa colitis d'esmar-me'ls fent-se amb els ous trencats de cap meravellós accident la truita molt bigarrada que ens hauríem d'haver cruspida tu i jo." Mut, amb fredor, en Tarquim, fautor fementit, se'm tomba d'esquena. Que se'n vagi a la merda; el proper

pinyol que l'hi treguin ells, els datspelcul de l'empresa enemiga, els irrisoris *Merdacaners Incorporats*. Encara es guanyaran cap guardó. Me'ls veig d'estaquirots a cal batlle recollint cintetes al mèrit ciutadà. I el paer de sanitat lliurant, sota els desmais dels jardinet, discursets de preances amb carrinclones tonalitats d'òpera i tot, i exhibint alhora imatges d'intactes patrimonis on un instant abans tot hi era femta, farnat, fetor, infecció i purulència. Mentre naltres, mustis, amb verdet, bullint d'inèrcia, ens malmorim amarinats per tota mena de nafres somato-psíquiques i urpats de nits per agrípnies sense remei. Car com voleu que ens caigui? Com rall al pap; la mare qui els va parir; puta enveja! *Ahg!* Mes… cal evitar les idees corrosives; cal apitrar les maltempsades i rabejar's peti qui peti en la positivitat. *Null hom no hi és qui, si perd, hagi encara la 'chière lie', la cara lleu, alegre*, diu la dita, mes prou cal, redéu, o més ens val plegar ara mateix. Sóc en Zet Çonguim, 'obsessivament net'; la molt virtuosa companyia que em lloga es diu "*Tot Plegat*", servei d'ultra-neteja; la nostra ètica laboral és impecable; la feina feta (amb celeritat i seguint al peu de la lletra totes les ordinacions i estrictes estructures que ens regeixen) embadaleix en acabat totdéu. Inoculem salut i joia on només hi havia hagut, un cluc d'ulls abans, un boscany horrorós i fètid, eriçat de monstres qui com bombolles brollaven de la mortrida, xemicada, carn. Som els únics, autèntics, anti-terroristes! Esborrem en un tres i no res totes les terrors produïdes pel progrés i pel concomitant regrés, per les armades i els armats, els imposadors d'ordre i desordre, els industrials i savis de tot avenç emmaquinat o víric, els apassionats i els deprimits, els violents de tota natura i sobretot els qui forcen la natura, els consumistes i despesecs, els sermonaires de tota jeia, els constructors i destructors… *Truc, truc, truc!* "Oh, ara mateix vinc a rebre't!" deia, escardalenca, n'Elisenda Estruç. N'Agnès Rancúnies, la presumida, ultracuidada, ex-amant d'en Muricec, la seua 'dilecta amiga' (no la pot ni veure), venia a prendre el te amb neules i carquinyols. Ara belleu en veuríem de fortes. Amb una mica de sort, es traurien els ulls. I els fàmuls s'hi mesclaven; i els vells i nous druts… i l'ogressa Saballó, qui pujava de baix. "Elisenda Estruç, només hi som pel sexe — pel verriny, l'esquírria, el crim, la gana, i tota la resta de la merdegada." Oidà, som-hi, doncs! De burxada, per cap carallot baterola, pirotècniques flamarades s'acreixien; el foc salubèrrim del bon odi, per ningú acugulat, per totdéu bitllat, es calava

arreu. *We all hate each other's guts*, i ai que estic content! Car només la felicitat que duu la feina ben feta t'ennobleix — l'assetjada busnada s'entrecruspeix (oh dolç flum de sangassa!). Part de fora farem visatge de circumstàncies, mes part de dins exultarem, alleujats, car tasca tenim a acomplir, objectiu a assolir, terres i robes i parets i mobles a rentar i restaurar, metalls a febrir, vidres glacials a purificar, esclets com glaços sempiterns de pol impol·lut, i flagells de disbauxa assassina a desteixir del tapís de la història del món. Tot allò dissolut solucionat. Tot allò esquematitzat ni tortuós reduït a recta línia infinita; tot allò oscat, plàsticament llis; tota pols de cendres i calçobres, esculpida en innocent escultura, de sàvies virtuts infusa. Tot coll tort, redreçat; tota revelació, molt discretament colgada de bell nou. Tot allò dit, desdit. Allò vist, invisible; allò mentit, verificat; allò tibat, destibat; allò massa estès ni esgarriat, novament en cleda hermètica mès; tot l'efectiu, desvirtuat. I ara el que estendré seran aquests calçotets tan nets. "*Tot Plegat?*" "A l'aparell." "Al soterrani del palau del vell varvassor Muricec brolls de carnussa hi creixen com malèfics bolets. Veniu-hi corrents." Això volíem sentir'ns dir tota la maleïda jornada, recollons! "Apa, tira, Tarquim! Prou prunes agres. Clarins, anafils, fanfara!"

20 gener 2011

n'Hèctor i na Nèctar Coet

Els Coets — n'Hèctor i na Nèctar

Desgraciat, m'has matat la migale!

Havia sentit doncs xivarri rai, i esgarips i aücs de boget, i llavors, amb allò de *m'has matat la migale*… redéu laputa, que em pensava que algú *havia matada l'amiga* d'algú altre, i em vaig esfereir tot, els cabells del clatell eriçats i els collons per corbata…

Eren, ja us ho diré, els meus nous veïns… una parella molt estranyota, sovint eixelebradota… Sense monejar gaire, som-hi, trucant doncs amb el mòbil la bòfia…

"Al·lò…? policia…?
"Em cag en déu escoltin, que em sembla que els meus veïns es barallen de valent i es volen acabar d'entrepelar perquè s'escau, guaita, bada, que un d'ells ja ha matada l'amiga de l'altre…?
"Sí, hò, hò… A poc a poc, i tant… Em dic Ladi, Ladi Lapislàtzuri…. el, a, pe, i (i com idiota, *fa), es, el, a, te, ze (ze, ze… zeta, com forat de cul, vull dir, com ro*seta), *u (u com* upa-là, manela), *er… i i… Lapislàtzuri… hò, hò… 23 H Street NW, hò, hò… La dels veïns on hi ha hagut l'assassinat…? 25 H Street NW, doncs… 25, 25… Molt bé… mercès… No cal, no cal; vostès facin, jo ja els veuré per la finestra… Mercès, mercès…"*

Tant se val. Vingueren i hi foteren tota mena de daltabaix i de destrossa; al capdavall, com sempre, tot fet malbé; destralades i bales a dolls… I crits de bèstia… uf, i encara rai que ningú no n'acabava mort.

Bé, doncs ja ho veieu… Així és com coneguí els Coets… Hah, hah… En acabat de denunciar'ls, com dic, a la puta bòfia… La bòfia desastrosa arribant… enfonsant-los la porta…

Ja em direu el sorpresos i acollonits, pobra gent… Denunciats per un veí que algú hi havia occida l'amiga… Us imaginareu, vós mateix!

Tret que, és clar, no era cap amiga, la mortrida i anorreada… Cap amiga… una migale… Ah.

Na Nèctar Coet molt afeccionada a les aranyes… i s'havia comprada aquella només feia un parell de dies… i se l'estimava molt… I son germà

n’Hèctor, amb quina rancúnia ni ho sé, l’hi havia aixafada… I les cridòries que els sentia amollar, testimoni ocult… I xerreta malparit qui sóc… trucant els pudents…

Tot humil i pansidet, vaig proposar als Coets, n’Hèctor i na Nèctar, de pagar’ls trinco-trinco les despeses… el que fos per a arreglar les desfetes ocasionades per l’atac terrorista de l’horrible bòfia… M’ho van acceptar molt emprenyats, i em van dir que de llavors endavant *em fiqués el nas al cul*…

Uns dies més tard em trobava a un bar on ella hi feia de puta, na Nèctar bellíssima… La vaig convidar a beure profusament… i més tard, durant la conversa, li vaig dir que no comprenia com migale era femení… Un animalot tan pelut i ferotge… Amb les dones sempre tan finetes, exquisides i de bona jeia… Em va revelar que gairebé totes les aranyes de debò, les qui sobrevivien i organitzaven famílies, ponien ous, fotien mossegades, caçaven tàvecs i borinots, etc… doncs que totes eren femelles, que els mascles les femelles només els empraven per a cardar-se’ls un cop i en acabat se’ls cruspien, si podien o si en tenien mica de ganes, i que a tots ops els mascles això rai, car un cop havien cardat un pic, doncs que ja no servien per a res més i se n’anaven geperuts i desguitarrats, els pocs qui sortien mig incòlumes de l’estreta, au… ranquejant… ça caic lla m’aixec… a un raconet rònec i solivern… a morir-s’hi de pena i de fàstic existencial.

Li vaig dir que sí que collons era curiosa la vida de les aranyes… i em va dir doncs aleshores que se les estimava bojament, molt més que no cap persona, i, encaterinat i amb la bava als plecs, li vaig proposar de casar-m’hi allí mateix, sense por que la primera nit se’m cruspís en acabat de la primera cardada… lluna de mel tacada de sang, tururut i drama.

Na Nèctar continuava guanyant-se les garrofes fotent de puta… Anava i venia de ca el veí son germà i ca nostra… i el tit encantat.

Aleshores esdevingué prenys. N’Hèctor Coet, massa tocat i posat, volia que ens encertíssim, per via genètica, que l’embrió fos “meu”, però ni na Nèctar ni el tit no hi donàvem cap importància.

Allí ens barallàrem. N’Hèctor fotent-se el valent, tractant-me de marit merdós, i na Nèctar tanmateix defensant-me, i a cop d’urpes i d’ullals per mica que calgués… No sabia què fer… tenia pessigolles als dits maleïts… i els ulls em feien pampallugues ullant la temptació bategosa del telèfon mòbil que em demanava a guerxines enormes que l’agafés i li toqués els ebris clítoris de les sedegoses tecles per a tornar a avisar la puta bòfia…

Aquell camí me n’estiguí. Em vaig tancar a la meua cambra, amb totes les migales per companyia, i els cantava cançons de bressol per a camuflar’ls i camuflar’m els crits ferotges dels veïns per tots naltres molt estimats.

Vaig sentir trucar a la porta. Vaig anar a obrir-hi, de fet vaig anar-hi a espiar-hi per l’espiell per a veure qui fóra. N’Hèctor, tot esgarrapador. El vaig obrir. *Com anem, veí?*

Em va dir, massa seriós… *Vull que t’assabentis de la situació…*

Quina…? que li dic. *No em facis patir*. I alhora m’hi amania bé, el convidava a seure’s al racó del foc, li duia conyac i ametlles torrades. Sempre l’havia volgut encoratjar a les confidències i a la intimitat, no solament com a bons familiars; també com a bons amics i tot. Li havia volgut fer veure que ell i man, pràcticament col·legues… Ell amb el molt honorable ofici d’arlot… que és com dir “mestre de senyoretes”… i jo professor de geometria cònica a l’American University de la Nebraska Avenue.

I ara que es veu doncs que m’anava a revelar secrets, aür, vós, la pell del cos m’anava baldera. N’estava opimament ple; d’orgull, vull dir, i de dolça expectació.

Sàpigues, Ladi, que com a na Nèctar li abelleixen les aranyes, a manguis els ocells. I que els meus ocells se li menjaven les migales i les altres cucotes qui li fan tanta de gràcia. D’ací la meua sospita que només es casés amb tu, el seu innocu veí, per tal de poder ficar a ca teua les bestiotes.

Home, vols dir? Alguna altra atracció hi deu haver. De tant en tant, dues o tres vegades per mes, prou em ve al llit, a plorar-hi i que l’hi consoli

com un bon ver marit.

En veure'm tan ingenu, rebentava. *No n'hi ha prou, capdecony! Un bon ver marit, això és molt més que no el que no fots. Amb la geometria poc n'hi ha prou. Psiquiatria, et cal. El molt oldà sistema límbic. Les poixeules pulsions afectives. La subversió de vàlues per bares insinuacions clandestines. La visió per túnel decrèpit i amb verdets del desesperat. El sentiment propi en ou balmat i pudent del suïcidari. Ma germana… Com dir-ho…? El pardal insuficient de la meua sor… l'enveja que té per posseir un moixó com el meu… Ja t'ho diré… Som molt íntims. De ben petitets ja delinquíem estimant'ns-ens… A l'orfenat ensems, nassets pigadets, candorosos, dormíem plegadets… I allò s'enganxava… Esdevenia incurable, la nostra atracció sexual mútua… Ella volent part del meu pardal… man de la seua cuca… La seua cuca menjant-se'm l'ocell… Doncs… El trauma…! Per això ningú no volia adoptar'ns-e… Ens tancàvem a tothom, com qui ajusta els finestrons a la llum… i els nostres gests reticents, que denunciaven certa violència amb prou feines estroncada… Les caramides imprevisibles dels nostres ulls… les ganyotes… guerxos… Oscil·lant de piga en piga… Comptant subtilment cada porus distint al nas i als polsos… Semblàvem no ésser-hi tots… Tothom ens posava al ban… acabàvem descurats, tinyosos, fètids… ostatges de no ningú… oblidats, abjectes. Fugírem. Quin escreix d'humiliacions no sofrírem aleshores, fóra ruc d'exhumar-les, no acabaríem mai. Ja ens pensàvem que duríem el penjoll abominable de la llufa del foragitat penjat a violari, quan qualque marmessor pervers aparegué al nostre horitzó, com si les bromes més negres ni redubtables se separessin perquè el Solell triomfant fotés acte d'aparença. Un arlot neòfit s'emparà de naltres. Rondàvem pel carrer i ens enxampa i ens fot a la banyera, i ens vesteix de net, i ens ven, vull dir, ens lloga, als amics, i més tard als coneguts, i aviat al públic en general. Aprenguérem ensems, ell de fotre l'arlot com cal, i naltres de prostituir'ns com déu mana. Teníem una clientela híbrida. Se'ns cardava tothom, capellans, dones, homes… cap foradet ni ganivetada no romania gaire estoneta verge. I així anar fent. Fins que a poc a poc les aixelles se'ns poblaren. Enllestida la dècada de rebre, abjuràrem de súbdits. Constrenyérem el nostre salvador a fer's donar pel cull ell; llavors, lligat, el capàrem. En acabat d'aquell bon assenyalat impacte, la coexistència. Lloguem un piset. Discretament*

fem feina. Abans de comprar'ns la casa i esdevindre veïns teus, hem adquirit doncs un cert prestigi, una certa preeminència, anomenada. La gent se'ns carda molt inspiradament, hem esdevinguts arquetips. D'allò milloret que hi ha al mercat. I na Nèctar fa amigues. I aviat sóc el coordinador de totes les conjuminades, conxorxes, combinacions. Elegants especialistes tenim de cada mania. En conjunció amb l'obtenció inherent de calers, hi ha la defensa de les xicotes. Hom redueix els sostres d'exposició carnal, hom reforça les reixes a la gàbies, hom esdevé erosiu… Si cap amenaça fa mai cap, hom l'arrana d'arrel, abans no s'endanyi. Mon raor talla goles abans qui forneix l'amenaça no hagi acabat de dir'n l'amplitud. El coll de cap "valent" no és pas més dur de tallar que el de cap ocell. Hom tol caps humans com toldria el de cap estruç ni pollastre.

Estava molt content que em fos tan franc. Li demostrava la meua joia contant-li a tornajornals uns quants somnis de geòmetra cònic. *L'altre matí sóc a les escalinates del pati central, molt mudat, i assegut a un esglaó del mig, amb les cuixes totes badades, entre la gent qui són xerrant, i qui incansables hi pugen i hi baixen, i ei, tota l'estona tinc ulls de titella mig articulat, nerviosament i esporàdica esguardant a dreta i a esquerra, car tinc consciència que em lleixava quelcom exposat… Ah, ara ho sé. El meu portamonedes en forma de cony… sé perfectament que el tinc caigut al costat de la butxaca esquerra; qui se n'adonarà? El neguit i la por que hom vulgui pendre-me'l… o no pendre-me'l; ai l'ofec, n'Hèctor! La suspesa indecisió, quina tortura, car… Qui me'l pisparà… Qui voldrà fotre-m'hi grapa? Qui… qui em plegarà el conyet, vull dir, el monederet?*

No vaig poder acabar de contar-l'hi. Va dir, aixecant-se, *psiquiatria, carallot, psiquiatria*. S'havia preparat per a fotre el camp. Havia agafat el pom de la porta. Els dos havíem sentit trepigs a dalt, era la meua (la nostra) dona qui davallava les escales. Vaig tindre un tremolí. No sabia pas que era a dalt. Em pensava que encara era a ca n'Hèctor. Potser havia entrada per la porta de la cuina. Les esgarrapades que havíem sentides ara i adés al pis de dalt, no sé pas què n'havia pensat ell, jo em deia que eren les aranyes monstruoses de na Nèctar engrescades en qualque disbauxa de les llurs. Com ara quan cap vila es reuneix a celebrar qui sap què, un

canvi d’estació. Davallava ella les escales. Duia avui un vestit molt estret; vellutat; se l’havia de pessigar amunt mentre davallava, molt delicadament ans esvelta, els esglaons. Vaig aixecar l’esguard. Mos ulls diagnosticaren com a molt sanitós el fet immemorial dels seus enormes pits. Allò era el col·lapse de totes les civilitzacions. Dues vies làcties projectades famolencament l’una contra l’altra. Els dos planetes terra dels meus ulls, llurs òrbites no gens predictibles, testimonis distants de l’enjogassadíssima fi del món. L’esguard de na Nèctar era massa poderós. Vaig triar doncs en canvi de guaitar-li, no pas els pits ni els malucs, els peus.

Davallava amb peus de plom. Palesament, no volia estrompar’s. Se sentien, llunyanes, sorollades de sirenes a la nit. Era com aquella altra nit fosca on havia sentit un soroll a fora; amb ofecs de por, havia despenjat el matxet, apagava tots els llums… espiava per l’espiell… Uf, era només na Cèlia, una deixebla meua, qui havia pujat a mostrar’m un croquis de carreteres rurals noves i delineades cònicament… Hi havien als marges de les vies camperoles les collites i els guarets, els rostolls i els bosquets, les paradetes clafertes de fruits per a vendre, les gernacions aturades a comprar’n, els gossos qui pixaven a les soques… tot aitan ben dibuixadet… Aleshores va veure el matxet despullat, es va esglaiar; molt agressiva i plena d’ungles, se’m llençà damunt; quin terrible combat doncs llavors entre na Cèlia i el tit!

D’aquella avinentesa naixia l’absència de mon lòbul dret. Amb el cervell lleugerament deteriorat per tall de matxet, sempre vaig si més no una miqueta equivocat. Caic al buit força sovint. Marejat, caduc, sots cua de moltó, me n’estic de fer res, espantat que no fos cas que encara si em bellugava no n’acabés aixafat. Les idees, com pinyols o llavors esgarriats per l’eixut guaret, no subsisteixen sovint sinó força vulnerablement. Mon cap no era rodó, era ara un cucurull de sang. A l’hospital em tractaven de víctima del llop. No denunciaria mai la pobrissona impressionable Cèlia. De tota manera, la repulsió al nelet, l’avorriment a la culpabilitat, d’aquell acte malastruc, l’omplia crònicament de furors expiatòries. Si man acabava sense lòbul, ella pitjor. Li creixien teranyines al sensori; el senderi se li esmicolava en abundants feraces llavors de l’arbre molt fragmentari dels oblits. Acabà a l’hospici per a orats — pagant son pare,

és clar. La vaig visitar, puixant deessa, que li dic, *el cervell té així mateix la tendència d'operar cònicament, reïx en una àrea més punxeguda, mes falleix en una altra de més voluble. Ca? Doncs mireu què us dic. Cal ésser fiçós i punxent. En res important, cal anar-hi de vaitot, a despit que tinguéssiu o no cap atot. Si mai us volguéssiu suïcidar, prou cal donar exemple. On floreix la plebs o poble baix, allí la letal iniciativa pren millors messions d'ésser admesa com a prolífic espectacle*.

Em va dir que *me n'anés a la merda, que segurament els cirurgians m'havien empeltats esquers salvatges per a atraure el xanguet sense quest de les idees folles a zones essencials, per exemple on fa figa la vorera del sistema límbic i s'obre per tant la claveguera de les pulsions rèptils…*

Li vaig dir que *què collons fos això del "sistema límbic", que tothom semblava saber-ho tret meu, que devia ésser el tit l'únic ruc al món que n'era, quant al concepte, als llimbs*.

Em va respondre que *això rai, que ara és ben fàcil nogensmenys de saber el que pensa altri. I que qui vol ésser savi només cal que se'n faci. I de més a més que arruix i fora sospites ni suspicàcies! Els casats, els socis, els agermanats, els confabulats, els sectaris. Amb els empelts no pas al cervell, ans del cervell tot sencer, només cal intercanviar-se'l — cascú sap el que l'altre no pensa; molt bon sistema doncs per a les parelles qui no saben fins on arriba llur respectiu amor…*

Li dic que *ix per la tangent, que d'altra banda, analitzant-ho bé, una tàctica millor és la d'anar-se'n, per al suïcidi massa de pics ajornat, al subterrani per on hi passen aquells trens esventats sempre apuntant a la revenja… Encadenats pels humans a vies sempre idèntiques, infinites, paral·leles, n'envesteixen amb llur embranzida aitants com no poden*.

No pas que entenguéssim gaire, ella esclafada per la seua depressió, man amb el cap esfigassat. S'escaigué tanmateix que fes cap en aquell moment son pare. I aquest sòmines també es va començar a empatollar de quelcom o altre. Em va retreure que *m'hagués lleixat escapçar cap lòbul per la seua molt estimada ans fràgil filleta, qui ara, llas, l'angoixa la senyorejava i li estrenyia el cor fins a frec d'escanyament, i, també, recony, que quina poca traça havia tingut, jo tot un professor de*

geometria i ella només una adolescent amb el tel amb prou feines esberlat.

Avergonyit, li vaig guaitar només el peus, embolicats amb fortes botes. Abans no s'alçurés tampoc massa, vaig fotre el camp reculant. Com ara reculava, furtiu, mentre na Nèctar davallava, amb faldilles vellutades ans irisades, i molt estretes, i una panxeta de quatre mesos i escaig, les escales.

Per les clavegueres de mon esguerrat cervell, ragen trossejats cadàvers d'afollades idees. Sent, ensum o oïc no res i m'imagín qui sap. Confonc migales per amigues, germans per amants, enveges per revenges, dendrites i axons per barrets i cons, embrions per prions, cervells per circells, monstres i espectres per sostres i respectes…

Ladi, estigues-t'hi-te'n; quiet! No te'n vagis, mana na Nèctar, quan ja havia engrapat el pom de fora; *vine'm a donar'm un petó*; munta exquisida, m'atreu… m'atreu… amb una atracció de cal déu; no puc esmunyir-m'hi; al contrari, se m'enduu cap a ella, aspirat com per botris de molt de xucleig, o per molls filaments de resiliències irresistibles…

Ací sóc, penedit com cap mussol en acabat de cap malifeta.

Nyam, i per comptes de cap petó, ja ho veieu vós, em mossega, i m'arrenca de la mossegada l'orella esquerra. Ara en mastega el tendrum com cap xiclet sucós. Ran la mossada, he partit com un coet… i els Coets darrere meu, n'Hèctor amb un ast roent que em vol embotir recte amunt per a després, segurament, coure'm al foc… na Nèctar amb els ullals sedecs de més de sang, somrient-me massa atractivament… aitant que el cap no em roda.

I fet i fet perdia una preciosa estona demanant-me i consirant pels atzucacs de mon sensori naquis llur grau de civilització. Se'm cruspirien doncs cuit? Això els allunyava bon trons de la salvatgeria, de la primitivitat, de la cavernicolitat. Si haguessin volgut cruspir-se'm cru, després del bell tastet que l'esmoladeta ferramenta de la deliciosa Nèctar se m'havia endut, en forma d'orella, com qui amb les dents arrenca del

cirerer cap cirereta cruixent i verosa, llavors m’haurien feta molta més por encara. Car els bàrbars, que no…? Llur crueltat i avolesa assegurades.

Així, eren com dic a frec d’enxampar’m que em vaig haver de llençar finestra, tancada i tot, enfora. Els vidres trencats m’entraren com metralla on tenia el crani esberlat pel matxet de l’excel·lent deixebla Cèlia. Ui, ui, ui, i tot plegat la cosa feia mal. D’esme, dec anar llavors d’un cantó a l’altre, per quins verals qui sap enfilant-m’hi mig de gairell.

Tot d’una doncs conscient. Si fa no fa. I me n’adon que, embrancat dins la borsa espectral de les tenebres de la nit, especulava, mig corrent, amb les nafres damunt la carn botxinejada pruint i pitjant massa, i doncs fent-me el cogitar-hi força confús, els pros i contres de la meua follia del fugir; no sóc gaire murri, no, lleixant enrere la meua estimada família, esdevenint de sobte foraster pertot; on balafiava mon cabal de lleialtat? Sí que sóc doncs traïdor! Maleït, si em podria morir! Una nàusea impaïble i un sentiment molt poderós que ja no valc res m’impel·leixen llavors devers un arbre cònic, de branques decreixents, on assaig amb els cordills de les sabates de fer-hi un llaç prou sostenible que m’ajudi a penjar-m’hi, criminal. Res. Tres vegades ho prov i tres vegades caic, nous verdancs inaugurant-se’m a natges i jonolls.

L’esbós del matí es dibuixa lla baix, amb llapis gegantí esfonsat en sucs de tèrbola mel. Massa tard per a penjar’s. Els oficinistes ja corren pels carrers, llurs rialles i arguments fent-me la vida un plaer. M’aixecaré del banc vora la font. Em compraré un bastonet ben torrat a cap fleca; el rosegaré amb força sobrietat. Ja no em sagna el forat on hi tenia l’orella, ni em sagnen els treps al front. Tot ho rentava a la font. I duc gorra d’hivern.

Mut i tot sol, com ara empresonat en la cel·la del meu cos, m’afiguraré tard o d’hora (lleure rai!) el camí ortodox. Uns marrecs anaven a estudi. Imitaven les meues petjades de còmic. Irrisori, carrincló, pobret. Hom ja em pren doncs per cap captaire, o a tots ops per cap aturat, de qui hom pot fotre-se’n sense conseqüències. No m’insurgiré pas contra la influència de les esglésies i els onerosos cossos governamentals. Ells manen que hom se n’ha de fotre de tots els qui no hi pintem res. Doncs endavant.

Uns reclutes passaren amb llurs impedimentes i embalums fent-los el trepig molt dur. Malastrucs, si els podia proveir cap relleu! Els militars empren les més sinistres tècniques triades en tot l'espectre de les coaccions inquisitorials per tal d'assolir en llurs rengs de perdularis cap cohesió. Amb aquell incentiu no se'm fa pas poc el cervell aigua! Qui pogués entrar a llur sòlid reialme de seguretats irrebatibles! Tret que la meua nàquissa infraestructura cerebral no em vol d'armat. Posaré per comptes l'èmfasi en fer-hi d'ajudant a les boiroses perifèries de qui en sap de ferm la legalitat o il·legalitat — què me'n dieu doncs d'esdevenir d'aquells qui duen gases, benes i antisèptics i qui, sempre escèptics i tanmateix prou reeixits, estanyen els impulsos sangosos dels cors massa esbombats, esverats? Si podia doncs entrar-hi d'infermeret…?

No, no, llas! Massa conceptualment feble. Una pausa, doncs. Ah, com me n'enyor, dels Coets, ells sí que en sabien, d'anar pel dret!

Aprofitant tot recrement, ja us ho diré, malvisc als marges dels camps marcials, recollint-hi les escombraries que em nodreixen, retent alhora menuts serveis a les bandarres qui segueixen els guerrers. Certes frases encara generen conflictes de comprensió en mon molt putejat cervell, de qui l'erosió és més i més palesa com més no anem enlloc. Ah, i els únics calers que no tinc són els que no em trob, xavalla rovellada, emmerdissada, pel carrer.

Mes xst, que *Lapislàtzuri!* crida el general.

Senyor, que responc.

Foc!

Disparàvem tots plegats ensems, cascú cap al seu cantó, o ja el cantó que pus li rotés. Món d'artifici, ves. Tot s'hi valia. Tothom alhora tira i rep. Idees o metralla, impactes imprevisibles. Així, com la de tothom qui ara conec, la vida em penjava d'un fil. D'un fil esfilagarsat. I les flames dels coets, obusos, abusives bombes noves, calaven arreu; breus filaments de goig esclatant. Il·luminades falenes carbonitzades pel llamp. Fulgurants, fugaces. Perills i ofecs totjorn rai. Follia del fugir, doncs. Com qui esquia per teranyina esboïgada.

Ara, dalt cap carena, el cel prou n’era, de bonic. De trast en trast, et calia fer, àdhuc, “oh”.

~0~0~

5 desembre 2010

nul i foc a bec i bec

matar o morir… cruel dilema
anar anorreant per sistema
o en pic anorreat no veure’m
a cap ou estel·lar ni esquema
universal que en jo contreure’m
a la mida d’àtom o ió
ell es contregui parió
perquè hi càpiga com peixet
nedant en goteta de llet

o sallant amb urc al rabeig
del lent ambre o al xirigueig
de l’eixidiu d’un safareig
a l’empiri… enjòlit embut
de nan “forat negre” qui astut
jamai no es vol buidar del tot
bullint com vòrtex llefiscós

i jo repassant-hi els errors
com mòmia o estaquirot
quiet i mut patint tot transbord
febrint a l’empedreït crani
la perla de cada record
somiat fals o succedani

pec almirall… tot el que hi faig:
vaig de naufraig en naufraig

cruel fosc dilema del viure
no em vull ni morir ni proscriure
ningú del capbreu dels qui són

només vull ésser dalt al tron
invisible totpoderós
somrient-hi fotent-hi el gos
adormit bellugant l’orella
per a ostar-m’hi cap cantarella
que em retornés al rigodon
corretjós del mateix malson
del cruel dilema pregon

haig de matar o haig de morir…

sínia infernal… prenc la tangent
ixc esventat lluny de la gent
boig constel·lat tornat diví

deia aquell que “viu savi i bé
qui no cau en vil bogeria”

jo li diria… li diria…
o potser no… no em sentiria…
sóc massa lluny… ara entraré
a l’embut de vòrtex melós
sinistrors anant-hi i dextrors

resseguint cada meravella
a l’embús de la badiella

bona nit… i que bé m’estic
orb dins el buirac o baldric
de gelees denses i incògnites…

nits nítols i poc netes nòtules
amb mans de fum que tinc poc netes
trenant nusos sínies ròtules
de nits poc netes ni innòcues

enxampant penjolls d’idees
i amb llavis de denses gelees
el·lidir neguits d’aquell tema
i anant anorreant per sistema
intencions ninots d’anul·lar

ja em dic boirós xuclant els vacus
xarops del tub on sóc d’arrest
(i a cada bec hi rau no res
o hi rauen focs qui tot ho anul·len):
en branca encesa leri-leri
visc entre boscs d’enfollits focs
qui els desigs de tothom atxul·len

curta estada entre nul i nul
d’anar infinit cada individu

no faré pas… entre dos nuls
d’infinits mai no anar enlloc
escurçar-li la curta estada…?

encallat per sempre al funicle
que mai no em vegi nat al cicle
i que em sigui eterna l’estada
sens nul i nul ni foc i foc
eixordant-m’hi al cap cap anyoc

d’idea amb tast de melmelada
i on sigui coca no encetada
cada podrit cruel dilema
que em vol assassí per sistema
o ninot llençat a la crema.

~0~0~

16 novembre 2010

miraculós proctòleg, ausades

Pel forat del cul instantani a l’eternal ànima restretament petrificada

La primera càmera digital que em van regalar, ara fa un pilot d’anys, jovenet com era, vaig tenir una pensada genial. Em vaig ficar a fotografiar forats de cul. No solament els forats de cul de les meues companyes, tot semblants, peladets, menudets, manyaguets, sinó així mateix els d’alguns companys avinents, i, d’estranquis o no, els d’alguns adults, inclosos els de mants desvagats o vagabunds qui, amb vint-i-cinc dòlars i dient-los que ho feia en servei de la ciència, se m’abaixaven els pantalons uns instants o es llevaven les faldilles, i llavors, és clar, i de franc, també doncs els de pler de gossos i gosses, gats, gallines, cabres, xais, ovelles, bous, vaques, peixos, sargantilles, sanguinyoles, talla-robes, tritons, tartranys, serps…

El projecte era trobar l’ànima. Havia estudiat a les aules de filosofia a les diverses escoles on havia anat que els filòsofs, metafísics i teòlegs es veu que sempre s’han barallat per tal d’encertir on es trobaria de debò el seient físic de la bombolla etèria dita “ànima”, la qual, segons la peluda teoria de moltes de sectes religioses, sobreviu el cos per tal d’anar-se’n

en acabat ara a un lloc piaculós, on cal expiar-hi doncs tots els nyaps fets durant la vida, patint-hi tortures brutals rai, àdhuc eternes, per a més crueltat… o se'n van, felices elles, les ànimes estortes de l'embolcall podrit de lleig farnat mort, cap a un lloc melodiós de benaurances on, sempre segons les sectes religioses, no hi fas re, només contemples els núvols i llurs gràcils coloraines, o t'hi passes l'estona cardant verges i assassinant dimonis… o potser encara l'ànima no en té prou i et bota cap a un altre cos pitjor o millor que el que no duies fins ara… o, en fi, ximpleries rai.

La qüestió tanmateix era que la meua pensada potser era la bona. Potser cap dels molt elevats filòsofs ni els teòlegs més tocats del bolet, tot i l'infantilisme palès on banyaven, no havia al capdavall caigut a pensar que l'ànima ragués (o diem-ho més fi, *fixés residència*) al forat llord, cagadet i pudentet del sés.

Per això em vaig fer un tip de fotografiar forats culans… com dic, només forats, només forats i prou. I ara en tenia una col·lecció d'uns quaranta o cinquanta mil. Tots empaquetats en numèric, en bits electrònics, tots al meu ordinador, com boiant florilegi universal de dilectes lotus o nenúfars de tendreta carn.

De primer havia mesos els traus de cul per gèneres i per espècies. Els distribuïa en seccions independents, segons la bèstia. Havia posats els humans a part. Segon certes sectes religioses, les cretines o cristianes, per exemple, només els humans posseeixen ànima, la qual, en acabat d'estòrcer-se de la repel·lent closca corporal, fot el camp rabent cap amunt, a ésser-hi jutjada per jutges molt severs, alats, incorporis, divins, etc. I que cap altre animal, doncs, no té ànima, i quan es mor, es mor. I au.

Vaig comprovar, per començar, que així com no hi ha ningú qui a cop d'ull pugui identificar, sense acompanyament de cama i resta del cos, si un peu escapçat havia pertangut a home o dona, tampoc amb el trau d'arrere. Els traus d'arrere d'homes i dones, xiquetes i xiquets, són si fa no fa. En pic havia tretes les etiquetes on hi deia "femella" o "mascle", no sabia pas distingir qui fos qui. Sense pebrots ni figues, les instantànies eren idèntiques, en boldrons que haurien inclosos ambdós

sexes i qualsevol edat. D'antuvi em gratava perplex la clepsa. Mes en acabat em deia, tant se val, la qüestió que… vet ací tanmateix el forat del cul d'un ens (femella o mascle) el qual posseeix una ànima qui anirà eventualment al cel (després de cagar llets durament i estrènua durant una llarga estada al purgatori) o, d'empertostemps, pels segles dels segles interminables, a rostir-se al repulsiu infern. Això és l'important: que el forat del cul dels humans és idèntic a si mateix. Les seues propietats són úniques i intransferibles, i això és el que els fa superiors, i doncs molt dignes d'ànima.

Mentida, tanmateix! Car, llas, immediatament vaig adonar-me'n esparverat que si treia etiquetes en d'altres gèneres i espècies d'animals… (i s'esqueia que havia recentment anat al zoo i ara tenia exemplars d'anus doncs de gairebé de tot, girafes, goril·les, hienes, taurons, balenes, dracs…) me n'adonava astorat, dic, ai, que els forats de cul de gairebé tothom eren aitambé si fa no fot!

Tret de certes serps, i certs peixos i llangardaixos, massa nets i fins… els forats del cul de gairebé tothom a la terra eren idèntics… cap diferència entre el forat del cul d'un humà, diem-ne, i el d'una gallina, un gat, un mico, un gos, una cabra, una mula… etc… (tots aqueixos darrers coneguts antics amants dels més bugres humans, naturalment, mercès a llur proximitat i manyagueria…) però tampoc cap diferència amb el forat del cul d'un cocodril… d'un pingüí… d'un estruç… d'un monstre verinós qualsevol a qualsevol tundra o desert, rabiós i molt rebec… o ja, el forat al cul d'un dinosaure viu o glaçat… i àdhuc, augmentat, al forat de cul de cap insecte i al del de mant de mínim, diminut, cuc i tot!

Fotríem doncs goig. Allò em ficava en un maleït dilema. *O totes les bèsties del món tenen ànima* (em dic) *o cap no en duu!*

Amb l'ordinador sota el braç, vaig córrer a veure el capellà Marquès, de la parròquia de santa Cracatua. Era el "meu" confessor com era petitet. M'acaronava els collonets mentre li recitava tots els meus vergonyosos piacles. Em ficava un dit al seient de l'ànima mentre li explanava, a demanda seua, quins dels meus piacles tenien a veure amb quants de camins me la pelava. Era molt bon home. Amb el seu encoratjament i amb la seua dolcesa, si arribava malmirent, empegueït i ple de càrrecs de

consciència, i dubtós de mi mateix, que mai no fóra re, sempre me n'anava del seu confessionari ple de vàlua pròpia, segur que arribaria lluny, palpablement apreciat, estimat físicament i òbvia per un home al capdavall tan ensenyat, delicat, informat i eminent, i de més a més íntimament connectat amb els poders místics, etc.

En dir-li el meu projecte d'identificació del lloc on rauria l'ànima i del resultat esborronador que n'extreia, esgarriat capdecony de manguis, l'insigne lletrat va caure en pregona meditació.

Al capdavall em va dir, molt savi: "Manel, saps què? T'hauràs de fer capellà, com jo. Car és palès que ets home de cultura."

I va escriure això al capdamunt de la meua col·lecció immensa de traus emuntoris: "**Cultura** = *cul-tura* = (*cul* = forat del sés) + (*tura* = capell) = **cultura** = *merda al cap*. **Qui comprèn això ho comprèn tot**."

Afegí, pensiu, aviant petites molt prenyades capcinades: "Hom diria que només són els barcelonins més carrinclons i ridículs els que en diuen "cul" d'algú qui és "cult"… mes en realitat són els qui, sense saber-ho i estrafent lamentablement el mot, al capdavall se n'entenen millor. Car de bo de bo ésser *cult* és ésser *cul*."

Llavors em convidà a fotre el camp que tenia feina amb els bavosets minyons del catecisme. Li vaig agrair la vital lliçó, li vaig besar l'anell i, tot ensenyat i científic, vaig eixir al vespre virginal i impol·lut.

Pensava que m'hauria dit que em fes *proctòleg*, armat sempre amb el meu lluent punyent anuscopi, anant pertot lo món curosament ensumant esfínters. Però no. Em va dir *capellà*. I, fent-li cas, això sóc ara. Empenyent la falòrnia una mica més enlluny, com l'escarabat merdisser la seua merdeta cap al cau de les merdetes. Car això de l'ànima sempre se t'enfuig pel mateix foradet.

I al capdarrer tots vivim de merda. Sense merda, la religió no és re. Però tampoc no és re, re.

Una cosa he notat confessant els pobres dissortats fanocs, els malastrucs cretins qui colltortets se m'atansen que els consoli escoltant-los, i llavors

misericordiós condonant-los-els, els bestials crims i fantàstics pecats que duen damunt massa feixucs, i esllomant-los ferm. La majoria els put la boca que segurament no els deu pudir tant ni el trau d'avall. *Amb això què vull dir…?* Que ho esguardis pel forat que ho esguardis, això de l'ànima, vós, pudorota rai.

~0~0~

29 octubre 2010

Neguitosa (1) i (2)

Neguitosa (1) de n'Octave *Mirbeau* (1907)

Davant nostre, tot sopant, a la taula de la vora, una jove anglesa, rossa, s'aixecava, anava, venia, i adu asseguda no s'hi podia estar quieta cinc minuts. Sos dits jugaven amb el ventall, amb el cigarret de broquet d'or, amb els anells, amb els cabells. Un collar li saltironejava al coll i me n'adonava també que, sots el seient, els seus peus no se sabien aturar de bellugar, es descalçaven i es tornaven a calçar amb unes sabatetes argentades on la seda de les seues mitges blanques es neguitejava… Tot d'una mon esguard ensopegà en el seu l'angoixa de no saber trobar amb la punta de l'hàl·lux la sabateta qui amb una capitombeta se n'havia allunyat massa. La senyoreta s'enrojolí encar pus, i semblava que la sang se li remogués part de dins talment que on el peu es crispava, a mi la mitja blanca se m'anava representant més rosada, adu rogenca, fins que el peuet no fou capaç de reconquerir la sabateta argentada ja per a desaparèixer-hi…

Aquella nit jo dormia com un benaurat, amb un son pregon i sense somnis…

~0~0~

Neguitosa (2) de n'Èrrel *Rellogacrims* (2007)

Quan feliç clapava havent enllestit
De pelar-se-la com un malparit
Pensant en la delitosa angleseta
I en el seu peuet qui la sabateta
Esverat cercava sots les tovalles

Dels viatges les estranyes troballes
Volien que si n'Octavi Mirbell
(*Famós normand qui escriu llibres de pes*)
Pensant en la roent se la pelés

Pensant (*entre d'altres bons druts*) en ell
L'angleseta moguda, de l'hotel
Ara a la cambra de la vora, fes
Justament el mateix – *i amb més de zel!*

(Més fort calmant cal com pitjor l'estrès).

~0~0~

28 setembre 2010

i jo fent força, fent força

Deessa al camió

–Ens hem barallat amb el xicot i m'ha fotuda fora el cotxe

ara em cal tornar a casa caminant carretera
amunt
és una carretera pobra, camperola (com se’n diu,
rural)
s’enfila entre magres bosquets d’arbres
escarransits
sovint mig enfonsats en aiguamorts
no hi ha gens de trànsit, el vespre és gris

de sobte un camió
el veig de lluny i és molt perillós
va tot armat de ferros i duu un remolc també armat
de ferros
que balla d’un cantó a l’altre de la carretera
amb la fúria d’un fuet titànic

no sé ara a quin cantó de carretera anar a raure
el remolc com la cua ferotge i eriçada d’un animalot
antediluvià
et podria doncs esclafar
tant a l’un cantó com a l’altre

m’esquitll cap a la dreta i llavors cap a l’esquerra
plena d’angoixa, sense acabar de decidir on m’hauria
d’entaforar
abans el mateix camió no m’envestís
o el remolc no m’enviés a dida

al capdavall, totalment esfereïda
em llenç daltabaix, de cap a un sot que em surt
avinent a la vora

amb gran terrabastall el camió s’atura a la meua
alçada

en aturar-se el brogit del motor, sent de baix estant
unes riallades clares
davalla del camió la femella qui el menava

és una dona paradigmàtica
és una deessa colossal
una estàtua qui es belluga clàssicament i qui ara
s'esclafeix doncs
en veure'm aclofada i llorda al sot

–Por, migpet? Amb por no es va enlloc! – em
diu, i m'ofereix la mà

perquè pugui deseixir-me del clot estret que
anguniosament m'engavanya

–Puja amb mi – em diu
–No puc; tornava a la Vila Grossa
–Ara mateix hi vaig jo
descarreg només una petita tossa aquí mateix, i
som-hi; au

vora d'ella m'hi trob aitan bé
és com una guerrera dels temps mitològics
formosíssima, fortíssima, mortífera

–Com et dius?
–Dolceta… Dolça
–Dolça… i m'hi jug que la teua sangueta és vi
dolç – m'acarona
alhora les cuixes amb ungles esmolades
i pens que si fóra gata em posava ara mateix a
parrupar
car m'hi estic aitan bé, tan protegida
els garfis de les seues ungles com àncores de
seguretat
i bleix, apaivagada, com ara de bell nou dolçament
bressolada
per qualque celestial gloriosa heroïna
dels meus somnis més casts de verge
sentimental

i el pet que avia és com ara un tro potent
i se’n riu, i vull imitar-la i em surt un petet molt
tímid, i em diu
–Peta’t tan fort com calgui
al món no s’hi va de migpet
amb por no vas enlloc; peta’t, riu-te’n
soroll rai, trenca el que calgui
envia als collons tot el que et faci nosa!

i se m’escapa a cient algun petet més ardidet i me’n
ric de valent
car mai com avui no m’he banyat en tanta de
benaurança
ni he tastada tanta de llibertat
i fins doncs gos enfonsar el cap rialler entre els seus
pits fenomenals i tot
i hi sóc, com dic, tan feliç mentre menem aquella fera
metàl·lica
carretera envant, i aitan esbojarradament i sorollosa
com podem
el rabiüt remolc alhora tolent i arranant a tort i a
dret
arbrots animalots signes

tot d’una la deessa frena enmig d’enlloc
–Ja hi som, la Dolça; una feineta i ens en
tornem

davalla del camió, s’atraça poderosament cap al
remolc
i cada cop més horroritzada veig què fa ni què
s’empesca

d’un caixot amarrat al remolc en treu dos farcells
humans
són dos homes lligats de mans i de peus, i
emmordassats

els duu penjats un a cada mà com si dugués dos
catxaps de no re

–Vine, que els sebollirem
gairebé caic del marxapeu
em tremolen les cames mentre li vaig darrere
els farcells (aquelles dos homenots empaquetats) es
debaten maleïdament

–Els duc vius, perquè tot i que puden de merda
del cagats que van
encara puden menys que no si fossin ja
morts
i la seua rialla esclata i retruny pels boscs
desolats

els ulls de por de dos ostatges m'encomanen la
por
i, marejadota, em vaig endarrerint
i la colossal beutat es tomba i em repta
–Amb por no es va enlloc, migpet!
i m'etziba, la formidable, formidable empenta
i entre panteixos i ais reprimits
assoleixc tanmateix de mantindre-me-li
prop

s'atura a un clap
descarrega d'espetec els dos homes o gegantines
larves allí mateix
(llurs embalums inquiets impotents d'anar
enlloc)
amb una pala de tall esmolat que duia fins ara sota
un braç
en un tres i no res forada el terra del clap pedregós i
sec
n'escapça les rels com si fossin només nervis
enfebrats d'una terra retuda

i ara sense cap mena de pausa ni cerimònia
com si encara enfonsés el ferro a la terra
amb el tall esmolat de la mateixa pala
comença de fer bocins un dels dos
enfarcellats

li talla les cames si fa no fa a l'alçada dels genolls
els braços si fa no fa a l'alçada dels colzes
llavors el coll

rodola el cap horroritzat

–Són més fàcils de colgar quan els tens fets a peces, migpet!
m'ho diu rient amb dents qui relluen
gloriosament

no gens cansada, comença ara de fer bocins l'altre home
i jo ja no puc més, me'n vaig corrents

me'n vaig, corrent, lluny d'aquell malson
tan lluny com puc

–Migpet, et perdràs!

els riallosos mots de l'heroica deessa em retopen pel cervell
com si amb la veu m'hi llencés boles negres de goma densa

he trobada una barracota perduda al bosc
sembla habitada; truc a la porta
em surt, mandrós, un home gran, petitó i nerviüt, burleta
–Ei, la minyona, quina carota; quin llop més lleig no has vist!
–Truqueu de seguida a la policia, si sou servit!

Hi ha una boja al bosc qui assassina
humans!
–Una boja, oi? Entra, entra, que hi
trucarem

ca seua put tota a podrit
–A la cuina hi deu haver conyac – m'hi atraça
amb el gest
i, tantost m'hi faig, ell despenja l'aparell *–Policia!*
Correu-hi, correu
sóc el del Mas d'en Fosc; per la vora s'hi foten
terribles crims
que astorarien els més bemparits i tot!

a la cuina la pudor de podrit encara és pitjor
no hi trob enlloc cap estomacal
ni al rebostet escrostonat

beuré d'una ampolla de vi agre que hi ha a la lleixa,
ecs!

per la finestrella o l'espirall del rebostet
hi veig fer cap l'escultural camionera

s'adreça a pas de guerrera a una bordeta o canfelip
molt desmanegat
en treu, penjats de cada braç, dos altre homes
lligats de mans i de peus, i emmordassats

amb la pala de tall esmolat fa un clot a terra
no gaire lluny del rònec canfelip

esfereïdament me'n vull tornar
mes unes mans de ferro m'amorren a la
finestreta
el Fosc, l'home podrit, em té collada
i ara m'endinya cul amunt el seu vit roent, *quin*
mal!

quin mal mentre em viola l’home podrit
i fora, la bestial divina beutat desmembra els seus
ostatges
esparverats i muts
i ara tapa i atapeïx el clot i el Fosc se m’ha escorregut
al recte
i ara jo potser volia respirar
i veig la deessa marcial qui treu dos cossos més del
canfelip tremolós

quants d’ostatges desesperats no hi deu tindre
amuntegats
afetgegats; n’hi deu tindre milers!

trinxa amb tanta de facilitat
i amb tanta de destresa de traça de gràcia
trinxa i trinxa
trinxa, a reguitzells, humans

els trinxa per a millor encabir-los a cada sot
angoixant i estret
i alhora el Fosc torna a burxar amunt, entre la sang i
la merda
del meu adolorit budellet d’avall
el meu trau d’arrere
aquell clotet jussà fins ara tan estretet i
primmirat
i ara bojament botxinejat
potser ja aitan ample i adotzenat, complagut, com
l’altre

–*No! No!* – anava a cridar
mes la mà podrida del Fosc no m’ho
permet

–*Sobretot no l’ofenguessis; ella no permet que
ningú l’ofengui
aquells qui avui sebolleix l’ofengueren ahir*

i ella els tol la vida els tol la dignitat els tol la individualitat
els tol cada sentit
els tol d'empertostemps el mateix record
car ningú mai no els trobarà ni sencers ni a bocins ni els identificarà
en barreja els bocinets i hi llença un dissolvent
perquè es fonguin
en un aixarop molt repel·lent

tragits d'orxegada em sacsen irresistibles
tret que el Fosc amb el seu alè podrit a cau d'orella em teixeix
amb filets d'esperança una cenyida mortalla que em refresca l'esperit

–Tanmateix no et capfiquis, que ara mateix farà
cap la bòfia

i és cert, sentim trucs a la porta de la barraca
–Fosc! Fosc! Policia!
mes, oh desil·lusió, immediatament les clares rialles de la guerrera
es barregen amb les fètides del Fosc
qui ha pretès d'anar a obrir "els agents"

escruixida i alhora tot d'una resolta
m'he feta doncs forta dins el rebost
he falcades ambdues portes
o la porta i el ventall de la finestreta
l'una amb un tallador massís de tallar-hi carn
l'altra amb un tamboret
i jo sóc enmig fent força amb els peus contra el tallador
contra el tamboret amb les mans
i m'haurien doncs d'esclafar abans no reeixissin de treure-m'hi

fora, incessants, les rialles es perllonguen
indefinidament
i jo fent força
fent força, fent força perquè la meua gàbia sigui prou
hermètica

fins que…

sirenes de vehicle policial
la bòfia salvadora!

trucs ferms ara, i fermes veus d'home
–Policia! Obriu!

ah que contenta no estic
alliberada al capdavall!

sóc jo qui ha corregut a obri-los

els dos ben plantats agents em diuen què
tinc

–Doncs… – i començ d'explicar-los-ho…
quan…

quan el tercer dels policies també entra a la
barraca
hi fa cap fent xanxa, molt bonhomiosament
–Aquest trist darrer mendraig, tanmateix, renoi,
la sentoreta
hom en diria avantsala del paradís
les flaires celestials, vull dir!

i tots tres amb bon humor se'n riuen – àdhuc m'hi
afegiria
tret que ara la veig, el tercer (la tercera) dels
policies

un neguit pregon m’acull
una angúnia m’ennuega
un nerviosisme em trasbalsa

la tercera agent…
s’assembla talment a la guerrera del camió!
hom en diria *bessones!*

ja no estic segura de re
m’interroguen, bona gent
i per comptes he començat a quequejar
esmeperdudament

els bòfies no saben què escriure
em guaiten esverats –*Què…?*
Què…?

musclejant se’n tornen cap a fora i em lleixen soleta
amb la dona

em diu, somrient cruelment –*Por, migpet?*
Amb por no es va enlloc

m’engrapa pel bescoll
m’aixeca com si li sóc farcellet de palla; a l’altra mà ja
hi duu la pala

fora finestra, els tres mascles fan l’orni
els pseudoagents i el Fosc potser cacen bolets
fosforescents
per a la minestra de la nit

ara que sortirem pararan compte a tombar-se-li si fa
no fa reverents
no voldran pas ofendre-la

es veu que tothom qui li tomba l’esquena
l’ofèn.

6 agost 2010

teatre estrident, i hi tinc i hi faig un paper redéu galdós

Maldecap de teatre estrident, i hi tinc i hi faig un paper redéu galdós

Escolta'm, saps què? En Pèricles Periples adorava els espectacles desproporcionats on els escenaris rumbejaven tecnologies dels sistemes clàssics desmanegadores rai; quan les vies confluents, en vectors vivament acolorits i enlluernadors, fluïen aparentment inviables, com les llampants asímptotes de la hipèrbola, cap al nou centre on el sobtat protagonista llavors sallava, allò ell ho trobava vàlid d'allò pus; l'argument, en canvi, és allò altre que l'hi portava més fluixa. Ahir, a l'obra, això s'hi escunçava, llas, que es veu que lleixàrem, els maleïts humans, de pixar, i que doncs consumírem l'oceà en quatre mesquins dies; i llavors què? Doncs merda astringent rai; tot altre animal és més previsor, i, si cria massa, sap que se'n va a parir panteres en un tres i no res, car coneix, cada animal, instintivament si pus no, què cosa fóra equilibri, ço que els datspelcul humans no tenen ni ensum de què collons podria mai ésser. *Hum*, era un bon argument, mes allò que de debò el feia trempar, com dic, eren les lluminàries i els increïbles i marejadors horitzons i perspectives que les lluminàries creaven; les seues nues retines, com les de qualsevol altre humà amb salut, només eren capaces de veure set per cent dels fotons llençats — i n'hi havia d'haver set ensems almenys per a veure-hi re, car amb menys de set fotons aplegats alhora no hi veia ell (ni cap de nós, per moltes d'ulleres que ens clavéssim) re. A l'escenari hi bategaven doncs els agressius escamots de fotons, i, a un vèrtex rònec de platea, el pols d'en Pèricles bategava ensems – com més

els uns, més també les sincopades botides artèries al coll d'ell. Ahir, com sempre, car tothom qui ix a un escenari ho fot per a fotre-hi el bufó, el merdós albardà, el titella fat de qui el fat és histèric desmanec, hi van haver hilaritats i les cròniques apoteosis doncs de les rudes caigudes abruptes trencacolls avall, i els culs qui emmirallats s'enfonsaven a aigüeres clafertes de sangs i d'altres secrecions – tothom qui mai ha vist teatre sap la hiperbòlica sabatera femta que s'hi cria, pas que m'hi estendré doncs gens. A l'altre cantó del teló, el món de veritat no és mai així – monolític, axiomàtic, un instrument més dels poders de la repressió i la superstició; el clima autèntic, al contrari, s'esdevé dins un marc de destitució, de fantàstica humilitat, de misèria i de dolors inescandallables. Ara, en la foscor, ponderava en Pèricles l'obra d'ahir. No podia aclucar's. Un escamot de mitgesmerdes capsdecony i llepaculs, armats fins al plomall, nafrats a oldans indrets, tot i que encara prou vius, avençaven llordament per exòtics destruïts reialmes amb l'afegitó brutal d'explícites violències fetes als furtius deshumanitzats íncoles, els quals de bon començament no s'havien volguts embolicar en els sanguinaris tripijocs dels invasors i ara, a frec d'anorreament doncs, eren farnats inhumans qui es dissolien en pruents suplicis damunt un terra xop de sang i un aire podrit i ple de nigues mosques. En Pèricles arrufava el nas. Ah divines restriccions que coincideixen amb les evanescents tendències que tenim (els humans intel·ligents qui desperts somiem) de desviant'ns-ens per llisquents tangents qui a pleret s'autonomitzen, deslligades del globus terraqüi mateix, globus blau lleig com cap verdanc maligne a la cuixa d'una bagassa diabètica i que no encapsa en la seua gruixuda greixosa malaltissa circumferència altre que matèria fecal fàcilment accessible ans destriable, llas, pels qui hi som casats – car, això de casar's, oi, ja t'ho ho diré, quina voga més àvol! Cal teòricament ésser aquiescent amb els anarquistes marxians qui adés ens pessigollejaven dretament (abans la reaccionària repressió feixista ambient d'ara molt escarxofadament no se'ns instal·lés enmig com cul asfixiant de gòrgona a la gola) amb la idea que el paradigma òptim de l'eros fóra no pas el martiri i la negació i doncs tostemps la privació intrínsecs a l'aparionament per les forces repressives clericals i policíaques degudament sancionat, ans l'equanimitat universal on no solament tothom cobra *exactament* el mateix faci el que faci, ans té dret a cardar's el mateix cony – o forat de cul o altre orifici (esfinterit o no) – que se li planti amb prou deler mutu si fa no fa davant. Equanimitat,

vull dir, ja m’entens, equivalència, igualtat de mèrits i de vàlues d’esperits innocents (al cap i a la fi, viure és tan curt!); i llavors, *perfecte*; ni gelosies ni enganyifes sentimentals, ni crims passionals, ni pareguts insans andarivells. Les dones són tan valents, polivalents, polimorfes, mal·leables, perverses, amb cada forat adequadament burxat gaudint-hi un món. Això rai. Tothom sap que les dones, com les tites o les querrines, el primer gall o boc que se’ls atansi gaire i les enllepoleixi prou, i elles *au*, cul amunt, *franc!* Era fosc, doncs, en aquella cambra estantissa i romàtica seua, densament fosc, i cap feix de set fotons no el percudia insistent nineta endins. Món de feixismes, ja et dic! Àdhuc els fotons són feixistes! Tot ve en feixos – els escamots d’invasors, les fosques forces del mal, les cèl·lules esventades dels càncers, les proteïnes víriques, el formigueig de pega humanitat qui s’ha beguda l’oceà… *No!* Només l’individu pot ésser lliure, i només l’ésser lliure pot viure plenament — aparellant-se amb qui vol i el vol, i això molt ventissament, i anònima — com el fotó sol, sempre invisible, sempre incògnit, ignorat, amb prou feines mai enlloc; estort de cap ull censuraire, correcte, estricte i xafarder. El llit li grinyolava com decorat mal collat. En Pèricles s’havia fet el propòsit de tocar’s els dits dels peus. Aquells tentaculars, rudimentaris, fonaments del seu ésser, no en feia pas gaires, d’èpoques ni de temporades, que tampoc no era capaç ja d’atènyer’s. En la foscor no es veia pas doncs com en cap mirall – gras, contundent, rodó, empedreït, ciclop. S’hi veia atlètic, apol·lini, terpsicòric, petaurista, trapezista – ivaços, espiritual, aerotermodinàmic. Amb tècniques contra-intuïtives, assolia, hipnagògic i crèdul rai, llavors d’alzinar’s part damunt el grumoll estàtic i virós de la societat hesitant, i, monumental i prematur, hi esdevenia dinàmic com xaronot “esperit sant”. Totes les tesis de la força sempre en relació directa amb l’estatura eren per a ell no solament veritats no gens sinuoses, ans fotent mà llavors al seu dipòsit de voluntat vel·leïtosa, es catapultava satèl·lit estroboscòpic llampant i cridaner, de qui els esgaldinys penetrants, com dic, duien a vertigen insuportable els altrament indiferents patolls de voluda vegetant enjús d’ell, amunt, enjòlit com prodigi monstruós qui xiulés magnèticament a les orelles de les com més anàvem més escarransides multituds qui tanmateix encara sobreeixien (pel nombre sinó per la magnitud) del verdanc insidiós al cul meretrici d’aquest carallot univers condemnat. Rabit, en raptant ans reptant assumpció, en Pèricles s’assumia lluminós alat serpent sant bo i pelant-se-

la part damunt la putrefacta gernació, de qui l'aplec immund de coneixences era únicament la feu, la morca o el romanent corromput qui virulentment corromp, i la seua lleterada es tornava, enmig l'aire mateix, perniciosa doctrina esbarriada en paperets, en llustrins i lluentons, injustament cremats a mig vol per les aviacions de guerra de tots els estats a qui *l'ultraesbombat destí* els fotria del tot figa tantost esclatessin a les ments dels embadocats de baix els paperets molt teatrals de missatges cabdals alhora a caramull farcits. Car si l'espectacle (escrit o no) no ve escanyadorament farcit fins a les ganyes, *per què perdre-hi l'estona?* En els detalls superflus és on rau l'essència d'allò de debò bo. Ni es tocà els dits dels peus ni s'arribà sisvol al genoll – i ara en pagava tanmateix, de tant d'estendre's debades, pobrissó, la penitència. Se m'han col·lapsats els bessons a les tíbies, o vull dir, enrampats els panxells. I al paltruu tot m'hi és ocàs. Difuntes en davallen les aigües desharmonitzades de les sèquies qui em reguen el desert impassable del cos il·limitat. Anava a dir, inconveniències rai, cos dilapidat. Al prosceni del seu magí molt histriònicament hi actuava. Per pampalluguejants bambolines elèctriques molt capriciosament dramàticament encès. Per sort, fora ja s'hi veia. En Periples, amb mal a cada juntura ni articulació, s'embotí en brusa i faldilles i eixí, sapròfag, a escorcollar cossis i pers d'oradures i escombraries. Llençats peluts volums cafits de violències i rapacitats en trobava a munts. Allò que cercava nogensmenys avui era teca a dur's al pap. Deformat i geperut (el tossal hirsut del gep capllevant-li malgrat la tossa fofa de greix ranci que és l'estesa de la seua esquena gairebé per cap decent agrimensor no pas tinguda per gens viable i menys doncs galivable ni escaujable), ranquejava de cossi brut a cossi encara més brut, llevant-ne tapes, escurant-ne solatges, i amb sarcasme i àdhuc ira comentava alhora sobre la qualitat del rebuig d'avui com avui. Un rebuig que no es podia pas acomparar ni pensaments amb les atroces flors victorioses dels rebuigs d'antany. Allò era rebuig! Ara el feixisme impera, i doncs tothom ha esdevingut traïdor: allò que hom llença a les escombraries ve carregat de maleïts verins. I àdhuc quan entres a pispar ni a furtar mai a cap magatzem, els queviures t'hi puden a cony agre i àdhuc a prou malalt cul, i a repulsius llevats i a conreus virals d'esquitllèbit eixits de ghettos, i pitjor: d'irrellevants oficines de censura i d'exclusió. Ah, els bandejats productes d'abans: tenien una qualitat superior a les matèries de luxe ara venudes — matèries de vòmit que nouen el païdor més cuirassat. En

Pèricles no despèn en re altre que en anar al teatre. Per això es nodreix, detritívor, d’allò que hom escopina fastiguejat. I per tota aventura obscena ni luxuriosa, tria d’escórrer’s al seient on les llums esdevenen més esbojarrades i li tenyeixen les pelleringues exhibides amb les tonalitats més esfereïdores ni fantàstiques. Ni li cap cloure la mà al seu filferro rovellat de vit i llavors frenèticament sacsar-hi – ell sol subtilment se li desfà en aigüetes rovellades qui mai ningú en acabat no serà capaç de desencastar del seient on seia. Aigüetes no gens sagrades profusament vessades qui foraden territoris de fusta i de cautxús, i d’altres no gens prestigioses matèries, com els vampirs i llurs corpuscles (de les comissures i dels ullals relliscant-los) marquen indeleblement els colls dels ferotgement amputats, escapçats, qui en trànsit romanen nogensmenys en acabat damunt llits fets ara planetes de feltre, fets a llur torn vehicles qui no es belluguen, ells, per molt que els sacsis, car sense ales aparents volen, ausades, per mons només idíl·lics. Finestres es baden i s’esbatanen perquè llits en sallin, sanguinolents i purs. Ah, aquell llit volador violat pels constants vampirs! Com s’aixeca part damunt els mamífers microbiòtics encadenats al verdanc putrefacte i hi creen pors i sotsobres i angúnies que cap valent microbi ni capeix gens ni menys venç. Els més aclofats colguen els ulls en cendres ardents. Els més ardits besen la pols, nafrats així mateix als ulls per aquella llampant veritat que els cels salla com precipici de persuasions on vertiginosament et perds – com clauet roent qui ets qui cau al pou on els àcids et fonen instantanis. Hi troba oipús als pers de la brossa molts de remeis d’apotecari infame. Els verins farmacèutics en Periples se’ls enduu a l’orella, a escoltar’n les moribundes exposicions cada cop més breus i irracionals. Desafien llurs discursos pòstums el seu còrtex. Discorren de fames que enduren tot i el pas linear o circular del temps, fames cada cop que anem més congriades amb equívocs no gens apòsits, amb concrecions superficials que el cor de tota essència o pinyol amb queixals d’anorreador contagi raten, amb escenes ni arguments amb nous subterfugis afegits que cap cap despert no creuria ni un instant mereixedor de cap toc d’atenció ni ratlla que subratlla. Com a compensació ni pal·liatiu davant tanta de novella absurditat ni molt desil·lusionant incoherència, li diuen o duen a cau d’orella tanmateix certes píndoles ni aixarops fragments d’indicacions ni atraçaments que menarien a certs tresors colgats o malficats en fornícules on hom diria qui hi viurien cadàvers a mig descompondre’s o

descomposts ja del tot. Tot podrimener duu de cor un tresor que enrampa. I tota façana relluent amaga merda. Tant se val. Re no sembla el que és ni és el que sembla. Tot és doncs teatre i les llums dels llums només serveixen per a amagar la teca. Aquest matí me l'he trobat barrigant al "meu" per i me n'ha dites més de les que no dic ara i tot. Em diu que s'hi adhereixen obres mestres, als pers de certs babaus ni nyèbits qui no saben ni el que (hi) llencen – volums amb miscel·lànies referències a complicats fenòmens, idees còmplices a les solucions bàsiques, optats qui resolen els dubtes ni qüestions dels universos diversament projectats per raigs caòtics – peluts toms als pers, ausades, Segimon, que em diu, estudis pregons d'històries claupassades per exemple on les marastres se t'enrabien i has de pagar'ls tribut: un llardós llord tribut de sous i sous alhora guanyats i despesos a llur llit, un llit matrimonial, llong com la nit després que et mors, on t'hi trobes inadequat com cap pagerol al teatre més estructuralment lluent ni il·luminat. Les marastres t'usen i abusen fins que et parteixes pel mig, i esporàdicament, esponcellant-t'hi, el teu cos un ou prim de closca, descloent-t'hi, doncs, reneixes paròdic. Ara ets molt més petitet, mes ets un argent viu – atacant, murri, subversiu. El procés pren una vida. Ignorem-ne si et plau la pornografia: cal cardar interminablement per a tornar't ou de closca prima i llavors renéixer't miniatura zelosa de justícia. I ara, renat, reps franquícia per a viure'n doncs una altra – vida novella de qui pots sospitar'n la utilitat, si tens aitanta d'experiència ja de bon començ. Feia que sí amb un cap que em pesa, com més anem i més me l'omplen de plom, més. S'esclafí llavors en Periples; se'n rigué com se'n riu un savi de qui les imprudències, considerades bagatel·les i prou per part de tot el món "creient" i assenyat, causen vídues i orfes a dolls, car inventaven armes encara més, ja no dic dissuasives, mortíferes, anorreadores, deshumanitzants. No dissimulava la meua perplexitat: això, Periples, és una altra indecència que t'has empescada tu sol; se'm fotria estrany d'allò pus que en aquestes èpoques de foscors i censures capitalistes, haguessis pogut veure anit una obra d'aquesta tenor ni que fos embolicada, camuflada, amb els esclats de les més grosses lluminàries per a marejar la gent. Ets, Segimon, em torna ell, un carrossa perillós, un protofeixista de qui les fidelitats a la resistència fan tothora pèrfids zig-zags; tantost aproves com desaproves el teatre del món; et fa tremolar i t'ompl oimés de calfreds i tremolins el secret impudent de les conductes dels senyors més com cal revelades a les

magnífiques obres que veig; garantiria rai que t’enviliries minuciosament i cavernosa si mai sabies on les fan i t’hi poguessis ficar d’estranquis o d’amagat; no aixecaries llavors pas objeccions! Hi romanies encantat, sol·licitant-ne més i més, i de pus verdes ni punyents. Ets un hipòcrita, em diu. I ho reconec. Tens raó, Pèricles, lleixa’m cedir; amb precipitació de gendre qui orbament vol heretar, faig veure que sóc un sant minyó efeminat i en canvi les pus robustes horrors em corren alhora pel consir; per qualsevol motiu, perpetraria, si no fos que l’avantconsir i el volpellisme intrínsec em garroten el mentisme, els crims més agressius. Sentenciava a mort molt cruel els de més dels meus vils coneguts – xerecs, àvols, roïns. Flastomava esmeperdudament davant cada secta de superstició merdosa, feia volar cada mosquea, catedral, sinagoga, templot i templet, em cagava virulent i diarreic damunt cada cretí i cada moro, en trepitjava cadascun dels dissortats de llurs nadons per a estalviar’ls una “educació” de brutícia irrespirable i de podrimener contagiós. Les meues lleterades, ara tan acollonidetes i gentils, detonarien com si mon vit fos cigar de dinamita, de TNT. Perpetraries, si no fossis aitan covard, Segimon, les barbaritats més saludables, ja ho sé. Car tinc, com tu, Periples, uns principis obsessius i em guait amb vitriòlic susany i m’ofenen qui-sap-lo els psicòtics perillosos cagallons que la gent normal serva desada a l’inútil crani com si fossin circumval·lacions de sa cervell. Les llums coents i virolades de llums, focus i projectors que un panòptic proper vomitava ens van caure aleshores part damunt. Ens vam doncs haver de dispersar disparats, car el nostre minsoi feix de dos no era pas permès. Feblement ponderava ara la conversa. L’embalum fètid d’en Periples es fonia com Sol fosc qui es pon i s’enduu alhora amb la gravetat ambient tota la llum. Em trobava tanmateix fort lleuger. En esguard a l’estimulant petarrera intel·lectual jaquida enrere seu pel beneït Periples com solcs, aups o ròssecs d’angèlic dimoniet qui com flama de fums inspiratius em venia a visitar un enteniment ara doncs encès, m’hi rabejava doncs com ara en estany estantís i tost hi sóc grotesca libèl·lula qui s’allibera de feixugues crisàlides i liba llisquent ans llambresca merders. En honor a les mateixes emocionants premisses, sagnava d’un dit tallat i sagnava a les genives encetades per alguns dels tuixegosos vidres embotits per traïdors, infiltrats i botiflers al bocí d’entrepà trobat llençat que mastegava desinteressadament, i no en feia cap cas. Calia en canvi posar l’èmfasi en el mite omnipotent que, per l’esforç vernacular

del talent, reeixia a manifestar's a desgrat de les lluminàries on s'embolicava l'espectacle perquè passés censura. Els genis són, és clar, molt excepcionals – llur sentit de l'humor i llur profanitat molt esmolada atien l'esperit del més adormit. Ah, si gosés, i si sabia sobre on el feien, com m'hi faria — com m'encaminava ara mateix devers el local disfressat on el teatre ocult guspireja vivaç! N'estic segur, hi jubilaria gargantuesc. Potser vagaré demà, i cada endemà després, pels voltants i, entre la plebs posseïda, hi encalçaré en Periples, de lluny, com qui no ho vol, com si no hi sóc, concís, espantat, sense bordar, llampeguet no gaire vist, a frec de fondre's en re. La meua pell viada de verds i porpres industrials s'esgarrifava a la idea que, bo i sobrant astut el jou ans la subjugació burocràtiques ans policials, belleu aquesta nit qui s'atansava em fóra donat d'ésser finalment testimoni de les imatges dolentes i rudes bandejades pels malèfics "rectes" i "assenyats" de sempre. Quina disfressa triaves, oníric Segimon, si t'era donat el fabulós optat de cap? Doncs quin optat de disfressa: *eix!* M'hi veus, oi? Presumint de ric amb ostentós aparell; sortint de l'ample armari de l'anonimat, amb la façana incòmoda del plutòcrata angoixat per engavanyador barret, se'm partirien les hordes acollonides a la banal brutalitat del meu pas; esvelt i a lloure rai, em faria dir per cap nihilista autoritat uniformada on s'adreçava mai hom si volia fer's sense interferències ni més empallegadores correlacions vers les trinxeres inconvenients i dilapidades on l'espectacle té lloc. (Som-hi, ja hi sóc: em faig dir per cap nihilista autoritat uniformada on s'adreçaria doncs hom per a fer's sense d'altres interferències ni correlacions on collons les trinxeres defraudants on l'espectacle pren lloc no són.) Amb tots els atributs del tedi, en pic m'ho digui, li lliuraré un penic de prèmit o d'estrena, pobret. Llavors emprendré la fatal trajectòria cap on la ruqueria mor. Em provocarà segurament una penetrant joia ni un perllongat goig cerimoniosament i emmanicurada agressivament avençar entre els patolls qui hom a bell ull, a barrisc, sense risc, seguit diagnosticaria com a teledirigits – pitjor que no cap ramat de xais per la passa pus depressiva afligits. *Via fora que faig via*, atemptant, ubic, la meua ressurgència! Vaig amunt, somiant, il·lús… tret que de sobte m'engrapen bòfies ofegoses pel coll del jac. Ah desil·lusió del sempre condemnat! Ja em tenen novament! Enxampat com cada malastruc dijous! M'envileixen perniciosos, se'n foten estentoris del meu ingenu pseudònim. Ara em baten, descordats. Em fan mal arreu. Tant se val,

diuen, *confesses…?* I hi reblen, jocosos: *cony-feces…?* Què els confessaré? Que sóc copròfag i submís? *La meua natura, ves!* Ni això no els ompl. Tot el que els digui dissonarà. Volen que pensi com déu mana. I no en sé! No en sé prou, i això que m'hi esdernec, eh, poden creure'm! Sóc a la corda fluixa, cauré; patacada gairebé mortal; conseqüències, seqüeles, rai; el meu acte inepte farà riure els veïns. T'han tornat a ataconar, *massa poc!* Mofant-se'm molt cruels. La mateixa cançó. I per torna, sense saber d'on plouen, compliments del jovent, uns batzacs d'afegitó. Com sempre, la mateixa història, idèntic espectacle, sense llums d'enlluernament. Tot molt pàl·lid, esmortuït. I tornaran en acabat, pansits, a llurs caus immunds, sense altra correlació, gens gargantuescs, gens concisos, sempre esporuguits. Larves, saballons, virons. I jo, nafrat a tesa, fent punxa d'amagatotis al meu llapis interdit. Els ossos amb cada atupada empitjorant: començant-se d'apegar's els uns als altres, indiscriminadament. Tornant-me lentament estàtua obsoleta, pertot arreu escalabornada – i dins l'estàtua de carn, tot un farnat sabater. Prop un perol qui put, com si no hi sóc ni nosa – un pegat de llordesa més, automàticament nu de tota significació – sentiré passar la gola robusta d'en Periples, *contant-se'n, com si no hi és tot, de noves*. Mormolaré, apaivagat, que tingui prou indulgència de fer-me'n cinc cèntims quan torni, que demà hi seré, tornaré a ésser-hi – nosa d'escombraries, petita volva de pols afegida, que vora el per pudent no hi fa re altre que esperar (apendicle adventici que el camionot de la brossa per descuit així mateix s'enduu), esperar doncs l'adquisició meua casual, atzarosa, per part de qualque mamotrecte catafracte, o cafetera estrident, o déus-ex-màquina ara teòricament en voga, amb pler de gasos i sorolls anant-se'n xiroi a descarregar tota la merdegada enjondre, que hom hi recicli aital porqueria i en faci belleu luxuriosos luxes (tot luxe és merda afegida al femer ambient) i on doncs, albíxeres, ningú no hi trobarà a dir (de manguis) sinó de bo, car hi arribaré com ara *novetat* – com ara noia novella, qui escalfa braguetes girientorn – la promesa del seu tuf, inaugurals feromones, ah, inèdites – escollit tot d'una i transitòriament paradigma eròtic doncs, encapsat alhora en negacions fictes, en dissonàncies de faiçons i modes exòtiques, en invictes ovaris qui com als dalts les esferes fosforescents per gravitacions es veuen atretes, així ací baix les gònades qui cridanerament il·luminades bateguen… Tret que… Tret que no puc… El coble tens m'escanya… No puc… De moment la corda m'estreny si em vull allunyar

mica… *Tira'm un os, Periples*, prou ho veus que em volen gos… els veïns, les autoritats, els rectes ciutadans, ah, i els sanguinaris fidels qui tothora rosten repatanis tendrums a les cames i braços dels torturats i, només diuen, idíl·lics, que preguen, és clar, això rai… un acte el meu atraient i tanmateix innocu… saltimbanqui ridícul, ministrer matusser qui hom alabea… amb pedres i podrimeners crivella… marmanyes, carcasses… ferralles d'instruments espatllats… Prou permès ho tenen. Bub-bub. Car això els han dit, i s'ho han cregut (tot s'ho creuen): *on hi ha igualtat, seguit tothom hi esdevé gos*. Bub, bub. Bub. Per a això servim, lligats darrere, vigilant els pers. Que hi tritllegin les teues síl·labes, ca, Periples, com hi tritllegen cacofòniques les oradures llençades de molt amunt. Musiques de rebuig, espetecs incoherents i rectilinis impactes… ens bombardegen, t'ho dic, *no sents els avions?*

~0~0~

24 juliol 2010

el vici dels anys

deteriorats (*si bé no pas alterats*) pel vici dels anys

la casa on fins ara hi era l'ase dels cops
i objecte de gras ludibri
fa massa dies que és buida
i me n'enyor: enyor els insults i els ultratges

per això m'he vestit i he davallat al carrer
i sense fer cas dels qui a la cantonada
hi donen debades diaris

(muntanyes de diaris que ningú no vol
il·legibles per llur constant no-res d'insípida xerrameca)
amb incerts trepigs m'adreç al parc

els qui adés tant se me'n reien i, sense gaire corruix
i pus tost de per riure i prou, sovint em colpien
llur crueltat adotzenada i sense gens d'esbojarrada esquírria
ara el vici, sobretot el vici dels anys
els ha deteriorats empobrits malmesos
llur salut una calamitat
llur aspecte verament dolorós
tret que encar…
tret que encar els rau esme
per a treure's de la butxaca el coltell per a clavar-me'l
si em veuen arribar
no fos cas que amb set de revenja els vingués a tornar-m'hi

tret que a frec d'ells somric, mans, bonhomiós
"*només hi venia a abraçar'ls!*"

"*car per què entrematar'ns*
si enlloc no hi ha espectadors
si sempre actuàvem al fosc i en la buidor
si al parc com al bosc com a la casa no hi ha mai ningú
ningú qui doni cap figa lloca pel que féssim o desféssim
si mai…
si mai no hem fet el ruc sinó per a entretenir'ns
si tot era per riure
si tot…
si tot era…
si tot era per riure
tant les vostres riotes i estomacades
com els meus planys i lamentacions…?"

ni així però no volen que canviéssim cap dels rols
volen que tot sigui com era
jo rebent ells pegant

pels segles dels segles, o millor:
per als quatre dies que a tots plegats no ens resten de coll

així doncs el teatret que fem continuarà
tret que ara encar amb menys de vigoria
flasc mut escarransit
sempre erroni rudimentari primitiu
incrustat d'impureses
rovellat rugós feixuc fat
sense ningú…
sense ningú mirant-hi

fantasmal teatret de vells qui flonjament s'entrematen
s'entrematen de mutu amor odiós
manxols, fent-hi catúfols, tentines
coents, ja fonent-se en fètid vesc
entre llords parracs
a un racó rònec de l'inhospitalari parc fosc

arc de bosc llefiscosament amorós
bavadissament cansat
llepissós llapó amb microbis fútils
de qui tampoc no val la pena
d'observar'n l'angúnia
d'escoltar'n la ranera
de…
d'ensumar'n la darrera reverència
que es resol en pet
irrespirable i nul.

18 juliol 2010

3 aprenents

3 aprenents

als Magatzems Imperials
3 aprenents d’investigador policíac
endevinen pastosament regirant-me les butxaques
que sóc al capdavall l’assassí

3 aprenents de metge
estatueixen en acabat que m’han tocat i retocat
que sóc ausades l’assassinat

als Magatzems Imperials
3 aprenents de fuster
m’han mès a un sarcòfag casolà
les estretors del qual no em lleixen ni respirar

3 aprenents de florista
m’han introduïts vulguis no vulguis garçons
a cada forat – boca oronells ulls
que m’hi cresquessin més tard arbres decoratius
commemoratius on garses parlaires s’hi fessin
prèdiques i nius

3 aprenents d’àngel de la guarda
m’han dut a manès al crematori etern
on l’ànima no se’t consum
ans et bull en fètides bombolles per sempre pus

3 aprenents als Magatzems Imperials
de dependent corrent i vulgar
m’han llavors volgut vendre una pluja ràpida
que se m’endugués doncs lluny de cap novell perseguidor
que se m’endugués relliscant-hi
fugisser i esquiu
claveguerams avall cap a cap millor riu.

19 juny 2010

Estrafent en Thomas Campion (1617)

Feliç qui en cull la cirereta (*estrafent en Thomas Campion; 1617*)

Feliç qui en cull la cirereta

La seua cara és un jardí
Amb roses i lliris tots blancs,
Paradís sens demà ni ahir
Amb plaents fruits a tots els brancs
I cireres que collir és crim
Si ans no et diuen: "*pots collir'm*."

Cireretes de tint sublim
Duu la noia i, quan se'n riu,
Perles, roses, neus, reeixim
A esbrinar-li'n, i si no ens diu
Que collir-hi fóra bo i net
Ni rei ni bisbe no hi té dret.

Els ulls vigilen al son prim
I amenacen els plecs frontals
Tothom en cim clar o en fosc llim
Qui en violés les virginals
Cireretes per què patim
Si ans no ens diuen: "*pots collir'm!*"

28 maig 2010

57

estrafent en Shakespeare

Atès que et sóc esclau què altre faria
Que atendre als aleteigs de tos desigs?
Cap estona no em pertany ni viuria
Sinó pendent al que et cal en l'endemig.

Tampoc reptaré, mestressa, el rellotge
Mentre cap altra ordre teua no dóna,
Ni, absent tu, seré ninot trist qui sotja
Si ja has tornat i pels muntants s'abraona.

Seré el servent mut, sens bri de gelosia,
Pensant tos afers amb el màxim respecte.
Quan no hi ets, caic, com titella, en desús.

Sóc esperant amb, per tota companyia,
L'amor que et duc, servil i abjecte;
I, si l'afer et reïx, més feliç cuguç.

30 abril 2010

assassins per procuració

sarcòfags sou amb gana rai (amb massa gana)

aprenent secs algoritmes d'agressió
avesats a règims unívocs de formidables mastegots
ara doncs amb tanta de bioètica injectada
una mica més subtilment apliqueu amb fula saviesa
l'estratègia del cuc sarcòfag qui es vesteix menys com qui pertany a cap gènere
que com a neutre fregaire (robòtic) de les viroses femtes
enrere jaquides pels genuïns autors
de tota la història

poseu un pam de greix esguardant com els torturadors d'ofici
espellen de viu en viu els qui naquis (amb no prou sort) feren cap
com la contesa s'estroncava

fóreu qui els desconfíreu
i ah com us n'umfleu malparits!

antropòleg signa'n l'adient escaiença
la com se'n diu?
la pròpia propensió innata a volpellament aixafar
qui (vist prou de lluny) només és tèrbola xifra amb cara i ulls

el gen dels guerrers pus heroics i el dels boigs pus espaterrats
es calquen
es colquen ans barregen fins que foren u

cuques rosega-carns al cos del podrit
espectadors del crim

tota interrupció del turment us desficia fins al punt que esdevendríeu
revolucionaris

animats per la revulsió com les repugnants vísceres es disparen
aclameu talment simis dominants
de qui els codis neurals s'alegren amb els dictats dels estímuls
més flascament superficials

en cercles regressius
les infinites implicacions se n'entortolliguen en descendent espiral
devers l'irrellevant origen

amb la mateixa longevitat on les eixorbades femelles
s'adhereixen a cap prou ert punxec
els patògens fungosos a les vostres comatoses antenes

per transcranis magnèticament gens reluctants a l'uníson us convenceu
que les inútils vicissituds
que mai intervengueren en la vida de cap víctima distant
afortunadament no tenen cap influència en la viabilitat
de les elidides il·lusions
que la vostra notòria mandra isola com latències de malignitats
que és molt difícil de no lleixar créixer fins a l'infinit

(com viure ensems?)

(abans de llençar-vos a l'extinció
sorpresos com per qualsevol novella malaltia
qui ens mataria de cop-descuit en un tres i no res
com ho faré per a no veure-us
sinó amb la plasticitat de les hipòtesis)

(molt entenimentadament fer-me doncs amb el mitjans
on sóc així mateix illa incol·locable amb dèrrics sàviament camuflats
ans punxegudament verinuts)

(i això esperant-n'hi sense esperar-la
la darrera maltempsada
d'un anihilament menys lleig)

(car què puc d’altre?)

(car què puc d’altre?
no em voldreu pas posar-vos-em al pas
perquè m’aixafeu amb joia monstruosa)

(només seré inconspícuament darrere per si d’un cas
mai calgués
que hom us calcigués
sense perill de veure’s un de més
sotmès a l’espectacle)

13 març 2010

urpa sollada davall els saragüells

sosveniment dels anys joves on encar era algú

de nit avençant per capçanes
per capçanes de boscs
de boscs en illes amorfes entre tràfics

entre tràfics rabents i udolants
de folles lluminàries

vigilant tostemps que no em despengés
que no m’estimbés
sobtadament de part de per les vores

les vores esfilagarsades entre fums i boires
entre fums i boires i foscors sollades

les vores indistintes
no pas gaire ben delineades

i aleshores finalment davallant
curosament devers on la ciutat reneix
i veure-hi *ah…!*

veure-hi accidents renovellats incessantment
on tot i que hi fóra testimoni
on tot i que en sóc palesament testimoni
ningú no troba que faig prou goig físic ni mental
per a tindre'm a l'esment
i mai no m'és doncs permès de donar-hi
cap parer

cap parer, cap parer
i ara som-hi car és tard i vol ploure
ara som-hi que es fa de matí
i aviat s'hi veu

com enmig d'enlloc
fent caminet *apa…!*

surt el Solell gloriós i *heus-la…!*

gloriosa resplendent miraculosa
la catedral
la catedral de nostressenyor el datpelcul
amb escalinates bisbals
d'impressionant volada
amb atris i columnates i minarets i catralls i farfolla

mes de primer *ai…!*
que m'estic cagant
i enlloc de la catedral ni voltants
on els pelegrins agrumollats comencen de fer-hi cap

poc m’és mai gens permès…
enlloc de la catedral ni edificis satèl·lits
on a immenses onades els devots pelegrins
comencen ja de fotre-hi un endimoniat xivarri
poc m’hi jaqueixen buidar els budells
(no m’hi jaqueixen ni rentar el nas
ni atansar’m a cap font ni sisvol a beure-hi cap glopadeta)
d’on que els budells els buidi
d’estranquis molt discretament
a la mà

a la mà, a la mà
enfonyada dejús els saragüells

i ara la mà la tregui cagada
un palter sucós i acimat
i la buidi doncs a cap paperera
o cossi d’escombraries darrere cap restaurant
sense que ningú no se n’adoni
i sense embolicar no fos cas que cap altre xipòtol
confongués adés el palter per cap entrepà
no fóssim malparits

tret que ara la mà me la torcaré
al pèl sedós de les gossetes burgeses qui acaronaré
tot i el fàstic que em foten
car a cap font miraculosa no m’és permès
no m’és permès, no m’és permès
de fotre-hi acte de presència
prou vigilen els vigilants perquè xipòtols de lluny
marcats no-ningús
mai s’hi atansin

i som-hi som-hi
tant se val
a la feina…!

a la feina hi manca gent
a la feina qui hi manca sóc jo
tot i que és clar mai ningú no m’hi trobaria a mancar

hi faig de “guia” per als turistes més pecs
qui no comprenen cap dels idiomes corrents
els ho dic “tot” en qualque bord garlar
en qualque obscur argot
que amb prou feines sé i que doncs dec dir prou tortament
tret que és clar ningú no esperaria pas mai re millor de mi

els faig de guia voluntari
impagat
sempre confiant que al capdavall
algú hi haurà capaç de cap mínima despesa
de cap propineta cap al carallot
qui tant s’esdernega perquè ho comprenguin tot
propineta doncs que si mai cau caigui ben magra
tot i que tant se valgui
car el que compta és que hom en surti ben content
de l’explicació
aquesta és la qüestió
sóc un home complidor
que entenguin bé perquè nostressenyor
el datpelcul és el més just
sacrificat
benaurat
tararat
i distribuïdor, jotfot, de bons miraculosos dons
de tots els nostressenyors de totes les catedrals
i sacres casalots del món

ell sol entre tots els altres déus
ofereix el seu cos en suplici sencer
fent-se donar sense cessament pel sac
oferint-se a la violència del mascle brutal
perquè tots els pecats li siguin remuts
i etc i els de la població en general

pilotant ell un cos espatllat
pelegrí vers l’estel perit on tot mort rau…

i tot això fins que no es faci fosc
i tothom no se’n torni a fondes i hotels

i doncs jo també
amunt amunt
ja nocturn damunt les capçanes
de les illes foscoses trèmules tèrboles
entre tràfics d’intensitats esbojarrades
i tanmateix prou tipet i satisfet
d’haver anats rescatant entrepans mig rosegats
i adu d’altres llepolies no pas acabades de raure
dins papereres i racons i cossis d’escombraries
on sovint les meues merdes
perfumaven així mateix
tot plegat
l’ambient tan sagrat
de tot allò.

13 febrer 2010

a mig esculpir, ans no et declares ja nyap

sosveniment del temps on era a mig esculpir (ans no sóc irredimible nyap)

encar ens fèiem il·lusions
encar vèiem patrons sensibles
afaiçonant entrellats de mons

ens ficàvem a casalots arruïnats
en despenjàvem quadres i miralls

em vestia amb roba bruta de femella
llavors m'esperava pacientment a la vorera
on no em jaquia regirar sinó pels innocents

tothom altri càmeres els captaven
perquè els inquisidors els burxessin més tard els ulls

onírics
amb virolla de barnilla t'apolleguen l'ull
llordes valquíries fartes
t'alliberen d'un pes

mentrestant ni em moc
rac ragut, com mort

en mortalla com en garsó
a punt que em plantessin per sempre pus
al cementiri

del minaret de la mosquea estant
el muetzí et recorda a esgüells
que ets una merda

hi ha un mirall o un aparador
sotjat pel sotjaire
jo sóc jo perquè em sotj
i perquè m'he sotjat sé on fóra erroni d'anar
més val no anar mai enlloc

monòton monàstic
la ptomaïna de cucs i verdets
fent-se escudella a l’olla asclada del cos
fent-se escudella no fos cas
que acabés fent-me escudella
zub-zub xup-xup
esclat

bona cara quan morirem

torna-te’n enlloc

rabit com qualque pedant
davant com és tot de coherent
bona cara, bona cara!

els encenalls de la bestialitat apagats només pixant-m’hi
serè rellotger, em diré Quirze
col·lisions d’ombrel·les duran en naufraig rellotges
qui a erupcions apariaré

tenebroses ombres duu la nit
la nit tangible d’intermitents espòndils

agressors d’estàtua
antropomòrfobs
virolles de mangalins us travessaran
sereu patafi on patafi em volíeu

i ara *nyec!*
el nyap fa nyaps

he mort el diable! he mort el diable!
he salvat el poble, cavaller qui só, marquès molt noble
extàtic estàtic

gossos de pagoda ensumant-me els esclops
el boll taboll als ulls qui em ploren
tenim n’Ariadna entre càmfores, no pas arnes

batec per tu corc gripau tritó
escorpí escurçó
cuques qui goseu atansar-vos-em
si arrisqueu pisqueu

bon plom de Galena per a tos escandalls
arpons cantimplores cercapous
he sentides totes les ràdios de l'univers

et fotré un carquinyol
diu la mare a l'infant

entre els pelegrins farts
la superstició essent infantilisme
cada pelegrí és ruquet infant qui rep clatellots

l'estàtua se'n riuria amb llavis nabiu
genives cirera

elèctrics espurneigs
tot cremarà i ens faran sobre pagar sofres i arsies

amb ullals despullats arrumbéssim cap als cims
sense templets
allí trobaríem socors
com cap gaiol al prostíbul

fugíssim dic en plena tempesta
de les enganxifoses firetes
tant de vesc mentider papissot
ens enfita

fútil tendresa
amb agror a terminis

ara buit
corcada estàtua

enduus-te'm vent

sóc corquim
qui només esdevé antropomorf
per cap casualitat

m’autodeclarava nyap
somric entre neus
dormia com soc.

31 gener 2010

Es ven Moritz a Perpinyà i enjondre

Es ven Moritz a Perpinyà i enjondre

Que sigui doctor pas que vol dir que sigui metge – només sóc doctor en quiromància – sé llegir els diversos andarivells palmars, les línies ans els endurits o tendres tuquets que hi rauen, això sé fer, i pus; i osta; i au.

No pas gran cosa, mes amb això, nogensmenys, i amb la meva gràcia extrema, qualques pistrincs se’ns filtren a la barça, amb què vivim, la dona i eu, i el papalló Lluïset Vanitós i l’elefant Eufrasi, i ens paguem els viatges, els prou necessaris viatges, car arreu el nombre de babaus que en falòrnies banyen és, tot i el populós, llas, limitadament exacte.

L’altre vespre, amb polidesa ans gràcia esmolades, practicava davant el mirall els meus encants presentatius…

–Hum, doncs sí senyora, em dic Moritz, com la cervesa; Moritz Eteri, doctor en MILFFF, Metodologia Indentada Linear Funicular Fornidora del Fat…

–*“Yes, ma’am, the name’s Moritz, just like the beer; Moritz Eteri, hum… doctor Et, yes, yes… a finely honed specialist specializing in the incisures of the vola…* The incisures of the vola, *you ask? Well, you see, I’ve studied my highly intricate craft in the University of Louvain, where the teachings of the great Catalonian philosopher and necromantic Joan-Lluís Vives are carefully taught by snooty jesuists… ah, and by the way, have you met my devoted shill, I mean, quite knowledgeable partner? His name’s Lou; Lou Vain. Oh, and here’s Mandònia, my wife; over there, baron Artigues, her current lover; a noble of considerable fortune, ma’am; one’s lucky, plus… I’ll readily acknowledge, you bet… that, all said and told, there’re still left mysteries aplenty in the fields of the parallel sciences, and…”*

Sóc qui escoseix les incisures de la vola – grafòleg d’escrits palesos palesament escrits per l’omniscient mare natura – Zeteri Morigut.

“*Zeteri Morigut, senyora; no sols us besi la mà, us en llisc la vola*” – la vola, ço és, l’anvers de la mà; les incisures, és a dir, les marques que s’hi troben, etc. (Tot això és terminologia pispada reverencialment rai al renaixentista català Vives.) (Una faula d’home – advers ans llambrescament pseudodialèctic – escorcollant entre palmaris conceptes molt primfilats, com ara el son i la son, i la vetlla roma i l’afilada – i el somni ambarí qui et comoneix en caòtiques coincidències prematures clofolles de vitals descloses d’on no te’n roman quan et desvetlles sinó la penyora d’un estrany sutge als dits o l’eixarreïda lleterada entrecuixes – o altrament esbrinant astutament les causes de la corrupció de les arts – o escatint quines bessones novelles ciutats no se t’estableixen a les soles de les sabates cada cop que camines ací o allà – Joan Lluís Vives, humanista empenyorat qui es va haver de vendre alguns tractats sobre l’ànima – falòrnies a la moda d’aleshores – (com eu em venc als meus les meves a Perpinyà i arreu per on passem) – i d’altres sofismes vacus, platònics – ecs! – mes que d’altra banda se n’inventà de bones, essent com era a la punta de la llança del pensament progressista del seu temps – digué per exemple que sovint pagesos i artesans llegeixen millor els escrits de mare

natura que no pas els filosops i que: “més val un milió de vegades dir en vernacle, com hom diu el que veu i llegeix concretament, que no pas el buit descordar-se en conceptes façana dels diarreics metafísics pecs” – com tot bon català, en Joan Lluís anava tant contra el pudent gavatx com contra el “canfelipútrid” – la guerra que els de la “*fragance*” (irònicament) es tenien contra els lladres canfelipútrids per tal d’anar robant més recursos als italians en terres italianes (guerra de 1521 a 1526), va dir que era “*irresponsable i criminal*” i que no feien cap cas, “*només per ambició i avarícia*”, dels patiments que infligien a la població damunt la qual els ignorants mercenaris es barallaven – “només la pau s’hi val; tota guerra és absurda” – “fóssim tots per al pla parlar, tots contra la parla plúmbia i escanyadora dels especialitzats en revelacions, litúrgiques disputacions, llimbs, encanteris, miracles i d’altres falòrnies d’ensotanat pudent” – “*yes, ma’am, Joan-Lluís Vives, from whom I’m borrowing the terms of my hallowed trade, was a Catalonian humanist, born in València, Catalonia, on March 6, 1493*” – els Vives venien de Perpinyà i s’establiren a Dénia – “*his dad, Lluís Vives Valeriola (1453–1524) was burned at the stake! His mom, Blanquina Marc (1473–1508) died of the plague, but twenty years after her death, she was charged with having visited a clandestine synagogue – her remains were exhumed and publicly burned by the fucking canfelipútrida inquisition!*” – després d’anar a l’Estudi General local, als setze anys fugí a París – “*never to return, ma’am, as has been my own case, for you must know that our country is still occupied by the same stupid thugs, those damned ass-pained invaders the canfelipútrids” – “he had Catalonians – Perpinyanians, Alacantinians – around him all his life; Joan Dolç was one of his teachers in Paris (as were Jan Dullaert, Gaspar Lax and Nicolas Bérault); in 1514, Vives left Paris, moved to Bruges, where he would spend most of his life; there he knew Erasmus, they were friends for ages; in 1524 he married…* – “es casà amb una altra catalana, Margarida Valldaura, de la família dels Servent, qualcun dels quals hom alfarrassa que podria haver escrit les primitives aventures del cavaller Cuixot en català. És Vives qui digué que els valencians els pariren mares lleidatanes i que per això parlaven tots català, i és ell qui va dir que l’escolaritat dels minyons havia d’ésser feta en llengua pròpia i no pas en llatí – en brillants diatribes satíriques ens retratava tots plegats…)

A trencabranquetes puc presentar-me doncs, i alhora la feina, i mon predecessor famosíssim. Si ho sé fer, arribaré llunyet.

Sotgi l'espill. Hi foti cara de mussol. Amb ulls roents m'hi fixi molt. No sem pas cap Svengali, mes deú-n'hi-doneret. Els senys penetren tota significant immaterialitat. De pessimistes prolegòmens, me'n vaig, per vegetatives fantasies, ajudat per les meves immoderades facultats, a les peripatètiques passions del subjecte qui amb èmfasi raspalli… i li'n descobreixi de sobte mèrits rai… ans esdevenidors rosacis…! Car eu só eu, el nigromant o l'oracle qui totjorn fereix el fit de mig a mig. I la barbàrie incrèdula fora, pot abuixir tan fort com vulgui; els "creients" de la bona creença sem sords a llurs brams. I com els falorniaires de les esglésies s'emboliquen amb els llençols ronyosos de llurs mocosos "pares", eu m'emboliqui amb el del meu putatiu – i ja em perdonarà, ell fi raonador, i eu força plebeu; pas sé fotre altre; i amb què altrament em guanyaria les garrofes; en aquest món tothom decep tothom; i ningú no em vol ni de pagès ni d'artesà; l'únic on sóc mig bo… què hi farem… escosint les incisures de la vola!

Comparat als dels teòlegs, el meu verí és pràcticament innocu. Poc nou ningú sentir-se dir que viuran un altre dia, i no pas com ous d'esturió enllaunadament atapeïts en qualque paradís de merda, ans a lloure com nus espermatozous nedant en rabeigs de mitja orgia. No pas predicant-los doncs inferns ni tortures mentre em cau de goig cruel la puta bava, com qualque altre demoníac Svengali sense ulleres, sotjant-te amb ulls de boig, com foten els capellans dels cretins, jueus i moros… I *hè!* Cert, al començament de la meva carrera, també tirava naips, fit als detalls, amb la tarota al tarot, i així mateix llegia esferes… i, doncs, havia consirat si em faria dir, de nom professional, Sven Galí, i llavòrens llegiria ànimes i comanaria esperits, però sóc miop, llas, i porti espessotes ulleres! Quin paper no fóra estat ambtant el meu! Aitambé comparat als artistes de les pel·lícules, ningú pas que se'm creia. Per això em limiti a les voles… i sense fer aitampoc gaire mal. Sven Galí, nom català, amb tastets internacionals, me l'estimava pus que no pas Sven Caret o Sven Pernogaire, Sven Defira, Sven Taliquin, o Sven Abonmercat, noms amb els quals alhora havia efímerament fenyut.

És clar, pronunciat a la catalana, Moritz Eteri és Morit Zeteri, i “morit” és tan bo (o dolent) com “morigut”, tret que *morigut* cova sonoritats pus atàviques i doncs màgiques, i doncs d’ací mon altre nom… Zeteri Morigut. Zeteri Morigut, nom que empri quan vaig disfressat de bruixot de fireta… mentre que el nom de doctor Et – *tret d’Et(eri)* – doctoret – doctor Et – el reservi per quan m’enfili pel tall seriós, assegut en consultori. Hum… Tot plegat això fa… dr. Moritz Eteri, per a les publicacions professorals: prims tractats i pamflets que, com dic, es venen força en botigues de “salut”… I s’escau que aquest molt ponderat doctor Moritz Eteri recomani sovint, del “conegudíssim” savi Zeteri Morigut – quin nom més místic, que no?, aquest de Zeteri Morigut, quin nom més artístic per al “gran” oracle de les cases de firetes de tot el món! – en vanti doncs les virtuts i en recomani l’assistència. A les botiguetes de salut les receptes d’en Zeteri Morigut redactades pel doctor Mortiz Eteri fan moderada forrolla. Les receptes adients a les línies i bonyets de salut de cada típica mà… Són receptes que es venen, com dic, tornem-hi, no pas gaire malament. Freginada amb ceba, aquesta és la recepta de cuina bàsica, per als homes vells… amb joell, i tartranys, larves de cigala, i nadons o cadells de cocodril… Per a dones verges, bullit de naps… i altres objectes fàl·lics… amb aigua d’aiguabarreig de sínia… Per a les fitors menopàusiques, llets de vernissos especials… fets amb llimutges, cretes i galbes que el botigaire (ah, aquells botigaires de títols estrambòtics: sempre mos còmplices acomplits!), el botigaire ven amb reverència en sobrets… Per al cos exigu, caduc, xaruc, unes salts venusianes… Llavors, per a tindre un vult auspicial (i de savi!) com el meu, molses i brutícies assecades i pansides de boia o gaiatell – la vella més elegíaca en pren en tisanes i esdevé estranyament boiant… Etc. Si m’hi estenc, dic el llibret sencer.

Només els palmells i les incisures… Poc fotrem pas d’hipnotitzaire pec, estil Svengali, doncs; vull dir, ca?, aquell maligne jueu estranger i xafallós, de qui els ulls es tornaven interminables flagells invasors de parells d’ulls calapetencs, i l’hipnotitzada se sentia sotjada ensems i sens cessa per catorze milions d’encesos llefiscosos ulls; no, aqueixos bruixots sempre hi tenen (als relats) molt mala fi. Ep, i doncs! No arrameixis amb els ulls els mascles esborifats curulls de testosterones… o fes com diu la

salutífera injunció: “*No fitaràs el mascle*”… així em captinc, observant el panorama, anant fent, nervioset i polit… i prou.

Observava el panorama, Demòcrit de pa sucat, sovint aixecant els ulls densament enulleresits per ulleres, com dic, força dobles, de pa de ral (a part que, sí ves, belleu l’òptic d’a bon preu qui m’enullereseix és un matalot i me’n fa de trucalembut)… Com un estaquirot hi era, doncs fotent-hi el paperet… Demòcrit de pa sucat qui gaudeix tanmateix, pel cap baix tant com l’original, de l’espectacle foll d’un món de faves… allí m’hi teníeu, de ben jovenet, treballant a un garatge-benzinera que hi havia prop White Horse (al New Jersey), a la vora d’una carretera que s’enfilava cap a Nova York. No pas que hi fes de mecànic, ca. Mai no m’he embrutades les mans – i menys per a engreixinar ni desenllordir, ni engreixar ni aprimar, ni arreglar ni desespatllar aquells instruments letals de suïcidi i d’assassinat que en diuen automòbils, màquines ximpletes per a ximplets fetes, viltenibles objectes d’agressió perquè els reprimits malalts i dolents puguin inapel·lablement i sense gaires penes anar fent malbé tot el que troben a llur pas de destrucció, cada “conductor” pus anihilaire que no pas n’Àtila i tot. Tant se val. La qüestió… que què hi feia doncs al garatge si doncs no pas de mecànic? Doncs de comptable, carall. Era rere un taulellet i hi anava capmassant, alfarrassant i escaujant les facturetes, i, de trast en trast, com dic, aixecant l’embadalit esguard cap a l’espectacle pec pels betzols i folls de la humanitat d’arròs i de baldraga bogalment ofert. Eu rai. Doncs bé, i tant, sem-hi. S’escunçà un camí que un dels autocars que menaven un equip de beisbol (dels grossos o mig grossos) qui pujava de Filadèlfia, caigués, sotraguejant, en inicis de pana o avaria – d’on que s’aturessin on érem perquè els traguéssim d’entec. Una cosa recomanaré ara molt seriosament a quiscú qui em llig el guaitajorns. Us ho tornaré a dir. Fitéssiu pas mai els mascles; no. Cometéssiu pas anc aquest pecat. Car els mascles la testosterona, ai. Atavismes tribals – la violència al cresp, àvida a saltar com un cocodril bústia esbatanada de molt fètida ans carnissera ferramenta envant. Això n’aprenc aquell faduc capvespre, ben jovenet. No els fitis gaire, els mascles, o es veu que es pensen que ets marieta com ells, i se’t volen cardar encontinent al canfelip de la vora mateix. O, en contrasemble, es veu que es pensen que els fites perquè te’ls proposes el culet, com qualque dona encantada pels musculets (dones d’aqueixes, milions), i pel

fet que n’hi ha alguns qui temen d’ésser-ne, vull dir, marietes (tothom sap que, i sobretot entre els “esportistes”): “com més mascle, més marieta”), s’ho prenen molt bel·licosament, a la valenta, sobretot si són cubans o dominicans, més curtets que els altres encar (i curtets tots plegats rai, amb els esteroides poc ajudant-hi molla), i llavors se’t llencin sobre amb desigs d’escorxar-te al siti, sense mirar-s’hi gens.

Si mai els vols veure (per ensopida curiositat), demana’ls un autògraf, aquesta és una bona excusa; mes tampoc no te’ls fitis llavors gaire, fes-te el vergonyoset. El respectuós, l’humil. Si els fas gaire patxoca, ja et faran un senyal perquè et comencis d’abaixar els pantalons al raconet; i si doncs s’escau que no són marietes del tot, només temptativament, fes això, molt cautament, anant amb peus de plom… com si no hi ets del tot, fins i tot com si no hi ets tot… així no els esfereiràs pas… no faràs re de tal manera que es puguin creure que els vols “corrompre”, d’on que et mereixessis llavors qualque tacó mortífer, ca?

Tant se val; n’acabava aquell jorn per sort indemne, estalvi, sencer… (L’enrenou d’una baralla al canfelip, entre un marieta declarat i un de vergonyant, atreia de sobte tota l’atenció…) Ara, acollonit rai. Així que entre les beneiteries religioses i obscenes (sovint les dues coses alhora: cada puta un nimbe l’enllumena) estampades o penjades per d’altres rere meu a la paret, hi vaig enganxar, de la meva collita, aqueixes dites (belleu encar hi són, grogues d’estalzins i d’efluvis greixosos) en dos paperets separats…

“*Staring’s rude; I don’t stare / One stares at his own peril / One stares, and, if he lives, lives (poor sap) to regret it for the damned remainder*.”

“*But I don’t see shit, even with glasses / Can’t see the elephant from the anthill / My world is ants that swim in the sclerotica’s milk*.”

Devers aqueixos paperets de darrere meu d’ençà de llavors, doncs, assenyalava quan qualcú s’errava quant als designis del meu guaitar-me’l. Desapuntat, desengrescat, desesperonat, desencanfeliputridit, tant el lúbric, com l’agressiu, es frenaven aleshores en sec. Musclejaven, un pic perplexs. I em lleixaven sempre per impossible. (**Lleixat per impossible: quina benaurança, vós!**) (Tostemps que menjoteig pels marges més

inhospitalaris, on els cocodrils i llurs bústies esbatanades totes de corcats ullals no hi són gens entrevinents.)

“*Fitar la gent és lleig; pas que fiti ningú. Qui fita altri a perill s’exposa. Qui altri fita i viu, prou viu el romanent, malastruc, amb recances rai*.”

“*Mes és el cas que no hi veig merda, ni amb ulleres. No hi veig ni l’elefant al formiguer. Veig el formiguer, el meu món, i prou, un món de formigues qui se’m rabegen a la llet de l’escleròtica*.” Això deien els dos meus molt lírics cartells.

Recony, crec, i la raó que tenien. I d’això me’n recordava el mateix dia que assajava polideses a l’espill quan de debò me n’adoni que poc que hi veig tot plegat! Amb prou feines gens! Tot esparverat corri doncs cap a la meva dona: “Mandònia, és que no hi veig; dec tindre una malaltia terminal pel cap baix. La línia vital em troba d’improvís un entrebanc d’upa, un obstacle ni gaura que poc sobrava pas ni amb xanques de quaranta peus o pus. Se m’hi tol com titola estitolada, se m’hi romp com llapiset nyaufat, se m’hi esfiga irremeiablement com trena que s’encén…”

La dona em va entaferrar un clatellot de caldéu i, damunt, em va arrucar de valent. Li sortien fosforescents bromeres pels plecs dels llavis de sobte prims com llosos de xins assassins. Enfellonida rai, doncs, molt poixeule, qui sap si amb mala-setmana – belleu, llas, pel seu flingaire, l’Artigues, ara desnonada provisionalment (i això que les desnonin les embogeix totes, i la meva pus); ves que s’haguessin barallat i ara ho pagués eu, com totjorn.

“Que no ho veus? Suro, més que suro!”

I pas que ho veia, llas, no. I tanmateix el tap era ben inofensiu: s’esqueia doncs que no hi veia pel fet que els vidres de les ulleres s’havien trencats. Es veu que mentre declamava les meves línies encantades de presentació, havia passat un aeroplà molt baix i la vibració causada als corpuscles enjòlits… i, damunt que van caure de la tauleta, vull dir, les ulleres… i llurs vidres doncs rots i trencats… i me les doncs posava al nas… i no hi veia gens ni de cap ull.

Na Mandònia llavors em va dir, opípara, “Saps què? Et comprarem unes ulleres intrencables”, car es veu que ara en venen d’aqueixes i tot.

Ja hi sem. Quina albina ni sorteta, vós. Car aquestes ulleres intrencables són d’allò milloret. Em cauen del nas, dels dits, de la tauleta, i res: novelles; i passen els maleïts aeroplans eixordadors, i res: novelles així mateix. “Aquest camí l’hem endevinada de mig a mig”, li dic a la dona aquella nit mentre en la intimitat sóc posant-li pomadetes als traus massa escaldats.

Mes vet ací ara que l’altre dia l’Eufrasi, el meu elefantet blanc – (car tenim d’animaló company no pas cap gossot ni serpota, ni escorpí ni taràntula, ni tot allò que els altres gamarussos tenen a casa) – nós hi tenim un elefantó bufó d’allò pus. Un elefant el veig, el veig… I dorm al meu llit, i la dona dorm a baix, a la cambra dels hostes – qui sap, com dic, quina nit amb quin hoste (noble i plebeu), espatotxí i desempallegat, i, llas, escaldador de traus.

Tant se val, la qüestió que anit n’Eufrasi s’aixecava a les fosques perquè se’n volia anar a fer pipí; no encén el llum l’elefant blanc perquè és prou considerat i sem amants i sap si n’estic de cansat… i la feinota que tinc l’endemà (ço és, avui) i, què pus? – ah, sí, que no em vol doncs desvetllar, i per xo no encén el llum.

Ah, i us voldreu creure que per dissort el gegantí paquiderm trepitja les meves ulleres que havia jaquides a l’espona en acabat de llegir en Sade – (que és la meva “bíblia” d’aquests dies, com adés era en Céline, i pus endavant, si encar tinc ulleres, ni que siguin de les trencables, qui sap quin altre autor tan bemparit i finet com aquests) – i abans doncs de cloure el llum de la tauleta anit, com dic, eu que sí posant doncs les ulleres a l’espona i llavors, carall, doncs, que nyac, que el pobrissó elefantó meu, el meu mamut amat, amat amant, anant-se’n a pixar, i tant, nyac, que dic, nyac, que damunt les ulleres hi fica el peu i catacrec, nyac, nyec, nyic, que se’l trencava…? Vull dir, el peu, vull dir, amb les meves ullerotes intrenquívoles, s’hi trencava, pobrissó, el peu…?

Quins plors tots plegats, el papalló, la dona, els amants… i eu… el pus desconsolat!

Ulleres d’estrany facultatiu (de qui les facultats periclitarien?) Les vam llençar enfellonits per la finestra – i el terrabastall! – les ulleres fotien malbé el paviment i tot – trenta-quatre llambordes migpartides o escalabornades o ja fetes a mil bocins – (dejús els llambordins la platja) – i encar s’esqueia llavors que passés, nitosament, nocturnal i lliscosa, un tanc de l’armada clandestina catalana d’alliberament, i collons, quin greu que em sap, les ulleres li van trencar la roda esquerra i se’n va anar carranquejant tristament, vull dir, el tanc de la gloriosa ans ardida armada catalana a l’ombra – carall que el que no pogueren mai fotre els repulsius canfelipútrids, la gitarada d’enemics cagots, aquelles ulleres podien fer-ho sense ni embafar-se mica – i si aviaren escarafalls llavors els soldats, i se’n feren putes creus… car qui s’ho creia, tu, una roda aitan cuirassada!

I és que aquelles ulleres intrencables, sí ves, es veu que ho trencaven tot.

Fugírem de Perpinyà, no fos cas, aquella matinada mateixa. Hi érem tots, el tim sencer, tres tartanes clafertes amb les nostres pertinences (la caseta desmuntada i d’altrets pertrets, trastets i patifells), i cap de les tartanes estrebada aquest cop per l’elefant malaltet; les estrebàvem nós, els ruquets, inclosos els amants de la dona; i n’Eufrasi peu-rompudet tot solet dins una de les tartanes. Tant se val. Contentets. Aniríem a les firetes de les diferents contrades germàniques – els germànics són molt crèduls, molt mamuts de mitologies carrinclones, amb herois i nans… i gegants i déus i monstres… perfectes perquè s’empassin les nostres nàquisses lleugeres falòrnies. Els direm… *hum*… això rai… ens en pensarem a femers… els direm… “sabeu amb què ens les raspallàvem els romans?”… i ensenyarem complagudament les dents d’en Lluïset Vanitós, papalló a tot fotre… també idoni exemplar del “romà” antecessor dels pus “germànics” “aris”… *ehem*… les seves dues úniques dents… groguetes i mesquinament esparses… li romanen al bell mig de l’estesa piorreica… “doncs amb pixats, ens les raspallem amb pixats! Les molècules d’amoníac dutes en aiguabarreig pels orins, te n’emblanqueixen qui-sap-lo l’esmalt; no n’anireu pas d’assenyorats, amb el nostre producte, després!” I en vendríem a caixes. Car amb les pixarrades de l’elefant rai… tret que segurament els pixats de l’elefant poc són pas prou bons… manquen d’amoníac?… en farem una demostració… i les dues dentetes del papalló Lluïset belleu es tornaran porpres i llevaran pèls i giravoltaran

com ara posseïdes… malament rai… malament rai… caldrà estudiar la “història” ni que fos un gra de senabre pus… segurament hi trobarem que un centurió germànic es va cardar qualque verge d’on pel cony xemicat n’eixia cap profeta molt datpelcul i napoleònic qui es creia fill d’un altre déu encar pus ferotge i, és clar, acabava empalat, i ara d’estelles d’aquell pal mortífer i sagrat en fèiem escuradents que recomanaré quan, bo i sotjant molt miop incisures a les voles dels germànics, trobaré que prou els calen, ca? I alhora els resolen mant mal, i els resolen… mant… mal. *Hum!*

31 desembre 2009

dau o escull on llord rellisques

Sallant als llunys amb la catifa màgica del despit

En parc nocturn clos – m’hi ficava només per a trobar-hi un bon indret per a cagar-hi apartat de la gernació al carrer. Em costa qui-sap-lo trobar l’indret rere cap matoll o talús o capterrera. Hi ha sempre algú escombrant o arreglant els fanalets o passant amb posat de monjo qui passeja les seues angoixes o de lacai a per feina perquè em poguessin interrompre en els meus èpics espoderaments. I ara cridòria. Els altres qui s’hi ficaven eren jovent, a rabejar-se en sexes i substàncies interdites, o a tocar-hi musiques o a fer-hi fogueretes i passar-hi l’estoneta; la qüestió que ara tothom corre cap a qualque eixida amb els guardians armats del parc anant-los darrere. L’onada de jovent se m’enduu. He de fugir també, i sense haver cagat, ni cal dir-ho. Tanmateix, sóc més llambresc que els de més dels jovencells – ells amb

llurs costums degenerants no aniran pas tan lluny com jo ja no he anat. I ara que una balconada ens barra la fugida, sóc el primer a penjar-me de la insegura ballant barana i llavors despenjar-me repenjant-me en lleixes, rels i bonys fins a terra. D'altres veuen com ho faig i mig bé o malament també reïxen a salvar la precària perillosa barrera. Hi ha un jovencell però que s'hauria trencat pel cap baix una cama, això si doncs no el coll i tot, o el crani, o l'espinada, si no fos que el salvava (per sort no era gran cosa, un xicarró esprimatxat, només carcanada i prou) mig entomant-lo o en tot cas atuint-li la trompada. És un jovencell molt agraït. Massa. No me'l puc treure de damunt. Té la romàntica ridícula noció que ara em deu la seua vida i que ha de vigilar tothora per a sacrificar la seua i salvar a tornajornals la meua. Li dic és clar que no cal i que ja pot fotre el camp sense capficar-se'n més. El que voldria és trobar un lloc amagat per a cagar-hi. I de sobte el jovencell m'agafa la mà i em revela que té cony i adu dues petites protuberàncies al pit i que doncs no és jovencell ans jovencella. Li dic que ja em perdonarà però que no és del meu gust. Que no em cardo ossos. A part que si vull dona en tinc una a casa, i grassa i grossa, amazònica. Se'm desespera, i em demana com doncs pot pagar el deute. Que es migrarà d'angúnia si no li permetia de pagar-me'l. Em passa pel cap de dir-li, tot i que és mentida pel que en sé (car podria que en el fons, a la insabuda meua, fos veritat és clar), que m'ajudaria si estudiés molt i esdevingués metgessa i descobrís un remei per a la meua letal malaltia. Que si esdevenia metgessa molt eminent d'ací uns deu anys o així, que és quan la meua malaltia genèticament tenia l'hora per a passar-me pel darrer adreçador, que li n'estaria agraït d'allò pus. Que contenta la feia! Començaré a estudiar ara mateix. Confieu en mi! Per sort llavors se'n va anar corrents, a estudiar, crec. I jo guaitant per tots els racons per a veure si en trobaria cap on pogués buidar els budellots. Sort igualment que començava d'ensumar pegellides i musclos del moll. Guiat per la flaire m'enfilo entre els esculls. Ple de cantonades se m'insinuen perquè m'hi cagui. Adu algunes bromeres que hi ha en caus que en treuen i en bavegen m'indiquen amb això el molt emprenyats que esdevenen al capdavall si no els empro de comuna. Fantasies de guixaire que tinc. Ara, vailets, de debò som-hi. Fem-ho. Fiu-ho. Damunt qualques còdols molt joiosos penosament caguí. *Going through the fucking motions* (entoní llavors), *disrobing, enjoying, superseding, engulfing the faint*

murmurs, the froths, the knots. Icy and athletic in stealth through the rough psyches of my sinewy doppleganger I weave – and as I wove I throve. Em dic això és el començament de qualque poema o altre que hauria d'escriure amb un cagalló damunt els daus, damunt els cresps cairats de les pedres de l'escullera. O potser trobaré a la butxaca un bocinet de paper encara no pas ple dels gargots de la nit, i llavors una punteta de llapis? No. L'aigua de l'oceà em xopava les sabates, també les faldes de la camisa mentre m'aculava cap a la ressaca. Agafaria un refredat o altre si no fos que l'escalfor lírica m'amara. Eren les meues sabates ponts negats per la riuada salvatge. *Both rhyths* (guals) *the torrents upon the gullies ferociously conquer; the medows of my unsound mind treacherously crisscrossed by the very same creeks along which as I child I fled, stencils of the brain's quandaries solved with the cleasing flood; nearing the end a magic carpet of spite, despite frequent conjectures that my worthlessness might be exaggerated, carries me aloft in ostensive recurrence – a ceremony, as it were, in a future where skeptic criteria are by popular consumption deemed highly desirable; the future, where free from all shit I alight into, is a blithe realm of gory paragons*. Vaig jeure damunt d'un dau, al capdamunt geperut de tot, per a eixamorar-me, potser. I doncs: *empetrous* (jaient en pedra), *I see skyward all my chosen idols spending time dead as constellations still wasting time in written time; all goes smoothly while writing time, the cosmic putrefaction takes time to take its time to rot; don't swither* (no dubtis) *about your unique role, lambast all other methods, nothing rots the cosmos as fast*. Ara m'aixequí, tremolant. Sóc un escriptor d'aquells a qui l'acte desmenjat de llegir-lo només mena a badalls i narcolèpsies. Arribant a casa, em sembla que havien passats deu anys on somiava constel·lacions en temps podrit. La metgessa em rep. Ja tinc el títol! Ja he fetes totes les recerques, investigacions. Trobaré el deslllorigador a la malaltia que us tenalla de mort, salvador! Li dic: noia, era tot de riure, i d'altra banda has fet tard, no en pas poc que ja m'he mort; pren-te un entrepà de la nevera i torna a agafar mula i tartana cap a ca teua. Au. Mes… que el meu capteniment adust no et faci ombratge, ca? Fa anys que em podreixo al carner, pròspers eixams de boniors simfòniques m'amenitzen els ossots; m'hi ficava secretament amarat de rectitud i també d'aigua bruta de port i de merda adu de la darrera cagada que fiu; la merda oimés m'infectava les nafres de les caigudes sofertes en

escullera llefiscosa; les nafres infectades, ecs, les osques més tènues esdevingudes repugnants, de mal tastar, de més enllà del suportable; cementiri, jo mateix m'hi vaig portar, com dic, m'hi fonamentava sota lloses alienes, sempre el paràsit, què hi farem, poeta. Escamots molt fatigosos moltes de vegades m'han volgut descolgar, sebollir potser enjondre, o més lluny encara, o fora de marc del tot. Aquella frustrada cagada al parc tancat hom podria conjecturar que fou un important detall de la vida meua viscuda, aquell buf on l'uf final fou la fi del buf fútil i efímer; hi ha una possibilitat mitjanament feixuga que ho fos també per a tu; tret que viatjant per aritmètiques d'oblit no aprenguessis de veure (com caldria) que per a tu només fou bah de buf, començament de suau sumari. M'entrevé ombra qui gairebé silent sanglota. Intrigat, novament sol, m'atansí abrupte a l'esfera suspesa damunt el femer. Per quines propulsions d'estranyes químiques, em diguí, per quines baves d'espirituals entitats, l'esfera es manté enjòlita? Aquella noia, ara metgessa, semblava prou polida, perdudes en les xúrries insanes de la jovenesa eixelebrada les manifestacions de zel i despits i gelosies dels temps de les despulles ràpides. En el procés de la irrupció del seu canemàs en el meu, la vergonya em feia retreure'm, com cap de cargol agredit. En acabat de cagar, damunt el dau relliscós, mentre m'eixamorava a la marinada nocturna del port sollat, fiu una caparrada: em despullí, em llencí a l'aigua, sallí nedant (oh! eh!) (só sirenot!). Sallant als llunys en màgica catifa de despits, tantes de nocions falses ara en gits despectius llençades com sorrada inútil serrells i voravius avall (tòpics, tribus, axiomes, forats de pany, analitzables elucidacions, moneigs divergents sobre dietes, meuques, finalitats, emocions; i llavors cabassos i cabassos de traumàtiques, judicioses, espaterrants escombraires, l'afegitó esbufegat de pler d'altres dogmatismes), cap on anem? Cap on anem? I ara? I ara? Fanals alternatius o estels esclatants accentuen els sorolls fosforescents de les descomposicions totals. Sagní i mentre ho fiu em pugí a l'enteniment totes les altres sangs que havia vistes brollar com brolla a l'ésser conscienciós l'animal qui desclou de l'ou, sangs qui es rebregaven remugant com cucs qui no podrien mai per molt que hi maldessin desencastar-se del budell podrit qui els va parir: la còsmica putrefacció – per molt que te n'esforcis mai no t'estorces – "*i pren i empra temps per a emprar i prendre's el temps per a podrir-se; no dubtis pas, ets únic en el paper, tots els altres mètodes merda, re no*

podreix el cosmos més ivaçosament”. I esdevinc voluntari entre els malajustats, una càfila de pòtols qui banyem en mutu (ans ubic) promiscu odi. Aniré sempre a cagar on més sigui prohibit. Pobra metgessa, més li hauria valgut xemicar-se en escruix el crani. Què es deu creure ara? Les respostes dels metges, tria’n i descarta’n (*buf!*), tant se val l’errònia com l’encertada – la darrera sempre és l’encertadament errònia, l’erròniament encertada. La certitud i prou. Res no s’hi val, i alhora tot. Defès i permès s’equivalen. Escric al col·lapse el col·lapse amb mots col·lapsats, arbitraris. Retorno rient per despit al caos. No em cardo esquelets ni carcanades – cardo putrefaccions – el tou, tou cosmos – l’adipós adenoide flasc mòrbid llenegós estantís cosmos – el greixum fastigós del caos. Emmanillat a la degenerescència, polèmicament clamava això (la innocència) i llavors em rebatia argüint l’oposat (la culpabilitat). La mateixa validesa ornava allò dit com allò callat. La mateixa feina que bescanviant mullers – concedeix-me això que un carnús cardat ara mateix esborra el farnat absent. Enrabiat per cada fenomen encara no pas violat, pus tost fa estrany d’haver de netejar els pecats (degudament alfarrassats, pesats i tastats) de cap verge sense prou teca nogensmenys encastada a l’ossamenta. Dormíem a l’establia – banalitats d’humiliació i llur revers: les obtuses rapsòdies a l’aberració de tota puresa, podies intercanviar-les, intercalar-les, i tot volia dir exactament el mateix. La boca tendeix al singlot – el sanglot hi és neuròtic, el badall hi és sa, la son necròtica, el son la mort. Narcolèptic, grotesc, afollant badalls. Per què trempar perfuntòriament, com ara? La repudií de la pitjor manera que sabia. Amb boca farinosa, plena de cucs de la farina, pintí-li nocives vinyetes d’imminent bogeria. Era descoratjador sentir-me, reptant-la escardalencament. Tret que res d’allò que deia volia dir. Se’m col·lapsa l’aflat en vociferants ambivalències. Punxada bufeta de vent d’on tota la pudor del meu pensament s’evaporà. Ella fugí, ombra qui silent sanglota. Respirí alleujat. Salvar algú per què? Perquè et sigui malson de tèrbol mirall qui t’escarneix, qui t’escarneix… qui… t’escarneix? Em repetiràs fins a la mort? Fins al fastig? Osta, collons! Osta!

29 novembre 2009

Critdegaig, ara et veig les intencions! (capítol u)

Critdegaig, ara et veig les intencions! (capítol u)

L'oftalmòleg Blai Malson despenjava ulleres – te les plantificava davant i et demanava, oral i un bri pudent, si allò t'alleujava l'implícit genocidi de bastonets i cons, bacils qui adés ça-enrere, quan érets jove i llambresc com cap lútia saltarel·la entre blats, se't rabejaven xiroiament al cristal·lí, i qui ara, caduc, llas, patien qui-sap-lo per a sobreviure ni veure-t'hi gaire. Com a guardó compensatori per a tal exterminació, tanmateix, retina, pupil·la i lent et prenien ara (mitjançant la intervenció taumatúrgia del facultatiu i els seus dits vitris) la mateixa tonalitat resplendent i crepuscular de l'ambre, i feies doncs millor cara: no pas ja la de cap trist buròcrata burell del servei de correus bo i esmenant, molt miop, en la penombra adreces, ans la d'un qui, senyorial, vetlla quotidianament i sense mancar mai a la diada, cada nou mort d'un cert llivell escolàstic qui s'escaigui d'aparèixer a la seua vila molt assenyalada (prosopopeic!) – car tantost t'hi vegis com cal, et corr pel magí la pretensió que potser t'hi veuràs, a l'espill, cuirassat de gravetat i de presència, amb una figura doncs de déu-n'hi-do, prou bona per a seure àdhuc entre els més feixucs espècimens dels rangs més alzinats.

En Malson llavors, agafant-te distret, et feia espetegar a l'escleròtica un curiós col·liri que, per cúmul d'estranys productes químics, se't transformava en clau subtil de qualssevol matisos. Hum! Per peduncles i tròclees, per orbitals tangents, una espectacular galeria de fenòmens fenomenològics t'era ara irrevocablement i despietadament revelada.

Carter Luti, digues passeu-ho bé i, mitjançant el tramvia a les targes del qual (fent abstracció de les tenebroses finestres que deuen menar als orcs més podrits) pots avui llegir-ne oblics missatges

pampalluguejants, torna-te’n doncs al teu cau on els segells estampats fins ara et ressonaven com fonts amagades de sofres i verins, i mai no en treies del tot l’entrellat… i en canvi t’has de meravellar en veure que de debò duien críptiques, llefiscoses, imatges on simultàniament i perifèrica els secrets amnis de l’escàndol anacrònic i els llevats roents que ressuscitaven monstres antediluvians latentment tothora s’hi covaven.

Ara que hi ets, no desviessis així mateix poc els ulls cap a les parets de full d’estany, estridents, metàl·liques, que tothora t’han semblades, esdevingudes murs d’acer, estretir-se’t, enclaustrar-te més i més estretament en la claustrofòbia.

Incaut, no em fas cas i et veus horroritzat i febrós entrampat al vacu espectral de la teua magra cel·la fornida sense expedient de replic per l’estat altament autoritari. Et convoquen als abissos sorollets estranys, diatribes en llenguatges conflictius de parets semifluides que et llencen reflexos clandestins que se’t sobreïxen a les còrnies com ous de pedra que se’t descloguessin en disbauxes i avalots de bestialitat prehistòrica – lletja fauna impetuosa que els teus ulls de cargol, al bec de sengles elàstiques manovelles, t’impel·leixen a escarransir en vençó i retirada vergonyoses. Quan amb fines parpelles clous els ulls, se t’interromp, a pleret, deflacionista, l’escanyador sentiment que hom irrevocablement t’emmurallava, mes no pas el fluix esvalotat de visions internes qui, a tornajornals, se’t tornen encara més lluents i esborronadorament vermelles.

“Avui en Boi Luti, qui ha tornat a la feina amb ulleres noves, l’han trobat bavejant i de genolls bo i colent insurgents rares presències reflectides als envans”, diran aquells companys teus amb els quals per tot lligam fins ara no en servaves sinó les punyents flaires que exhalaven. “Se l’han endut al manicomi.”

Seriós, profà, amb cara de segell quimèric, el vanitós professor qui estudia la voluda de folls com qui, micòleg, hi veu tofes de bolets a mig corrompre’s, fa tombar de sobte un esternut. Quan ets l’únic que li dius “salut” el seus ulls de filaberquí se t’agullen. Us esguardeu de fit a fit, i ah la beutat recíproca reconeguda en l’altre; allò és teca mítica –

amb inèrcies de cavalls plens de verriny, us atanseu mútuament, reus ambdós de règees tremperes. Tret que tu, Boi, portes cotilla de boig i no pots anar gens lluny. Osta en canvi el facultatiu tota mena de bolet ni mico qui s'estigui xauxinant debades entre ell i tu. Tots volen pertànyer com beneïts miasmes al con lluminós de la salutífera influència de la mística estreta – per això els altres orats et volten com si són deleroses, suades, abelles i tu el rusc definitiu. Quan el doctor Ciril Critdegaig se t'enduu lluny dels aflats fètids de tots els ressentits, i se t'esvaeix com foto efímera en paper dolent l'escènic batibull dels boigs furients, amb visatges on hèlixs paradòxiques els perforen fins a l'infinit fesomies d'anònim esclau sense significat, trobes irrisori que ja et masegui cuixes i glutis.

Mentre se't sondrolla al centre sinecdòquic de la identitat, observes, penjat entre d'altres varengatges i embarnillats amb veritats ontològiques de pregoneses variables pintades dins, un llenç el motiu intuït del qual (segurament culpa dels remeis quasi-màgics de l'oftalmòleg Blai Malson) fa que et pugi a onades irreprimibles pel bessó de l'espinada fins a la matriu de les absurdes complicitats, vull dir, el cervell, un sentiment de basca que no sols et destrempa ans t'hi grava l'emblema retòric d'un infant qui, en grotesc simulacre, molt vulnerable t'hi neix.

Reneixes doncs tu mateix dins teu, dins l'ou xarbot cerebral, i t'hi trobes somrient, prou estètic, amb trets anàlegs als que guipares prou recentment a un mirall, mes molt més radiants, frescs, divins. No pots caure de genolls de bell nou car mentre en Ciril Critdegaig et manxa part darrere, de genolls ja n'ets. Mes, això rai, llàgrimes d'agraïment et ragen en veure't animeta.

"Sóc una flameta qui fa la viu-viu entre trilions i trilions de siluetes equipol·lents de significació altrament nul·la, car només hi són per a fer el rerefons més marejadorament ondulatori. Ganes de monejar que té la gent. Només jo hi sóc per a l'espectacle, només per a veure'm hi llogaria hom cap cadira."

I ara el metge s'escorr dins teu irrecuperablement i la prova de foc s'ha acabada: et troba sa d'allò pus. "Teniu una malaltia, estimat Boi,

completament il·lusòria. Els qui us feien ficar ací deuen estar molt més tocats que no pas vós, tret que en una altra, menys acurada, escala. L'avantatge que tinc és el de la multiplicitat: veig boigs de tota mida i tenor – tènues i apujades rai. En tust, tast i test d'aquells de lluny confitats en ambre, amb pulsions qui-sap-lo primitives, fins als folls de darrer crit i nova empremta, com ara, dic, aquells a qui els dedins i els defores no els quadren; res no els respon com si fa no fa caldria; ho tenen tot no solament capgirat, ho tenen així mateix davant darrere: el fetge a l'esquerra i mirant a l'esquena, per exemple. Tant se val. Els estigmes convergeixen. No hi ha ningú no prou podrit; tothom és incurable, malgrat les irrisòries dèries de normalitat, longevitat, immortalitat, divinitat… Falòrnies rai; falòrnies. Sabeu què? Us llogaré de secretària. Ja dúieu al si el fèrtil llevat de la minuciositat: no pas per no re heu estat tants d'anys remarcant adreces en vils objectes de correu amb segells de vàlua pel cap alt secundària. Amb aquest segell de goma que us estamp al tos a tota tinta (indeleble, de tampó sangonós), com qui crema al front de cap bou, entre banyes, i amb ferro roent i una puntada als collons, la bolla identificadora, us declar guarit de tota malaltia mental, el cervell rentat i esbaldit, eixamorat i planxat en bugada psicològica de magnitud prou assenyada i desplegament impecable. I au. Veniu-me cada matí captiu i elegant, enfaldillat i perfumat; infiltreu-vos-em a l'oficina presumidet i filatèlic, com si sou missiva delicada de primor mil·limètrica, i llavors, vós mateix, feinegeu-m'hi fins que no aparegui cansat a més no púguer per les putes ordalies d'anar ponderant plecs i plecs esconillats de folls inexorablement desconfits. Submís i latent, silent i còmode rai, us enxamparé, murri de manguis, ai, en qualque símptoma flagrant i us hauré de donar una miqueta de la meua 'medecina'. M'enteneu, cavà? Serem una parelleta com aquelles enyorades amb què camafeus d'osques hipnotitzants d'ombres ultramarines abans hom no encapsulava perquè els escollits del món els portessin al coll per a expel·lir alhora dimonis i contrarestar bruixeries…"

Etc. En Critdegaig, satisfet, s'agrada fent-la petar fins que l'oïdor no s'adorm i tot.

Tret que no dormiràs; només ho faràs veure. I així com embranzides assassines t’empenyien fugitives entre els laberints fastigosos presentats pels òrgans repel·lents del pit mentre havies de sentir, com peó de fusta a mig corcar, el soliloqui d’en Ciril Critdegaig, psiquiatre boig, ara que se n’anava en acabat de fer-te un petonet manyaguet al musell perquè s’ha cregut que clapaves enfonsat a la cadira de braços del seu despatx per a tothom altri prohibit, reguanyes la calma, t’aixeques ull viu i escoseixes el camp de batalla. Tornes a esguardar el llenç que et deixondí a l’ànima minúscula qui al cervell no coves, calenta com un torronet, perquè surti quan calgui com angelet perdonat. L’argument hi suposa una abraçada entre dos polls enamorats i ara punits, a frec d’ésser esclafats entre ungles, en un camp ronyós de cap de boig, entre boscanys de fol·licles, per la culpa irredimible d’haver festejat (els dos polls) massa efusivament, així provocant una doble o triple pruïja al cuir capil·lar del dement mortridor. M’estalviaria els detalls i en diria només els ossos nus, perquè on tu hi trobes molt de significat, perquè ets boig i duus unes ulleres noves envernissades qui sap amb quin líquid barroer que en provoca la proliferació de cuquets invisibles qui tanmateix dispersen la llum, com cap buf de manxa estalzins i cendres, i t’hi fan veure qui sap què que et duu a somieigs ara plens de penes i adés de glòries, jo, buit d’il·lusions, amb vestits normals que no em distingeixen, i doncs sense excusa per a delirar debades, no hi veig sinó un gargot de foll, una boira de brutes pul·lulacions que oscil·len com curts cabells eriçats escombrats pel vent d’un capvespre que el cel envermelleix, ominós.

Boi, què deus tindre? Els solcs – els cavallons – al front se’t creben com ara ventres trencats de dones prenys d’on ixen tribus de malaguanyats afolls. Per quines eixelebrades catexis ni excessius esforços cerebrals el cervell homogeni no se’t desclou pels crestalls massa enroentits, i ara doncs fragmentat i heterogeni, com ara bigarrats bocins de molts de titelles? Això sí que és consirar pregonament! El teu teatret de putxinel·lis al magí que es descol·loca a tesa, esbalandrat.

Em sembla que sents, esticomítics, els dos polls qui alhora que moren esclafats, bescanvien índexs defesos de punyents descloses. El que diuen només agafa gruix de cap sentit entre les teues celles de simi

visionari. Ah i amb allò dit descobreixes la mantega perpètua d'on l'univers s'afaiçona… i així passes de la polida ans eloqüent estàtua de les teues fantasies nades en esbiaixats reflexos d'espill… als cruels efectes resultants d'una empastifada no gens falaguera. Car ara comprens que ets carn despesa; amorf congriament d'àtoms amb prepòsteres partícules mal lligats. Caus agemolit. No hi ha eixida, ni físicament ni mental.

Sort en tindràs encara, abans no et moris, de les conegudes gelosies entre metges. El teu vague, mig esvaït i tanmateix un pèl voluminós embalum o cos, ara tres o quatre altres metges també te'l volen. Per què? Segurament per a fer-hi damunt tota mena d'experiments – aplicant-hi tècniques escollides de massius projectes amb la missió cabdal d'analitzar risibles esperances per homilètiques capdeconyades comonides: quan esdevens entre cuques escrupolosament nues de carn, d'os i de matèria cap, i tanmateix suaument precipitades en exaltacions rejovenides de cossos eteris i nogensmenys tàctils, perfectes ninots gambant en joli per sanatoris d'altres mons, el ninot més conspicu, garantit. Prou pots, en Boi Luti, prou pots; hi ha pitjors fats, creuràs-me. Podries per exemple pertànyer a la fauna molt maleïda dels botxins, paràsits viciosos qui se t'encasten a la carn com a l'esperit i, amb procediments quirúrgics i altrament embogidors, et fan agrair-los que et vagin tallant en llesques més i més primetes fins que no ets ni anomalia ni pateixes de cap dèficit o minva altra que la de no tindre cap altra delusió que la de que t'han esmenat de cada trep ni tap.

Callaré car que veig que entra en Dmitri Raigdoli, qui t'ha comprat al seu veí Ciril Critdegaig per un preu ja moderat – li sembla (em sembla) que ha fet amb tu un bon bargany – la teua estèsia, la neurosi que t'empatolla els senys, deu trobar (crec) que encara donarà si més no per a un article mèdic on et barreja amb uns quants sociòpates sinistres rai, fanocs: religiosos, supersticiosos, d'aquells qui incessantment exigeixen a llurs déus, sorgits d'extravagants fal·làcies, apocalíptiques revenges i guerres de redempció. Què hi faràs entre tant de fanàtic, de foll croat, amb les teues ulleres que veuen quelcom o altre (no sé del cert què i tot) rere les irascibles, lletges, ignorants i procrústies façanes

de molt magra musculatura: llurs cranis friables com closques d'ou – i dintre podrimener rai.

Hauré d'anar a veure jo mateix en Blai Malson si vull tindre cap mena de viable expectativa ara per a comprendre el que (et) vindrà. Que em recepti unes ulleres potser una mica semblants. Si hi tinc sort, qui sap si, amb els estris vitris nous, la meua capacitat de meravellar-me guanyarà punts; si se m'esvairan alguns dels prejudicis que m'eixorben prou; hauré llavors perduts tendons i tensions; seré receptiu, nou de trinca com llavor acabada d'inventar, i doncs sense testament guarentigi que em moriré sense haver après re, tant o més ruc que en ésser nat, com qualsevol altre animal o vegetal o cosa infinitament repetit; no; somàticament renovellat, amb energies sexuals dutes finalment a un estat estrictament dominat pel meu recte senderi, amb cada llambrec m'entraran a la consciència fins ara mai observats paral·lelismes de greu causticitat – com ara qui, esborrant-se-li miraculosament tota la pellerofa congriada pels escolàstics vans al llarg de les edats, se li presenta, esclatant, l'episodi interdit on ja tot no és només marro ans hi ha sobretot, i destacat, el rajolí del cigaló que com un punyal escapça l'umflaó sense adí circumdant i en jaqueix, com dic, únicament la substància… Mes quina, llas!

Trucaré a ca l'oftalmòleg Malson. "Què collons voleu?" "Ulleres, mestre, ca; què altre, vós!" "Preneu número; en tenim per a donar i vendre, això rai." "Quina angúnia! Sabeu? Esdevinc no sé pas com psicosomàticament macat. Sóc a la tanca, esguardant-me novament, amb la meua acostumada mitja rialleta burleta als llavis, el meu desgraciat veí, el carter estacionari en Boi Luti… quan aquell matí… em torna el llambrec (ell qui mai no me l'havia tornat, car amb prou feines si hi havia mai vist fins llavors gens), i és un llambrec ple d'àvol ull que em penetra i m'encasta als teguments més íntims totes menes de pors – esdevinc amb allò exorbitantment patomímic (no panto-, pato-; tot i que panto- també, també; amb els escarafalls que cal fer amb certes neurosis i oradures, vós); d'ençà d'aleshores malaltia doncs que conec, símptomes que n'aplec, a l'engròs, i exacerbats. I amb allò, per reciprocitat etèria de raigs oculars, és clar, el senderi se'm filtrava contracorrent a les atrotinades estructures anímiques i somàtiques

d’aquell homenot viltingut, aquell aberrant indigent sense cap vàlua, i hi era ara rèmora molt absorbent tot i el meu impotent avorriment (abominació), la meua terrible tibantor opositora. Del tot contra la meua voluntat, doncs, com dic, allí dintre hi sóc, degenerada tènia qui s’esdernegaria no solament a trencar-se a miques com iceberg mig fos per tal d’així esmunyir-se més de pressa per qualsevol conducte eferent per brut que fos, ans àdhuc a tornar-se inútil fòssil darwinianament descartat dels lexicons del mai no existit. Mes què hi farem, res a fer-hi. Si ell no hi entén re amb ulleres, jo sense encara menys.” “Passeu i calleu; què m’heu de dir si no sóc pas ni el metge; si només assec la gent segons certes jerarquies racials, i, quan així em rota, d’altres actituds i esquemes arbitraris rai; no m’he cregut mai re d’aquella altra falòrnia que en diuen ‘ciència’; estic esterilitzat; per comptes de vit, hi tinc un tap de suro foradat; un forat tort i primet que m’hi puja si fa no fot pel mig; també, segons l’oratge, tot de sobte em pos a xantar un himne nacional o altre, us penseu que tant em fot; ah i a la sala d’espera hi és prohibit per llei personal de beure-hi, de cavar-hi com talp sapes i trinxeres, d’escriure-hi apunts que tinguin re a veure amb cap de les branques de la fenomenologia (ecs!), i què més… ah hoc, de fer-hi pedagogia, de caçar-hi fongs (bolets no se’n fan), de maltractar el proïsme (això fóra immiscir-se en les meues tasques i dominis, ultratge llavors la coentor del qual hauríeu de mantinent de restituir amb la penyora pel cap baix d’alguna cama), i…”

El rum-rum del ventilador m’engalvaneix; mentre aquell pallús amb uniforme continua, monòton, de vomitar injuncions sense solta ni volta, a poc a poc has oblidat què hi fas ni a què hi has vingut; muscleges no res menys, amb despreocupació; lluny de l’àvol ull del veí Luti i el seu hortet gastat, xorc, sec, tampoc no et trobes tan tolit… com si romanies nafrat a mort en camp de batalla on només t’arribaven, remots, els crits de disbauxa del victoriós enemic, ara ebri i segurament encara més sanguinari, si mai tanmateix, fet un farnat qui amb prou feines si bleixa gens, t’hi guipés… no; no, menys; em dec estar adormint… Un farnat amb ulls qui dins la boira elegíaca hi veu (li sembla veure-hi) tot de coneguts els quals tanmateix tampoc no cal ni saludar… la incertesa perenne ara del tot justificada… Sempre m’hi he trobat bé, dins la boira; l’embolcall tou tanmateix em delimita…

impedeix que se’m dispersi l’essència; sóc més atapeït, m’hi conec (reconec) millor… Desimbolt, sense por de l’àvol ull… Febles batecs… m’hi ensopia… tremolins… tremolins de boira… o de cel·lulitis… farnat amb ulls… a les ombres gregues dels orcs primitius…

“Ei!” La veu ronca segueix el xiulet de l’uixer no gaire urbà. “Mestre! Us toca!”

Del sostremort em vénen, damunt part damunt on sóc a mig desvetllar-me, sorollets de cadenat un pèl enferritjat que hom tanmateix reïx a descollar; un escotilló cap per avall bat de l’ala i una soga amb nusos em cau al nas.

“Pugeu, pugeu; rast amunt, som-hi”, atia en Malson. Rast; amb la gana que tens, fossin cebes, nespres, nyores o alls!

D’esme doncs t’hi fots, hissant-t’hi a força de braços i aidant-te alhora amb el peu a la cadira ço que enfelloneix l’uixer. “La sabata vull fora del ratat vellut, em cag en…!”

“Ah, senyor Luti; Boi Luti, oi?”

“Eh… sí… no ho sé… em reconeixeu?”

“Tornem doncs per ací; heu perdudes les bones ulleres… se us han trencades…?”

“Sí… no…” En Malson et prenia per l’altre! Fèieu doncs (tu i el no-ningú) una fila tampoc no tant diferent; com et desencantes! Car no podries pas dir que l’oftalmòleg no hi filustrés prou bé. Collons, un oftalmòleg, i eminent! Amb ulleres d’allò que no hi ha! Amb la clientela espasmòdica que has pogut veure a la sala; espasmòdica, sovint epilèptica, i perfectament controlada per l’uixer Eixea, el qual t’estampa un carxot d’aquells que t’arruquen instantani per menys de re – un estossec massa histèric, per exemple.

Em fa seure en Blai Malson en cadira de dentista (o ho sembla), amb tot d’aparells més o menys punxeguts que hi pengen i s’hi

engeperudeixen. “No tingueu por; ja ens coneixeu: delicats, fins, manyacs, rai, que no? Amb manetes de seda i greixums iridiscents.”

Et tusta al crani. “Qui hi ha?” que dius. “Hi som?” que fa. “Hi som, hi som” que fas. “Doncs si hi som, som-hi”, que diu, i, rapsòdic, s’hi fica: “Ah plàstic cervell! No hi ha animal qui com ell pugui aprendre de continu, fins al darrer buf! Guaiteu què us dic, que si mai em rotés, com a qualsevol filistea fava i repel·lent, per tindre cap branxet o bestiola faldillera d’aquelles tan brutes i tòtiles, m’estimava més arrencar a cap ‘pacient’ cap cervell i ficar-li una ficel·la al coll i dur-me’l a passejar – segur que en tornar havia après xinès si en passàvem pel barri, o de pintar com en Watteau si per prop del museu, car no hi ha animal més savi que el que hom duu, absurdament tancat, truc-truc, ací dins. Per això si més no cal obrir ben oberts els ulls, i portar-hi davant ulleres desempallegaires, escatidores, desentrellatadrius… i netes i mai no ratllades, just com les que ací molt sublimment proveïm. No ho heu provat mai? Passegéssiu pel món amb coble fi un cervell i se us torna en un tres i no res pelut, no nu; no pas com cap muricec, com un coiot diminut; i amb les nostres ulleres encara aprèn més coses i més de pressa, jo us flic! Car els ulls pertanyen al cervell, com dic, i doncs ulleres li escauen d’allò pus; ara, us imaginàveu el menyspreu de l’insecte pel muricec amb ulleres? No és pas el nostre cas! I llavors aquest planeta és viu, i cada dia canvia la pell – som part de la seua despulla; tot això és planer vist amb les bones lents. Tants de caps esclafats, oi? A revolució segueix revolució, i si hi sobrevius, què hi fas sense tovallola? Clafert de sang, de fang, de suor, espolsant-te mosques vironeres, no trobaries que, tornar a casa a rentar-t’hi sota la dutxa, no hi ha glòria millor? I ja veureu les senyoretes quan ensumin el vostre aire triomfal, heroic, previsor, visionari, perspicu, sagaç… Cap d’elles no trobaran el lleig i vell qui sou en realitat, car us veuran amb les ulleres que porteu, és a dir, us veuran l’ànima d’or i les carícies de què sou capaç. ”

Pel respirall al sostremort me n’adonava que hom netejava la runa de l’edifici del veí, una casa suara enderrocada, segurament, com tantes d’altres al veïnat, per a fer-ne al seu lloc una de més grossa i moderna…

“No us hauré pas esbalaït dient que el cervell autònom podria pintar tan excel·lentment o més com en Watteau; ho heu comprès, cavà? Els ulls pertanyen al cervell, els ulls en formen, inextricables, part; els uns sense els altres, malament rai; són, del cervell, els periscopis enllà de la malaguanyada cuirassa del cap.”
Ambigues bastides pujaven al costat; a l’endeví mecanismes amb rares rutiges aixecaven clònics braços que declinaven articles sense seguir cap de les lleis, diries, fonamentals; allò era més aleatori que no l’escriure en llatí.

Quina nova acuïtat et fa comprendre les cròniques secretes, mai no descolgades, de la metròpoli idònia, insospitada; t’hi fa veure als tàrmacs adés xorcs noves renaixences: exactes, nítides, xeremines d’escarbat qui teixeixen, en èxtasis ocults, nafres interpretatives als culs de pontífexs esmeperduts. Delires hipnagògic…? Hò!

“*Astruc i benaurat qui de re mai pogués conèixer-ne per què!* – deien, gamarussos, els d’abans – tret que els científics ho coneixem tot i més – d’ací la nostra immarcescible felicitat – i per això no ens morim mai – decentment ascendim quan fem els noranta o els cent o els cent vint amb un núvol a l’olimp i au, a gaudir-hi fins que als receptors visionaris dels rerefons molt enfonsats no s’hi estavelli l’univers.”

Hi fa un Sol que enamora; malparit, que bé hi clisses ara amb aqueixes ulleres! Tòrrid terra de sosa, t’hi menen, t’hi permenen, de bracet, espectres; no voldrien segurament que t’esborronés el vertigen; cèlics, lleugerament arrelats en opalines flonjors, et mostren, com visuals oracles, buits avall, les taques abominables dels crus triomfs humanals: desgraciades disbauxes d’autoflagel·lacions, orgies de quics misereres; amb quin verí no hi escups, tret que ells, de baix estant, et llencen coets d’ultratge, cascun un cop de puny al nas; agres capellans de les guatlles que et diu ambtant el cirurgià.

“Un milió pel cap baix de cèl·lules fotoreceptrius se t’enfeinen com obrers que bastissin cap mosaic sempre instantani, amb cada fragment altrament negligible de segon, i tanmateix, nyac, la diàfana imatge ells te la presenten sense falta mai, perfectament conjuminada, i això encontinent, cada cony de petit fragment de dècima de segon – i te la

menen – te la permenen – per totes les rambles populoses, entusiastes, del cap, com processons espectaculars molt presumides, per còrnies i lents i retines i nervis òptics i tàlems i – catacrec! – fins que (tornem-hi!) no se t'estavellen als còrtexs analítics dels visionaris rerefons, i cada espurna hi és aleshores un miratge panoràmic de sublimitat paradisíaca, collons. Admireu-vos-n'hi, us dic, caieu-n'hi constantment de cul."

Quan he tornats a obrir els ulls, la casa nova era gairebé pujada del tot, només hi mancaven els vidres tornassolats a les finestres; he volgut comentar que ara una nova tanca d'obra separava les dues cases, la nova i la nostra, però l'oftalmòleg s'ha fet l'orni, i tanmateix tothom amb dos ulls – o amb un i tot – pot comprovar-ho: la tanca vella, de fusta, encara és mig dreta, només certes fustes hi manquen, i d'altres estan trencades o tortes.

"Doncs sí que pugen ara les cases ràpid."

L'aflat de l'Eixea t'espetegava als tendres narius esgarrifats. Sota anestèsia – ara t'ho diu! – en Malson t'ha feta una petita incisió sota la bossa dels collons – t'ha arranats tots dos ous i els ha fets portar en una capseta amb glaçons a un restaurant molt fi – llavors per comptes dels ous t'hi ficava, a l'escrot, dos ulls de plàstic incorruptible, prou pots; els teus (ex-)ous els vénen, com dic, molt cars, a rics gormands en un restaurant particularment fastigós i miquetes… Ara, tothom hi surt guanyant. El llefec es llepa els bigots, el nostre negoci és diguem-ne prou productiu, i tu, tu rai, a tu per això et dóna les ulleres miraculoses a un preu de ganga, i l'operació als ous a sobre et surt gratis!

"Savi com vós mai fins avui no en viu", que li dius, encara sota la influència de l'intricat procediment quirúrgic que et confessen, i qui sap dels qui s'estalvien de revelar-te.

Llavors el mareig catastròficament et fa un salt – del fur intern al furient defora. Un terratrèmol, deu ésser. Espasmes persuadeixen l'edifici on som d'ensorrar-se, d'encendre's ensems. Sents crits, de gaigs, d'aufranys; mormols i ronxets, de fedes i fades, gemecs; obscenitats en sordina; bleixos rancis, vexats; grolleries i, barroc, el

martell, ple d’amargor, desolat, martellejant-te el cucurull estelat i pollós. L’uixer Eixea, fotent aquest cop no pas d’uixer, d’eixea, t’hi treu tot plegat viu, pagant just amb una cremada a la mà, un esgaldiny a la galta i al front. No hi perd mai el lleixiu; s’hi esdernega només devers l’indret que s’ho val: com un con de fotons només espetega on és prou agrer (saó i tempir idonis) perquè s’hi faci l’apropiada imatge, ca?

Romans amb un pam de nas. Per què treure’t, n’Eixea, de les brases explosives de la conflagració i no pas abans l’oftalmòleg Malson? Car en Malson rau mort – sucumbia rostit a la graella monstruosa dels seus instruments roents.

Un mort és un curiós objecte. Us l’esguardeu amb circumspecció. És sansa o marro en buirac sobreixent i malsargit a tall de ninot antropomòrfic, i entre les tenebres en clots amorfs que maquen sovint el malgirbat titella hom hi percep ara i adés algun saltiró borrós: tremolí de viró al farnat sense ulleres. I llavors, gens cerimoniós, esdevenint-vos per cantons inescandallable moc (lleig!), quina por no fot!

L’esglai et fa aviar esgaldinys de muntanyès betzol qui pels Alps s’entretingués a deixondir retrunys mentre les fedes se’l guaiten avergonyides de tindre un mestre d’aitan malmès senderi. Amb aquestes, en Malson es torna ràpidament més llefiscós. Cuques oblongues amb cuirasses negres i immaculades escumes a les boques n’extreuen, d’aquella tossa anàrquica, gemecs de porcairol corprès pel gebre, amb els esclops fortuïtament decebuts per un fang ganut. Tàvecs emprenyadors amb la cua t’espolses, automàtic. “No penseu en la mort, n’Eixea?” N’Eixea pensava no pas en els qui llavors morien ans en els qui sortosos llavors cardaven o s’escorrien en calds flairosos conys.

En suau flum de silenci el teu intel·lecte fa abstracció de les llordeses que s’encallen als marges irregulars i es concentra en el fluix fi que el duria a l’oceà il·limitat de l’exili sens fi. Un sorollet. Rasposa pedra de toc t’esmola una orella. Se t’amotinen les dades; l’idil·li del teu tu amb la pau de l’eterna fluïdesa s’estronca. El sanguívor, autòfob, autòmat t’ha posat un estetoscopi esgarrifós al pit: metàl·lic, glaçat.

“Critdegaig, ara et veig les intencions!” crides, amb ulleres noves, ulleres en ala de libèl·lula, guspirejants, que tot ho sobten en flagrant – i irisadament d’eixauc. En seqüències freqüents on amb agilitat fort cronològica el seu vult i indumentària coincideixen amb la idea que en tens, en Ciril Critdegaig, metge d’orats, t’ha vingut somonint-se, comonint-se’t, en presències inesperades; et sura mig incorpori part damunt quan ets estès al quiròfan on reps certs impactes en intimitats impensades que emeten ressons erronis, de mancança i buidor, que t’enfonsarien moralment, i tanmateix lla damunt el tens, embegut de curiositat, fruint-hi de valent, i diagnosticant, un bri massa líric, terapèutiques i catarsis com qui s’arrisca a la rifla sense tindre’n cap aptitud; els altres metges, gratificats que els entretingui en la tasca fatigosa, se’n foten un panxot (a les teues despeses, és clar). També apareix dient estranyes xifres que engloben greixos, eixos, guixos – no sé pas què t’has (millor: t’han) degut trencar. Amb un tirs de freixe et burxa amb ironia on allò flàccid i ronyós amb cap mònita ni caramida no se t’alzina ja – els raïms pansits de dejús te’ls fa raure amb un raor rovellat per reserves i secundaris vinguts d’indrets profans – no entens què diuen ni si hi gaudeixen o s’hi angoixen: no són de tot d’aquest món, en capgirarien els paràmetres, els llurs et són oldans, et caldrien eines cerebrals de cabudes extraordinàries per a capir-ne ni que fos amb quins emblemes més rars no es segellen les faccions, cafides d’osques i maquillatges de bruixot.

“Boi” et diu “l’operació un èxit, prou pots.”

Això què vol dir? Què t’han tret? Què t’hi han trastocat? Tens aquella sensació rosegadora, aquell rau-rau llimaire que et desgasta els subterranis extravagants de la personalitat. Has comès un crim i no te’n recordes quin – l’has (o te l’han) amagat talment al fons i amb excuses d’allò pus embolicades que no en treus l’entrellat. Com emergeixes ara d’aqueixa immensa troca de fils perduts on ets (o t’han) submergit i suara (no deu fer pas gaire) encara cuidaves negar-t’hi? Ah, i el monstre qui hi raïa, on s’ha fotut? Feies les mil-i-una per a fugir-ne, hi anaves a tot estrop, o al contrari, lent i geperut com un llimac inconspicu, i ara…? Ara no saps d’on ni de qui ni sisvol de què has de fugir. Parat, fent un paper de talòs. Car… amb quin… amb qui segell…

amb quin segell exculpatori no t’has o t’han embussat la crua realitat (com ara amb mortalla impermeable ans hermètica i tot) el cadàver putrefacte del teu pecat? Com en seràs el torsimany si doncs no reïxes a atènyer-ne, ja no dic pas la filigrana, vàlua i disseny? Seràs exegeta, llavors, hermeneuta, de què? Si cerques pels amusats laberints que et circumval·len la consciència, i escorcolles sobretot dins els racons plens d’oradures i d’escombraries, i d’òbits d’esglai de rares cuques grasses, i de cucs socarrats i escarransits, caçats de trascantó, de cua d’ull, i decaus, pansit, abaixes els braços dels ulls interiors, car no hi trobes aitampoc re de prou conseqüència, tothora només runa cremada i una pudor de resclum que roman, i pitjor, de carnús i d’excrement, encastada sense remei a les baranes del teu massa arec (desvirtuat) cervell engabiat, com al zoo?

“Així doncs? Collonut, que no?” en Ciril Critdegaig encara animant-te.

Mes tu, perplex, amb proptosi evident, guaitant-te’l com si no hi ets tot – i ei, segurament que tens raó, car quins elements idiosincràtics, més lúcids, i doncs esfereïdors per a l’hostil observador, massa desenvolupats, incisius, penetrants, tabú, no t’han deguts arranar de rel o escapçar i fer tornar a rudiments invàlids?

“Misteris de la neurologia, Boi; per qualque subtil rotació del wattatge endollat, l’èmfasi de la psicosi obliquament perd pistonada; n’era força escèptic, jo votava si més no per una peotomia sense més contemplacions, mes quan puguis esguardar-te la carranxa veuràs que no ha calgut; has de comprendre que legions de rampelludes recomanacions ens plouen de les clíniques on els sospitosos acòlits més fanàtics operen i experimenten a tort i a dret – sense embaràs tasten pixats i menstrus, remenen i barregen secrecions, escaugen amb aparells somiats pòstumes, a mig esvair-se, indesxifrables impressions que ixen encara de morts, corcats, cervells d’il·literats emigrants (les cacen al vol – delit del jovent), i així anar fent, rucades rai; ara, d’ací la nostra parsimònia a aplicar-ne cap; les llurs són recomanacions sempre contingents – cal alhora repenjar-se en la retòrica casolana, allò que nosaltres també, amb les dosis congruents de desil·lusió i de glaçat ans cru procés d’incredulitat hem anat espigolant. Hi anem amb optòmetre embafat, com qui diu; qui hi veiés massa clar, s’enlluernaria i acabaria

boig com qualsevol merdós místic o inspirat; per creixement de renúncies aïllàvem les transcendències i les colgàvem ben avall, amb els impulsos quotidians d'anar assassinant carallots amb disfuncions mentals massa pronunciades, com les teues."

"Maneu?"

"Això de la vitalitat, la virior, la baronivolesa, és sempre una dura troballa els marejadors reflexos de la qual llavors et destralegen l'ànima de mig a mig; desencanta-te'n, destaparies l'escriny de les mascles possibilitats, tot àvid, sedec, dient-te pler de condescendents foteses, amb reveladors soliloquis, monòlegs d'emèrit capdecony, i dintre l'únic atot que hi ensopegues és el del pànic: t'hi voldries haver vist en ciment de panteó, atlant de pedra angular, i t'hi veus concís i ecumènic com una altra fulla eixuta, com un altre dels trilions i trilions de segells sense vàlua, amb la fastigosa carota del sanguinari feixista de torn davant, i ara usat i llençat, no pas digne de cap col·lecció, a mig desmanegar-se, cagat, fet engrunes i cendres, malenconiosament disseminat per les rutines desganades del temporal i la brutícia on se n'amunteguen en inútil femer; no, tu, ja et dic, més val anar mig mort pel món, naquis, mancat d'això i d'allò, sense casa ni identitat, decrèpit, amb els eriçats símptomes roms, alleujats, sense cap capacitat d'agressivitat…"

"Em capàveu? De quin crim sóc reu? Qui em cardava malament, ultratjava pèssimament? Qui pelava ni escorxava de mig a mig? Tinc… tinc aquest rosec a la consciència, aquest sentiment vague de culpabilitat… Qui he mort? Guerxat? Torturat? Me'n penediria si sabia on és el mal, si hi podia ficar el dit, si no ho tingués tot esborrat!"

En Critdegaig, les venerades vetes o benes del seu davantal inconsútil de maeller penjant-li part de cul com sengles monòlits deprimits, féu d'un seu dit un croc de cercapous i, amb posat greu, no gaire destre el feia burxar avall, cap a l'abís esgarrifós d'un descobriment científic cabdal d'allò pus. Tu no hi filustres re, en aquell acte absurd. I ara el seu dit es desencarcara i acompanyat del veí es metamorfosa en el parell de llossos d'unes estisores amb les quals fa gest de toldre quelcom. Això rai que ho copses. Però què? L'excisió, on? Als ulls?

Tombes el cap girientorn. On s’han fotudes les omniscients ‘germanes’ alhora repulsives i atractives qui a estones doncs idolitzes i a estones desdenyes? Estrany que avui no en ragui cap pels voltants! L’operació era massa obscena per a les ‘germanes’ i tot? Ara, si ni t’han capat, ni eixorbat, ni tolt cap tumor al sensori… on hi han ficades les grapes?

“Tímidament et faig remarcar que operant no sols treiem; sovint per comptes afegim.”

Cloc!

31 octubre 2009

ales als ulls

Doll últim d’ales on es metamorfosaria l’ull nu al capdavall fonent-se

Com hauries tot plegat reconciliada la intervenció de n’Heròstrat Sosvingut, transgressiva a més no púguer, quan, tot i que podia filustrar a la perifèria del seu camp visual els aplecs distòpics de pelegrins monomaniàtics, no es va acollonir gens, ans enfilà el continuüm del seu discurs com si els barruts – mig escarransits, com ara atàxics, patint d’espondilosi, com zombis geperuts, aplegats ensems, inextricablement fosos i fets un grumoll verinós d’amenaçadora humilitat – no hi fossin, i digués en canvi, amb palès o ficte menfotisme: “*i ara cometré la infracció de declarar-me somnolent; d’on que triï de tallar dret i pregon com el llos d’un raor esmolat cap al resum…*”

I els digués allò per a ells tan ofenós de la cèl·lula psicòtica qui esdevé càncer letal **com el psicòtic predicador qui “evangelitza”, metastàtic, fins que la seua carallotíssima dèria religiosa no esdevé així mateix el càncer anihilador del cos de la societat**…

Com reconciliaves, dic, la seua intervenció (convinguéssim que un pèl intempestiva) amb la ruïnosa reacció dels brutals reaccionaris (tanmateix previsible fins a un cert punt)?

Tots vam romandre com estaquirots amb un pam de nas, mentre l’escamot de fanocs l’atupaven a cor-què-vols. Probablement fou llavors que aixecaria els ulls al sostre – m’havia degut haver fet l’efecte que l’ambient s’hauria omplert de festius lluentons que hom llencés balconades avall fins a la platea… I eren escatxics de sang que brollaven del cos salvatgement colpit de n’Heròstrat. Li deuria haver assenyalats aquells fets externs, objectius, al meu company, n’Àtila Fos, el qual me’n recordaria ara que m’hauria dit quelcom un bri incongru com ara: *ah la franel·la beix del seu complet, com l’hi planyc; és com si s’hagués passejat per cap prat clafert de flors – cascalls, roselles, xicoires, xirivies – i un puput puntual, eixit llavors de cap femer llunyà, se li clavés al pit com les dotze del migdia*.

Deus conèixer el lepidopteròleg n’Àtila Fos, si més no de nom – hauria dut del caire del penya-segat de l’extinció on eren leri-leri d’enfonsar-se, fins a la plètora de la joia dels cementiris aquella espècie de falenes molt

intel·ligents qui escenifiquen aquelles altres complexes tragèdies d'autodissolució a les capçanes dels xiprers. Com els deuen anomenar els científics? Quelcom com ara *Rebregadensis Xafarderis*; ja em deuràs entendre, els arguments de llurs funcions són tan rebregats i la xerrera que es duen elles amb elles tan incessant que el nom fa la cosa. Es deurien penjar – ho dic pel que en llegia; car no hauria estat testimoni de cap de llurs escenificacions, tret que ho hagués estat de molt menut i se m'hagués esborrat del palimpsest del cervelló – s'haurien (deia el text) de penjar com canelobres – o pus tost botifarres de baldes, car s'encavallarien en trenes integrades de molts d'espècimens de diferents sexes barrejats i tot – es penjarien doncs de les frustrades branques (frustrades, car en romanen a les escapces en no sàpiguer borrall del vernacle lepidòpter), branques dels xiprers, i ja, com desvagades comares, perdrien el buf en inacabables discussions que no sé pas si els lepidopteròlegs han encara escatides prou acuradament – ni n'Àtila, em fa, tot i que encantador rai – un cop va traduir el sorollet que feien les escates maragdes de cert papalló cuirassat en escales de simfonies que hom ha suposat que potser haurien escaigudes qui-sap-lo en esdeveniments prou solemnes, com ara l'embarcament cap a Citerea d'en Watteau, o la fugida dels terroritzats aborígens bombardejats pels avions molt borinots dels mesells americans.

Sabries que mon pare durant la seua guerra (t'ho he degut contar milers de cops) es va haver d'amagar a un nínxol rere una llosa i va com qui diu conviure amb un parell o tres de cadàvers els tres o quatre dies que els malignes invasors van prendre per a passar camí de Barcelona? Els crepuscles eren les estones de la seua predilecció – llavors es veu que els follets més amables apareixerien a fer-la petar, i mon pare hi esdevenia el silent testimoni qui en sobreoïa els greus secrets. Mon pare (hauries de comprendre) era un erudit en matèries espirituals. El Sol es moria davant per davant, i per les escletxes de la llosa que cobria el nínxol uns darrers roents raigs espectrals assolien d'esmunyir-s'hi, i en aquella llum incerta on la boira dels miasmes enfurismats qui es tallaven els caps recíprocament feia relluir les dents a les boques del morts d'on amfibis raucaven fort estridentment com qui es llença anatemes i rebufs, mon pare hi cercava relíquies que descolgava dels cossos despesos dels seus collogaters. Les coincidències resideixen en qualssevol circumstàncies ni situacions. Traïdorencament, un dels follets s'hauria tornat monstruós: tot

de tendrums i pelleringues, i damunt interdient els altres de badar el bec. Mon pare parava foll. Potser el follet avorrible el percebia? Ara cap dels temes (sovint prou cismàtics ni herètics) no eren abordats. Mon pare havia après aquells dies molt. Mes ara, quan deuria tindre els dits al fons d'ossos mal rostats i carnussos com més anàvem més deteriorats bo i cercant-hi nous joiells, hom hauria iniciades les inquisicions. No hauria desdenyat aquell afoll de maleït follet traïdor de tornar-se, es veu, llavors idòlatra. Transformat en falena de cap de mort, sorgí d'una cavorca pudent bo i esgaripant malediccions. Tot seguit hauria tret els ullals i se li hauria clavat al muscle esquerre (de mon pare, tot esfereït) i allí, impossible de desencastar, hi hauria destil·lades, llas, tot un flagell d'insanitats, tota una cavalleria de nafres infectades.

Quan mon pare ja deuria ésser un cas prou elegíac de geriàtric, caòtic, emportament, el meu conegut, n'Àtila Fos, l'eminent lepidopteròleg, el va vindre a veure. Deuria voler esprémer-li – a mon pare – en la seua quasi-paràlisi fet clepsidra (no), cariàtide (no), cuirassada esfinx (sí), crisàlide – els sucs secs dels secrets adés suposadament xiuxiuejats pels follets garneuament transformats en falenes de cap de mort. Hauria emprats un munt d'estratagemes per a esperonar-lo a esdevindre melòdic o si més no canor, però mon pare hauria destarotat el col·loqui. L'abominació de les morenes de vell devia fer-lo bel·ligerant car l'altre no reeixí a altre que als quequejants, sincopats, catúfols de la confessió del caduc ermità de nínxols i mausoleus *que el cos es podreix per on pon*. Com el Sol *qui es pon es podreix*, i podreix el cel i l'univers ensems, com l'ull del cul que, com va dir en Bataille, indubtablement prou és. *Si no caguéssim, no ens moriríem mai* (hauria afegit). *Els déus immortals és palès que mai no caguen ni cagaran* (enllestiria).

Tant se val. Quant a n'Heròstrat va eixir-ne si fa no fa viu. Deuríem haver sentides les alarmes. Homes armats es desfermarien damunt els lacais de la irritant superstició. S'haurien dispersats, els agrumollats religiosos, com corcats farnats fosos per vidriols. En acabat (pel que fa al protagonista), ah els porpres vellutats als seus ulls de vellut – *xalests!*

S'hauria degut haver posades l'endemà ulleres negres si hagués volgut eixir al carrer. I sens dubte ranquejant, arreu massa baldat. Ah i anant on…?

Oh ara que dic anar? T'hauria mai parlat d'aquella excursió amb la família? Totes aqueixes impol·lutes espardenyes blanques incrustades entre les cairades blanques pedres precioses d'aquella muntanya sagrada pel vessant prohibit i molt perillós de la qual hauríem pujat sense pagar? Hi érem tots? El pare, la dona, la filla… Tu? No. N'Àtila? Tampoc.

Hauries arribat fins dalt de tot i, si no t'hi treien els envejosos, hi veuries lluny, fins a perdre de vista, travessats els horitzons, les ondulades fresques praderies, ah i el rierol muntanyenc que, gèlid i nítid, davallaria rabent. Papallons es desencapsarien bo i abolint els fitons. Orèades orquines miraculosament disfressades de papallons, ells mateixos disfressats de fitons inestables, surant, se'ls haurien posats davant als ulls, i els arquers, distrets per aquelles aspres turbulències, no endevinarien pas a encertir les localitzacions superficials ni subaèries dels nostres llenegosos conills de nus cossos pintats com indis en guerra.

Davant la porta del carrer, n'Heròstrat Sosvingut s'hauria cenyit el cinyell decidit a disfressar-se polidament d'home microscòpic, com nosaltres, qui desapareixeríem com cantonades de carrer pixades amb ràbia pels empaitadors burlats.

Tots els qui ens volem falena burella, anònima, invisible, massa castigada, escamnada, ja doncs sense delusions, seríem parents. I ens coneixeríem, muts. Tots hi cabríem. Els culpables, els marcats per les cicatrius d'antics tacons rebuts en rebel·lions fallides, els captaires en parracs, els romanents de tots els circuits esclatats, els qui haurien assajada massa de vegades la cabdal escena on ja no valdria la pena fer-hi acte de presència, els obsolets, doncs, els substituïts, els eixordats, els trits…

Oh hauries sentit? Qui pujaria avui a l'escenari? Un còmic nou. Un altre n'Heròstrat qui s'embolicaria a dir coents "veritats", probablement? Veritables "coentors"? El recinte semblaria prou ple. El públic hauria potser de fer menys batibull – quin vorticle! Tothom s'empeltaria on pot. Algú tanmateix haurà de romandre a la perifèria, covant esquírries.

Qui hauria de pujar? No pas n'Heròstrat: ja ha rebut prou. N'Àtila? L'abolirien tantost comencés d'ensulsiar fetitxes. Hauria crescut molt, darrerement, el seu sentit del ridícul. Solivern entre les ones superposades

d’insectes sense empremta, l’entomòleg hauria perduda la capacitat de llegir-los-en les vàlues, els missatges. Ara creuria que el més decent fóra de disfressar-se ell mateix d’insecte – metre’s sobre un frac amb cues – cues pintades de papalló inconspicu arrelades fermament a l’ull del cul. *Tot impuls caldria que fos degudament contrarestat*, hauria trobat, ara brandant una rampant saviesa inexpressada.

Fórem (que no?) a un teatre de debò cosmopolita. Tard o d’hora hi fórem inevitables comparses virulentment agrumollats a una perifèria o altra. Hauríem de girar cua, diries, nogensmenys. Apuntar el timó cap a nul·les reputacions. Anònims (recomanaries encara?).

Amb tacte, àdhuc a les palpentes, recular, doncs, hauríem de fer. No m’ensumaria re de bo, lleialment i furtiva atansant-se’ns. Quelcom relliscós, no sabria ficar-hi l’ungla. Una devastació imminent. Som-hi, tu. Quina reluctància et desaconsellaria, t’impediria d’acompanyar-me a la foscor del defora? Voldries desafiar les estratègies dels qui vindrien prement molt fort, amb intencions fins i tot d’escanyament? Cap seriositat ni equanimitat ni serena estesa d’ales no influiria pas les insurgències que arribarien anorreant-ho tot, allaus que buidarien de sentit les pietats que més íntimament satisfarien-nos.

Ah fuig, garrí! Què hauria estat això? Ho sabries? Qualque cuca falsa qui se m’hauria disparada, qui sap de quines llunyàries inescandallables, com cap cairó tou, balb, mort, cap als ulls. Em cantaríeu gaires elogioses elegies? Us n’hauríeu d’estar. Poc en faria cap cas.

Ah veuríem qui puja? S’encenen les flames… Quin esclat d’ales! Quin polsim de desastre! De camuflat insecte esclafat! Malament rai, malament rai.

I ara? A qui aclamarien? Tothom s’hauria aixecat… Ja només veuria indistintes esquenes. Veuria’n cataractes. Barrums de daltabaix – ah, i com una immensa feixuga mortalla que se m’estén damunt, l’eixordant remot escruiximent.

1 setembre 2009

o toll pudent de barreig immund

Tots fórem truita

Quan t’aixeques i baixes a ciutat
i te n’adones que els nazis de la nació enemiga tot ho han ocupat
amb cada lloc clau amb un beneit armat
i vas d’un cantó a l’altre esbalaït, ànima-esberlat
i camines amb molt de compte, gens esburbat
no fos cas que t’embarranquinessis o et fiquessis a cap mal costat
sentint-te tothora com tothom vigilat
i com més t’endinses pitjor esdevé
pertot arreu empès i humiliat
havent de fer rialletes als enemics més mesquins i pecs
fins que ja no et trobes l’infiltrat qui et diu: *et donaré*
papers falsos, vine’m darrere
i hi vas, dissimuladament
tret que l’estació del funicular que fuig de la ciutat podrida
on entres avalat per l’infiltrat és tanmateix tan cafida
hi ha una gernació tan gran que ni gairebé no hi caps
i pitjor: hi perds de vista l’infiltrat
i en aquell instant arrenca el tren que puja a muntanya
lluny del femer envaït
per la rauxa induït hi puges abans les portes no espeteguin, tren atapeït
i ara dins, amb les teues ambigües mans d’escriptor
d’on qualque anell ara i adés en cau a cap mà llorda de possible delator
qui sobtadament emmudeix

ningú no acaba de saber si cal prendre't per qui, si per nazi o per aliat
i vas prou allerat amunt i avall
i a cap indret de cap compartiment no trobes l'infiltrat
qui t'hauria proveït amb ficta documentació
fins que no et trobes al darrer vagó
on els monstres hom ha amuntegats…

Rere el darrer vidre la muntanya s'esbiaixa vertiginosament
si el cable es trenqués
si el tren s'estimbés
quin terrabastall i quin desori no hi hauria
tots fórem al cor de la ciutat podrida
truita de sang i vidre i ferros rovellats
i veus en la teua imaginació llavors tota esperança feta miques
i et dius que déu-n'hi-do si són aleatoris els resultats
i amb quina facilitat s'estronca la llarga guerra que pronostiques
i s'escau llavors que a un dels monstres particularment fastigós
li vingui per vindre't a emprenyar
sense pietat l'has de bastonejar
prou ets del qui creuen que al món no hi ha prou lloc
per a monstres ni per a malparits…

El monstre caigut veus els altres monstres tirar-se-li damunt
n'hi ha un de gros molt repugnant
se li asseu a la cara
fins que no l'ha ofegat
les convulsions agòniques del caigut cagat
t'impel·leixen a desviar els ulls
a esguardar finestra enllà…

Ara hi ha pins
el dia és clar.

enllestint

fets fets

hom
vol
bon
vol
pel
tot
i fer-ho
bé
i dir:
doncs bé.

credo

crec en els arbres
crec en les pedres llisquents vora l’aigua
crec en la cançó de la natura
crec en els ocells i llur ardidesa—

crec en la beutat murrieria i tendresa de les femelles—

en tot això crec
i en la victòria
i, morint-me, això m'enduc:
imatges sentors i sons fets
pels miracles de la contemporaneïtat—

fonts vessants bolets
neus fruits tronades
insectes
colors
rebosts
jugades—

llavors un darrer somriure
contra la malignitat de tot dolor
i au
cop de cap
i som-hi, fet.

30 agost 2009

Pertànyer-hi

Feina feta és lliçó d'amor

Anava a fer cap a ca meua—
i, davant, em somriu i demana l'abellidora dona qui no conec que l'ajudi
(i les seues sis o set xiquetes)
ara que es traslladen a les noves estances—

Qui diria que no a cap deessa (per granada que fos)?—

En acabat, dic a les minyones qui m'abraçaven:
—*Doncs no sabeu la satisfacció!*

I a l'avinent mestressa (llur mare llur mestra llur institutriu – no ho escateixc)
qui em petoneja molt agraïda perquè tot els ho endreçava amb els meus braços prou ferris:
—*No sabeu la satisfacció!*

És com quan era a casa la dona en acabat que ens casàrem—
i en aquella casa – llas! – ningú no hi netejava mai re (i no era perquè hi manqués pas gent)

Cap de mos parents polítics no trobaven mai prou lleure per a acunçar i fer net—
i així la vaixella i les cassoles i els orons i topinets s'amuntegaven a les aigüeres
del pis de dalt de baix i del mig—
i la merda als canfelips—
i la brossa i el greixum pels terres de cuines i corredors—
i qui sap les polsegueres i brutícies als dormitoris, i—

Així que em vaig dir: —*Per què no fas un cop de cap*
lleixes un inspirat instant de banda els llibres
t'arregusses les mànigues i et fiques al tall?

Dit i fet, ho netejava tot—
i les cuines relluïen de netes—
i els canfelips relluïen – i en podies ensumar sentors de benaurança i tot—
i en acabat havia banyats els belluguets – la quitxalla de tothom
i els havia fetes les truites i els cafès amb llet

i alhora els instruïa amb amenitat—
i tots plegats amb caretes d'angelets
amb ulls com taronges i bocabadadets—
i em sentien com m'exclamava: —*Ah la satisfacció!*
No hi ha com tenir-ho tot sempre net—
I guaitar-t'ho llavors amb la més pregona felicitat—
Això és el deure acomplert – això, minyones i minyons, és viure, que no?
—
Amb el panorama engrescador, omplidor, de veure-ho tot net i endreçat
amb la feina feta
com cal
respirant les darreres escorrialles del sabó canor—
i, fora, els ocells
els muricecs els cometes les llunes i mons – llurs bleixos, vibracions!—

Pertanys!

19 agost 2009

El cavaller extemporani

El cavaller extemporani

L'heroi la dolenta li esclafava les ulleres. Mentre l'heroi es barallava amb el brut còmplice de la dolenta, la dolenta se n'adonava de les ulleres de l'heroi al damunt de la lleixa baixa de la prestatgeria; hi anava esperitada i damunt les ulleres hi col·locava un llibre massís i llavors s'hi repenjava fins que les xemicava.

Tan lleu com el dolent i la dolenta se n'anaven a la cuina després d'haver-lo ataconat (i segurament d'haver-li pres el que li volien prendre), vaig fer acte de presència. El bo anava macat i espellifat, i havia de moure's a les palpentes. Li vaig proposar el meu parell d'ulleres de recanvi que duc en previsió a la butxaqueta interior del jac, però ell, olímpicament, les refusà. Ja sabia quines en volia (les seues de recanvi), però, com ell, jo tampoc no sabia trobar-les enlloc. Anava al seu darrere escorcollant justament on ell mateix acabava d'escorcollar, amb l'afegit desavantatge, ell, d'amb prou feines veure-hi gens. Al capdavall me'n deseixia, d'ell. M'havia, crec, endinsat en la recerca d'un racó de la biblioteca massa minuciosament i vet ací tot plegat que quan llevava el cap no veia l'heroi aumon. Justament llavors s'esdevenia el fet sortós que les altres ulleres seues encertava a localitzar: eren damunt un dels volums més excèntrics d'un reguitzell d'altres volums molt semblants, estretament plantats, d'una llarguíssima enciclopèdia. Content amb el feliç escunç, vaig córrer amb les ulleres a trobar el bo.

El bo, heroic, amic no sabia doncs tanmateix on s'havia entaforat. Al cap de força estona de cercar amunt i avall, vaig tornar a trobar, això sí, els dos dolents a la cuina; acabaven de fer un ressopó profusament banyat amb els millors vins i licors del meu amic. I no eren sols, tampoc, els riallers malèfics, ans havien convidada tota una corrua de gent ignota de cap de la qual, com d'altra banda, de cap dels dos dolents, com de ningú altre, inclòs el bon heroic amic meu ara esfumat, no encertava a dur-me a l'esment, massa esverat, segurament, massa ocupada, la meua ment, en aquella situació de supervivència exasperada, exuberant, extemporània.

Aquell oblit generalitzat dels noms de la gent em duu així mateix a oblidar-me de demanar a ningú si per aventura sabien on havia anat a raure el meu company, de qui les ulleres de recanvi havia afortunadament trobades. Me'n vaig tornar com si l'estranger fos eu. *Hostes han vingut*, pensava, *i no hi veiem de cap ull*.

Cansat de ficar el nas pertot arreu, amb les orelles afòniques, ressonant-me sordament pel culpa del rebombori cacofònic dels estranys en festa, vaig sortir de cap al pati. Rere una landa esborronadorament sospitosa, car era de nit i n'eixien sorolls de bèsties rares, hi havia el corral. Del

corral en sorgia una lluïssor, com dir-ne, una mica tètrica. No sabia què fer-hi, essent com sóc força acollonit. Al capdavall, em vaig imaginar màrtir il·liri seguint, eunuc, un seguici d'eunucs a trenc d'ésser sacrificats, quan… rere matolls i esbarzers, per un foradet, prenent per ressort o trampolí la pedra calba central que feia de gep d'un claper, estrenu ullí el foc voraç enmig del galliner.

N'havia si més no llegides les sinopsis. I ara cremava el bon heroi totes les seues peces i novel·les jovenívoles. És clar, sense ulleres, devia haver pensat, qui sap llavors, quan l'instant ho demana, com trobar-hi cap passatge escollit.

Perquè no s'esverés, espectral i ignívom, em vaig anunciar.

Ja t'ajudaré, vaig dir. Amb el peladits fos a la mà, romania ert. Fou eu qui, mut, l'atià a nodrir l'escalf. I també, sense llaguir-hi gaire, ja em fiquí, com ell, a llençar escrús escrits a les flames.

Ara, abans de cremar aquella altra peça, hi vaig fer un cop d'ull; ara me'n recordava: en un drama històric amb versos, llas, heroics.

Fins que un dels cavallers de baix no es desix de l'acció i la denuncia: *Tot això què és? Tot aquest viure? Mentida i prou! Falòrnia i matràfola amuntegades. Tanta de ficció per a vestir grotescament la nuesa d'uns àtoms esbojarrats que efímerament s'agrumollen per a fondre's instantàniament sense record ni regata. Arrabassats a rapis per la violència inescandallable de les forces forassenyades perquè cap vestigi ni aup no pugui ésser ensumat pels sòlits orbs carnissers qui sense intenció ni designi es rabegen en l'anihilament incansable*, etc.

Tan bé com havia anat l'històric preludi, gemegava o es planyia molt histriònic uns dels actors de qui l'arnès lluïa pus, *i ara el fortuït miracle de l'eixelebrat sobtat ens ho duu tot a fer la mà*.

Se'ls apareixia la verge – mare de llur déu – i sabien que era verge perquè sempre – (cavallers andarecs qui com pastors amatents tresquen per les perilloses serres – i ara se'n van al duel – un arramia l'altre dubtant del seu mot) – els ensenyava el cony – (*oh sant greal*, tots

plegats sempre dient, trempant, trempats, amb admiració palesa) – se'ls el badava ben badat i els mostrava així mateix l'intacte himen!

Hauria continuat membrant-me'n – mentre pujava d'entre el públic, al cavaller extemporani una empenteta li fa caure les ulleres, hom les hi trepitja per distracció, el protagonista a qui el discurs l'espontani ha estroncat l'arrameix ara doncs a duel – al duel, doncs, i un d'ell amb sense ulleres! Hauria continuat refent la sinopsi al meu esmolat sensori, tret que cascuna de les brànquies de mes ganyes, amb aquell aire miasmàtic de la foguera famolenca, eu qui sóc greument asmàtic, se m'encallava amb els fums virulents dels texts diabòlicament prenyats del desconfit heroi.

Té, les ulleres, li vaig dir, tot d'una inspirat.

En posar-se-les va ressuscitar.

L'energia del paper / em porta a l'arbre d'on ve / bolet, fullaraca, ocell niat / confegit, renaixia esquerat, improvisà, i no trobava enlloc on apuntar-s'ho, amb tots els seus texts ara encesos, escalfant massa la nit, esvalotant el galliner – com les seues peces haurien així mateix fet.

Ara, si ressuscitava, sabia doncs que s'havia mort… però – el vaig veure hesitant, amb dits llargs fregant-se la barbeta – no recordava tampoc quantes de vegades s'havia mort.

Poc que li vaig esclarir la qüestió. Car qui fóra eu per a dir-li-ho? L'individu s'equivoca.

L'individu s'equivoca, llas! Es descompta, es fa un embull, s'hi envitricolla… ja no sap si dues, tres, catorze, cinquanta, escaigs…

Me l'enduia lluny de les papallones de carbó, del munt de cendra fosc. Cal…

Cal sempre fotre el camp – car qui roman massa d'estona en el podrimener empitjorat de la mateixa merda, s'hi acaba, llas, rabejant, convertit ell mateix en podrida merda.

Em va dir que hò, i se’m penjà, desfet, al braç. Tornàvem a la casa envaïda? No. Anàvem contracorrent.

El record és cementiri xorc d’on hom en roplega manta mà morta – l’esquelet esmicoladís de mant acte adés carnós se’n desprèn sense pudors ni esforços. Com dits balbs, glaçats en eterna paràlisi, analfabets. Som-hi, valent. I me l’enduc, fallit, esclafit irrisori de falleba de la porta de l’hort sinistre enlluny… tret que de sobte esdevé el bo eufòric, car es comprèn finalment del tot desembarassat, sense buiracs ni enfarfecs, ell i eu nus gairebé, a l’escapça.

Ens agredia el metàl·lic vernacle dels carrers; fètides voludes venien, individus lleigs, llurs nassos simitarres, llurs buits oronells els d’informes embrions sedecs de néixer enllà de fufes fades, llefiscoses, sonses. L’heroi i eu, estorts, ens endinsàvem contràriament a la tota fosca llibertat llunyana, remota com l’indret utòpic on tard o d’hora amollarem el crit.

9 juliol 2009

muricec Valentí, silent i amb traça s’atraça lluny

Titi Ventolrà, sense mare

Només sa mare, molt religiosa, i molt dreta i molt posada i tocada, i molt monitòria i molt segura que tant ella com el seu rectíssim fill foren pràcticament els únics al món que déu salvaria i duria per via directa al paradís….només sa mare, dic, li’n deia de Valentí….tothom altri, per culpa de son pare, sobretot, qui fou el primer qui n’esbombà el motiu, li’n deia de Titi.

En Tití, molt romàntic, de petit fugia les multituds pudents. No agafava doncs mai gaires de malalties, és clar. Pels prats assolellats de Lleida….ah els bells ramats de xais qui hi peixaven….ah l'aire fresquet….ah el blau del cel sense taques!

Havia dissortadament d'anar a escola, això sí. I allò….cada dia feiner….era un martiri!

Aquella capvesprada, en realitat, en Tití només havia dita una sola paraula en català…. les altres només li semblaven a en Barrastral que eren en català perquè….per culpa del fet que en Tití ara duia doncs la llengua tota balba i cremada….amb plagues vives i xancres purulents….i tot allò esgarrinxat i lletjament sucós….**parlava doncs malament**.

El seu mestre de pàrvuls, el caporal Barrastral, recentment tornat d'assassinar çoviètics al costat dels nazis, amb els altres psicòtics de la gloriosa Divisió Blava….i doncs, amb aquests mèrits….i afegint-hi el mèrit més gros d'ésser castellà de soca-rel….(d'un poblet molt mesquí de Burgos, s'esqueia)….trobava que dir un mot en català a la seua classe era allò que et guanyava que t'esclafés el cigarret encès a la llengua. No pas que fos l'únic bàrbar enviat pels ocupants a ensinistrar marrecs. De fet, aqueixes eren les ordres per a tots els Barrastrals….eliminar el dialecte repugnant….acastellanar d'una puta vegada els vençuts….amb mètodes eficients, eficaços, provats….garrotada i au (*resumint*).

En Ventolrà, en Tití, em sembla que havia dit "bleda" on calia dir un mot molt barroer de cap a Burgos….i rient-se'n molt, en Barrastral li va ordenar que tragués la llengua ben llarga….i enmig la llengua tremolosa d'en Tití, doncs, en Barrastral hi esclafava la punta encesa del cigarret….i s'hi divertia qui-sap-lo, rebregant-la-hi, rabejant-s'hi, i rient i engrescant la resta de la classe a la cruel rialla.

Llavors en Tití tenia la llengua que era, com he dit, una plaga encesa, un carnús cru, sanguinolent – quinze vegades li havia esclafada la punta del cigarret el saig boig qui doncs *l'educava*.

Al capdavall la llengua feta un cruany cuidava trencar-se-li i caure-li part de terra en carbons i cendra….i en Barrastral, sempre compassiu, li va dir a en Tití que estava fastiguejat de veure'l i que fotés doncs el camp a casa….que els de casa seua li guarissin aquella "merda" de llengua.

Arribà doncs massa d'hora en Tití a casa. I perquè no podia parlar, no va dir re. Va atansar-se a la cambra de sa mare, d'on trobava que n'eixien sorollets estranys. Va romandre astorat a la porta. Sa mare el veí ferroviari se la cardava desesperadament, i sa mare li parlava al seu cardaire en castellà, i l'animava, esperonava de valent, alhora dient-li, molt enjogassada i furient i apassionada, grolleries i renecs: "*fica-me-la més endins….dóna'm pel cul….em cago en déu….i grossa que la fots….estimat Vladimir-oh!*"

En Tití girà cua. Se'n tornà al camp. Va esperar….tot guaitant per les sèquies renocs, sabaters, damisel·les i sanguinyoles….que fos l'hora de sortir de classe. Llavors va tornar a casa.

Son pare, qui era molt gelós, i sempre ensumava les cambres quan arribava, abans i tot d'omplir el porró, no fos cas que fotessin qualque pudor sospitosa, se li'n rigué a taula en veure'l tant macat. Amb goig roig bevia vi del porró….un reig lleig es rostia a les graelles….el diari estès com exigu llençol se'l mig llig….els cigarrets que es fuma emboiren els voltants…

El seu fill volia dir alguna cosa, però tot li sortia de la boca molt xafallós. Ningú no hi pescava re. La seua mare, molt religiosa, fanoca, recta, tocada i posada….etc….li foté un clatellot. "*Xafallosejant no aniràs enlloc! Vés-te'n a dormir sense sopar!*"

Son pare, el banyut enamorat, el patriota maligne, afegí una riallada a la brava injunció; aplaudí, picant amb la mà damunt les estovalles, la seua rectíssima dona, la molt fanoca, religiosa, psicòtica, esquizofrènica zombi.

Amb qui raonar? No servirà mai de re, car re no pots fer-hi, amb els psicòpates; menten i en saben: menten perfectament; i els manca un

centre moral, no tenen nucli d'humanitat, són impossibles de convèncer. Mai no veuran que hi ha quelcom que podria ésser anomenat bonesa, i quelcom molt diferent que hom podria etiquetar d'avolesa. Ho troben tot igual de pla….que pots dir una cosa, fer la contrària, i trobar que no hi ha res que xoqui.

Al llit, doncs, en Tití Ventolrà, amb mal de llengua, sense poder, per culpa del dolor, dormir, només es veia fugit….entre els nets camps….sota les alzines….escoltant refilar els moixons….mastegant fruites veroses….banyant-se al riu. "*Mama, no en tinc; mama, no en tinc; mama, no en tinc…*" es repetia el supliciat marrec.

I l'endemà de matinet tocava tornar a estudi. Amb aquell brètol matusser qui et tractava d'ignorant i de nyèbit perquè no érets ni tan ruc ni tan criminal com ell. *Hum!* Més val, efectivament, que foti el camp (es va dir en Tití). I això féu. Es despenjà per la canalera del balcó i corregué en la nit, camp a través, cap a la via. Era una via morta. No hi passava mai cap tren. Només hi aparcaven els vagons o les màquines que calia reparar, i sovint aquells estris i aparells massius i rovellats s'hi estaven mesos i mesos, i s'omplien de safarosos fètids gitans.

Va passar lluny dels gitans qui cantaven il·luminats per una foguereta innecessària.

Va esperar que matinés amagadet rere una mata de matallops. Va veure en la nit, entre foscúries fugisseres i crits ofegats, uns quants d'assassinats….uns gitans assassinant uns arlots qui havien assassinades unes marcolfes….uns guàrdia-"civils" assassinant uns tendres gitanets qui espectralment fugien entre mates….un guàrdia-"civil" assassinant entre esgarips de boig un altre guàrdia-"civil"….un ferroviari per diners assassinant un forner, un music tocatardà i una ouataire amb un cove ple d'ous i una gallina morta….la nit és plena d'assassins….ombrívols, sinistres, furtius….van en xarons ramats escarits i reganyosos, escarritxant….com durant el jorn els bons ramats més nombrosos i amics peixen pacíficament i estètica: bens, bous, equins…

Quan ja s'hi veia….amb el Solell amorosint l'herbei….es va atansar a la barraqueta de la bruixa….havia endevinat en la bruixa una pinyol de

decència, per això en Titi s'hi atansà confiadament. La bruixa era a l'hortet, minso tros ingrat esclarit al costat del seu xibiu. Hi cavava. En Titi mormolà quelcom indistint: la seua llengua botxinejada no podia formula cap mot. Per dissort, la bruixa, a qui hom havia arrencada feia molts d'anys la llengua perquè no llencés eixarms, es va creure que no fos cas que en Titi com un malparit no hagués vingut sinó a escarnir-la, i amb això li va fotre al cap un cop d'aixada. En Titi tragué la llengua. La bruixa se n'adonà que el minyó no feia doncs aquells grunyits i rondineigs descordats per escarni ans per necessitat. Se'n penedí la bruixa, li demanà amb signes perdó. Li assenyalà que vingués a la barraca, que li donaria quelcom per a guarir-li potser tanta de nafra bullent (*ai, i ara aquell altre trep a la clepsa*).

Al cap de molt poca estona, gairebé instantàniament, en Titi, ara convertit en el molt digne muricec Valentí, eixí volant i reduït, transformat doncs, com dic, en muricec.

El ferotge, esvelt, elegant i llambresc muricec Valentí es féu famós a tota Lleida i a tota la Franja. (Cal dir que la bruixa era de la Franja) (com la meua padrina).

En Valentí Ventolrà es veié com aquell qui diu alliberat de la carcassa fastigosa de l'humà inerme i naquis qui qualsevol capellà nefari pot donar pel cul o qualsevol arroplegat psicòtic castellà pot pretendre d'ensenyar-li de lletra (!) fent-lo alhora sagnar i perperir. Ara mateix, de muricec, no solament podia volar amunt i avall, i veure-ho tot d'alçades adequades on totes les proporcions adquirien prou seny, i d'ençà de situacions tant directes com de gairell, per a millor perspectiva, i camp i amplada d'horitzó, i tot allò, artístic i científic ensems, ans podia emetre en català molt fort, estrident i inoït (el català ressonant pel món a subrepticis sots-esgarips d'abast universal), tants de retrunys com li plagués (i s'hi plaïa de valent!) (i ningú li'n retrauria l'afront!) (car era un català sub-eteri!) (només copsat per orelles i sensoris excels), ans, hò, i més, podia amb el punxó punxar Barrastrals odiosos i repugnants fins que, damunt la ràbia i la follia que ja portaven de normal, portessin també hidrofòbia, i se'n morissin doncs horrorosament, llorda, exemplar.

Massa viu, un migdia volgué fiblar sa mare al cul, sa molt religiosa i recta i severa mare, la qui vantava molt marranament, i obsedida i parcial, tant el cruel mestre marcial com el capellà llefiscós. Alfarrassà el muricec Valentí l'instant potser no tan bé com hauria calgut. No pas precisament l'idoni instant. Volgué clavar-li el fibló enverinat justament a l'hora on amb qualsevol manobre infecte sa mare ficava banyes a son pare (qui era al banc, de mortífera feina, a pixar-hi tinta, i a comptar-hi diners). Enlluernat per la claror del migdia, com dic, no calibrà prou bé la maniobra, i el manobre li ventà d'esme un mastegot que el va fer espetegar a la paret. Rodant-li el cap, amb una ala tocada, en Valentí assolí tanmateix de fotre el camp per la finestra.

"*Mama, no en tinc; mama, no en tinc; mama, no en tinc*…" repetia mentre per comptes d'anar-se'm a amagar a qualque forat fosc, tentinejava i es perdia pels bonys i els esvorancs de la teulada.

Esperaré la nit, es va dir, jagut damunt unes teules caldes.

Durant les nits els seus senys s'esmolaven, i era fi i esmunyedís com un airet qui pertot arreu es filtra: amb èxtasi recorr les cuixes fragants de manta de dona jaguda entre llençols mig descartats.

Imperceptiblement ha mossegats, amb les punxes molt subtils de les seues dents, molt saborosos engonals….i rabit ha atraçats caus de femella….recitant poèticament i romàntica, amb mormols, esgüells i grunys incopsables, meravellosos peans a les glòries dels cossos sans i pròpiament rentats. Amb les urpes vellutades, ha aixecats sospirs, bleixos, sanglots d'íntima satisfacció en les belles dorments….i el seu cos petit, rodanxó, tovet, delicat, delitós, s'ha entaforat com fidel llimac als dedins dels somnis més satisfactoris mai no tinguts per les sortosíssimes lleidatanes d'aquell tètric any 47.

Més tard davallaré per cap escletxa de la llucana (es deia) (estrabul·ladament delirant per la teulada) *i m'establiré secretament a les golfes… O faré cap per la gatera… O m'enfilaré fumeral avall*…

I ara somiava novament, ensopit damunt les teules, en la seua amiga, amb qui les discussions sempre duien a l'esclariment de les idees:

l’enorme serp ocre qui lluïa aquell molt estètic reguitzell de rombes negres engalzats al llarg de la grassoneta espinada….i en el seu somni amable hi veia el camp de bledes gronxades pel zèfir davant el vern on bevia a galet amb el pastor el vi de la seua botella de cuir i quitrà, i en mastegava el pa amb formatge i les figues o les panses i ametlles….i hi veia els codonys i els caquis vora l’hort de la bona bruixa….i en sentia la plaïble sentor i la humana escalfor d’aquella dona, de qui els eixarms et transportaven a reialmes màgics on els botxins no hi tenien cabuda….re de brut dins casa seua, re que et nogués… Al contrari, entre les ombres i els tamisats raigs de Solell, la serenor subsidiària s’hi instal·lava que et permetia el somieig i, amb prou lleure, la resolució de mant problema de l’existència.

No se n’adona ambtant que se li atansa a clavar-li queixalada el gat.

És un gat tanmateix ben peixat (pertany a qualque membre del clergat molt quico del veïnat) (sopes de la padrina a doll, petricons de llet sencers assaboreix el moix sovint), no vol doncs el muricec per a cruspir-se’l pas, el vol només com a joguina, per a torturar-lo sense escrúpols durant l’estona que li duri la diversió i prou.

Damunt les rajoles massa caldes el gat s’atia: treu del si esponjat qualque coratge. *Som-hi, valent. Aviat, prest, enjorn o prou d’hora al capdavall l’heuràs….i ah llavors….el gaudi de l’instant!* Amb folles al·lusions, es recorda que al caire d’un terrat una vegada fuetejà amb un zas sec de la seua cua un escorpí badoc (o belleu només es tractava d’un inofensiu talla-robes), i tanmateix l’encertí de mig a mig, i l’estamordí, i llavors l’esgarrapà fins que l’animal no va caure com un plom. Ah, i adés i ara (es diu) amb quina revifalla no prenc embranzida, i quin enfilall d’arrodonits reguitzells de capitombes no foto, heroic de mi, talment sóc una fura qui hom volgués injuriar prenent-me part la cua per a fer-me voleiar com fona que hom llencés a l’ull de cap ós Nicolau. No. M’oprimeix la voluntat de gat lliure veure el virulent covard psicòpata qui para paranys i amb intrigues vils afaiçonaria fils empegats i d’altres travetes per a anorrear un altre ésser viu qui batega amunt i amb prou feines pels escrús esglaons de la peremptòria trajectòria vital, d’ençà de les pures deus inestroncables de l’antigor fins a l’enlluernament del darrer esclat del Sol. O quelcom si fa no fa, ep. Em fan angúnia

unànimement els sollats partidaris del fel i l'oprobi qui, mig boigs, obliden els febles lligams que uneixen els vius, i odiosos esfilagarsen adduïdes vides sense ni com ve ni com va. No, a manguis el guarneixen ans guareixen de continu les plusvàlues del virtuós. Sóc tan collonut i gens adotzenat que, en estrènua acció, els meus sentits o senys em guspiregen com els ulls a la perfecta fesomia, i en annex d'assaonats atots els trets mateixos del meu forat del cul enamorarien qui sap les llúdries i les mosteles; tothom al món dels tigres grossos i petits es colpeix el pit, tan urbanament com amb xiscles d'empenta adolescent, quan em veuen fressar espontàniament, en xiroi ans subtil fimbreig, els dominis més alzinats de mants masos, jo empaitant qualque bocí de cacera gens malmirrós ni desmarxat, tot i que sé que se'l menjarà algú de menys….com se'n diu?….nissaga. I fóra de libel molt viltenible si qualque escarransit escadusser gosés, arran de l'enveja, trucar a desori perquè no em veu prou elegant en la besunya.

"*Tinc el sospit tanmateix que aquest muricec es belluga*."

Va el gat llavors eixavuir per culpa de qualque brossa al nas, i efectivament en Valentí, tot i el rodament de cap, se n'adonà que perillava, d'on que s'ostés tot sol, envolant-se cap a llevant ara que el Sol ja es ponia.

"*Al capdavall tot és fútil….la diversió dura el que dura….i en acabat….pse!*" digué el gat.

I qui l'esmenaria? Raó rai. Car era un gat força savi. Cert que un cert zel rai que en posava, a assolir l'objectiu….ara, vós, ca?….entre poc i massa.

Quant al muricec Valentí allí en perdia l'aup; el flat, vull dir. S'envolà cap a l'horitzó foscant, com he dit abans. A parer meu que, esgotat ans greument escapçat, copsés que el que li convenia era destriar, breument si més no, si no fóra doncs millor emprar una plana nova; esbrinar una mica a quin altre cap de món no hi havia millor ambient per a surar-hi, i que encetés llavors el camí (gens empegueït per cap regust de desfeta, ni recança de presumpte incompliment de deure), el camí eufòric

emprengués, dic, de l'exili, car al capdavall què altre compta sinó viure lliure?

"*Re no dec a ningú*" que es digués llavors, perdent-se enjondre, en la com més anem més remota distància, "*re a ningú no dec….altre potser que a la benèvola i afí eixarmadora….mes ella rai que es val sola….sempre se n'ha valguda….ardida….excel·lent entitat autònoma….i ella, de tot el degut, me n'exonera….crec….car com dic….afinitat ens agermana….i troba que un muricec de tirat independent més val que cerqui món….qui sap què hi ensopega….vós….entre tant de va espetec*."

(De tot el degut li n'exonera?) (que hi pugi-hi dempeus, car Valentí) (li n'exonera, li n'exonera) (i l'altra meua padrina era de Selvanera).

29 juny 2009

lluerts

(zigzagueigs de lluerts a la runa)

ocupat
t'hi trobes la cambra sempre regirada
– sense mètode ni motiu –
misteriosament la casa sempre envaïda
envaïda no saps mai per qui…
per convidats de convidats de convidats de convidats…

a casa seua hom
s'hi troba estrany – incorrecte –
les dones de la feina i tot et guaiten

malament – hom doncs pren el mínim essencial
de ço del seu, i butxaques opulents, fot el camp

~0~0~0~0~

fotent el camp del rusc infecte

deliri de carcasses
d'espectres ressonants
de resilients anafilaxis
de rèmores nimfòmanes
de pèndols hesitants
d'exuberants rèpliques
de jutges hiperventilants
de fòvees boiroses
d'al·lucinacions
de pluges
i de fangs

estrets foscs sinistres ruscs
les ciutats
cafides de paràsits

i les clavegueres sempre curulles, embussades

allerat, per caminets de selves i hortets
lluny dels pistolers
lluny d'oficines maletes passadissos vehicles sorolls
lluny dels uniformes

(*hi ha cap persona rere l'uniforme?*
mai!)

foscor lluent

foscor lluent
on el carrer es trenca

on el carrer es trenca
dos carrerons sorgeixen

els lleus distesos
veig sabates entre els reflexos de l'aparador
espiant-hi doncs per a veure-hi la cara
mes la cara (d'esbiaix) llegeix un matalàs secret

llegidora de secrets de matalàs
enamoradora noia

tota taca t'hi és mal mesa, bronca
tot sargit t'hi és inexpert
tot pedaç tan fals!

sospitosa doncs m'has descobert
per això vinclava el cap
i accelerava cap a l'eixida on comencés
cap camp
on respirar-hi, lleus allerats.

~0~0~0~0~

què endur-me per a l'èxode

abans d'anar-me'n d'aqueixa casa ruïnosa
perquè se n'emparin els successors
potser valdria més que assagés d'arreglar
tanta de bombeta morta
d'endoll trastocat
de corrent defallent

s'hi trobaran altrament ben malament

he rebuda d'estranquis la visita de la noieta
qui sap els meus secrets

la noieta qui tot i saber de mi tant
tanmateix em cerca i pessigolleja

sense mai però no haver-me donat res

fent-me'n gruar rai
dels seus esquers

fent-me'n gruar i prou.

~0~0~0~0~

vivíem muts

vivíem muts
atemorits pel monstre
qui de la corrupció capllevà

vivíem muts
i ningú no és tan eloqüent
com qui no respon

vivíem muts
com si no hi fóssim
i glatíem tanmateix per a veure
la dissolució ulterior del monstre
corromput

per a damunt desbotar-hi
la llau de tant d'aiguat
que tot ho netegés.

~0~0~0~0~

som-hi, fot-li'n, au

som-hi
qui vol davallar de l'autobús?
qui vol travessar el riu?
qui vol pujar al cim més alt?
qui vol assenyalar amb el dit
ara que hi som

tothom altri qui rau com un carallot
als cims més baixos?

qui vol riure encara més fort si hom entre nosaltres
ens assenyala al nostre torn que som ausades nosaltres
qui ens hem equivocats de cim?
que de fet, llas, pujàvem justament al cim on
calia sobretot no pujar?

som-hi, desconfits, per què no ens beuríem gaiament
l'utracuidança, per què no ens ficàvem l'arrogància
a l'opulent butxaca i amb cara bledana no es tombàvem vers
els llunyans ninots
qui dalt els altres cims fan la viu-viu?

som-hi, davalléssim
al comellar serem els primers a reprendre l'autobús
abans no esclati la tronada.

~0~0~0~0~

risc de llau

"*risc de llau*" – hi diu

i ens cauen davant tous de nus enfarinats
excés d'humanitat qui ens assetjaria

amb l'autobús passem-hi damunt

uns quants de morts romanen
enganxats als eixos de baix

quan truqui la bòfia
mentre netegem a raig de mànega
el cul del vehicle gros
agafem el gat
emplastrem-lo als baixos de l'autobús

gat escorxat – n’ensenyarem el cap a la bòfia

ah amb quin deler no afegiríem els caps dels bòfies
al cap del gat!

~0~0~0~0~

casa ruïnosa

els ascensors a la biorxa
les inundacions
les ventades
tots els papers i talons qui s’envolen perduts
o que l’aigua dissol
irreversiblement.

~0~0~0~0~

què direm altre que mai no res?

culpabilitzats?
gens!

culpabilitzats pel suïcidi d’altri?
ens voleu fer riure?
– prou feina tenim – som fusters – som jurats
irrellevants – som testimonis sense ull ni veu
som garneus neuròtics ultracuidats vells

apreníem fa anys d’escardassar amb les dents

ubics – com bocins de fusta duts pels corrents.

~0~0~0~0~

vells ubics com líquens en rocs

pouàrem el demà amb nua mà
a dues mans hi nuàvem l’hàbil avui

que s’esmuny com àvol ofidi
als pous de l’oblit

llavors buidàrem sense recances l’habitacle rònec
l’endemà l’amarinaren nous inquilins

els mateixos amorfs fluids prestatges
de bell nou eren en derg, en cunç de batalla
curosament escandits, confegits, estergits
estesos com oriflames
perquè els ulls els eixamoressin

car tot vell és nou
davall un altre Sol

lluerts emergents
aclucàvem els ulls
a la foscor lluent
on es trenca el carrer.

6 maig 2009

Dues o tres coses encara més importants

Dues o tres coses encara més importants

Lletres

En la grisor ambient,
car el món és una plana de paper amb ça i lla grops oblongs
i pertot, cel avall, lletres negres que constantment hi plouen,
hi plouen, doncs, com mosques, lletres.

Per terra, com gotes, s'hi amunteguen lletres.

A pancartes més pastoses que no la pròpia grisa atmosfera,
lletres s'hi encasten
que sempre diuen, segures, el què,
l'autèntic què de la qüestió,
l'autèntic què de la qüestió que els poses.

Marors

Mentre baixava les escales cap a la porta
on em semblava que trucaven,
aquest és el pet més llarg, sorollós i pudent
que mai no em feia a la vida.

Per què tria mon pare, precisament llavors,
de tornar de les foscors resclosides de baix,
i, mentre obr la porta, pujar les escales ara massa densament fètides,
de tal manera que ni pot (no n'és capaç, s'hi ofega),
mentre, darrere la porta, al carrer, no hi ha ningú?

Per què mon pare, tots aquests anys mort, tria avui
(aquest moment repugnant, el pitjor que mai no he tingut),
per a tornar a pujar de baix,
escales amunt,
on el meu pet feixugament roman,
com monstre a mig podrir qui en la pudor es rabeja?

Ulls

Amb l'espasa li trec un ull,
i elegant me'n torn de bracet amb la damisel·la,
ara, pel meu acte ínclit, escrú, estrenu, ardit i justicier desagreujada,
alhora que qui l'escarní roman fet un parrac de sang i tendrums al racó.

Me n’adon tanmateix que el seu ull solt, escús, contumeliosament pervers,
vermell, esbatanat, insolent,
del pescant estant,
el turmell m’escoseix de la bella dama…

Ah, nou, més greu, insult!
Allò m’empoixevoleix pus encara!

Amb l’espasa ara
li travessaré el cor, mesquí farcell de carnús d’insultador qui
al racó de l’església rònega s’arrepapava.

11 abril 2009

ja n’hi ha prou

enough

amb els tragins oblidava aquella dona
he sortit cuita-corrents a dur-li el beuratge promès
i l’he trobada sanglotant
quina vagina fútil la meua (em diu) *xorca baciva borda*
i per què ningú hauria doncs de servar-me a l’esment
qui es persuadeix babau a socórrer la carn revinguda de l’amorfa
i s’insulta i m’insulta (i en sap
mots grollers a desdir
tret que n’estic molt acostumat).

és que era amb el rasclet recollint les fulles de davant la botiga
quan un cotxet se’m llença sobre

em manca la cama dreta per menys d’un centímetre
i llavors em sembla un cotxet fantasma: *no duu qui el meni?*
mes m’he n’adon que hi ha un farcell amorf davant el volant
farcell amorf com si fos (qui sap) un sac de melons o síndries o carbasses
tret que a poc a poc la dona –
les seues popes, el seu ventre, les seues cuixes, el seu cap esborifat –
van situant-se si fa no fa a l’indret apropiat com ara al cos d’una dona
i em diu que la perdoni si de cas
que li acaben de fotre una multa i estava tota desil·lusionada desesperada sense esme
i que s’ha rebregada en aquest embalum amorf de dona sense ossos
perquè ha vist que (tanta d’injustícia al món)
res no valia la pena.

li he dit què voldria si un gotet de vi dolç per a pair l’esglai
i em diu que em si em plau amb aigua en té prou.

anava doncs a anar a la botiga a omplir-li’n un got
i he vist arribar l’autobús ple de quitxalla
tots s’han abalançats a la botiga
volien llet i panets i coca i formatge i xocolata
i he anat de bòlit una bona estona.

després he pujat al pis a ficar els bitllets grossos a la caixeta
i ha sortit mon pare del seu amagatall
vestit de senglar o de goril·la
i m’ha atacat perquè em vol fort com tots els seus altres fills.

m’ha batut i m’ha insultat amb insults i penjaments fats comparats
en acabat a els de la dona de baix.

magolat per la lluita extemporània he tornat a la botiga
i era al taulell somiant despert dilectes delictes
quan me n’he recordat que no duia a la dona qui cuidava aixafar-

me amb el seu vehiclet
el got ara no me’n recordava si de vi o de llet.

d’aigua d’aigua (em deia cridant
i m’insultava a cor-què-vols)
on m’he posat a riure.

empatolla’t en el ressentiment
cada bajanada que dius (pensava)
et revé amb retrunys de funeral.

no us advé mai pruïja de pedra tosca (que li deman)
entrepà amanit amb llamps i bacteris?

esquerpa em diu que no pas que l’ensarronaré
que sóc cofoi corc degenerat (un botiguer
de sina enfitada).

aixec els ulls a la volta del cel
esquerdada neu (dic) *rebla’m el clau*
i em trec la cigala i me li pix al got.

ens bevem allò i amb aquest pacte fugim ensems i enriolats
a veure món amb el cotxet que m’hauria mort
(incident a l’inici) no feia ni dues hores
si no hagués estat per aquell clotet providencial
on encar ahir la gent supersticiosa de la religió corrent
hi feien cap com pelegrins amargs a llençar-hi
en pagament de qualque miracle o aparició
monedes lluents (eren monedes falses de firetes)
(car tota religió és llautó).

mon pare de plantígrad amb pèls eriçats d’indignació
em veu anar-me’n amb la caixeta robada
em llençaria dinamites nitroglicerines escandalitzat
tret que només ens llença fats penjaments.

al cel els trons i les agulles dels llamps
(que amanirien els bacteris qui feien niu als ulls espies de les

pedres tosques)
el cotxet accelerava
espasmes de ressentiment sondrollaven el món
gargots mentals ens decoraven el paisatge nocturn.

mon pare trobarà al calaix del taulell
per tota riquesa només una nota on hi diu “enough”
que la ràbia li faci estavellar-ho tot al vidre de la porta
que anyocs de vidre foradin ninetes d’infants goluts
qui entren ensems en marabunta d’autobús merder.

que un cicló se’ns endugui a visitar noves pols
enough enough prou.

1 abril 2009

Argents vius sota els llamps

Argents vius sota els llamps els infants escàpols

Com diablons nus sota la tempesta
escapeu-vos de nits quan encar sou nyecs
i a la llum dels llamps entre vents i pluges
recacegéssiu els fets de l’univers

Car re altre no val la pena

Pugéssiu a les muntanyes de serradures
de tot l’art del món
correguéssiu alleradament damunt la pols

de totes les escultures les cendres
de tots els llibres els blans estellicons

d'instruments i films…

Per a poder parlar dels secrets
a l'altra banda dels amuntegaments

amb els savis qui moriren
i ara en la mort
recacegen millor.

14 març 2009

El prodigiós n'Hèrcules de Lleida i en Claudi Formiga, l'escorxat de Vilajuïga

El prodigiós n'Hèrcules de Lleida i en Claudi Formiga, l'escorxat de Vilajuïga.

Aquest és un conte on al llarg (o pus tost al tort, és clar) de gais, espectaculars, meandres, es demostra que la cobejança de les emocions, i doncs el regateig al qual sotmeten el posseït, el duen a erràtics impulsius canvis de direcció que el menen, en repetides fiblades, amb passes anònimes, clandestines, als paranys on les jovençanes de cabells cargolats fan veure que escombren cancells enmig de desvagades marcolfes granades. Tothom sap que les marcolfes granades hi són de façana i que qui et xingues de debò són les jovençanes de cony mec.

En Claudi Formiga, el clandestí, es va ficar d’arrauxada al primer cancell on la jovençana semblava més joveneta encar que no en cap altre. Tantost dintre, enllestides d’un esbufec les transaccions, l’espectre sencer d’acaronaments – de l’ultra a l’infra – fou encetat, i llavors tocat, del primer so al darrer, com les cordes d’una lira amb els deu plectres dels dits. Amb els llavis, i llavors amb la ferramenta, li feia la cort a les caròtides i a les jugulars.

En Claudi, el clandestí, portava a la butxaca una recepta per a rebre de l’apotecari un anestèsic. Un anestèsic que li matés els desigs ferotges al matràs. Car allò d’anar cada vespre darrere esquadres de nimfetes li rovellava el ferros del seu progressisme bel·licós. Qui lluita per la llibertat no pot deixar-se relliscar en la degenerescència, no pot esdevenir una bossa plena de merda, la seua pell parracs infectes, i sota els parracs un cos desnerit.

La jovencella de coll de cigne, amb prou feines cinc anyets complerts, es feia la vergonyosa. En Claudi la llepava no sols al coll, ans de dalt a baix. A la cambra del costat, un vell decrèpit, d’escurada butxaca, d’escarit to muscular, l’espiava per un foradet de la tarja. El prodigiós vell lluitador de lluita lliure, n’Hèrcules de Lleida, ara ancià, estossegava i es gratava el cul tot ple de llúpies. Havia despesos tots els calers en tortures mèdiques orientades a fer-lo rejovenir (no sols el cul, és clar, ans tot el cos) – llas, per comptes de què, és clar, encar se li havia pansit més de pressa.

–Ah que fóra bo que a aquest paio d’aspecte ínfim li agafés un atac de cor mentre es xingava la xicotella! Li podria llavors pispar els pistrincs!

Dues menudes cambres, pus tost particions de sostremort, en edifici atrotinat de barri xinès. Costa a costa, la degeneració dels dos herois s’accelerava. Pells tindrà la marfanteta de miserable trofeus per a penjar a la galeria com pells de conills. Car em sembla que això feien aquella gent amb les pells dels dissortats qui se’ls morien. Les carcasses les feien escorxar amb qualque xi esmolat, les pells llavors les penjaven al Sol dalt al terrat, esteses sovint com roba interior si fa no fa anatòmicament acurada.

Com es deia la marfanteta, la puteta criatura? Em sembla que es deia Marta Quelcom. Ah, doncs ja ho veus, casualitats… ara li vingué a en Formiga l'atac de cor! Les dents se li tancaren al coll de la Marteta com si fossin les d'algú mig mort de gana i, en pulsions de ranera i agonia, automàticament li mastegaven coll de nimfeta tot d'una coll-rompuda.

L'espieta n'Hèrcules no se n'esglaià pas gens; havia vistes ja massa de brutalitats comeses així mateix pels bípedes (no sols al ring, pitjor al carrer, i no cal dir als camps de batalla). Baixà del seu tron, o potser només era un tamboret damunt el qual s'havia posat per a espiar la cambra del costat per un xap a la cortineta d'una tarja de comunicació entre els dos recambrons, i s'hissà amb feinades rai trau amunt i s'esmunyí vora el llit on els dos morts brollaven. A les butxaques del propvinent escorxat de Vilajuïga només hi havia un paper en blanc: la recepta escrita en tinta simpàtica. No hi havia re altre. Es veu doncs que havia pagat amb tot el que portava la marcolfa granada de baix abans de pujar amb la minyoneta. I no portava ni pistola ni mica de canvi.

N'Hèrcules, doncs, el seu cap, oscil·là colpit per aquella veritat. Un paper en blanc. L'evolució del disgust se li ensenyorí d'un cos desesmat. Abans de caure, es ficà al llit dels dos morts qui per automatisme havia començats d'escorxar amb el seu xi esmolat. Les dues sangs xopaven les flassades.

–Les meues neurones demanen d'allitar-se. Així no puc continuar.

Potser s'adormí, exhaurit. Algú trucà. "M'estic cagant", deia la veu rere la porta, "per la mort de déu, obriu la porta."

–No us cagareu ací. El canfelip és al pis de baix de tot, vora l'entrada –replicà n'Hèrcules, i amollà d'esme una admonició –: A part que un home amb dispèpsia o amb cap mal al ventrell no hauria de pensar mai a anar de meuques. Això és molt lleig.

Es tocà l'epidermis: humida de més d'un humor; la por que els trucs no haguessin set els de la bòfia, hi havia afegida freda suor.

S’imaginà per a calmar-se el seguici que duria la Marteta al cementiri. Tots a baix pagarien perquè la puel·la obtingués un magnífic funeral. En canvi, hum… on portarien l’home del paper en blanc…? Qui patró munificent no sortiria del no-re a reclamar-ne el cadàver espellat…?

En la intimitat, n’Hèrcules començà de xarrupar sang.

De sobte, esdevingué inestable. Marejat, esfereït, s’incorporà.

–Que baix he caigut! Això no em restablirà a la salut del ring!

Sortí, trontollant. A baix, les marcolfes granades, totes saludables, plenes de recursos, ardides, emprenedores, li demanaren on tenia mal. El veien ple de taques de sang. Volien potser cridar una ambulància d’aquelles d’estranquis que el dugués a un metge de fiar. I “qui l’havia atacat”, volien saber.

–Tot és pega a dalt, a la cambra setze, malaguanyats humans – va dir – jo rai, senyores, jo rai; tornava a sobreviure un altre round contra la mort: això és vernís que rentant-me es fon.

Se’n va anar trist. Xollat a la xinxola, la seua clepsa relluïa a la llum dels fanals. Em sembla que plorava, sauri enyoradís. Ara es mocà al paper en blanc. Llavors el llençà. Les llàgrimes revelaren què hi deia al paper en blanc. Hi deia: “*Hèlixs Ataràctiques, una capseta de seixanta-sis unitats. En cas de sobtada violació de l’ànima pels maleïts esperits de la malaltia, sobretot no mastegueu el coll de cap donzella, mastegueu una d’aqueixes píndoles anestèsiques*.”

N’Hèrcules, “ves si sóc poca-solta avui”, es deia, “d’antuvi espiant a la meua edat per xaps, esquerdes i ascles, no pas perquè m’atreguin, com als mesquins clandestins, les minyonetes de tendres fenelles desavesades, ni perquè allò em tantalitzi ni llavors tetanitzi la xemeneia de carn que permet de fugir els vapors nocius d’un cos que només pensa a pol·luir, no, només perquè hom d’escorxaire no guanya prou, volent veure si algun client no es mor per a llavors robar-lo abans no pugin les granades de baix a robar-lo elles, i ara, ja ho veus tu, damunt, m’he perdut pel laberint. No sé sortir del barri xinès. Jo qui vull arribar

a casa al més aviat per a no pas injectar-m'hi l'heroïna, ans per a afartar-m'hi de bon nodriment."

Fileres, reguitzells, d'homes acabats. Probablement carden massa o amb massa de dones de fufarres corrompudes, i fumen drogues i prenen remeis opiacis i oradures aitals… és qui hi ha al món tant d'home fluix… *subjectes*: gitats a sota i trepitjats… ah, i els més joves: totes aqueixes lívides pelleringues d'estudiant qui han anats estalviant diners i esforços, i sovint "*moll i os*" (volent dir les lleterades), només per a poder plaure la bandarra – qualsevol bandarra – qui es deleixen per al capdavall xingar-se. No, n'Hèrcules, només tu duus l'esquena ferma, dreta, el cos estret, el nervi aparent.

Torna, al seu magí descordat en la nit, a pujar al ring i torna a aviar-hi mastegots i a entrellaçar-hi aquelles claus que deixaven totdéu amb un pam de nas.

I això? Vora el restaurant xinès, amb escorpins fregits en safrans al taulell, has arribat darrere el teatret on assagen una obra d'un tal Claudi Formiga. Per què no t'hi fiques, n'Hèrcules, sense fer soroll?

Hi ha a l'escenari, conjectures, un aplec de pagans sublunars qui amb saviesa i simpatia aconsellen de fiblar els bruixots ensotanats qui pitjor es facin el menjamerda. Car viure amb mones religioses, viure amb xerraires de qui les escumes i bromeres que els ragen de la boca enverinen la quitxalla, és quelcom massa difícil d'encobeir per a algú amb dos dits de seny. No n'hi ha prou amb aporrinar-los sense pietat, cal anar-hi de sotamà i etzibar-los entre nítols el xifarot.

Aquest Claudi Formiga és doncs un subversiu, hum! N'Hèrcules, amb ulls oscil·latoris d'aràcnid, guaita al voltant no fos cas que endevinés qui és aquell Formiga qui escriu aquelles barbaritas. Es fixa en el més desvalgut dels presents. Un matemàtic segurament marieta: tumbagues i d'altres bagatel·les i collarets de peltre, oricalc i tombac li pengen pertot. I va vestit de rosa, amb sedes i setins.

"Hora de repartir mastegots a tort i a dret", es diu n'Hèrcules, i s'aixeca del seient.

Tret que en aquell instant puja a l’escenari la tieta Túl·lia, disfressada de peix gros, amb escates que col·lideixen i retrunyen com ferralla que hom mogués a cops de pala.

“Aquesta fembra la conec”, es diu. I ara es grata la clepsa en la foscor del darrer reng del teatret, el dits a la clepsa els imaginaris pollegons del rasclet que li remogui el cervell.

Ah, la dona del manyà al qual foté banyes tot aquell estiu! La tieta Túl·lia, sí: la qui escrivia poemes al llit. El grassonet manyà Evarist ambtant escoltant òpera a la cambra del costat. N’Hèrcules de Lleida tornant a sortir al carrer per la finestra, amb el virot penjant, el xerigot rajant, anant-se’n corrent a casa a rentar-s’ho, car qui sap amb quants d’altres no fotia banyes al seu home aquella tia Túl·lia. “*Si ets un mascle beta, i la teua dona és una femella alfa, les banyes no te les treu ningú*”, va sentir que ella li deia al seu melòman d’home un vespre on al llit matrimonial n’Hèrcules furgava entre les gires dels coixins, no fos cas que s’hi trobés cap nap o almenys centimet amagat.

Ara se n’adona: el melòman és el matemàtic marieta. Ja no deu fer de manyà. Tots ens hem retirats de la feina que fèiem. Tots ens hem fets vells i menja-sopes. I ara a matar de fàstic els darrers instants que com esglaons gastats ens han tocats d’anar baixant.

Hi ha nits on no t’hi trobes. Abaltit, brandant desmenjadament el cap, com qui no hi entén re o hi entén massa, n’Hèrcules fot el camp. Ara, sense pensar-hi, sense neguit, troba l’eixida del barri xinès. La tèrbola urbs el rep amb odi: llums d’automòbils, agressives sorollades, fems de bèsties, fums d’estossec.

Un full volant li espetega a la cara. “Vindreu a **Matar El Proper Déu**…? Una obra nova d’en Claudi Formiga”, hi diu, afegeix: “*–El protagonista és un rei molt magnànim; al seu reialme molt benèfic, obsequia tothom justament amb el que volen; tots els qui gosen (en general els més menjamerda, doncs), vénen a demanar-li favors – els obtenen, és clar, i llavors se’n tornen, i han de caminar per un corredor fosquet, i cauen per un foradet: és el pou del mai més. El rei és un amic de la gresca i la ironia.*

“I ara doncs això és el que rei molt antropòfil ha manat:

“Tota aquella purrialla de gent de dreta: de guerretes i de banderetes i de paradetes militars, de tancs, d’avions, tots els porucs de merda armats fins a la coroneta, tots els dretans cafits i corcats de cobejances i de possessions, i d’enveges i de privilegis, i de proteccions armades perquè són uns lladres assassins… Tots els militars actuals o potencials, doncs, el rei els envia armats al circ on n’ha penjat un de ben tip dalt al pal de Cucanya, i ara els altres, els quals no ha deixat menjar durant un mes, s’han de barallar, d’entrematar perquè només en romangui un, el guanyador, qui llavors es podrà cruspir, rostit o de viu en viu, el tip penjat al pal.

“Els capellans el rei els ha fets penjar cap per avall i els ha fet que hom els embotifarrés el cul amb un de llurs llibres dogmàtics plens d’horror, alcorans, bíblies, qualsevol merda d’aqueixes, i ara han d’anar petant-se fins que llur llibre toqui el cel: el sostre, el qual és clar cada vegada és més alt, inabastable; no el tocaran mai; així es com han tractada la gent, no permetent-los d’arribar a la igualtat, dient-los que algun dia ja tocaran el cel; que quan arribin al cel, ja els tocarà!

“I a aqueixos qui volen abassegar els beneficis, els empresaris, els grans milionaris, a aqueixos els ha fet treure els ulls, les orelles, el nas, els llavis, les mans, els peus… els ha fets capar… els ha fets trencar les ferramentes… i els ha fets enviar que vagin així pel món, exactament com fins ara han volguts ells que hi vagin, durant tots aquests anys i panys, tothom altri.

“Als qui no no permeten els altres de fer voluntaris afolls, hom els ha tancats en ergàstuls i masmorres i els ha cosits al cul un gos o un rat rabiós… o els els ha fets empassar pel coll o per qualsevol altre orifici… i au, que els destrueixin part de dins, car així és com se sent qui no vol que li creixi un fetus rabiós a les entranyes, i aquells malparits així volien que patís qui el tenia i no li era permès de llevar-se’l.

“Aquells qui volien la pena de mort per als qui no eren de llur condició, també obtenen de part del rei boníssim el que tant volen i desitgen: tancats i engarjolats, amb argolles a coll i cormes a peus i punys que hom va estrenyent una mica més cada dia que passa, i cada dia també hom els estreba una mica de pell, hom els va escorxant tireta a tireta, car així és com es trobava el condemnat qui esperava que hom el matés, cada dia tancat i patint horriblement, i com a única sortida a l’angoixa la d’ésser assassinat fredament…”

N’Hèrcules ja en té prou. Rebrega el paper i el llença a la claveguera. I es promet de trobar aquell Formiga, el qual deu anar pel món amb pseudònim, i fer-li la pell. Aquell clandestí és massa perillós. La tieta Túl·lia li revelarà on rau…

Ara corr cap al teatret… té por de fer tard… té por de no saber trobar-lo més… té por d’ensopegar amb cap llamborda descol·locada i rompre’s el clatell… té por… té por de no arribar tampoc enlloc.

1 març 2009

vés-te’n amb els diamants a les butxaques

escita amb cuirassa fent espetegar llumins als esperons

no danses el minuet per causa dels ulls de poll
la difícil guarició et malmet l'idil·li
fenòmens de llumí enigmàtic t'empudeguen l'ull
a ritmes que t'esperonen a ésser encara més higiènic

t'ocupes del teu nas tot i que ningú no t'aviï o atiï
a ocupar-te'n: *ocupa't del teu nas!* és l'únic mot que sempre
has obeït – *què collons deus voldre ara? quin puu no et pruu prou?*
d'ençà de petit que hi ets de massa

i ara te'n vas amb els diamants a la butxaca

damunt la sinistra neu negra el vol opulent
dels teus peus mercurials

fas vots perquè les teranyines de la boira
aviat hagin aviat als mortífers soterranis del clavegueram
l'ombra del teu pas d'espectre justament atraçat
als indrets on les gaubances són anònimes

l'únic que mai t'ha feta vergonya és la brutícia

t'assumeixes escita lliscadís per les galeries que minen la vila

vols gallinacis emprenen els monstres que se t'esbarrien
quan amb braó i fuet t'esbraves pel contaminat rebost
on el fang immund dels colltorts és atroç obscenitat
que palesament se't desglaça perquè conscient en siguis

ara has vista novella espècie de puteria:
als carcanyols de les portes que viren cap a l'indret
on acoltellaràs l'oceà
hi han relleus d'ansiosos camandulaires venent a mans besades
merda: record de les catacumbes

les sinuositats fineixen quan en una exhalació
descens cap al fons on l’espectre lluminós et fa tant de goig

t’escaguitxes escamarlat que l’aigua et netegi
no fas l’estrabul·lat ni t’ensopegues amb els xinyells
nedes silent fins a les aigües impol·lutes

la cuirassa era d’engrut pudent

nu només duus els diamants al clos de cada mà

folles fembres amb els melics enlaire perceps
no pas delators a l’aguait ni eixarreïts bertrols de bòfia

platja de sanatori
arec afegeix-t’hi
abraça les emmorfinades femelles
nus en nus davall les nuus

tens aptitud per a la riquesa
digues amb aire desmenjat: *em lleu adesiara*
de vindre-hi a raure

flagells de dol em confegeixen escandeixen
obsedides cançonetes de qui les corxeres són
mortals alçaprems que m’obren els ulls a la terror del maipús

badallaran les deesses

damunt la sorra lluny
els escurçons aniran endavant
endavant
endavant
ballant llur minuets

el rum-rum minvarà

el refrec de les onades mai.

5 febrer 2009

La por el pitjor enemic

La por el pitjor enemic.

Molt religiós abans, perdut en les disbauxes de les misses on, perquè ens entrés més franca la veritat, de pèl a pèl ens despullàvem, homes, dones i els altres, i cardàvem, els tres o quatre gèneres, indiscriminadament, ara tanmateix, després de tants d'anys doncs sense profit, i tampoc no trobant satisfacció en la dissolució i els vicis, esdevingut doncs disbauxaire penitent i penedit, m'he tornat molt reservat, i alhora un molt reservat estudiant de nits; esdevinc, amb l'estudi assidu, de neteja-canfelips que no era, a infermer que no sóc; i ara revinc a casa de matinada amb el contraban a les butxaques de certs nòduls defectuosos que arrenc als

malalts dels dos o tres o quatre gèneres, sempre, en llur disminució, embarassats d'ensenyar-me'ls quan els dic que m'ensenyin on els fa mal; els suren, els nòduls, com alimares de joia, miratge en el desert de llur emaciada pell, palmeres, aus de pas i rocs i roques al voltant dels estanys de la corrompuda limfa esclatada d'ençà dels nòduls lloques, covarots; fet cap a casa, abans d'anar a dormir, i ja deuen ésser tres quarts de nou del matí, faig saltironar en oli d'oliva a la paella els nòduls cancerosos de limfàtic grumoll, i en faig un bon sofregit amb allò que s'escau que tinc més a l'abast (un nap, una safranòria, una ceba, una xirivia, tant se val) i bons que són, la qüestió.

Guillotines i escapçaments, i catàrtiques diatribes tinc amb els vegetals condemnats, tot i que ells rai: han vists morir els companys de rebost i sabien que la meua justícia despietada se'ls abatria, i d'hora pus tost que no a tard; mes els nòduls, innocents, carallots! Ah, els nòduls, llur horror malaltissa quan se n'adonen que els pispava i me'ls desava a les butxaques i me'ls enduia a caseta no pas per a covar'ls i fer'ls brollar de la closca membranosa i llavors fer'ls créixer, monstres secrets i gomboldats, ans per a capolar'ls i fregir'ls, ah, l'horror malaltissa, com dic! Ah, les experiències de debò vitriòliques que ara travessen com ordalies de maleït extrem, i com s'escridassen, com xanguet esbojarrat cuit de viu en viu!

Mes no m'hi estendré. Nodrit de nòduls cancerosos fins que no m'expulsen també de l'hospital, el cas és que sóc a la vorera, capcot, amb les butxaques només plenes de borra eixarreïda pels suquets d'òlim els nòduls, i una veu d'autoritat m'atura en sec. Esfereït segurament, aixec els ulls i veig, nua i armada, l'urbana. Els seus mugrons em punxen les ninetes. No m'han acollonit prou mare, àvies, monges i infermeres, ara m'han d'acollonir les guàrdies ciutadanes!

Impulsiu, vull fer trits aquells mucrons de mugrons, mes l'embranzida se m'estronca i per comptes m'arrenc a estrebades borrissol del pit. La porra de l'urbana gens urbanament s'abat damunt mes banyes, se m'abat com qui em llossés el front amb rude martell de boteruda enclusa, i m'enfonsa lleugerament el crani cap al pinyol glabre que al meu poble en diem "cervell" i que em sembla que només serveix per a concebre Atenes i d'altres deesses també armades, mes no pas gens nues, ans déunhidoneret

lo cuirassades! La nuesa li escurça caritativament les armes. En semblar més curtes, no em faran tant de mal. Me'n feien, tanmateix. Probablement no tant com me n'haurien fet si m'haguessin feta l'impressió que eren més ferotges, mes… etc.

Se m'enduia ara, maduret, el meu cervell nespra, a l'ergàstul. Sense presses em passen part damunt mants companys de llorda cel·la. Una cel·la minúscula on tanmateix hi cabem nusos i nusos de criminals ben grassos. Al terra hi ha claus que amb les mans nues clavem a les parets perquè quan vulguem repenjar'ns-hi també ens encetin i torturin. Sempre cercant el plaer. Sense canfelip, hem de pixar i cagar cascú en boca d'altri. Tot s'aprofita, com a casa, com al seminari, com a l'hospital, com a l'exèrcit; *per què voldries que la presó fos cap excepció?* Si no volem trempar gaire, ens hi clavem un clau. Hi ha una aixeta a un racó; hi raja si la descargoles cintes de diferents materials, setí, tul, etc. El cul em fa mal.

Rere el vidre, un visitant. Té un crani perfectament esfèric, mai martellejat ni llossat. Qui se'n fia doncs! No li respondré ni mot. Em clavaré a la llengua un clau, dos, tres, més. Els meus llavis, paràgraf perquè hi càpiguin només els claus de l'admiració. Dempeus semblaré un clau, recte, puntual, primmirat. Qui em toqui es punxarà de debò. Potser es cremarà, car per via de febre faré cada clau prou roent. Tàctil abstracció que se m'enduu en somni i d'on no he sentit, lluny, ni mot dit pel seriós visitant. Em trauré el clau d'una orella. Diu: *teoremes de carn en categories minerals*. Dic: *què?* Diu: *idees de con truncat, i llavors intercís*. Dic: *parleu de quòndam les safranòries i xirivies qui, cilíndriques i còniques, d'antuvi escapçava, i llavors de mig a mig tolia?*

Mes aquell discurs era segurament massa llarg per al visitant. Quan m'havia tret un dels claus de l'ull dret, amb tenesmes rai me n'adonava que rere el vidre no hi havia ningú. Que rere el vidre hi havia el quadre gonorreic d'una sabateria buida: tota feta de ruïnes i sabates depredades, i això, damunt, envernissat per qualque terrible esllavissada porpra – tot era porpra: el que pixaves, el que escopinaves, el que inundava el paisatge; adu la llostre insinuació del laberint era porpra.

Eixint a cremadent del laberint, agafava fred. Les butxaques del roquet o balandram que em vestia la tremolenca nuesa se m'enduien les mans en

espiral, com vòrtex que me les dividís sens atur. Espermes em sortien del nas, espermes d'on es regeneraven un seguici de minúscules festejadores criatures qui llavors es posaven a explorar'm la carcassa i a rosegar-me-la com estercoraris de qui l'irremeiable antiguitat ans immensa solitud els fes recar els relliscosos ans impertorbables ectoplasmes d'on xuclaven suara, es rabejaren adés. Ja dic que se m'hi ficaven joiosos a rostar'm, els ninotets famèlics, mes era evident que les fèrtils boires de la memòria on els crits se'ls enfonsaven fins al moll de la reminiscència dolça de bruscs ans francs ans sublims orgasmes, els tornaven ara i adés prou lúcids perquè aturessin de mastegar'm.

Sóc un nòdul cancerós, i ells eteris escamots de ben gomboldats, estimats per tot el poble, allerats, salvadors de la pàtria. Cantaven els Segadors en llurs idiomes particulars, en moltes de llengües doncs, i tot era meravellós, emocionant; senties els Segadors en ucraïnès, en lituà, en hongarès, en patuès, en hindustànic, què em sé; molts de morts per la llibertat de la pàtria eren ara honorats en tot el territori del meu cos que es degradava ràpidament, esdevenia precari, la salut mental se li fonia en rares transluciditats, la vivesa d'antanyasses garranyics d'artritis l'enferritjaven… El to de la meua veu poliglota esgarrapava'm la llicorella del cor, i, davant, les hectàrees em traïen: serpentines, es cargolaven en grops com més avançava més indesxifrables.

El zel tanmateix de surar cap on fos, em feia agafar al cercapous de l'escandall que em mesurava les pregoneses; seguint amunt el coble, comptava atènyer la bastida que era arnot de la meua corcada desferra. Amb grunys i tendons, em deia, hi seré.

Llas, les mateixes instruccions (*hi seràs, hi seràs*) m'atenyeren l'enteniment encar un mes més tard. I no m'havia mogut de lloc. Tornà l'estiu, i amb ell el fenomen, prou irònic, del consuet ultimàtum: o vida (malson que et trenca el somni), o les columnes dels estrenus escamots qui confegien frases d'èxit i eufòria en òrbites de simposis no gens fats ni dubtosos, ans ballarucaires i barrilaires, i queixuts i queixaluts rai (just com les rucs animadores a l'hospital).

Tot anava esdevenint una mica més indistint i incoherent. Veterà de provades receptes, em ditejava els nòduls i se'm feia la boca aigua. *De*

debò et vols tornar a nodrir de llúpies, que em dic, perplex. Els metges et condemnaren a mort fa deu anys. I vet ací que per qualque miracle (i sobretot perquè t'escapolires de l'hospital segurament, i de sobte no t'atenyeren pus les nosocomials pestilències), vet ací, insisteixc, que encar cueges, sortós malparit, la bolla! Torna't iatrofòbic i potser viuràs per sempre. No tornis mai més vora els caníbals, i no et condemnaran doncs a bullir en llurs calderes quirúrgiques entre regalimosos ganivets mal esmolats de típics cirurgians boigs. Encar ets viu; amb prou feines, mes cert que et veus millor ara les orelles que no te les veies fa deu anys, llavors enfonsat, empantanegat, acollonit a mort, escaguissadament leri-leri al caire escabrós.

Ah, massa sòbries disbauxes de les criatures qui us se'm mengeu! Mengeu's-em per graus més alentits la coriàcia disfressa, ha-hà! Epigramàtic, m'estic, com qui es baralla amb si mateix, mastegotejant: *entomeu aquest pinyac radical, chor angoixat; no em vantareu mai més el primet que sóc de pell; car ara vinc amb cuirassa d'armat!*

El ramat de rosegadors detritívors qui ominosament i densa se'm convocaven damunt, rebia doncs de valent. He entrat com ocellot amb prou feines salvat del quitrà a cal cerveser. Els xibius nocturns són d'allò pus aptes a les implicacions. Agressiu, m'he posat a escurar'm els racons més llostres del carbassot.

Ara me n'adonava: havia començat de tindre més por que ja no tenia, perquè les sonses atiadores a l'hospital m'havien dit: *contra el càncer, la por el pitjor enemic*; es veu que fins ara no ho havia entès prou bé! "La por, l'enemic del càncer", em decebia interpretant, capdecony qui sóc. Mes no; ara em deia: *eh? la bona manera d'analitzar el sentit de l'injunció o l'engrescada que t'etzibaven les males putes de la bata llorda de sangs i limfes i d'altres merdes potser que fos pus tost*: "la por, l'enemic del cos qui lluita contra l'invasor", l'**invasor de la pàtria del cos**!

Vaig eixir del laberint dels alcohols amb embranzida nova. Sense por, què faràs? *Probablement*, em dic, *un vaitot*.

28 gener 2009

Intacte

Intacte

sembleu carrinclones damisel·les d’honor en boldró homogeni
vosaltres, tots els rudes mascles qui us repengeu a la barra del cafè.

per la finestra que a tall de mirall hi teniu darrere les lleixes d’ampolles
hi veig les ruïnes cremades de l’escabrós edifici dels tallers
on hom confegia adés el diari que us criticava el poder.

com es deia el diari, vaig demanant, sense fer gens d’enrenou
com es deia
com es deia el diari?

tots preteneu mai no haver sentit a dir-ne re
quin diari?
quin diari?

i tanmateix tots els rudes mascles, les homogènies damisel·les d’honor
d’unes noces de disgust, prou pertanyeu al poblet.

un em diu finalment que *encara prendré mal*
i li dic doncs que s’enganya
que sempre de les condicions més difícils
n’ixc indemne.

i ara vigileu, faig, amb un dit monitori, *que veig al cel la foscor*
i les bromes porten aigua.

i efectivament he anat a pleret fins al capdamunt del tuc
i a baix tost hi és tot riuada.

torrentada abrupta que tot s'ho enduu
i veig també que tots plegats us equivoqueu de viarany
i que aneu a parar, clavegueram avall, peristàltics
prepòsters, a la biorxa, a mar.

ara intacte, tombava l'esguard devers les ruïnes
on com en garbell o en xarxa alguns s'encallaven, farnats.

les distàncies són sempre per a mi apamables
àdhuc sebollides en esborradora aigua
essencialment pel fet que sé
nodrir-me
de qualsevol cosa.

tot ho tinc doncs pagat
naturalment indemnitzat.

els viatges em són sempre profitosos
el cervell fet un nus que llavors es desfà en troballes inoïdes, ca?

tot hi era negre i rosa, com un cony, i m'hi enfonsava
amb els dits dúctils i untats.

n'emergiré, seriós, lleugerament enformatjat.

25 desembre 2008

bordegàs retratat per l’ull de l’escala eixarrancada

Bordegàs retratat pel forat del cul d’una dona enfilada a una escala d’estisores

—Doncs, que s’ha mort, oi, la malaputa; doncs massa poc, també; doncs ja era hora…. El dia que li vaig entrar de minyona i em demana com em dic, ruc com és, tot i les pseudofaramalles d’una educació que a casa meua no podíem ni somiar — ai, sí, la cassigall — carallot te’n dares — no sap ni pronunciar el meu nom — diu, amb veu de flauta de preu, fent-se la tràgica estarrufada: “*Preprètua…? Perpatua…? Trupaprepa…? Traqueotrombosi…? Déu meu, filla, que n’és, de difícil, no sé pas si m’hi veuré amb cor!*”

Li dic (tot i que part de dintre vaig maleint: *Sang i fetge, si n’ets, d’estruç, bandarra*), obsequiosa, amb equanimitat: “*Mani…? No; Perpètua, Perpètua…*”

—Oh, la verge, la paciència! Prepúcia, diu…? Priàpica…? Perspícua…? Procòpia…? Paròtida…? Paròdica…?”

—Paròdica…? No, no. Perpètua, Perpètua Socors i prou.”

Respon: “Dona, que ceballudeta; comprens…? Si et deien per cap malnom facilet…?… I doncs si te l’escapçàvem…?”

Que faig: “Doncs que li’n sembla Socors sols…? Vol nom partívol, mollar…? Socors.”

—Ah, Socors, això potser sí, veus? Socós, Socós; filla, xiqueta, mercès, et caic de genollons, ha-hà. Buf, això no és tan llarg ni entortolligat. Som-hi, verge santíssima. No et farà pas re, oi…?

Au contraire, ma potte. Què m'havia de fer. A casa necessitàvem els calers. I allò del nom; no era pas com si ja no hi anava preparada. A ma germana gran (sempre dic *gran*, però hauria de dir bessona, potser, perquè fet i fet, oi…? Al capdavall, només la naixien un parell d'hores abans que no a manguis, tat…?), a ma germana una miqueta més gran, doncs, també. Que li'n passava una de ben semblant, només cosa de quinze dies abans. La seua mestressa, encara més fina que no la meua, li diu, vellarra ronyosa: "Teòfila? Teòfila!… Déu meu, quin embolic, quina samfainarra de nomet, ca…? Fora, escolti, prou. A casa nostra totes les minyones s'han dites Maria. S'imagina que l'hagi de cridar davant dels convidats; què dirien…? Totes les converses s'aturaven en sec; allò sí que fóra un esbarria-sardanes, maremeua, i tant; esqueixagrues, esgarriacries; més en volguessis. Teòfila! Set sinades, catorze lliuradors; quin sobreeiximent; bocaplens; buidarades rai; *guec-guec!* Massa cofoies, aqueixes criades, quins noms més sacrílegs de pagar's! Hecatombes, això en pens; bufem-hi. Res. Prou. Maria. Tampoc no li farà pas re, oi?"

Doncs, tant se val; que ja ho sabia. I allò del nom, pse, vés a gemegar, tu també, dallonses; colltort, vull dir. Home, si ma mare ens el posava a la babalà; si ficava el dit al santoral hagiogràfic que tenia, l'únic llibre que mai no li havia vist rebregar i malconfegir, i, en acabat d'un ensum boví, vull dir, ben inspiradament, amb qualsevol remuc d'oració vés a sàpiguer a quin patró o patrona dels noms, hi embotia de cop-descuit la pota, i el full del sant o santa que li sortia, aquell ens encolomava.

I així anar fent. Germana rere germana. Vint-i-tantes… Això, rai.

Ara, però. La presumida, morta, eh? Vull dir, l'exmestressa dels cofis-i-mofis i de les contemplacions. I de quin mal més horrorós, també. Reina, i si en feia, d'anys, que no la guipava pel carrer, cinc o sis. Ja dic d'abans de vindre on som amb en Frederic del tractor. A cap botiga ni concert de Barcelona, vull dir, cavà? Però ja se la veia ben desmillorada, les últimes vegades; el corc qui la rosegava, oi; la freixura, tat…? Massa anys de cigarret ros i de fúmer's la meuca pels salonets, amb el menovell ridículament ganxut i aixecat, unglallarguerut, pintat i esmaltat.

Putes bufones; així acaben totes, podrides. Cama-raguda, i diria que l'entrecuix també; amb roba minsa d'interior, tota de foradets, de blonda i

de percala, i amb ruixes carrinclones, i tampons endiamantats amb diamants de firetes. Per a ensenyar'ls a qui…? Ja em diràs tu, tot plegat. Buf, a ningú. A les altres meucarres de la reunió. I als majordoms i als cambrers qui les devien espiar. Això confiaven elles, encara que vés a sàpiguer, ja et dic.

Ara, últimament; molt feta malbé, molt. Ja d'allavòrens. I abans tan recolada i presumida, ja et dic, d'aquelles qui s'acotxaven en deliqui i es tapaven el cul amb set flassades. Només cal que guaitis al voltant, xst. Tot arriba, tot fa cap, vull dir, una mica de paciència. Gairebé ni et cal bellugar; el món es tomba i hi tomba totes les truites. És clar. La voldria veure ara; massa fotuda, gens de presència; ni per a netejar'ns els canfelips no la sabríem llogar.

Ep, la vanitat personificada; amb sabates de taló. Aparteu les criatures. Els esglaons de les escales feien *crec, crec, crec* — com qualsevol rosegaaltars o colltort; o és que li aplaudien cada pas — això darrer es devia pensar. Amb retruny, l'ovació llunyana; tro remot. Fugiu. La senyora se n'anava de passeig; de xerrameca amb les amiguetes; totes tan putes, estufades i parençoses com ella. Cada jorn. I a manguis em deixava a la cuina; bruta, amb quatre parracs llardosos, esvellegats, damunt, esgavellada, feta un perboc; doncs, imagina't quina comparació, ella i la tita, tat…? La nit del jorn, el cel de l'infern, la lluna del Sol.

I ara que dic clar i fosc, vull dir, claror i fosquedat; sessions nocturnes, i tant; també n'era molt llaminera; és que de nits les joies i les pells de mart i vebre rellueixen més — i les de conill, que ja ens coneixem — els dissabtes se'n va al cine amb el marit, un ex-soldat de vint-i-un botons, seriós com una soca; ara flequer, té quinze esclaus al forn; ell dirigeix i s'enfarina com els altres, no et pensos pas; la qüestió, però, que guaita quins pares, estranys: em deixen que els guardi el nenet, l'hereu, lo n'Iu.

El primer que no faig: em fic al llit amb lo n'Iuet. Me l'amorr al cony. I ell n'ha après al primer minut i, amorradet i xuclant, va fregant-se damunt el matalàs; la tita vigilant, no passis ànsia, titet — i ve-t'ho aquí que, quan és a punt d'escórrer's, me'l trec de sobre amb una burxada i li etzib batzegada a l'atzep. "*Ep, manoi, fins aquí i prou! Ha-hà!*"

Amb allò, al cap de poques sessions i dissabtes, ja és meu. Meu del tot: em va darrere com un gos de verriny roent — i desdentegat — les genives avesades. I el pirulinet tothora dret com la cueta d'un gat.

Fins i tot, poques-vergonyes, convida algun amiguet — de mena intel·lectual, molt pervers, hà! Un bon altre com ell. Oh, voluptat del llegir alliberadoret, del text que t'alforra: porten literatura de marrec a cabassos: historietes de valents qui ho maten tot per a assolir la noia!

Com dic: tota mena de quaderns amb ninots i dibuixos; i llibrets verdets, alguns recomanats per manguis mateixa, de sotamà, és clar — me'ls amag davall el coixí, bo i fent els grans escarafalls que allò no ho hauria de llegir cap jovençà massa inexpert. Ni tampoc mirar-ho, és clar — si hi han il·lustracions ben escandaloses, amb cardamentes a lloure i escalfor rai — vull dir, teca calda—calda, saps…? Tant se val, per a fer's l'home, convida el veí, o algun escarrasset de baix al forn. És que, ben sovint, vaig per casa sense calces.

Aquell dia fregava els vidres enfilada dalt una escala d'aqueixes que s'obren com unes estisores, i ells dos se'm fiquen davall, a veure'm el gran espectacle del misteri adorós del parruf pelut entre les galtes botumflades del cul amb granets i, enmig i joliu, ben espatotxí, la glorieta sagrada del foradet pelat i porprat, amb morenes — "*Ai, capsigranys, desvergonyits, què feu; cal ésser dolent; això es mereix un bon tacó; si ho dic als vostres…!*"

Greu eixabuc; quin crim; s'ensorra el trebol, eh…? Els escridàs, després que me'ls hi ficava bé i els retratava ben retratadets, així, a la gatzoneta, cavà…? Positura repelosa, dalt el replanet precari, damunt els barronets darrers, més estrets; com la qui grata dels panys de la part alta de les vidrieres del balcó una caguerada ceballuda d'ocellot qui sembla que ha menjat xiclet — ara, en canvi, faig veure que allò no va ni amb rodes, molt emprenyada, eh…?

Fugen corrents, embotint-se malament els mànecs, xap esbotonat endins.

Al cap de dos minuts, furtius que se m'atansen… i ja els hi tornc a tindre, "*Serveu-me bé l'escala, però aquest cop sense espiar, eh…?*" I l'escala

que tremola, els dos manxant amb l'altra mà a tota manxa, *xac-xac-xac* — deuen estar a frec de lleterada.

"*Ei!*" Els lleix caure als ulls l'aigua tota llorda amb el lleixiu de la galleda; i d'eixauc la galleda de ferro i tot — "*Ai, perdoneu, no em recordava que encara fóssiu aquí baix… O potser hi fèieu una dolenteria, eh…?*" Qualsevol excusa és bona. L'acusació i el desplaer alhora per a confondre'ls més encara. Ploren, els couen els ulls d'allò més; quines barbaritats de coïssors, pobrissons — allò és càustic de caldéu, gairebé cirròtic, vull dir, corrosiu, com vidriol — imagina't si ha de fer mal — lleixiu i brutícia — no, allò no és pas una brosseta de carbó que t'enceta l'escleròtica i a córrer — allò n'hi ha per a perdre'ls totalment — dins les òrbites escalabornades, dos ouets cada dia més podrits, ha-hà — tentinegen i, rancs, carranquegen cap al rentamans, a fregar-se'ls desesperadament; això, rai, però; a ningú no gosaran dir re, d'aquell trep al front i els ulls rabiüts i vermells… Massa culpabilitzats per l'espiar pecats…

Hè! Pels matins, quan em llevava i me n'anava al canfelip de l'eixida — el rònec canfelip de la minyona, tat…? Ell no sé pas quan dormia, perquè per les nits m'espiava com em despullava, i com em badava de cuixes per a filustrar'm les carcanades del niu, i ell respirant… fins que jo no alfarrassava si fa no fa quan li tocaria d'escórrer's i allavòrens, de cop i volta, li tancava el llum i es quedava a les escapces, sense veure si hi trobava el que hi cerqués: llémenes, bolets, afolls…? I en acabat, de bon matí, primera hora, tantost com m'aixec i me'n vaig a la galeria, cap al meu canfelip, i ep, allí el tinc — de seguida present, espectre tremolós, embolicat amb un llençol o una flassada, a l'altra banda de porta, part de fora — i només eren quarts de sis de la matinada, i sovint, ja dic, hi fotia un fred…! — ell allà, amb l'ull enganxat a l'esquerda de la porta, a veure'm cagar i pixar, i sobre encara pelant-se-la, primet, menjat pels nirvis — ep, això, rai — tu bat, bat — el lleixava estar una estoneta i, quan em pensava que potser s'escorreria allavòrens, allavòrens li cardava cop de porta als nassos — i cop de porta a la pixeta trempada, sobretot.

Oh, i espera't. El malparit (allò jo no ho sabia): el vaig sobtar ensumant-me les calces de la malasetmana que ficava davall del safareig de l'eixida, en una galleda, perquè s'estovessin i les pogués rentar millor — patapum,

l’hi vaig amorrar part darrere, enxampat, dins la galleda, i es va haver d’empassar aquella aiguota plena de grumolls de sang i pelleringues blanquinoses — s’hi ofegava — i força fastigós que era tot allò, ecs, fluix d’alguna malaltia vaginal, vés a sàpiguer; allavòrens, això de ginecòlegs, els llords, jo no sabia ni que n’existien — ara, aquell emmatxucament de moltes de figues massa madures, força repugnant, ja dic.

Ara, els seus pares rai; com si de re no fos; encara se’n van al cine, de nit, cada dissabte, tranquils. Me li fic doncs al llit, li agaf la pitxolina, i l’hi sacs — i sacs i sacs — som-hi, som-hi, a pelar-l’hi, amb devoció; és clar, mai no el lleix pas escórrer’s, si puc. Li etzib un pessic recargolat al capollet abans de la lleterada; perquè ja comença de tenir lleterada i tot, el cabrit — vuit anys, deu tindre — algun dia, nyèbit garneu, se m’escapoleix, vull dir, assoleix d’escórrer’s abans de la pessigada o del mastegot als collons — o alhora, ben sovint — i allavòrens no hi ha remei, no se li pot estroncar a mitja escorreguda, per barrades que no li cardos, res a fer; i aquell suquet, sembla aigüeta els primers mesos; encara no hi deuen haver espermatozous, vull dir, com més endavant, que la lleterada sembla, diries, mocs, mocs de subtàncies i ectoplasmes, tat?

Ah. O m’estic al balcó, bo i guaitant, rere les persianes, cap al carrer, els homes i xicots qui hi passen, bellugant els culets, tifejant de cames primetes i llargues, penjant d’ampla collonada — jo pelant-me-la — hauria de dir, pelant-me’l, el clítoris, el piu del cony — tret si en deia pipeta, com els de Manresa, o llengüeta, úvula o campaneta del cony, o crica, a l’estil dels menorquins — allavòrens… Tant se val. La qüestió: estic guaitant els minyons bemparits, i ell mentrestant se’m refrega part d’arrere; jo pelant-me-la, ell refregant-se’m — quin parell! — sòlita escena, vull dir, consuetudinària, ben sovint; ell allò, l’atzep estampat al meu cul, mentre m’engrapa adeleradament els pits; i llavors, *mec!* Me li tomb, tot de sobte, i genollada als collons. Pobre n’Iuet. Estic segura que encara és a can Pigem — o com diu que se’n deu dir ara, del manicomi de Lleida; en deuen tindre un de nou, més públic…? Em fa que hi ha molts més de folls ara que no abans, molts més d’estrangers, ja se sap.

A poc a poc, ens vam fer amigues, amb la mare, amb aquella malaputa tan cernuda i delicada; exquisida, aristocràtica (oh, sí, aquí m’atur, i els collons d’en Vamba; ja m’afaitaràs demà); la qüestió, tant se val; algunes

nits d’hivern, sense televisió encara, no sabia amb qui parlar, la mare del n’Iu, i allí em tenia — li n’explicava de totes les colors, boles a betzef, és clar; i ella empassant-s’ho.

Que abans havia feta de puta — se li feia la boca aigua: “*De puta…? De puta…? I com és…? Com és…?*” Li’n deia de verdes i de madures, la tresca i la verdesca, la verdesca sobretot, i ella avall, vermella, amb unes ganes, més li’n digués, i de més peludes…!

I lo n’Iuet escoltant rere la porta, peunú, pelant-se de fred i segurament pelant-se-la, és clar, com sempre, datpelcul.

“Dispensi un moment.”

Sortia amb qualsevol excusa, que tenia corrípies, que havia de canviar l’aigua de la bugada, o la dels cigrons, el que sigui — el cas era que esbatanava la porta d’una revolada, me li llençava damunt com una fera, l’enxampava pel bescoll, me li agafava els collons i li fotia un pessic i un rebrec al mànec que li feia treure llàgrimes grosses com medalles de soldat als ulls — ara, sofert, rai, aquell trinxeta — patir, rai, vull dir, i sense fer ni un crit… I tant.

Allavòrens, de cop i volta, tot es va espatllar una nit de nadal. Hi tenien convidats, i un es va quedar a clapar; el germà d’ella; un capdecony molt lleig qui es pensava qui sap què; se’m volia tirar pels racons de la cuina quan no el veia ningú; pels corredors de la casa em volia tocar, plepa, agafallós.

Xiquet, li tenia el dit ficat a l’ull — ve-t’ho aquí, doncs, per què, aquella nit, quan, al primer son, lo n’Iuet, massa destarotat, pobrissó, per les festes i la xerrameca incomprensible dels forasters, tota aquella gentota falsa i aitan xaronament endiumenjada, va vindre’m, somicós i petitet, que el consolés, ell qui sí, també, carallot d’ell, amb el seu caragol viu — un caragol, els més gros qui mai no he vist — aquell dies era la seua mascota i animal de companyia, anaven a tot arreu junts — i me’l va ficar entre els pits abans de despertar’m, és clar, tu, ep, em vaig eixorivir amb un esglai d’upa, tat…? Entre somnis, em vaig imaginar que allò era el matràs llefiscós, vull dir, la titola, la cigalota trempada de l’oncle capdecony qui

se’m venia a tirar després de tantes de magarrufes barroeres i insolents durant tota la reputa diada de mai no acabar’s.

I, és clar, tu què hauries fet…? Vaig esgaripar com una boja, com si m’escorxessin de viu en viu — “*Redéu, redéu, em violen!*”

Lo n’Iuet va fotre el camp, acollonit d’allò més. Mentrestant, la tita, sense pensar en res, sense voler creure que aquella ombra fugaç de follet escuat fos lo n’Iuet, em vaig aixecar com una gorgona, vull dir, com una harpia, i obr de bat a bat i amb tota la malallet la porta de la cambra dels hostes; l’oncle pallús (Oms em fa que es deia, o Verns o Salzes o Saulons) i lleig, capdecony, tòtil de caldéu, aixeca la seua cara estruça de lluç, mort de son, i vol badar la boca per a dir’m boranit o vés a sàpiguer ara què, i no li’n donc pas temps — amb les presses i el neguit i la passió no sé pas d’on l’he treta, però barram! — li estamp la planxa als morros.

Allavòrens sí, xiquets, bada, s’aixeca com un esperitat (sort que no l’he mort; els franquistes m’haurien garrotada) — ell, esfereïdament, encén el llum amb la pereta que li trontolla a les mans com un picó d’obrer qui picona el carrer; i quin mapa, tanmateix, tu! Tot el seu nas és un grumoll de sang i pelleringues, una malasetmanamenta tragitosa d’allò més, pitjor que cap de les meues o de les de cap mestressa o malalta de bordell; tant se val, la qüestió que ell, i, escardalenc, arrupint-se, escarransint-se pels racons, xiscla pertot arreu: “*És boja, és boja!*” I crida sa germana: “*Fineta! Fineta! M’ataca, m’ataca; em vol matar!” I jo alhora, cridant: “Filldeputa, gànguil, garró! M’ha atacat al llit, m’hi volia violar de cop-descuit; estuprar, se’n diu; vull dir, barganyar’m de viu en viu; fent-se’m espetegar a contracorrent, tibat com un vampir, bavós com un faune sangós — ei, ei, traieu-me’l del damunt, el malastruc, qui em conytrinxa i pol·lueix eternament; què farem…? Què farem…! La meua virginitat en orris, vull dir, al carall, és clar; i, maleïda d’empertostemps; ara amb quin desgraciat deshonorat tampoc no em casaré…? I encara vindrà el meu papa repelós i us matarà tots plegats, blasmats, ben revenjaire, bon carnisser, a cops de punyal, amb totes les de la llei!*”

La mestressa i el seu home, ultra-sever, vull dir, molt recte, el ninot, i tot perquè havia estat vés a sàpiguer també quina altra merdegada d’oficial durant la guerra; doncs, com sabien quina fama tenia de conyarrí, de

bagasser i de faldiller l'oncle capdecony, borratxet i casat (la seua família de part de dona eren de la Niça del casino), què han de fúmer…? Se'm creuen més a manguis que no pas a ell, és clar. I, de tota manera, tant se valia, moralment tenia raó: aquell banau m'havia mortificada tota la reputa diada com a una màrtir del plomall, vull dir, del palmó. I pensava quedar-s'hi fins passat cap d'any i reis, així que apama si m'ho feia espetegar com cal; me'n surt d'allò milloret; defensa't atacant, i vista! que, si això no, bufa, quinze dies més (com aquell qui diu) suportant aquell suplici; burxadetes temptadores, oh, sí, pots comptar; el senyor merdós; galdoses vacances; prou podré; fuig, ben lluny; sinistre sapastre enamorós, tan fastigoset, escotiflat, malmirrós, mig mort, amb malalties que li vessaven per tota mena de mocs; pudor de forats — aire, aire! — no ho puc resistir ni un maljorn, i volen que m'ho hagi d'empassar tants i tants…? Fins l'endemà mateix de reis, on lo n'Iuet havia d'haver esdevingut, durant una horeta curta, pobrissó, el rei; el rei, ah, llas, qui ara ja mai més ni fóra ni seria, perquè aquell era l'últim any abans del seny — el seny que per comptes de guanyar, perdria d'empertostemps.

Matinet de reis, tothom, fins als set, vuit anys, fent-li festetes fins l'hora d'esmorzar; altrament, tot l'any, és clar, manyaguet pixatrempadet, re, ningú ni cas — l'únic qui li'n feia molla era ací la tita; pom-pom.

L'endemà de l'escena, ben dematí, patac-patac, després d'un parell de trucades a ma mare, a ma germana gran, em donen un feix de calers (em compren el silenci, hà!) i me'n vaig d'aquella casota de tocats: monstre pervers rere monstre pervers, tots prou goig hi fumen— i tant, em lliuren la remçó, el rescat, i jo guillant, tant se val, no hi romanc ni per a dir adéu al menut, pobrissonet, boget sense remei, guerxat, la tirada a canpistraus, no sé si m'entens, propens a la tragèdia, encarrilat de dret devers el desastre, adob amanit perquè hi càigon totes les llavors criminals de les malalties psíquiques — a la mercè molt cruel de quines altres minyones molt més salvatges — pitjors, maremeua, i tant: patològiques, psicòtiques, psicòpates, vull dir, vampiresses de l'esquelet corcat, se't tornen muricec i et lleixen sense limfes, tat…?

Mentrestant, aquí, apa, doncs, som-hi, tant hi fot, a viure uns quants de dies bords amb la Teòfila, l'ex-Maria estorta, vull dir, estàlvia, remuda i redimida; també s'espavilava, també: s'ha feta protestant i s'ha casada,

molt múrria, amb un altre tractorista separat qui es lloga als pagerols de tot el Segrià.

I ara viuen força bé, no es perden cap pel·lícula d'en Xarlot ni d'en Cantinfles.

Allavòrens em passejava pel carrer, i ella, la Fineta del germà calent i esnarigat, em va veure i, recordant la nostra antiga "amistat" de les confidències espúries de les nits d'hivern, em crida des de l'autobús: "*Socors, Socors!*"

Molla de cas, com si no hi fos — al contrari, faig veure que ni la conec; passant de llarg, la tita; "*em dic Perpètua, no et fot! Sóc na Perpètua. Perpètua: el meu nom molt generós, digne, constant, filosòfic, ben bé transcendental…*"

Mentrestant, tothom de l'autobús tirant-se-li damunt: "Què li passa? Què té, senyora…? Que es troba a les últimes? Quin malpàs no li sobrevé?" O: "Qui l'ataca?" "On li fa mal, s'està morint…" "Crideu el metge, la bòfia, els de l'ambulància, els de la presó…!" — s'escarafallaven els altres, tots plegats, molt esfereïts.

I: "*Lladre, lladre!*" — inici de pànic: una vella fent-se creus d'exorcisme i etzibant-ne frenèticament cap a la tocada-i-posada — ara, però, prou desballestada, la pobra. "*Mal-llamp forcat no et partigués! Ai, ai, damnada; posseïda per mil dimonis, fora, osta, fora!*"

Enorme sorollada de màquina infernal: l'autobús maleït pren una abracadabradant embranzida i després ja fot el camp, taca grisa de gos com fuig i que tot ho envaeix, hipopòtam viviseccionat qui envesteix abassegadorament totes les puces de peu i tots els centpeus en cotxe de la rambla — "Ei, i ja us fareu fotre, però, germans" — no pas aquest llambreig fugisser de tàvec esmolat qui t'enceta a lloure, com vol, i allavòrens, au, *brrum-brrum*, boranit.

L'albir de cua d'ull a la finestra, impetrant, vull dir, amb una cara de pena que mouria una pedra a compassió; verge torturada per un escamotàs molt

esquerp i malparit de tocats del bolet. I tant, ben merescut, algun dia s'ho havia de trobar…

I ara, després de la gran relliscada, empegueïda d'allò més; corsecada, la malaputa; neguitosa rai; poc sap on ficar's, tot plegat; perquè… quin paperot de fúmer, cavà…?

Més vermella que no el vermell del semàfor.

Amunt va; part de dins, encara me'n ric ara. A part que, ja a hores d'allavòrens, ja vaig més elegant i tot que no ella: moderna, jo, gràcil. La sobrepuig qui-sap-lo. I ella pocatraça, només en autobús, perquè no sabia menar cotxe i es devia estalviar el taxi per a comprar's d'amagatotis algun altre joiell carrincló, cridaner — com dic, tant se val, per a ella fotrà; engec la moto i me'n vaig — a contracorrent — trec més de fum, i més negre i més esponerós i ferm que no el que no treu el potrós autobús — i avii un soroll més eixordant — doncs, campiona — *tram-tram*, molt senyora, segura de mi mateixa, *tram*, puta de manguis, i tant, i senyora, molt senyora, ja era hora, tat…?

l'home rebaixat

L'home rebaixat

L'home claupassat (el piu del seu rellotge del tot fora de vies: les rosques massa despeses, sobre-usades, la seua clau enmig del cos massa enroscada

i desenroscada d’estranquis durant les llargues nits on exhaust pesa figues mentre la seua dona filosofa en alta veu amb llibres somnífers i alhora obsedidament ans compulsiva va vigilant de cua d’ull l’alçaprem de l’helicòpter que és el cos del seu home amb el qual, tantost engegat, vol intrèpidament sallar pels cels fantàstics del seu efervescent somieig de folla heroïna intergalàctica), arribà doncs a l’oficina.

–Ah, Carles! –al rebedor mateix li digué, aparentment un pèl esfereïda, la secretària–. Quina sort que ja sigueu ací. Tenim l’oficina plena de gossos i no se’n volen anar. No sé com treure’ls; no és pas que mosseguin ni tan sols que bordin gaire, mes com més en vull treure, com més n’empeny cap a un costat, més me’n vénen de l’altre, i tots plegats s’arraïmen en ramat i se’m fiquen com taps gegantins pels corredors, i me’ls embussen com per estrets laberints, i sembla fins i tot que criïn, els gossos, vull dir, car cada cop sembla que n’hi hagin no solament més ans siguin més grossos i romancers tot.

L’home cansat, massa de vegades cargolat i descargolat, massa de vegades que hom li donava corda sense que li’n calgués, va obrir la porta al seu gabinet de notari. Gossos en vessaven. “Malament rai!” – féu, i la tornà a cloure.

La secretària (es deia Escròllufa i era grassa, i doncs lletja i pudent) el va voler abraçar per a estovar-li l’esglai, mes l’home desfet se’n desféu bo i allargant el braç perquè no se li atansés gaire. A canvi, esquivant-la, se n’anà cap als calaixos de la taula de l’Escròllufa. Aquesta avià potser de protesta un flèbil gemec. Sabia l’home espatllat que era una dona molt escaguissada i que per això a l’abast hi desava pler d’armes carregades. Al primer calaix només hi trobava dolçors empaquetats: tota mena de sucres boteruts i acolorides xocolates de licor. Al segon calaix, davall plecs de papers, molts dels quals sospitosament tacats de taques brunes, hi trobava un godomassí: “*Crostes de merda seca al voltant del bisbe; hum, se’l deu ficar al cul*”, va pensar el notari exhaurit; al tercer calaix (runfla, sac-i-peres, vós!) pistoles rai! En va agafar un parell i, així com hauria fet un pistoler de pel·lícula de l’oest, entrà de bursada novament al seu gabinet, ara disparant a tort i a dret. Queien, els gossos morts, flascament, desmenjada. En un tres i no res n’havia morts vint-i-quatre.

L’Escròllufa es volia abraçar a l’heroi exhaust, mes l’heroi se la treia de sobre amb una empenta d’home qui va per feina. Així mateix li tornava les pistoles descarregades. Va pensar, alhora, que la secretària hauria de tindre-les potser sempre descarregades, no fos cas que qualsevol vesprada de poca clientela es confongués i prengués d’amagatotis, per godomassí, qualque pistola carregada, i sense mirar se la fiqués sota el faldillam, i el canó se li descarregués enmig de cap orgasme cul amunt. Se l’hauria de treure cadàver, com ara s’havia de treure els gossos difunts. El notari va trucar un amic seu de la màfia georgiana al qual havia fet molts de favors de caire notarial. Li va dir que tenia vint-i-quatre, possiblement vint-i-cinc, si aquell dia mateix l’Escròllufa s’animava gaire, posem doncs vint-i-tants cossos inerts a disposar, oi que m’enteneu, Gastó?

Van arribar a cal notari els estiracordetes designats per en Gastó (els dos es deien Barís). Disfressats amb granotes brunes de camàlic, els dos Barissos portaven amunt i avall de les escales baguls, ara plens, ara buits, mes sempre amb el mateix mínim esforç gràcies al fet que eren forçuts qui-sap-lo.

Al replà mateix, amb una de les ròsses de gos dins un bagul, el bagul als dos estiracordetes els va relliscar i caure i se’ls estellava lleugerament entre la sorollada. El terrabastalls atragué l’Escròllufa. La grassa saragossana féu: “*Xut, xut, xiquets, xiquets*”, admonitòria, i afegí, amb la saviesa del poble que li sobreeixia com li sobreïx la merda de la tassa del canfelip cada vegada que hi caga: “*Qui ensopega en lloc pla, en lloc aspre què farà?*” El bagul proper duia la ròssa de la grassa, la qual s’havia escaigut aquell dia que fos alhora rossa, tot i que d’un ros molt mal tenyit.

Sense prendre comiat, desapareixen els estiracordetes d’en Gastó. El notari Carles cridà, qui sap per a quin altre afer sense importància, l’Escròllufa. Pel fet que l’Escròllufa no deia re, s’aixecà l’home esgotat de la ploramicosa poltrona i va veure que damunt la taula de l’Escròllufa un paperet escrit en bielorús hi deia que havia “*emigrada permanentment a terres semites, i doncs que fóra d’idiota de cercar-la-hi; allí nidéu no hi escateixes, més que més si de cas el que cerques és paia farta i virosa; totes les mores i jueves som grasses i pudents: mengem tothora llard i greix, i la nostra molt estricta religió no ens permet de netejar’ns segons a quins indrets*”.

–Que la bòmbon, senyoreta –l’home desferra féu, i ja assegut, escorcollà d’esme entre els calaixos; com era de témer pels qui ens ho guaitàvem tot sense dir re, i dient menys encar com més hi vèiem, belleu creient metre’s una barra de dolçors a la boca, s’hi ficà el godomassí de la secretària; incipient tofonaire, l’home desconfit trobà que aquella tòfona era de les millors que no havia barrigades entre paisatges rurals de bella memòria, i li passaren pel magí aquells enyorats conreus antics, els reeixits farratges, els regs i collites, i les tiges tendres…

La voracitat dels ulls dels espectadors qui molt callàvem ens duia a les boques aigües: l’imatge als nostres altrament tan empedreïts consirers era de gran detall a primer pla de bella boca que blanca mamella mossega de donzella qui ix ara del bany i té les carns gentils i llises. Procaces idees ens ballaven al magí com entre genives de cony blans bisbes. Sepulcres de creences eren escarnits pels lladrucs llunyans dels ensopits i massa grassos gossos adés occits a trets abúlics per l’actor qui no sembla pas gens de creure’s el text que interpreta. Qui l’escrigué, un escorpí damunt llicorella amb quatre potes tacades de tarquim calcari, caminava ara inquiet les andanes de l’estació, prest a fugir. Tenia por que no l’apedreguéssim.

“De tots els déus, el més déu de tots”, va dir en Carles, “no és ni qui crea ni qui actua; és qui observa l’actuació de la creació.”

Rumiava perdut en rumiades mentre es donava per la boca amb el godomassí. De sobte finí el coit amb esclat. El rebombori ens féu eriçar les nues ungles en ritu pagà de rels atàviques. Se n’havia adonat l’home ruïna que no xarrupava cap pirulí, ans l’olisbe, l’olisbe cagadot de la lletja saragossana.“*Que sóc bèstia!*” al·legà sense caure en l’il·legalitat. “Jo qui fui l’apòleg, en mant document molt clafert de segells de tota mena, de boques, oronells, aixelles i parrufs de moltes de vídues aparentment colltortes i tanmateix molt putes, i nogensmenys no en tastava ni un, ara acaronava, foll i amb les papil·les gustatòries, els adminicles d’una pobra no-ningú! Fotrem goig! Caic com més vaig més avall.”

Bramant esborifadament com qui en combat íntim (del cos mascle gord, dur, amb l’ànima femella revinguda, fofa) (o d’atlant herculi contra bruixa neuròtica, de verins perita) empenyora al cos les grapes i se’n feny o funy

els dos lòbuls cerebrals, engrescadors com culs de nadons – hom pren immens delit doncs a tocar'ls – i vol que es besin com besaria ell els culs més innocents, i aquell besar's, com dos pans enemics en forn besats, és vist com a bare atac tant per l'una meitat com per l'altra, d'on que la de la dreta fantasiegi que la delmen i la de l'esquerra alfarrassi molt matemàticament que la delmin, i, massa de traülls en poca estona, el cor del claupassat, o qui sap quin altre seu intricat mecanisme d'entre els gastats nítols, li féu l'última figa, i, ara us ho diré, allí mateix molt desmanegadament l'home perí.

23 desembre 2008

l'home remuntat

L'home remuntat

Aquest és el panorama, oi, el quadre, l'escena. Una dona en descuit o en camisa de son, jaguda damunt els coixins de la capçalera d'un llit. Hi llegeix un llibre de filosofia molt greu a la llum somorta del llum de la tauleta de nit. A la seua vora, dormint, un home en pijames.

"…l'horror molt grossa de l'eternitat, car, en pic nats, sou eterns; eterns, eterns; eterns en l'ésser o eterns en el no-ésser, mes eterns nogensmenys; només l'esgarip esqueixat, el crit angoixat de la bogeria pot rebre una notícia com aquesta; l'inconscient, però, no us permet de capir l'abast sense fi d'aquest abís infernal; en efecte, us esbalceu per sempre; avall,

avall, per aqueix congost infinit i fosc: l'eternitat. Apameu-ho, ca? Ho escaugeu. Pas que es pot! Si sou nats, sempre viureu, sempre…! o sempre sereu morts, sempre…! Sempre, sempre. Això n'hi ha per a fer rodar el cap de debò; cap cervell prou sa no pot pas comprendre l'eternitat de la caiguda; algun dia ha d'aturar-se, ca? doncs no! no! mai! Sempre caureu en el buit de l'ésser o… alternativament… en el buit del no-ésser; és a dir, aquesta vida d'ara és… la relliscada, l'ensopegada que us fa caure caire avall… i mai més no sereu, mai més, en segles i mil·lennis i canvis de terres, de planetes, d'universos, mai més no sereu… o… sempre sereu, sereu, sereu…! caient, per sempre, per sempre… caient… caient…! Res no us pot salvar d'aquest concepte sinó l'engany del vostre inconscient, el vostre cervell animal que us fa pensar en d'altres coses més immediates: la gana o la sang… el sexe… el dolor… la merda… i us barra de comprendre l'esfereïment infinit del vostre destí, us el barra per tal que… per tal que no us suïcideu d'espetec, desesperats, i feu fracassar l'embranzida cega de la vida (aquest impuls maligne), que vol viure's a través vostre… car què sou altre que… vehicles de la casualitat; o hi ha… és clar… aquella altra falòrnia de mur molt marietament decorat contra la desesperació… allò del… l'enganyifa de… l'escorcoll científic… el coneixement, la informació… saber-ho i espinyar-se, ah, llas, dignament… diu Kierkegaard que…"

El dorment, entre remucs i bellugueigs del seu son, ha anat aguantat la recitació solemne i tanmateix equànime de la llegidora. Ara, però, ell s'ha encarcarat i, a poc a poc, veus que trempa; se li aixeca el carall xap amunt, part davant els pantalons del seu pijames. A mitja lectura, la dona se n'adona, del xiroi canvi; molt interessada, fixa els ulls en la torreta inclinada; se n'adona que allò va de bo i cuita-corrents llença el llibre, s'arregussa les faldilles del descuit, allibera el carall de l'home i s'hi impala; immediatament, s'hi sacsa com una boja, a la percaça del gust sexual. Al cap d'una estoneta, però, es veu que a l'home se li pansia la cosa, car ella desisteix de l'inútil combat. Torna a descavalcar, arroplega el llibre, es torna a instal·lar com cal damunt els coixins, cerca el punt escaient, i torna a llegir.

"…asceta, anacoreta, apologeta… hum… hum… totes les coses del segle són vanitats i cauen i tornen en nient… hum… hum… maleïdes multituds

d’esguerrats qui només pensen en menjar, cardar, fer-se mal, anar cagant i clapar rai…”

El despertador d’ell diu entre tic-tacs: “les dues i dos o tres minuts…” les busques del seu marquen un quart de quatre… el rellotge de la lleixa mostrava tres quarts i cinc de les quatre de la matinada…

La dona se l’ha estada pelant durant tres o quatre hores… Després d’escórrer’s, gran bleix de la dona: d’alleujament, qualque molt profund sospir…

Malson agitat del marit: “*Mama, mama!*” Belluga coll i braços, com si s’ofegués, o pitjor, es negués en laves. “*Em mosseguen, em mosseguen!*”

La dona diu: “*Carles! Carles! Prou!*” Li etziba un mastegot. Llavors fleumament l’apaivaga: “*Apa, apa; non-non, non-non; xut-xut-xut, calla i dorm.*”

Ha tornat a encendre el llum; el pàmpol groc amb flors roses s’atipa de claror; les parets no es taquen amb peixets d’argent ni amb aranyetes ni mosquits; res no es belluga en la blancor de les parets. Ara, novament, doncs, som-hi, amb ella amb el seu llibre obert, anant a la teca obtusa, recitant-se-la acuradament per tal d’entendre-la millor; així és com l’home, dormint a la voreta, aprengué molta de greu filosofia, àdhuc ha esdevingut recentment molt esversat en aquesta feixuguíssima branca del coneixement.

“Diu el gran historiador del sexe Hipòlit Hasdrúbal Tàcit que… l’impotent mental… conseqüència del calent mental… contrari d’impotent físic, somàtic… impotent psíquic, psicològic, emocional… (ah, aquest capítol ja l’havia llegit l’altre dia…) què és ésser? no som re, una amalgama d’elements orgànics, pels quals passen, com per un fil, els electrons de la vida, fins que aquests elements es cremen, com un fil, i cal llençar’ls, i l’amalgama es torna a desfer, per tal potser de recombinar’s qui sap en quina altra amalgama, conductora o no, dels ions de la vida, però en tot cas gens semblant, ni pensaments, a allò que fóreu. El fil, en tot cas, és un altre fil. Un fil qui se sap fil justament pels ions o electrons de vida que el transiten. Ara, tantost com un curtcircuit mata aquest fil,

aquest fil ni se sap ni serveix com a fil; si s'espatllava, es pot arreglar; però si mor, és a dir, si s'espatlla del tot, res ni ningú no li pot donar remei; intervé la necessària descomposició i ja no és fil, esdevé quelcom d'altre, sense consciència de fil, perquè la vida no el transita pel mateix ordre organitzat de fil; encara que tots els integrants es reorganitzessin, sempre fóra un fil diferent; muntat i desmuntat, el fil esdevé sempre un altre i els ions que el transiten sempre són uns altres, una vida que es dispara i que mai no retrocedeix; els fils no són intercanviables per al fil, encara que sí per a la vida; vehicles molt fàcilment descartables, i recanviables de la vida, la qual vol viure's… i viure's… i viure's, qui sap per quin motiu… potser perquè sí, perquè viure és millor (en aquella ment maligna) que no pas no viure's; inconcebible fóra cap vida que no volgués pas perllongar's en el temps, espargir's en l'espai; aquesta és la definició de vida: l'afany d'una matèria especialitzada per tal de sobreviure's."

Vigilava de trast en trast, tot meditant pregonament, la dona si pel somni tremparia el marit. I ara ah, de cua d'ull percep que, en efecte, pel somni se li enreveixina a l'home el vit. L'hi engraparà i l'hi rebregarà, l'hi trenarà i destrenarà, l'hi cargolarà i descargolarà… com si el vit fos el piu de donar corda a un rellotge de molles i ressorts. Sanglota flèbilment i sense llàgrimes l'home, perdut als rònecs soterranis del son. Li grinyola el piu, mal engreixinat. "*Ui, ui…!*" Gemecs se li escapen pels forats de claveguera de les catacumbes del laberint d'aquella petita mort. Abans no li ressusciti, alhora que el piu s'esfigassa, plega la dona de guiar el cadàver animat amb palanques de rude maneig. Tot torna a mare.

"…l'autor… aprovat per les esglésies sense denominació, ergo, més progressistes… tècnic en misteris, escoliasta, metafísic, teosofista, mistagog, exegeta, terapeuta, hermeneuta hermeticista… patrística… filòsof, pensador, poeta, dramaturg de tesi… l'autor ha escatit… el problema més esfereïdor de la metafísica… trobar on s'acaba l'eternitat… filosofia… consolació i consol de l'angoixa del viure que se sent viure… del motor de la vida que se sent garranyigolencament llavorar en viure…"

Ulla ella el seu despertador: és elèctric, no fa gens de soroll. L'home s'aixecarà aviat; Avui és dia d'oficina.

“…capteniment essencialment imitatiu de l’humà… els voltants són bàsics; barrant malaltia del cervell, que tot ho capgira… i encara que fos al paradís, es tornaria boig; en vici, viciós; en natura prou ben proveïda, sense escassetats pervertidores, natural: equilibrat, ni massa cruel, ni massa babauament bucòlic; en la immensitat de l’espai, acomparat als Sols infinits; la mort; el mort; por; inutilitat; llaurar el cemintiri; agònic; angoixa; panteix; la prolixa futilitat d’aquest somni sense cap ni peus…”

Ha tornada de pixar; s’ha arribada a la cuina a empassar’s un antiàcid.

“…els mitjans de comunicació, especialment diaris, revistes i tv (la ràdio molt menys, pel fet que no condueix cap mena de material visual), desballesten el cabal del vostre sentiment; la càrrega emotiva que tragineu és massa desproporcionada; us fa estimar, fastiguejar, témer o desitjar (en qualsevol cas, preocupar-vos amb) un nombre de gent molt més gros d’allò a què la vostra ànima emotiva és capaç de donar l’abast. Abans, pel fet que no “*coneguessis*” tanta de gent, no et calia estar de dol gairebé cada dia, i sovint més d’una vegada per dia. Tancat en la teua família, més o menys estesa, o fins i tot grup o comunitat (el teu castell ideal de cent cinquanta persones), la mort només t’atenyia ara i adés; tenies temps de pensar sense interrupcions, i esgotaves la tendència de la teua pena; el riu de la dolor et transitava a poc a poc fins que et deixava enrere, gairebé il·lès, sobrevivent, preparat per a una altra eventual riuada, inundació. Només en temps de guerres, flagells i desastres naturals de gran magnitud, s’atenyia eventualment el llivell que ara suportem quotidianament; amb la distinció que llavors, generalment, estaves preparat per a la circumstància extraordinària, i ara duem la guàrdia baixa per causa dels afers del cada dia. Més que més, sobretot infant, no estaves macat per la mort quotidiana (a l’inrevés d’això que els esdevé als nostres infants, a través de la tv, dels mitjans); només la mort de nadons, germanets o germanetes acabats de néixer, venia a succeir’ls (en tot cas, eren quasipersones, les quals no els podien significar re, de moment, tret que no els signifiqués encara el contrari; un rival en les afeccions familiars, i tot plegat no podien doncs significar el que signifiquen ara, on, gràcies a l’avortament, cada infant esperem, i fem esperar als nens que esperin, que sobreviurà; aquest és per aventura el major avantatge que ens proporcionen els mètodes de control de naixences, inclosos els avortaments). Tractem de comprendre una mica

els misteris de l’ésser, i tot plegat de què ens serveix…? Tractaríem de comprendre alguna cosa que valgués la pena (lingüística, geologia, genètica, qualsevol passió científica) i de què ens serviria? No ens ho podem endur amb la mort; la mort ens atrapa igualment; la nostra riquesa mental es perd totalment amb la mort… totalment…! és clar que ens ha entretinguda la vida, ens ha aconhortada tanta de pèrdua, confortat davant la mort, ens l’ha feta oblidar, la mort pròpia, bé perquè la feina ens n’apartava, bé perquè ens hem disfressat d’altruistes i pensem que la nostra coneixença la comuniquem als nostres seguidors… els qui ens vindran darrere en la correguda cap a l’alliberament de l’espècie… o, a tots ops, en el conducte de la torxa de la vida cap a fitons o mèdols misteriosos; però la veritat és que aquest entreteniment “superior” al de les bèsties (car també les bèsties s’entretenen i viuen fins al final de llur vida més o menys natural i n’hi ha que s’entretenen prou intel·ligentment, i en tot cas molt més que els de més dels bípedes humans, cap reconèixer-ho; cap animal, o quasi, no es suïcida al món (ni els lemmings, és clar, els quals hom ha descobert que no es precipiten penya-segat avall sinó que hom els empeny, d’altres lemmings assassins), cap d’ells no sofreix l’angoixa embogidora (tret que no sigui l’angoixa de la dolor física d’un càncer, per exemple, o un mal de queixals, que això sí que els pot dur als suïcidi); tot plegat, ni llur mètode ni el nostre, d’espantar la mort, ells tranquil·lament, nosaltres amb l’estudi desesperat de les ciències, ni un mètode ni l’altre no serveix de re, fútil; ambdós ens morim en l’anihilació tanmateix…”

Un esternut.

“…milers de milions d’anys… i l’origen i sobretot el futur, el destí per força apocalíptic de la galàxia, i sobretot d’aquesta terra nostra, i tot el que hi hem creat, inútilment, esclatant en partícules de llum, per sempre més, oblidat, oblidats, oblidat, oblidada…”

Guaita el rellotge. El despertador sonarà en un minut. Apaga la dona el llum. S’acotxa ben acotxada; farà veure que ronca i tot.

El despertador d’ell fa la cançoneta. L’home ensinistrat amb alacritat mata el so; és molt considerat amb la dona, no voldria pas despertar-la, la sap una mica inestable… Hores i hores dormint, només quan dorm sembla

mig suportable… Se’n va a la sala de bany. Té l’atzep tot porprat, bonyegut, tumefacte; quan pixa, els pixats el cremen; s’hi hauria de posar alguna mena de pomada si sapigués quina. Ara es guaita al mirall. Quin aspecte més pansit el seu! De moribund.

12 desembre 2008

es van espatllant les maquinetes

perdent, anar perdent és el que toca mentre als afores la fosca va embolicant-ho tot

he espatllada a dretcient la maquineta de fer poemes
l’he omplerta de gargots
la tinta ho anava empastifant tot
el líquid, l’aigüeta on les lletres que farien els mots hi suraven
o nedaven com peixets, és ara tota bruta
i se n’escola per les juntures de la maquineta malcollada…

abans o després m’ha deguda caure
veig que bon tros dels cargols estan mig descargolats
faig com qui gens convençut voldria tornar a collar-los

no, no la recobraré pas
tots el peixets confusos, moribunds…

la minva de facultats
no és solament als dits i llur traça
és també entre els engranatges i coixinets
(esquimats, enferritjats…)
de la maquineta sensorial fent xup-xup
sota aquest pansit apedaçat estrenyecaps groguenc…

la família em convida fora
viatgem (per a eixorivir-me?) a la ciutat nadiua
nadiua meua
i hauria d'ésser doncs qui s'hi reconeix millor
i nogensmenys re no reconec
m'hi reconec pitjor…

de seguida m'he deseixit del grup
no sé anar mai en boldró
no puc pensar prou bé entre la xerrameca
i no vull tampoc que ningú se n'adoni que hi sóc
(potser segurament que hi sóc de massa)
i ara, és clar, m'he perdut
per la ciutat nadiua
hi sóc en tot l'estrany – no reconeixent ningú
per ningú reconegut…

tothom, la gentada en voluda, fent cua a un lloc o altre
mes mai no faig cua enlloc
no sóc dels qui fan cua
m'estim més de pairar-me'n
quedar-me'n sense, res no és essencial
deixeu-me doncs anar
no és que vulgui cremar cua
és que per a anar a l'altre cantó
he de passar entre vós
trist atapeïment per a veure ni sentir quin pallassot…?

massa de gent pertot
massa de gent novella, d’on han sortit?
i sobretot gent d’enjondre
quina cafetera russa…!

només un boig damunt una garangola plena de deixalles…
i, ara que em fonc, a l’altra banda d’avinguda
on la gent hi és tan escarsa
una captaire esparracada…
recorden el mateix poema
meu
que tant l’un com l’altre diuen mal dit…

tot i que aquest parell són (i és d’agrair!)
dels qui no tenen cap oïdor
ningú fent cua per a escoltar-se’ls…

sol estrany perdut i fosc
i el telèfon de butxaca que no té la bona comunicació
no truca ningú qui conec
agafa, si a les palpentes hi toc les tecles
una altra banal ràdio alemanya
no truca doncs enlloc
a part que no veig gens bé què faig
a poca llum i amb les ulleres perdudes…

sense ulleres no arreglaré doncs mai tampoc
aquesta màquina de trucar
llencem-la a qualsevol bocoi com la de fer poemes…

i els topants
els fluctuants topants
per on passava de petit
els fluctuants topants envaïts per excrescències
gairebé irrecognoscibles
i ja no sé ni tornar-me’n…

he perdut els meus
(si mai tenia ningú, els he perduts)
absent de la ciutat nadiua
havia anat perdent els vells
en ecos que s'aprimen fins a la nul·litat…

ara, a la ciutat nadiua, estranya del tot
es veu que
també
hi perdia els nous…

2 desembre 2008

[confidències afegides - les altres rauen cap a pels altres opuscles: a cascalls.blogspot.com per exemple]

6 novembre 2008

carcassa cap per avall

Per l’osca al coll al conill penjat la sang li degota

M’havia finalment rasos o raguts barba i cabells
i semblava doncs ara talment pollastre plomat,
gat espellat,
titella rònec.

Tot fastiguejat de mi mateix, li dic a la meua dona:
“Això sóc, nu, un espantall sense roba.
Prou veig per la teua expressió que coincidim en això:
en el fàstic que tant et faig a tu com a mi mateix me’n faig;
vull tornar-me’n, sol, com als anys d’on, perquè era jove i devot de tu,
longànime així em premiares: redimint-me,
traient-me del forat de mala mort i fent-me veure desfiles de món.
Tret que ara ja en tinc prou. Tornaré al mateix sostremort,
a estossegar-hi, a bullir-m’hi l’arròs,
a pudir-hi al mateix resclum dels quatre llibres que hi tinc,
a gratar-m’hi a l’eixarreïda pell la pruïja i la pegadella,
i a reprendre-hi tot plegat aquelles enyorades habituds:
pelant-me-la desmenjadament,
i això sí, sobretot, fent tot el sant dia poemes.”

Branda que no el seu cap vivaç i feréstec, i em diu:
“Mes m’has d’estintolar; m’has de sostindre;
aquest era el tracte, a despit de tot.”

Li dic: “Oh, la recança! Folla fores quan no acceptares
qualcuna de les proposicions de tos amants
i no em jaquies llavors, esbotzegat com ròssa massa usada!
Te’n recordes quan esbufegat prenia les trucades
dels teus amants quan no érets a casa,
i, en pic tornaves, et deia: *en Tal o en Tal Altre*
ha trucat
que t’espera a aquell hotelet que sabeu, o a sa casa?
Recordes que em vas dir que alguns
et volien per a ells tot sols, sense mi empudegant,
tot i que no empudegava gens, complícit, cuguç, complagut,
àdhuc bavós
quan et dignaves a fer-me’n, dels vostres embats, cinc cèntims;
ah, i quan em deies com s’ho feien cada matí,
com homes de veritat, dius, sovint semblants a l’heroic zero-zero-set i tot
(i tu i ells tanta de familiaritat! de picant intimitat!)
amb quina mirífica mestria es raïen la barba
(i esmentar-ho sol t’humitejava el canó),
com eren homes de veritat, com eren homes de veritat…
brandeixen sense por els raors
(deies rient-te’n part dessota el nas, deies sobergament i sorneguera)
com brandeixen d’altres objectes punxeguts i roms
(no pas com jo, faldilletes acollonidet,
frèvol ans insignificant poeta de l’esventada ment),
i em deixaves esmeperdut quan bocabadadament descrivies
si en sabien, en allò com en tot,
com es mudaven i llençaven propines als cambrers
i feien anar de bòlit a fàmuls i pixatinters,
o si mai calia àdhuc cardaven qualque mastegot
(em queien les llàgrimes d’empetitiment)
fins que sense engaltar-les etzibaves,
ah amb aquell erotiquíssim somriure maliciós,
els esgarrifosos detalls de com te l’endinyaven part davant i part darrere

(*i sense demanar permís!* insisties)
(permís que si mai gos demanar-lo mai no obtinc)
recordes com m'ho deies doncs, que en Dallonses o en Daixonses
t'havia demanada per a ell tot sol,
mes que dubtaves perquè trobaves que així com ho teníem
ja ho teníem belleu prou bé,
i llavors sobretot, és clar, comptant que jo prenia tanta bona cura de la canalla,
per què esvalotar el galliner?
Bé, ara la canalla ha fugit,
i jo, més moribund que no mai, sense gaire sang,
i amb la poca sang romasa pobra i inerme, empitjorint,
potser m'abelliria de retirar-me a un raconet
com es retira la feristela nafrada o malalta.
Què me'n dius dels teus amants corrents?
Cap qui piqués? Algun t'agafava? O és massa tard?
L'ham massa esmussat? L'esquer menys responsiu?"

"No em fotràs pas", que em diu,
"et vull a tu; encar fregues amb prou briu els fogons,
saps estendre la roba,
bullir la verdura, comprar els queviures, pagar els rebuts,
obres amb cortesia la porta i blegues prou bé les flassades quan fas el llit,
em repeteixes acuradament els missatges rebuts si no hi sóc
i al capdavall, tot i que xuclat, no estàs xuclat del tot;
i verdeta i roseta sí,
mes blanca del tot encar no:
encar no tens la sang del tot tota blanca, no."

1 novembre 2008

[n'Urà i en Profà, força eficaços]

Etzigoris als xibius

“*Deixa’m consolidar això, vols?*” Em va dir n’Urà Arrufat. Al xibiu estret n’Arrufat arrufava les celles davant la necessitat renovellada cada vesprada de destriar les necessitats degenerades dels malparits qui s’hi atansaven. Hi havia rere el vidre, part del carrer, els esvaïts badocs, i llavors els sospitosos de sempre – llurs instints, davall els cassigalls o la nuesa, calia suposar’ls esgarriats, per manca de prou pesquis o ja per innata malignitat. Un dels frescs cadàvers qui tenia seductorament ajagut per als torts desigs dels necròfils feia un ventre perillosament umflat. “*Aqueixa dona*”, vaig dir, “*sembla prenyada, no fa? I si l’infant encar hi fos viu?*” N’Urà va fer veure que em prenia per boig, però vaig veure que s’hi atansava i que amb cura palpava el ventre de la morta. Una commoció tingué aleshores lloc. Era allò un pet de gasos de podrimener? No, per al meu solaç i el seu, eren dos germanets, vull dir, dos bessons qui eixien del cony de la morta. I n’eixien vivets! “*Misteris de l’embriologia!*” vaig exultar. “*Sobretot cal moure’ls al pis de dalt, amb la dona*”, va dir n’Urà, “*no vull pas que quan creixin, pobrissons, hom els estigmatitzi dient que van néixer bordets en un bordell per a degenerats. El context del naixement marca tan contundentment l’infant com les barnilles de la graella el Llorenç qui hom s’escaigui, bon jan, de rostir a la saó*.” Amb pressa doncs exasperant, vaig agafar els dos nadons i els vaig apujar fins al pis de la dona de n’Urà. “*Ah, Alícia!*” vaig dir, “*guaita què et duc!*”

L’Alícia anava sense ulleres i es pensava que els dos nadons nus eren potser els meus collons; no era la primera vegada que me li havia desbraguetat davant. Amb cara de fàstic respongué: “*Ja em diràs tu què cal dir que no hàgim ja dit, Profà!*”

“*No, Alícia! Posa’t les ulleres, ca! Ja saps com m’animen les coses del progrés! Cert que no m’animen tant com m’animeu vós dues, tu i la filla, mes fins i tot l’animació que em duu la meua devoció a les dues Alícies és animació que empal·lideix davant l’animació que em duu discórrer de les il·lusions animals*.”

N’Alícia em diu: “*L’animal el seràs tu, mon company*.” I ara l’altra em diu: “*–o què voldràs d’altre (o mai millor) que les il·lusions?*”

“*Ah, n’Alicieta! Guaita què et duc!*” A la petita, qui feia cara de son i sortia de les cortinetes vermelles, no li calien ulleres. “*Oh que bufons!*” va dir.

Mai no esbrín del tot a quina m’adreçaria per a demanar-li… diguem-ne la mà. Mare i filla, les dues m’encaterinen. I a quina de les dues gosaria dir-li: “*Si vols ésser la meua druda i mestressa adorada, fot-me banyes, vols? Fins i tot amb ton marit. Tan sovint que n’esdevingui encar més tou*.” La mare, amb més experiència, potser se n’esglaiava menys; o potser la filla, amb més innocència… trobant natural allò que és natural – que un vell sigui banyut, o que les femelles cardin pels descosits amb tota naturalitat? L’Alícia major, ja amb trenta-cinc anys; l’Alícia menor, amb dotze anys; ambdues, llur sentors, quin mareig de verriny i luxúria no m’enceten al paltruu! Les rond com borinot – amb el fibló pantegant. I ara els lliur els bessonets, i cascuna s’amorra inevitablement a un sengle pipinet, i es com si els lliurava dos ninos tovets… “*Ah, Profà, quin regalet més deliciós!*”

Els besava cuita-corrents el foradet del cul, primer a la petita i després a la gran, mentre eren jagudes i joguinejant amb els bessons, i ara la feina em crida; les deix soletes mentre pensen nomets. “*Com es deia aquell d’aquella pel·lícula? Oh, saps quin nom m’agrada, Fal·laç! Fal·laç, i Empelt! I Milfulles! I Organisme! Mama, ai quin mareig; quin nom triarem! Són tots tan bonics!*”

A baix, n’Urà s’esborrona, esgarrifa, fa escarafalls… “*Profà, Profà, t’hi estàs mitja hora per no res, només per a lliurar al pis de dalt un parell de nounats! Apa, apa…!*” “*Què hi farem, n’Urà! Prou saps qui som: en Borinot del Cony, sempre besunyant rere les pures flors…*” “*És epidèlic (evident) que ets massa tendre tot i els anys que arrossegues; t’ho diré urta a urta, Profà; un cony no és cap flor, és un esbós de fruit no gens reeixit, llas, que, tot i que té caires de calaix on s’hi desarien potser joiells màgics, i fites promeses rere les quals jurcar tota una vida, o tenaços projectes de viatges a espais amb àrees sensacionals de façanes terapèutiques, no és altre al cap i a la fi que llenegosa i lloca*

conjuminació, o imagina-t'hi plàtera llefiscosa de camandulaire on tot el que hi plantes rellisca en el tarquim fastigós, avall, avall, per braçals on no s'hi escallimpen cignes entre lires i lliris ni barques amb dantescs romàntics explicant-te polidament el món, ans hi xipollegen pollosos microbis i macrobis i cargols d'esglaiadores fesomies i pitjors ullals i queixals i fiblons qui d'ençà d'aquell jorn malastruc et governaran la sang; tot plegat, ja ho veus, gens encoratjador, i davallant, com dic, devers un cor on només els cirurgians qui operen a cor obert en saben mai l'amuntegament de fems." "*Em deixes sorprès*", he conclòs, "*un home amb dos conys a dalt (un de verd i un de madur), de qui els serrells mateixos (els agosarats pentenills per qui mant de marieta i tot s'estova a la incardinació, i doncs a veure's rebut amb tots els uts i ets a l'aplec dels comcals) serven aspectes tan fetillers que àdhuc els pus ferotges filòlegs penarien per a trobar-hi epítets de magniloqüència, ditirambes i ja més mundans apel·latius dels anys on hom creia encar en divinitats estatuesques, invocacions fet i fet prou coherents per a descriure'n els tremolins que em desperten a l'ànima*." "*Afanya't, o et fotré un carxot*", va dir, un bri barroer, cansat de les meues efusions.

Aviat havíem enllestits (ara un si és no és ressentits i massa silents ran de la baralla dialèctica, tot i que allò, la mala maror, no duraria pas, car tant ell com jo sabíem – ho havíem après a primària – que tota guerra perllongada és inútil, i pitjor: detrimentícia per a ambdues parts, que tot comptat i debatut guerra és al capdavall rancúnia contra recança, i que allò tampoc no s'acaba mai), tant se val, havíem prest enllestits, deia, els paraments. Hi teníem els diferents animals (vius i morts) en gàbies escaients (glaçades, càlides, sotmeses a oscil·lacions… ah, i les selvàtiques, amb xàfecs artificials, i llamps i trons), hi havia en les capelletes adequades els robots i els cadàvers, i les plantes carnívores, i hi havia en llits confortables els moribunds… per a aquells degeneradets ferventment afeccionats a encomanar-s'hi àntraxs, lues i gams rai…ves, és clar, hi havia, com dic, tot allò consuet en aquest gènere de cases, res d'extemporani, tothom ho coneix, no m'hi estendré… Tothom frueix i pren son goig d'allò de què gaudeix; qui fórem nós, desagraïts, a criticar'ls!

Mes me n’adon que n’Urà ja ha badada la porta. Els viciosos amb prou calers a la butxaca pogueren entrar… Vaig reconèixer-hi els sòlits clients, en Zac Muricec, na Carmeta Espectre, na Jaumeta als Onze, en Juli Vímet… en Tul·li Caquergue, l’estaquirot armat… en Bàlsam Isnell, metge de vàlua – sempre ve com el llamp i se’n va tronant, sempre citant les màximes catalanes, per exemple, “*a grans mals, grans remeis*”, o: “*si no saps per quin caire agafar’l, cal matar’l, cal matar’l*”, i l’hem de vigilar perquè a la mínima tot moribund o prostitut massa greu, ja ens el despatxa, i au, i si a algú li fa mal el queixal, fora, les tenalles, i l’hi treu, i si ou cap carrinclona amb el cap a tres quarts de quinze, xerrant en foraster amb llavis de merda, li etziba mastegot rai… se sap tots els guariments expeditius; esporgant amunt i avall, irromp com un huracà i tot ho fot daltabaix, noses i fanals volen tolts i tallats…

Qui més hi veia? Ah, oital, n’Eladi i na Lídia Berguel·li, de ca la Sança… i el president Jeroni Pinyol, de la Generalitat Sobirana (per oposició al de la Generalitat Jussana, llas, qui és addicte, el capdecony, a una casa de la competència, de molt mala reputació!), en Serrallonga Papú, en Policarp Donzell…

Al cap d’estona no veig pas que ningú es fiqui avui al “*Parany 113*”; potser encar m’hi hauré de ficar jo. Em sap greu veure els obrers desvagats, i pitjor: poc apreciats. A la capelleta que en diem “Parany 113” hi tenim n’Anacolut (és anabaptista i té un cul collonut), un adip rabiós qui s’ha cruspit ja mant pigmeu, de qui els improperis àulics quan hom se’ls cruspeix són massa retorçuts perquè ningú no en faci gaire cas. És una capelleta que entrevé sobretot en Tereu Llenties, qui la darrera vegada se’n va tornar (a part sense les parts del cos que l’adip se li menjava) vinclat pel torçó ocasionat per quelcom de massa brut que devia haver menjat, ell. Ja hi sóc, a fer carícies al cul de n’Anacolut, quan, per sort, entra en Tereu. “*Ei, tocatardà!*” que li dic. Diu: “*És que era el meu aniversari i m’han fetes festes a l’oficina*.” Dic: “*Doncs per molts anys!*” “*Que no se’ns mènjon els tartranys*”, respon mecànicament, i ja es fica al parany que tant el tantalitza, a acoblar-s’hi amb la bèstia rabiüda.

Davallava llavors la rampa cap als “*Inferns*” que en diem, i amb una lot encesa repassava quines noces s’hi seguien. Perspicu doncs a espiar-hi. Els idòlatres (tot i que ja només els animals són religiosos, encar hi ha

idòlatres entre els bípedes) feien niu als crematoris; les criptes eren illes del vil fel, i els plasmodis mal·leables qui s'hi desplaçaven amb incoherent meticulositat eren com rellotges nafrats de qui les espurnes escampessin al·legats més o menys didàctics contra la tesi que les capacitats de cada cos només les deslloriga, vull dir, en treu l'entrellat, el déu qui els ha parit. "*Camàndules!*" vaig tornar a dir. Dels plasmodis, llurs cacofònics singlots, ceballot o feblesa dels erudits, qui en té la més vaga idea ja en sap tant com mai serà permès de mai sabre'n a ningú, inclòs el déu virtual qui, construït per genis, un dia o altre, a ca l'ample si cal, ho sabrà ja tot. Tot al món és massa simple, anava a dir ximple, ximplot.

A una serp trepitjada, li lluen, bullen, els ullals de corroent verí. Li deia: "*Perdona, noia, no t'havia vista en la foscor*." En Lluquet Espinosa, qui se la xinava, en rep el mos (la queixalada, oi?). En Lluquet és mariner. Li dic: "*Tu rai. Els mariners sempre aneu fins, amb tot aquell oli de fetge de bacallà que us dueu al pap!*" No gaire lluny n'Otger Larva i Cataló, amb la seua cara de falcó agònic, era ajocat amb un atlant, de qui els ulls eren d'ònix. L'havíem arroplegat (l'atlant, vull dir) mentre fantasmagòric ressuscitava entre les escòries. "*Sempre he set molt higiènic*", ens va dir, "*temps clàssics ençà, el millor elixir per als nervis totjorn ha set el suc de gràcia còsmica, que raja dels més durs minerals que sobraren els set tels de les atmosferes per a caure, com ous beneïts, a ca nostra. Cal treure'n el suc i vinclar's al xaloc* (expressió que vol dir, entre nós, *nodrir's del que et tramet a l'atzar la natura còsmica*). *La intransigència en canvi, la inacceptança del que és, relaxa el cos, el fa hàbil a la corrupció. Ara, qui llepa pedres vingudes d'enjondre, de les mufles, antoves i roents buades del més-enllà, aquell a pleret es petrifica. A les darreries de l'edat d'or tothom em vantava:* Sou petri, n'Otger, *em deien*, no sereu destruït mai; sereu ruïna potser, mes d'on altre que de les ruïnes es tornen a aixecar els grans monuments?" Mentre el fèiem presoner, vinga rialles n'Urà Arrufat i jo. N'Urà em deia, a cau d'orella: "*Aquests occidus, oi, Profà? Sempre amb llurs supèrflues teories del que és d'una color o altra, quan tothom sap que les colors depenen no pas d'elles mateixes ans dels ulls qui les copsen, no fa?*" Sempre s'ha cagat n'Urà (i el tit) en totes les filosofies, mes especialment de les derivatives dels hel·lens, i sobretot de les

originàries del mitjà orient dels collons: allò sempre ha estat el forat del cul d'aquesta esfera psicòtica, ca?

Me'n cansava d'anar espiant; el tedi em sargia les articulacions; patològics eixams es desprenien girientorn, fecunds com huracans. "*Sargeix-me, rapsode*", li dic a un noiet qui hi ha repenjat a una de les columnes del soterrani, "*sargeix-me, amb les teues faldilletes de nansú, i la teua veueta de cucot menjamorts mentre desdentegat s'ocupa amb l'etzigori i ulla les televisions que de lluny en lluny li lleu de vore a través dels ulls de la carronya, no pas les eixelebrades articulacions, de qui les cançons són garranyics i grinyols, ans les costures de les orelles amb versets de fins poetes eròtics de fi de segle…*" Mes no hi ha res a fer. L'invocava debades. Car veig llavors capllevar de les fondes foscors l'elm que sempre porta el bon client n'Ixent Mig-hom, qui té avui el rapsode amarinat per als seus vicis. L'elm, molt blindat amb ploms i altres molibdens, el porta perquè no vol que els versets tan delicats d'aquella batejada època li trastoquin, carallot, la psique, de qui l'exigu abast, com el de tot altre angoixat degenerat, tanmateix és prou sabuda. Per a ell fotrà.

Em vaig ara ensorrar encar més pregonament. M'hi embotia sacsejat per emocions contradictòries, car prou sé si és arriscat ficar's tan enfons – hom addueix (els aferrissats mirmecòlegs especialment) que les malalties allà encomanades (mercès als alats ebris àvols agents de contagi qui giravolten per les maleïdes i estridents formacions el·líptiques d'aquell pou d'obscenitats i d'abominacions exquisides) equivalen si més no a penjar't damunt el cràter d'un volcà metzinós d'arsènics i betums amb elàstics d'aquells intrencables i inarrencables, i que tanmateix no t'acaben d'ofegar mai. El seny em diu: "*Derelinqueix, noi; on collons et fiques avui?*" I la rauxa fa: "*El clímax (l'escala) ineluctable del coratge i l'ardidesa et convida a escaujar com déu mana el darrer heretatge de la sana corrupció; fores atot negligible i de sobrepuig un foll d'allò més dramàtic si, en el violent silenci de l'indret on tots els perits (vull dir, traspassats) del bell xibiu estret vostre són sebollits, no hi relligaves despits. Els llurs i els teus deuen encar ésser al capdavall tan semblants! Per què no compareu notes?*"

Vaig fer cas del segon conseller de la meua consciència, com faig sovint. “*Ja sóc a dins!*” vaig dir, ulls clucs. Volia engatjar’m amb els esparveradors esparvers del dimoni, constret com un fetiller equivocat a colpir a tort i a dret, cada cop més febrós i feble, com aquell qui diu punxat com un pneumàtic que s’esllufa, quan me n’adon que sóc llepat com ara per tènue boqueta de cuquet. “*És això un gosset?*” dic en la foscor. Diu n’Alícia jove: “*No, Profà; és en Nihil, un dels bessons teus; bada els ulls, ca? Has entrat a ca nostra per la porta secreta que sols saben els qui paguen escreix*.”

Oidà, reïra, com queia llavors de cul! “*No sabia que éreu putes i treballàveu per a nós dos, n’Alícia! I sobre al pitjor dels pous!*” “*Doncs ja ho veus*”, respongué repugnantment filosòfica. L’ànima m’era un desori; els trets de la malícia se m’instal·laven al vult com si era davant cap capdecony de terapeuta. “*Això em nafra el pinyol, n’Alícia. Això no ho guareix cap segle d’aquells que corr com si cent anys fossin tres dies. Tinc les articulacions deslllorigades, i ara se me’n fa ressò el cervell. Estorç-me d’eix jou, al·lotella! He set tots ests anys profeta sens quest, no n’endevinava ni una mentre els llivells tectònics s’estavellaven cataclísmicament; escumava els somnis i m’encallava al som del més banal*.” Les cambres altrament quietes deploraven humidament el meu xerrar discordant – redhibitori com xerrac rovellat, que ningú ja no volgués, desnonat, en orri, perquè causava traumes sentir’n les nimietats. M’escarní n’Alícia: “*Tots hem renascuts mantes de vegades. Tu també, tot i que no m’estranyaria pas que la teua meteòrica rèplica fos la primera entre les bípedes, inclosos els papagais de plomes maragdes, a mai no reeixir-hi. Ara, que afalagaria el magí i percudiria l’os de la musica copsar sense equívoc que hi ha hagut mai al món un fracassat tan fracassat com tu. Mira que encallar’t al més som dels teus somnis! Pinta’m lànguida ullpresa pedra riera al rampeu del pont dels ases on el teu inepte papalloneig durament i repetida s’estavella i gens no progressa!*”

La seua rialla s’allargassava. La meua intuïció em deia que escollís, que tocava decidir’s: o canviava simplement d’adreça, o… jo sempre enclí a dibuixar’m renovat, oblidava aquest jo depressiu, i foscament i lent, com si era una altra insignificança que no arrufa mai la pell de cap carn ni

escorça, m’agafava escombra i m’escombrava, amb cara de babau, cap a més nets indrets. Per exemple, cap on viuen els captaires i els desgraciats, els qui mai no tindran un sou a despendre al nostre xibiu estret. L’obvi error havia estat de parlar massa. Els massa parlers no fotem prou. I ara irrompia el reduccionista Urà Arrufat a emfasitzar-ho: “*El meu discerniment em diu, Profà, que per ésser massa parler no ets mai prou feiner. T’ho diré acuradament: A baix, que també, és clar, és a dalt, hom s’hi fica nerviós de neguit. Molts de morts nous han fet, en crodolar’s, el soler relliscós. Tindrem clients fins ara segurs qui se’ns desavesaran, i el nelet serà teu. També m’ha vingut el senyor Ixent fent cridòria. Diu que li has interromput el concupiscent connubi fugaç amb l’opalescent atlant. Que no s’ha pogut avui escórrer. Que li abelleix de tractar’t d’aixafaguitarres i de no sé pas què més, ah sí, de satèl·lit espia i d’esqueixagrues i de destarotatripijocs, i que trencarà totes les búrnies i els anaps, i àdhuc els gerros de les flors fètides, si doncs no li tornem els calers*.”

“Marededeuta, i què has doncs fet?”

“No arribarà la sang al riu per aquest cop, Profà. No som encar a aquells afiganyaments i estireganyaments d’on mastegava si fa no fot el clàssic: *Tot ço que dius, malvat, és gran mentida, car no féu mai traïció cap de mos servents, ans tot quan fan és fet molt llestament, sens que llur fe no n’és gens empobrida, car, en ma cort, jamai null no s’avança si aquells qui van maldant hi dubten, mes els traïdors els vaig de cert matant i tu, qui ets d’ells, moriràs prest, sens dubtança*. I qui mai vol perdre cap client d’aquests de bitllo-bitllo? Li he ofert un cupó perquè pugi a la sínia gegantina de les firetes del costat. Em sembla que serà dalt de tot, voldrà gratar’s les cabres, i s’estromparà. El terra margat el rebrà amb candeletes. I tu mou-t’hi, sòmines, au, i baixa, que la feina rai.”

Vaig baixar (o pujar) a la feina, doncs, amb llàgremes d’agraïment entre les lleganyes. I amb embranzida a manta i ganes de quedar d’allò milloret, vós direu! Llavors els engrescava tots plegats: “*Mossega-li l’ull; som-hi, nois; qui mostri declivi no direm pas que ha triomfat; els vaixells d’innòcues revoltes no ens faran mai lo pes; cal que ploguin lleterades sens fre; cap frívol obstacle serà pres en consideració; deslleial qui plegui abans d’hora; qui no gaudeix prou, infame camell anorc; el nostre*

xibiu eixarramplat no es diu pas per re Pausa De Tota Pena, *companys; qui entreni inseguretats, ronda per terreny insà; poca vessa i a tota màquina, herois!*” i nàquisses exhortacions d’aquest gàlib. I tothom manxava de valent; commogut, m’agafaven tremolins; l’escena evocava frèvoles, quasi insubstancials, agitacions de paradís; sant secular, vaig prendre l’actitud escultural d’un teòleg qui diagnostiqués a bell ull, o a barrisc, on s’esqueia que ragés la font de l’avantatge; em vaig situar doncs entre les aluges i les aloges; la meua arma pus esmolada sempre ha siguda l’abraçada: “*Pops i faitides, us petonegeu ara mateix!*” vaig manar, “*res no és antinatural!*” I vaig apercebre’m que, així atiats, els xiu-xius dels xinaires esdevenien més esbufegats. Nogensmenys, esquerp com guineu nocturna, qui era aquell? Ah, n’Eladi Berguel·li. N’Eladi vaig veure que, vencent totes les vicissituds i sobrant amb traça l’acuïtat dels vigilants, s’havia treta d’una butxaca (anava nu, però duia butxaques de pell, tal adotzenat marsupi) una pistola rosàcia. Tenim fama al nostre xibiu que les armes de foc no hi són gens permeses. Coratjosa com la d’una verge de romanço de la vora el foc, arreluda, i amb les calces als garrons, se m’impel·leix la tossa del cos, feréstec, abrupte, bel·ligerant, cap aquella xacra ambulant qui no segueix el reglament. “*Eladi!*” li dic, “*et tramet a l’endemà amb aquest envit de tècnica impecable!*” Li fotí doncs un batzac d’aquells on del trep en perds petricó i mig de sang. “*Collons, un altre client compromès, Profà!*” em ve darrere, amb veu moixa o de moix, n’Urà. L’apedacem, n’Eladi, i ens sabem lloables tanmateix, car portar un indret d’aquests (i amb el palès reeiximent nostre) propel·leix força, de tant implex, a l’envelliment i l’agreujament de les tocades condicions. I així i tot ell i el tit encar tan llambrescs i forçuts, i avesats als primers socors.

Ara, amb la distància, se me’n riu la memòria, de tots aquells neguits i contracops, mes a l’instant de les proeses el cor i d’altres freixures cert és que t’atenyen un pic on tems i tot que quelcom no faci crec. Tenia a l’abast un flascó de generosa tinguda amb aixarop per a enfortir’m a dins, i gola avall me’n vaig trametre mig litre pel cap baix. Vaig pensar, mig restablert, en el bessó Nihil (i com es deia l’altre?). Vaig trobar, un cop emès, que el nom Nihil (al contrari del que havia col·legit de bon antuvi) no duia tampoc implícit cap rebuig instantani ni instaurava al magí cap procés de menysvaloració. No, no; era un bon nom. Per temps, hom

cardava als infants noms suats i asfixiants de sinistres martiritzats; això no augurava re de bo; et rebregava els budells al·ludir amb el nom teu aquells betzols qui, tretze són tretze, patien els pitjors i pus llords ritus (hom en feia morterol, els sofregia com mol·luscs, els tornaven llefiscós facsímil amb qualque piconadora de trucalembut) per un plec viltenible d'infantils al·lucinacions. Ara ningú (o gairebé) no és ja tan deshonest, i anomenem els fills Ximplet, Merder, Piga o Peregrí. Hi havia aquella illenca a qui li abellia a mar fer-hi de gaiatell i per xo anomenà un dels plançons de la seua collita (qualque fillastre antenat o altre) em sembla que Mossada de Solraig. Era un nom que tothom trobava collonut.

Aquell Eladi no hi és tot, ve-t'ho aquí. Ara mateix s'ha eixorivit més aïnes pugnaç. Li ha vingut un accés de tensió, m'ha pispat el flascó d'ampla tinguda i s'hi ha pixat! El meu eix, pleixell o estintol és de teixit fort rude, bast, i durador. Li fots barrades i no es torç pas, és com tronc ferri a qui ni l'arnot del cos meu (prou musculat!) no li cal. Ara, que se'm pixin a l'elixir! Que m'adulterin ni pol·lueixin el lletovari! Pobre de mi! D'antuvi en romanc estertit, molt més que no pas escèptic; cairat i escalabornat com un xamfrà massa concorregut, esportellat com vehicle colpit, esbrocat com oracle massa llaminer. Què dic, perdc el senderi! He après en l'aprofundiment i l'afebliment oscil·latori de la voluntat que tot té la importància no pas que té, ans la que li dónes. Més és que al meu remei li'n donava tanta! Ara doncs el sostre em queia damunt com el Solell d'horabaixa a l'horitzó claustrofòbic. Els trets de la cara se'm devien haver enfosquits, llur aclaparament els robava to i qualitat, i no cal dir bons graus d'escorç – llur disseny, mena de preciós esbós d'aiguat, adés fins ara pel cap baix idíl·lic, s'empeltava d'encarnacions oldanes, hi apareixien (segurament) titlles, escacs i saliveigs, cada ruga esdevenia clavegueró relliscós; és la meua cara (m'afigur) com cartell enganxat en mur de ciutadella on cada pec sorge hi ha guixat les seues dèries pallusses. Fotré goig!

"*Què tens?*" era la veu sostinguda de n'Urà, "*d'amè que semblaves, sembles xorc i sense més història*." "*Tinc el si disfressat de presó on torturen ans anorreen, n'Urà! Recordes suara que era tot de dolçors i gelees reials com castellet de regina? Un energumen malauradament me'l conqueria i hi plantava, entre els merlets de pròpoli i densa ocràcia*

flairosa cera, ara amargs canons no pas millors que els canons de cony infecte d'on cap matràs no assoleix de treure'n altre que indestriables fètides escuralles. Baldament la barana de marbre del fortí de la meua nèmesi, n'Urà, només deman, no flaquegi ara, car pens insistir-hi, com pel·lícula ablamada, a cop de canó d'indignació entrecuidada fins que, si el meu baluard és conquerit, el seu sigui runes, de tan diminutes, al capdavall incomptables!" "*Què t'ha fet i qui, home?*" respon n'Arrufat amb faç o visatge sisquer sol·lícit, "*socors et duré caigui qui caigui*", afegeix, prou seriós. "*Te'm fas tan assequible? Com em solaces!*" Sóc un tipus ni de bon tros tan sentimental, mes cert era llavors que, tocat al cor amb la seua ungla tacada d'unts i mels, em faig fondre en purgadors plors. Bo i burxant-me ara amb el dit més fiçós del cosiment l'ull o el botó del melic, em reny íntimament: car mai no n'hi ha per a tant! "*No res. N'Eladi se'm pixava a la tutia*." "*Carallot, per això? Això rai, te'n farem fer bocois d'alta capacitat per l'alquimista Gratulls, de qui la traça és proverbial! Atura el ploricó i enriola la closca! Aquell reeixit professor, de grat i a gratcient (te'n grataràs els ulls!), afaiçona les millors triagues! Hi nega nens, a l'olla qui bull, i hi buida la marrota de les propines als pots de cada altre tuguri (no pas el nostre, massa apujat i presumit, com si només hi servim pixavins i mitgesmerdes), hi afegeix (fes-te'n càrrec) caguerades d'alts i molt acabalats alts càrrecs (en rep la sacrosanta merda d'anticipat encàrrec), i hi vessa, del vessant a migjorn de Mont Gibell, laves ebúrnies, i ja, perquè el ruà al capdavall no sigui fat ni sonso, ni dugui és clar agror a la gola, hi llença, amb la mà esquerra, peces d'obres mestres retallades i emblades en expedicions furtives a museus i d'altres sostremorts arnats, de les quals peces les anàlisis europees més fiables decretaven que eren cabdals quant a llur autenticitat cultural i significat ontològic, o no sé pas quina falòrnia d'erudit o frare; tant se val, la qüestió que, després, és clar, tot allò ho filtra i s'hi pixa. Hum, bonet!*" Me li agemolia als peus. "*Mercès, n'Urà, mercès. En sóc tan fotudament addicte!*"

Tenia n'Eladi sereny i assolat. Vaig veure que m'esguardava amb preocupació. Que no l'arramís ni m'hi volgués barallar, era quelcom que el deixava traït. Amb cara de beneit es veia que no podia pas comprendre la meua equanimitat. Lleu, de cua d'ull, vaig copsar que se m'atansava. "*Em convertiria, caparrut, al teu weltanschauung. Em diràs si et plau per*

quina eina o mitjà hom reïx a assolir aital abandó; humilment et confès, si calles, que tostemps m'ho demanaré o almenys fins a l'hora on, sadoll, empenyi la porta cap a l'infinit pou negre que em garantirà que l'ensopegada sigui definitiva. Tremolava suara aïllat al soscaire d'aquell plint al capdamunt del qual ballava el guivre; em temia que no em vinguessis a fer-m'hi mants retrucs, vull dir, a la nafra que em llegaves no ha gaire, quan com un quelet desguarnit de substància al crani havia amb l'arma de foc volgut assassinar algú (un client vostre!). Cal ésser aturat i poc entès en les matèries que valen tant enguany com antanyasses, ta many als temps de la picaó com als de les naus experimentades en els viatges interestel·lars i així mateix en les ja esmentades de les progressions indeturables, per a no adonar's, capdecony qui dec ésser, que atacar o ataconar un client d'altri, allò és dur i duu al súmmum, al cresp de la fúria injuriada, i al gènit més agre…"

"Saps què?" li vaig dir, "ja et fotràs l'humanista una altra diada, fa? Ara perdona'm, n'Eladi, recull na Lídia, la teua germana, i torna-te'n a casa, que veig que ha sonat el rellotge…"

El vaig deixar estar i vaig anar de capelleta en capelleta entretocant els recalcitrants. "*Tanquem, tanquem…*" anava dient, "*tanquem, senyor Papú, senyor Muricec, senyor Vímet; ens és ops de cloure, senyora als Onze, senyora Ço na Tòtila, mestres Vençut i Timbrat, i Panxut i Revingut, del mateix col·legi, ah, i els bessonets Nihil i Tit-tit, amunt, amunt; haurem de dir fins a demà… això s'acaba per a avui… tothom plega, i siau; matalots, i desnerits, i baladrers i menfotistes, tothom ens esquitllem ja cap al cau; gànguils i bacallars a fer non-non, ens veuríem altrament de maleixamús i sorruts rai en sent demà, i ens volem xirois i boiants, plens de renovellada fal·lera; som-hi, som-hi, pleguem, pleguem; prou lleterades, mos amics; és l'hora del lleter; passa el lleter de casa en casa i hi jaqueix la seua ampolleta de daurat o argentat tapet, i les mallerengues i nós ens hi amorrem com ja no ens amorrarem mai més als anus de les Alícies macadament modificades, dutes, llas, a menyscapte en el meu consirer i (supòs) en el de mant oient, oidà, sí-ves!*"

22 octubre 2008

Vilaneta de les pèrdues quotidianes

Un art com un altre (ex-Elizabeth **Bishop**, 1979)

L'art d'anar perdent s'aprèn sens pena:
vocació de perdre's tenen les coses,
perdre-les doncs a res no et condemna.

Pèrdues diàries, tomba-hi l'esquena;
també a la clau que no saps on poses;
l'art d'anar perdent s'aprèn sens pena.

Del perdre, n'esdevens mestre de mena;
vas perdent indrets, noms, allò que goses,
mes res del perdut no et duu condemna.

Se'm fonen cases rere la carena;
ah, i el rellotge, entre d'altres noses;
això rai, és art que aprenc sens pena.

Què més perdia? El mapa alena
neguitós: jungles, deserts, aloses…
Un continent sencer és lleu condemna.

I et vaig perdre a tu (l'enyor s'eixamena
al teu voltant: gests, veu, gràcies descloses…)
L'art d'anar perdent s'aprèn sens pena:
(ho dic?) hom s'hi avesa, a la condemna.

15 octubre 2008

sense lluna relliscós se n’esquitlla

com tritó il·lunadament

agafàrem el cotxe a la nit
i al pàrquing dels magatzems buits
hi anàrem a rembre un trineu i un carretó
que havíem subtilment ficat a banda durant el jorn

els carregàrem darrere
ens espolsàrem les mans del fang sec
i llavors ens atapeírem als seients
i força eufòrics ara ens arribàrem fins al centre

mentre ells se n’anaven al cafè
a xerrar-hi amb les famílies
jo me n’aní a xafardejar entre les tendetes
especialment el carreronet amb les llibreries de vell
no podia comprar cap llibre
i n’hi havia de bons!
tots eren massa cars pel que duia a la butxaca
(com sempre pràcticament no re)

després de fer-la petar una mica
en una cantonada amb uns coneguts
qui hi fumaven i hi discutien de futbol i de política
xano-xano en la foscor
me’n tornava cap a casa

abans d’obrir la porta
he feta espetegar una pixarrada al jardí

llavors
dins
mentre a baix em rentava les mans i la cara
m’ha semblat sentir soroll a dalt
o a les escales

he cridat
qui hi ha qui hi ha?
ja heu tornat?

cap contesta

allò era estrany
i m’he temut que no fos cap lladre

justa la fusta!
rere una columna de l’escala
allí hi apareix sobtadament el lladre

què hi fots?
li dic somrient perquè sé que tinc l’excusa
de fer’l malbé si vull
les lleis de la propietat bé m’emparen!

mes llavors pitjor
un altre
i un altre i un altre
surten darrere el primer
cinc lladres armats contra meu

no tinc gaire marge de maniobra ara
encara somric però
car qui té dret a matar’ls sóc jo
tot i que cal reconèixer que
la probabilitat que ells em matin sense permís
és més grossa que no pas
la meua de matar’ls amb llicència i vistiplau
de la societat

havia obert silentment el ganivet a la butxaca
i de sobte el vaig llençar al cor del primer lladre
era lleig i degenerat com tots
i fràgil
fàcil d’atuir o de pelar
i aquest precisament tan blancot
gairebé albí
i ple de cicatrius i llúpies i brians
amb uns ulls blaus molt penetrants
això també

es va enfonsar
mentre els altres quatre disparaven
amb llurs pistoles ensems i a betzef

immediatament m’havia amagat
de seguida havia provocat un curtcircuit
i em movia lleuger i callat com peix de foscor
(és clar
érem al soterrani i qui se’l coneix millor?)

a més
sabia on el coronel hi havia enfonyada
una pistola
(l’únic que al cap de tants d’anys
devia estar enferritjada)

tanmateix rai
no em va caldre espantar-los-en
els sentia fugir en la nit
aviant xisclets aliens
de conill
i en porreta
sense botí
ni arrossegant llur mort

el mort?
ah sí

el sebollírem més tard al jardí
sota les pixarrades.

14 octubre 2008

sense la façana opaca del cos

som ombres

som ombres
que ens desfem
en la nit

com un peix de foscor
m’abelleix de moure-m’hi
dins la nit
i descobrir-hi
que sota els llivells d’alta complexitat
que la llum ens pretenia fer veure
de fet
hi rau la facilitat

hi rau la simplicitat
del dau damunt el dau
i el dau al dau

tot tant palès!

tantes de veritats que només la nítida
serenor de la nit escateix!

sense la façana opaca del cos
les ombres ja no menten
tot esdevé fàcilment entès

(i mai
no n’hi havia
per a tant)

les aparences estrafolles s’han foses
en la negror

la claror ho enfosqueix tot
i com més clar més fosc

escates vibràtils
efímers llambreigs
petits miralleigs
imperceptibles vibracions
les nostres lleugeres cogitacions
d’ombres que en desfer-s’hi
esdevenen indistintes argamasses
que enllefiscarien
llimutjaven
o envernissen
(fugisseres traces)
els daus de la nit.

13 octubre 2008

he sortit caminant, llavors vora l'aigua tritllejaire jac, i…

ara mateix al bosquet en les mateixes condicions ambientals

és clar que no vaig als grans magatzems a comprar-hi re
hi vaig a veure estofes i sobretot la gent, i a sentir què hi diuen…

avui hi era prou allerat i lleuger quan per malastrugança
tres infants no gaire deseixits però molt malparits
han volgut que els donés diners…

no se n'adonaven pel meu posat i roba que no duc ni tinc mai ni un clau
s'han enfellonits tanmateix quan els deia que fotessin el camp
que allí ningú no hi rascava virolla…

i tot d'una veig que tinc fogots
m'he temut que muntarien un escàndol, i malament rai…

sempre m'han acollonit els infants
llur malícia no ve filtrada, raja a doll
són pura malignitat…

se n'han anats remugant, renegant, maleint-me, "*te la tenim jurada*"
i un, fonent-se, tot de sobte m'ha clavada una ungla a la mà
una ungla plena de malalties
m'he guaitada esfereïdament la mà que sagnava una mica
he esguardat girientorn
i llavors he eixit apressat per una porta a rentar-me la nafra…

“*prepòstera renyina*”, anava dient, i m’he degut equivocar de porta
era una porta de darrere i hom no m’ha dit re quan l’emprava
pel meu posat i roba hom em confon sempre per un dels treballadors…

he fet cap al gran quarter d’amples murs grocs que els militars abandonaven
i ara els grans magatzems fan servir per a emmagatzemar-hi vehicles
i màquines massa enormes perquè hi càpiguen entre el públic
i les altres baluernes que fan funcionar les escales mecàniques
i tots els altres complicats aparells dels grans magatzems
laberints de mecanismes, endinsar-m’hi sempre em corfon
i m’atia a una certa incomprensible eufòria…

he sortit del quarter amb els enormes murs grocs caminant
darrere un lent camió gegantí carregat fins al capdamunt dels burxots
hom no m’ha dit re – tothom troba pel meu posat i roba que hi dec pertànyer…

la meua mà em preocupava de valent
la infecció potser feia acceleradament camí
a pas una mica més viu m’he anat allunyant de la ciutat…

al camp hi cercava arreu un rierol
un rec si fa no fa cristal·lí i impol·lut que em rentés
finalment n’atenyia un – l’he saltat amb un botet tot elegant
i a l’altra riba, arenosa, hi deixava la mà en remull
i hi escoltava adelitat xampurrejar els pardals…

deien tots excitats que el candidat d’esquerres havia guanyat…

el Sol era net, l’aire clar
l’herbei somall, el ventijol, vós direu, balsàmic, dolç i bla…

un somriure beatífic m’asclava esclet de dalt a baix
les ombres clapejades dels arbres pausats
em duien en somnis
a esdevenidors tan suaus com els passats.

30 setembre 2008

astrucs i malastrucs ruixats

Pluges

Arrupit rere matolls d’atapeïdes fulles
Tinc aquella dona perfectament espiada.
A la gatzoneta, el raig dels seus pixats, agulles
De pinassa hi dansen, i gargalls de lleterada…

Oh escórrer’s, mentre tu, cony, com llengües et desfulles
I l’espetec fumós fa ballar l’escarbatada!

Cada escarbat fa rais de pinassa si et despulles,
T'ajups, cony franc, i amollem pixats i lleterada.

Amb les calces al garró, i al melic les faldilles
Et culives a mig pam d'un paradís que aïlles
Perquè hi plogui or i mel, i no pas lleterada.

Et criden home i fills si enllesties el diluvi,
I fuges, cony qui goteja, i lloem en Vitruvi:
Nèctar per als terrats del cel; dels orcs, lleterada.

26 setembre 2008

Tentacles de pops que ho xuclaven tot

Na Vonne Vonne

Ha tornada, clarosa i boiant, com brisa escleta, na Maryvonne Vonnegut – na Vonne Vonne que li'n deien a ca seua i li'n dèiem els més íntims coneguts.

S'ha operada del peu i ha tornada que sembla vint anys més jove que no és. N'aparenta setanta i en deu tindre noranta. Jo en tinc vuitanta i dec semblar que en tinc tres mil.

La coneguí al casament d'una filla meua. Era (jo) a un racó enllestint un poema al meu ordinador quan algú m'interrompé. De seguida endeviní de qui es tractava. Em vaig aixecar i encaixàrem. "Sou el pare, oi?"

–Com vós sou l'altre pare –respongué, amb veu ben posada, i amb un somriure fi.

Era un home bell, asalt, esvelt, d'allò millor plantat, molt més alt que no jo, tenia una mata de cabells perfectament tallats per barber especialitzat, cabells tots negres i lluents, el to de la seua pell era de sa bronze, torrada pel Solell de les platges paradisíaques de les Bahames; anava tan elegant, i es captenia tan desimbolt, el pare del meu imminent gendre, que devia tindre uns seixanta anys, com jo, mes semblava tindre'n quinze o setze. La seua agilitat, la seua vitalitat, l'enveja. Al seu costat, jo, tort, baixet, primet, calbot, amb barba grisa i grogosa, malpentinada, i els vestits llords i pudents, també amb els meus seixanta damunt, devia semblar que en tenia cent vint, pel cap baix.

Només remugàrem quatre paraules sense significat. Amb una maldissimulada ganyota de disgust darrere el seu somriure de dents blanques i enlluernadores, quan amb mi només em romanien ja quatre queixals corcats, se'n va anar sense dir res més. Ja no el veuria pus. Era

d’aquells qui escauja el panorama, tria la femella més ferma i se l’enduu a cardar-se-la fins que no en fa pelleringa exhausta.

Vaig tornar al meu ordinador del racó on el meu embastat poema m’esperava que el polís. Però l’aparell el tenien ara ocupat dos nyèbits mal pujats (família del noi qui es casava amb la meua filla, segurament – branca de la consogra, de qui l’home meravellós estava separat – vulgars i tabalots, gent sense classe, grollera, repel·lent). Els dos marrecs (devien tindre l’un onze-dotze anys, l’altre vuit o nou), rabassuts, forts, amb cares bestials, teclejaven maniàticament damunt el meu aparell, com si allò fos un joc, com si esperessin que hi saltessin dimonis… Em va pujar la sang al cap, no hi ha pitjor sacrilegi que un text meu tocat, no hi ha pitjor catàstrofe que un text on treballo manifassejat per estranys; m’hi vaig llençar damunt, els estrebava braços i colls, i no podia deseixir-los-en de cap manera, pegellides monstruoses encastades al teclat… Tentacles que ho xuclaven tot, pops de terror, amb ulls que els eixien, ja dic, llurs vacúols bategant-los com paràsits de pam, s’arrapaven al meu aparell com podrits condemnats i el jaquien sense suc. I me n’adonava que ja m’ho havien esborrat tot, no solament el poema gairebé enllestit, tot els altres texts tot just a mig amanir als cedularis…!

Vaig esgaripar amb ràbia enfollida, m’esgargamellava, penetrant, part damunt l’enrenou. El text que escric, no hi ha res més important, malparits! M’estimava més que m’arrenquessin el coll que no que m’arranessin el text! Allò era pitjor que no cap tortura… L’ànima espellada, a parracs.

–Let go, you fuckers, let go! I’ll kill you! Your name, damn little pieces of shit, your name, give me your names!

I els sacsava fins que els sortís el maleït cervell pels ulls, i la merda per les orelles.

–Dwight McPhorkson –diu el bútxara gran, amb aplom, com si m’amollés un afront.

–Me Randy –fa el petit, cru, imitant-lo.

–Randy and Dwight McPherson, damn your fucking eyes for the rest of your pitiful life! You've destroyed mine! My eyes, my life, my fucking soul! Everything's lost! I'm lost, my genius gone!

Vaig veure de cua d'ull que hi havia gent qui ens guaitava i se'n fotien. Se'n fotien sobretot de la meua impotència cridanera: un nan escotiflat barallant-se amb dos galifardeus mesells. I perdent-hi. N'hi havia qui semblaven escarnir la meua ridícula escridassada, albardà escarnit…

I llavors els veia la cara de fàstic que fotien, fàstic barrejat amb odi. Tothom porta rancúnia a qui li fa angúnia…

Amb la lluita ferotge, els pantalons m'havien mig caiguts. Amb la por d'aquells dos reconsagrats ganassots brutals, m'havia lleugerament cagat. Tothom per les vores arrufava el nas. Vaig arrabassar el meu aparell mig fet a peces i em vaig escapolir rere els cortinatges.

Me'n vaig anar a un dels canfelips a plorar-hi, desfet, i, en acabat, a torcar-m'hi i rentar-m'hi una mica.

Llavors em vaig esmunyir per la finestra. Vaig arribar-me a un bar. Irrecuperable ordinador, l'havia llençat al cossi de les escombraries de fora. Demanava al cambrer whisky rere whisky. Calia ofegar l'abassegadora pena.

Vaig tornar a la sala de festes a l'hora de la cerimònia clau. Xim-xim i matràfola se m'escolaven entre boires, marejadorament… Anava una mica pet. El ministre deia els mots del seu discurset carrincló… Hi havia faves qui se li'n reien bonament, com si el que deia fos mica enginyós.

Els nuvis es bescanviaren anells. Llavors s'escaigueren el petó i els aplaudiments…

Algú tocava un violí… Hi havia algunes parelles, força escadusseres al començament, qui ballaven al compàs de la musica melangiosa. Vaig veure pluja a la finestra i em vaig posar a ballar sol.

La bona Vonne Vonne s’atansà de bon cor a fer-me de parella. La rebutgí. Tenia (ella) setanta anys, però semblava més jove que no jo. I tanmateix era jo qui donava l’espectacle. Vaig dir en català: “És quan plou que ballo sol!”

I vaig continuar ballant – molt maldestrament, no val a dubtar-ho. Quan el violista s’aturà a fer el que fos, em vaig avançar al podi. Devia tentinejar, però, tot i ensopegar amb taules i cadires rai, hi fiu cap sense caure.

Volia explicar a tothom per què ballava sol. Per què havia rebutjada aquella magnífica femella, na Vonne Vonne.

Vaig dir-los el poema d’en Foix, que era un dels poemes emblemàtics que mon pare em recitava de molt petit a l’hora de fer non-non. Els el vaig allurar, vull dir, els el vaig fer llur, sense fer cap esforç de ritme ni mesura ni rima. Només l’anava virant tal qual, pelat, escarit, com em venia, automàtic, a l’esment.

–I didn’t dance with beautiful miss Vonne Vonne because when it rains I dance by myself, it’s just like that, I dance by myself when it rains, dressed in seaweeds, and scales, and gold. I see a bit of the sea that-a-way, and also a patch of red sky, and a bird that flies by, and a bush that branches out; I see over there the big house of a pirate, wide as a gigantic sunflower; I dance alone when it rains, covered with gold, scales, seaweed. I get a hump on my back when I laugh, and, passed the threshing field, I’m running by the creek dressed as folks of old did; who I’m running after is… the farmer’s wife; and among the runty oaks and the thin pine trees I stick my banner, and with a prick to sew together sackcloths I pierce the heart of a monster whose name shall remain untold; I get a hump on my back when I get the giggles, running over there, passed the threshing field, by the creek. And is when I’m asleep when I see the clearest, poisoned by some crazy sweetness. I’ve pearls on my two hands, my nest’s in a shell inside the sea; I’m a fountain for the nymphs, I’m the lair of the beast, I’m even the moon getting thin behind the silhouetted breasts of the mountains; yes, I see much clearer when I’m asleep, poisoned by a crazy sweetness… And that, my friends, was a poem, an inspiring poem,

much better than mine… A poem that makes me dance by myself when it rains.

Na Vonne Vonne em va ajudar a la taula. La gent havia callada. Gairebé ningú no hi romania entre la concurrència (potser calia fer excepció dels massa ignorants, dissortats, McPhorksons) qui encara cregués que fos foll. Un poeta genuí prou ha d'ésser si fa no fa peculiar, això gairebé tothom ho sap.

Hà! I avui rebia la visita de la clement deessa. Semblava més jove (em sembla que ja ho he dit) que no fa vint anys i tot.

–Vonne Vonne, que content em feu!

–Com va, vell Lleó? Encara escrivint poesies?

–La mort serà la qui m'estriparà el darrer.

–Encara ressentit amb aquells dos heralds de la mort, en Dwight i en Randy McPhorkson…?

–N'havia oblidat el nom.

–Els dos són morts.

–Ah.

–Amb astúcies d'astes, i astes d'astut, salvant el vent, me'n vaig a fer el vermut. Hi ha un home mut petrificat a la paret, i amb gests d'estàtua em diu que guaiti la cascada de l'edifici del davant. És una pluja agra que pampallugueja al Sol. I l'home de pedra vol ballar i no pot. I vol somriure i no pot. Punit pel fats a voler ballar i no púguer… Li dic: "*Randy, prou jeremiada, em sents? El que ets és un embriac. Arrenca't d'aquest mur estult*." I l'he volgut estrebar. Però ha fet una cara d'horror, com si li profanava l'altar on és ell el ninot santificat. Era com si el mur de l'edifici era una antiga meretriu i en Randy el fetus que volgués afollar. M'he degudes esgarrapar les mans a la pedra. Les tenia plenes de sang. He vist que en Randy era mort. L'ensurt el matava que hom el volgués arrencar, segurament.

–Pobre noi.

–En Dwight me’l trobo entre uns matolls. Hi menjava pues, espines, arestes… Quan em va veure em va dir: “*Les punxes esmolen la fam*.” Se’n va riure; fades rialles de boig. Va dir: “*Vonne Vonne, avui no m’he rentat, ni ahir tampoc… Fa sis o set mesos que vaig pel món al meu costat, ensumant-me les gustoses sentors que m’acompanyen, sòlides, com un altre jo. Ah suors, ah merdetes, ah secrecions, ah greixos i granets, i ronyetes i engrudets, com em recordeu de mi mateix, i com no em puc enyorar, sempre present, benauradament inabsentable!*” Uns dies més tard uns trinxeraires l’havien llençat al riu perquè es rentés. És va vúlguer agafar a ell mateix. I es va negar.

–Bon altre, doncs.

–Lleó, avui no plou.

Vam ballar. M’estrenyia na Vonne Vonne com si volgués esbotifarrar-me.

Vaig demanar pietat. Encara li’n demano ara. Tinc tants de poemes al pap!

25 setembre 2008

tactes de sedes i goles

Trets astorats pels tasts hipnòtics; les sentors marítimes; les visions d'estanys amb granotes; els tactes de sedes i goles… [*Set estrofes amb catàstrofe*.]

1
Com qui es corda la sabata
Alça-te'm la batata
On t'urparà la gata
Qui traus per daus barata.

2
Oh adorable puta
Qui sacses ma batuta
Mentre ton cony de jute
Contagi a l'ull m'esputa.

3
Oh estopenc pa de pita
Ta vagina petita
Pren allò que hom li gita
(Ni en té por ni es despita).

4
Oh foradet qui es peta
Prou cal ésser poeta
Per a tractar't d'aixeta
D'on ix dolça crispeta.

5
Qui no en beu, d'eixa bóta
Perd l'esperança tota
(Fiquem-lo al gota a gota
El cor no li rebota).

6
No hi ficaré la pota

No faré tal patota
Ample el xap ja s’escota
La bossa se’m desbota.

7
Oh bassa doncs repleta
S’eixampla com bateta
Samaruga rogeta:
Pler n’estrebes, com veta.

– – – – – –

Oh puta qui esputa
Oh beata amb batuta
Oh batata amb crispeta
Oh foradet qui es peta…

[D’empal·lidits espècimens
Put el pot del poeta
D’empalats verms, de pèssimes
Larves, si el branc no espleta.]

20 setembre 2008

Sonet per al trau al sés (Rimbaud-Vilòbit)

Aparició de bell enyorament – oh, foradet!

Fosquet i arrugadet com porprat clavell
Bleixa, atapeït humilment entre molsa
Encar humida de llet qui s'enfuig dolça
Fins al trau, per natges blanques, de gairell.

Per borrallons de fanguet color rovell
Filaments eixarreïts tremen, si polsa
El cor central i fa un ventet que els espolsa
I rellisquen com llàgrimes de l'anell.

Sovint s'ha abocat el meu somni al seu botri,
Gelós, mon ensopit dimoni, del fotre-hi,
I en feia niu de sanglots, lacrimatori.

Sobtada oliveta, flauta d'espinguets,
Canó d'on ragen vescosos torronets,
Sentors on com ca s'atansa el meu sensori.

17 setembre 2008

on corruquegen rancs els pecs atrinxerats

Pilotant banyera vers el maipús on corruquegen rancs els pecs atrinxerats

Plouen èlitres i les finestres discorden.

Entrevingut pels presagis, el cusc cornut
Fantasista i somiador sardònics l'eixorden
Èpics atributs d'esquistós sarcòfag mut.

Afavoreix la baldufa sobre el llagut.

Put a homeis i suors l'àvol home-baldufa
Qui amb severitat de cicló ara l'ha redut
A les artrítiques banalitats de llufa
De papissots filosops qui en arnats fulls borden.

Jeu en banyera eixuta, i llurs palimpsests
(*Fats passatemps que els asclats arcans envilorden*)
Els orbs microscopis li clapen amb xalests
Arabescs de màcules hipnotitzants: esques
Dels vents i corcs; amfífil, seduït per llesques:

Deliqüescents caramides als forns de pa,
Fruits degenerats de lluent paltruu corcat.

Hi aboleix, pilotí de blanc aeroplà,
La indefugible, la inesquivable: maldat
Espectral qui al capdavall el desperta mort.

I es fon com es fon l'aglà al boirós record.
Confongué natges, homenatges, gebres, pebres.
Palpà pedres pel prat de desembre empebrat,
Nià entre cuixes la mà a l'ull palpebrat,
Als terrats dels paperines l'eixorben llebres.

Li fan les guerxines als capitells elàstics
Del nemorós entrecuix: són esguards fantàstics
On la plebs brunz i cascú és txurtxil·lià:
Amb el cony de la V estupren l'endemà.

25 agost 2008

Contesta rebuda [anostra mestre Elpidi Penjat]

Fredric **Brown** (1954) [versió d'en Zeteri **Morigut**]

Contesta rebuda

En Jeroni Peltre va soldar amb or, i alhora amb una certa cerimònia o reverència, el darrer dels endolls que connectaven l'aparell. Els ulls d'una dotzena de càmeres de televisió se l'esguardaven, i pels èters jussans les ones electròniques duien a l'univers sencer dotze imatges paral·leles d'allò que es manegava. En acabat s'alzinà i avià una capcinada devers en Joanet Groc, mentre s'atansava a l'interruptor principal que ficaria, en pic l'encengués, la maquinària en moviment. Era l'interruptor, doncs, que engegaria, tots ensems, els monstruosos ordinadors actius a cada planeta habitat, els noranta-sis mil milions de planetes habitats, i els empeltaria, doncs, al supercircuit que els afegiria i congriaria plegats en un sol supercalculador, un aparell cibernètic que combinaria tot el coneixement i totes les coneixences de totes les galàxies.

En Joanet Groc digué uns mots als trilions qui se l'escoltaven i guaitaven. S'aturà un instant com si cavil·lés quelcom pregonament, i llavors va dir: "Ara, Peltre."

En Jeroni Peltre mogué el piu de l'interruptor. Un zumzeig enorme se sentí, l'allau elèctric de noranta-sis mil milions de planetes ensems. Llums pampalluguejaren i llavors s'aquietaren al llarg de les milles i milles del cresp pensiu de l'aparell.

En Jeroni es féu enrere i bleixà alleujat. Llavors s'adreçà a en Groc: "Tens l'honor de demanar-li la primera qüestió, Joanet."

–Mercès –digué en Groc–. Li demanaré quelcom que fins ara cap altre aparell cibernètic no ha estat capaç de respondre –i ara es tombà cap a la faç tranquil·la de l'aparell i li digué–: "*Déu existeix…?*"

Sense hesitar molla, i sense carranquejar ni garranyigar tampoc mica, la poderosa veu contestà: "*I tant, existeix* ***ara***."

El visatge d'en Jeroni Peltre s'omplí de por; saltà immediatament a apagar la màquina, mes abans un llamp vingué d'un cel sense cap broma i l'anihilà alhora que fonia per sempre pus l'interruptor.

El Ganaboca [anostra en Zeteri Morigut]

Vers pres a en Lewis **Carroll** [tradueix n'Elpidi **Penjat**]

El Ganaboca

Era, acrílic, un cel de toves
On els relliscs, els imps i els naips
Treien les banyes de les coves
[també els queixals de les minoves]
I els grocs grecs gaigs glapien glaips.

"*Vigileu tots el Ganaboca!*"
Els pares deien als plaçons

“No us oblideu l’ocellot Coca
Ni l’escorpí Rosta-Crostons!”

Un fill de mare pren l’espasa
I s’encamina tot xiroi,
Saltant taulells, i a l’arbre Zaza,
S’hi ajeu, soca-galter, gens croi.

Hi somiava qui sap què
Quan se li atansa de mal fel
I n’ou (no pas cap bel del be),
Del monstre n’ou cruel bruel.

Ah, malament rai, Ganaboca!
Força reps: l’espasa et trinxa,
El noi et punxa i t’embroca;
El cap en sec ja t’esgarrinxa.

“Em duus el cap d’en Ganaboca!
(Priàpic nas: té un gra tot pímpic!)
Tanta glòria ja em trastoca”,
Deia el pare, *“I ets, noi, olímpic!”*

Era, acrílic, un cel de toves
On els relliscs, els imps i els naips,
[i amb carotes fetes a joves]
Llepaven cadires de boves,
I grecs gaigs grocs glapien glaips.

5 juliol 2008

merda, ara em moriré

merda, ara em moriré

d’on em ve tanta d’enveja, d’odi
de brutícia
de maligna ràbia sempre a frec de cresp?

és això: no puc resistir
no puc encobeir, no puc suportar
que ningú vulgui imposar-me la seua voluntat.

sóc vanitós i caparrut
sempre he de tenir raó
indoblegable
indòmit
incrèdul
malfiat
injust.

sempre duré la contrària
no sé reconèixer mai que em manca raó
ni ara
farsant
ni confessant-me no deix de presumir
d’ésser demoníac
superior
intocable
ofès.

els fats, els déus, la natura
la genètica, la malaltia
la mort…
tots la cagaven

cap no era prou bo per a fer
el que m’hagués convingut.

jo sempre, tot, ho hauria fet millor.

indubtable
al capdavall indubtable.

per molt que dubti
cada dubte és passatger
al capdavall sempre impòs la meua voluntat
al dubte arbitrari, adventici, traïdor.

1 juliol 2008

recalarà la nau i amb ella l’embat de l’onada

tard o d’hora també haurem aurora

hi ha en el paisatge tenebrós i limitat només cossos adés joves
i ara a mig desfer sota els automòbils derelictes, rovellats;
hi ha adesiara l’ombra benvinguda dels gegants protectors
qui es desixen nitament i secreta dels boscs patris i vigilen,
amatents, damunt llurs xanques d’amples troncs tenelluts,
finestres endins, que en les foscors no ens féssim gaire mal…

quan finalment, oidà, la nau s’envola i reneix horitzó ençà…

rebutjant la farsa de la distància s’atansa a la llar del port
on la flama sol-i-verna ara s’atia de valent amb el nou zèfir…

recalarà la nau i amb ella l’embat de l’onada que escombrarà
els morts i els derelictes de la platja en acabat ja netejada…

i gosarem llavors encendre llums dedins la casa
i gosaran els secrets gegants llençar llurs xanques damunt la creixent xera
i aniran peu nu i revelats de bracet amb nosaltres
a rebre el vaixell ran d’onada, de qui els xemics ens banyen
i ens mig esborren les llàgrimes d’agraïment, d’alleujament…

i riurem perquè l’aconhortat oblit s’instal·li al cor dels navegants
qui il·lesos ens tornen, sense corruix, visatges hialins,
corrent als braços dels qui fidels romanguérem sotraguejats
a l’alta mar de les humiliacions i els sacrificis
esperant que només tornés, com ara, la nau solar de l’alliberament.

24 juny 2008

nius d’oblit als rerefons de les edats

L’Home-Roure

No devia fer pas una setmana que dormíem plegats, quan la meua dona (aleshores encar la meua pus recent aimada) tingué un somni que al capdavall havia d’impressionar-la bontròs… Aital com m’ho aniria contant més tard força de vegades… ja casadots… i a estones de gràcia, quan més radiant, agraïdeta, emocionada, amb els ulls mullats d’urc molt tendre te la trobaves… es veu que: m’hi havia vist, al seu somni epocal… règiament jagut, immòbil, aitan avinent i bemparit com una estàtua renaixentista de pedra-marbre — febrida asaltament i amb destra cura…

I es veu que: va veure que, del bell mig del ventre, em creixia un arbre esponerós, enorme, indeturable, conqueridor de la volta del cel… Part davall, ella s’hi arrecerava com un moixonet reconegut i feliç…

Al començament, és clar, pas que en fiu gaire cas… Vaig descartar l’aparició faceciosament, bo i prenent-la per la manifestació inconscient d’un reconeixement implícit de la meua molt durable força sexual — aleshores, ça-enrere, ja ben incansablement palesa, fefaent…

Ves, un arbre majestàtic qui em creix, poderós, del ventre, i qui, esponerós, llença les branques clafertes de fulles als quatre vents d’una

volta celest força suggestiva de la volta uterina…? Noia, si us plau… la imatge, fet i fet, és evident.

Tanmateix, al cap de no gaires jorns, la idea em neguitejava, el cap me n'era feixuc, se me n'enfosquia el visatge, si hi cavil·lava gaire… la façana del cos esdevinguda tota seriosa, de circumstàncies…

Tot de sobte, doncs, pensant-hi, i burxant-hi, semblava recordar d'altres temps on, efectivament, era hagut arbre — roure fosc i capaç, ben cert… A poc a poc, allò ja no era doncs cap repapieig il·lusionat i falaguer — amb el cercapous esmolat de la remembrança reeixia en l'escorcoll… pouava ans escandallava per les pregoneses de la memòria… i nous, com ara hipnagògics, gaiatells al cresp de l'oceà ondulat de la meua altra vida esdevenien concrets… Ara sabia on agafar'm, com en bol·lard d'ardida, empedreïda, fusta…

Com d'altres creuen que en vides anteriors foren personatges coneguts, i d'altres temen encara de no esdevindre, un camí morts, com a càstig, sinó qualque mena d'animalot inferior — un gos, o una cuca efímera, per exemple — jo acabava de convèncer'm que abans només havia tinguda una vida, i que després només en tindria una altra, la qual fóra, com aquell qui diu, una continuació de la primera… amb aquesta present just d'interludi innocu, o en tot cas insignificant, jatsia que certament una mica romancer, llong, i romeguera, enutjós…

Al fons més íntim del pinyol, tots els catalans ens sabem arbres… Oidà…

Ara em tornaven a l'esment els inventius jorns de la infantesa, quan amb mos germans triàvem arbres dels quals esdevindre'n, nós, cascun de naltres, l'ànima… L'individu amb cames esdevingut per a mil anys més l'individu amb rels… a veure passar-hi els núvols i els aeròlits i les històries… com viva esfinx…

"Qui voldries ésser, mort, tu, en Domènec?" "Jo una moixera de guilla, amb tot d'ocells negres lluents dels quatre cantons de l'univers bo i contant-me'n de bones… I tu n'Iu…?" "Un roure, un roure!"

Amunt i avall pels prats… anant d’escorça a escorça… opípars cabassos de bones idees d’aqueixes… la pell d’elefant dels faigs… quins corcs ni banyarriquers no fan companyia als sanguinyols… a quins caus ni estroncanys fan niu cargolets i mallerengues… idea d’infant català… quan hom es mori, això rai, que sigui cerimonialment sebollit en bon indret, cementiri net i reverit, on, al damunt de la despulla, un plançó de futur arbre esponerós hi hagi a créixer… i que eix arbre es digui ja d’empertostemps amb el nom de qui íntimament l’anima… que es digui Domènec Oblit, que es digui Guerau Oblit, que es digui com jo… Que dugui aquest arbre mon nom… car prou serem el mateix.

I si mai l’arbre perís…

“I si mai l’arbre perís, n’Iu, què llavors?” “Això rai, en Guerau, sant tornem-hi… l’ànima prou roman… l’arbre mort és escorça del cadàver qui creixia… i ara és encar més bon adob per al nou plançó qui indefugiblement hi serà plantat pels bons catalans… nostres descendents… d’amor filial xops… car… altrament… per què altre criaríem…?”

Centúries eternes endins, cada català perennement recordat, arbre magnífic… ginkgo, abudicre, figuera… i els vius, oi, cavà…? prou respirant-ne els benifets…

I somiàvem testaments on la clàusula principal fos la tria de l’arbre on hom voldria continuar la vida…

Tots els catalans… arbres… mes ara recordava que d’altres nacions… les més arrelades segurament… els rabassaires… els primitius encar no gaire enverinats pel deliri obtús, autodestructiu, de la civilització…

O quelcom d’arquetípic, arrelat a l’ànima… l’humà escarificat, marcat, per la idea que ve de l’arbre i que prou hi tornarà… Vora l’hospital, hi veig certs arbres dedicats a voluntaris qui periren de vells – gent retirada qui vingué a fer-hi voluntariat… i ara reben per memòria una plaqueta al peu d’un arbre dels voltants de l’hospital… Ho he vist també en escoles – per a qualque mestra qui es retirava o moria malalta – i així hom l’honorava, dedicant-li un arbre, agraint-li el servei…

I hi ha el líric llatí Properci… Entre les seues elegies… “Sols (l’aimada) se’n recordés de no plantificar’m a cap cementiri fressat, on massa de gamarussos i xibecs hi vinguessin a badoquejar ni a borinotejar… No; que m’emboliqui amunt, a la terra on les rels del roure rauen, solitari, entre rocs… amb la serp i el llangardaix, i el cargol endormiscat… I el liquen i la molsa, i el niu de l’ocellet… Anònim, o esmentat només per llurs veus i les d’ella, enyorosa… I el nom de l’arbre i el meu serà el mateix… lluny dels ulls lleganyosos del xurriburri pec qui va passant, pudent, part de per baix…”

Hi ha, típicament, un altre fi elegíac… en Thomas Browne, anglès… ah… *that we might procreate like trees without conjunction…!* “Feliç fóra que ens poguéssim reproduir com els arbres, sens que ens calgués endollar’ns-la…” ni endinyar’ns-la entre llordes secrecions…

I la melangiosa na Jean Rhys, de nació gal·lesa empeltada dels enyors avials de la màgica negror tropical… *if you are buried under a flamboyant tree… your soul is lifted up when it flowers… everybody wants that…* “Tothom vol que la seua ànima s’elevi, per xo cal que hom et sebolleixi dejús un arbre d’aquells qui semblen flamejar quan floreixen…”

No solament els catalans, doncs… Potser tots els humans qui no oblidaven pas les arrels recorden ara que adés foren benauradament arbres… i que cap a l’arbre sortosament tendeixen… cap a l’estadi superior de vida…

No és pas que tingui re, o en tot cas gran cosa, contra els animals, i assenyaladament els altres mamífers… posats a escollir, segurament que escollia d’ésser’n molts d’altres abans que ésser l’animal humanal… ara, tots plegats tristament ventissos… un mer buf i…

Ara, però, tampoc no cal que hom ens pugi a cavall amb teories carallots… pas que em feia re d’ésser un ruc… ara, entre un ruc normal i un home (o dona fins i tot) normal…, és més ruc el ruc que no pas l’home… així que… i exactament el mateix amb qualsevol altre mamífer… veig mamífers morts pertot arreu… i de les capdeconyades més impressionants… en llur poc pesquis… veig esquirols caure de

branques constantment… i no cal dir si són degenerats els gossos… sens respecte per a re… ara no me'n record pas com eren quan eren llops… mes a l'hora present, déu-n'hi-doneret, pobrissons, el curt de gambals…!

Els ocells (primer perquè fa molts més de milers d'anys que viuen que no els mamífers, i en acabat per llur intel·ligència innata, sobretot en alguns) ja m'alten fort pus… m'atrauen… m'abelliria pus d'ésser'n que no pas… allò altre. I si m'he de creure "intuïció"… diria que posava messions per les dels ocells abans que no les dels mamífers… així que menys cagarel·la, nois… ésser viu és viure a la viu-viu… i això tant si ets un llimac com una eruga, com cap virus, com cap girafota o elefantot… I no cal dir cap misèrrim humà, llas…!

Cert que hi ha certs… verms… troglodítics (qui en forat entren)… corcs de corquims capriciosos… qui… com cuquets de cementiri qui per bolla s'escauen de trast en trast d'escriure damunt les cendres del nínxol qualque lletra més o menys entenedora… cert que potser se'ls empeltava part de la saba sàvia… i llavors… si de lletres reïxen a etzibar'n més d'una de reguitzell… ah, vós, el poema…!

Mes ara, com dic, tan capficat… amb aquesta qüestió cabdal… m'havia pansit bontròs… Ja no em creixia re… la dona, jaquida de banda, segurament cercant creixences enjondre… fotent-me banyes com cal… i jo esfullant capítols de la meua inútil vida d'home… els voravius de l'enteniment molt sensitius… car, em deia, oital…! cert és que gairebé sempre m'havia captingut com a arbre…

A casa de mos pares tostemps hi havíem tinguda minyona; els anys que se'm desvetllà encar més ferotgement el sexe, cap als set o els vuit, en tinguérem una qui… era ara… com aquell qui diu "reformada"… car… havia estada barjaula professional — no pas en una vida anterior; en una etapa anterior d'aquella mateixa vida on esdevenia minyona de ca nostra, vull dir…

Doncs bé, tant se val, aquella nit on mos pares eren fora de casa, de festa, a un sopar gremial, i doncs la minyona se'm ficà al llit i començà de tocar'm l'atzeb amb el cuir lluent i finet de les seues mans benavesades… no em moguí gens. Ni molla. Suportí com l'arbre tot

toqueig en estoic, heroic, codolenc, silenci… i, quan ella se’m rebregava els pèls eriçats del cony als grops mesells del tronc aspre de la cuixa… i finalment se m’escorria damunt… jo m’havia escorregut com l’arbre es desempallega de les fulles — cluc, impàvid, sens cap ai… sense ni un tremolí, ni mal de cor, ni recança — ple de temps, ple de seny, ple de la plenitud de l’eixexistir estireganyat i quiet — servant d’empertostemps aquesta mateixa ganyota petrificada…

Això rai, generacions gairebé incomptables de bandarres de totes les espècies animals, àdhuc les extingides… les molt fugisserament vigents… i llavors les encara no pas catalogades… havien prou vingudes a gratar-se’m les llepissoses, calapetenques genives de part davall a l’escorça soferta… i aitampoc mai no n’havia dit pas res — endurador, entomaire… arbre durador qui n’ha vistes de totes les colors… els focs dels conys no pas els pus temibles ni redubtables, ca!

Mon inicial festeig… Encar massa barroeret amb les femelles… Me li agenollava a la vora… me’n record que li estava dient: No saps pas, noia, com la llibertat és meravellosa, i sobretot la llibertat principal, que és la llibertat de moviment…!

Havia tornat a la vila esmarrida… on, de jove, tothom amb por que l’armat no el suprimís de trascantó… l’esmorteïment incobeïble… n’havia fotut el camp molt múrriament… l’angoixa… sòlida… tothom hi anava engavanyat, encarcarat, passant escanyadament entre parets, arrupit, geperut… Mes llavors… darrerement… arribaren els d’esquerra republicana i enderrocaren tots els murs… i ara tot hi era ample i arbrat… pels viaranys, entre els arbres fruiters, comunicàvem a lloure entre carretera i carretera… No hi havia límits… Tot hi era net. I ningú no robava les peres del veí, ni les ametlles, ni les nespres, les cireretes, les magranes… res… Al contrari, sense parets, sabíem què pertanyia a qui: i sabíem que a qui pertangués això o allò… a ell li pertanyia de netejar-ho, i per ço que, sense parets, tothom podia veure si el seu tros era net o brut… tothom se’l captenia net d’allò més… Dementre que abans… aneu a sàpiguer quines brutícies i quines vergonyes no s’hi amagaven… ecs… rere les altes parets coronades amb vidres romputs… i les imatges rònegues, ratades, de les fastigoses ídoles religioses i estatals als vitralls i vidres asclats…

Me li havia agenollat a la vora… un bri massa líric doncs… dementre que ella xuclava un marrofí sucat al seu cafè, i semblava que ni m'escoltava… llavors aparegué el cambrer, un personatge repugnant, molt mitjamerda, ca, ultracuidat… i li digué, en incomprensible estranger, si l'agenollat l'emprenyava, que m'ostaven… que em fotrien fora a cops d'escombra… i fou aleshores on, per a despitar'l, aquell cambrer d'ungles, posat i cara repel·lents… na Marcel·la s'aixecà, m'aixecà de part de per de terra… i em petonejà, burxant-me llongament amb la llengua, als ulls de tothom… Alguns dels presents, entre els més bonhomiosos, aplaudiren i tot…

Caiguí de cul, mig faceciosament… i les rialles guanyaren en intensitat. "Renoi, em jaquies aitan taral·lirotet que… si caic no caic…", fiu, fotent-me l'inestable…

"Parla sense por, gamarús! Les parets ja no hi són, les paraules ja no viatgen encaixonades; ningú no et sent sinó qui t'escolta…!"

"Però m'escoltes tu…?"

"Només si som al remull…"

"Vols dir ben ruixada, o quan plou sense mesura…?"

"Benaurança de l'aigua. Saps què? Vés, rem-me de l'estatger el vestit de banyar'm… Anirem a la piscina."

D'antuvi no escatia a quin estatger volia que li anés a rembre la indumentària per al remull… Guaití els lleixams dels voltants… N'hi havia per als gots, i les tasses, i els platerets… per a les ampolles de les begudes… Érem a un cafè d'una certa antiguitat, amb miralls rere els prestatges, d'on que semblés que d'estatgers, i atuells damunt, n'hi hagués més que no n'hi havien i tot… Mes en acabat me n'adoní que enllà de les vidrieres dels aparadors, enjondre… al parc… en un dels arbres més amples… un roure magnífic… s'hi dibuixava una porta…

Una porta amb un espiell en forma de vaixell: un zodíac.

M’hi atrací per viaranys… viaranys nets àdhuc de la pols… la pols ben escombrada cap a les voretes dels caminois…, que incrementés la fertilitat de la terra on els arbres s’arrelaven… i, arribat davant el tronc molt ample… en obrir la porta… dins l’arbre, hi havia una fonteta de translúcides goges rialleres… “Tornes a casa…” deien… i m’hi trobava tan bé…! Fins que una goja estossegava… emmalaltia… i totes feien visatge preocupat… aleshores s’esfumaren… la fonteta només rajava ara un escatilós rajolí… gairebé estroncada… llavors, rere la fonteta, ah…, ara me’n recordava… totes les foteses que hi ha dins les casetes de les platges… Un rebostet adient d’allò pus… I, als prestatgets, entre ulleres de submarinista, sabates d’ànec, ampolles amb olis de tornar’t bru… barrets de goma, ulleres de Solell… etc… hi penjava el seu vestidet molt esquifit de banyar’s… el prenguí amb dues ungletes i n’ensumí la delicioseta sentor…

Mes, en acabat, ja ho veus tu, quin paper de ruc…! Quan, tornant al cafè, amb el meu (el seu) vestit de banyar-s’hi, ella ja havia fugit… Potser, ensumant… ensumant… havia trigat massa… i ara ella ja havia anat per altre… molt comprensivament…

Àdhuc els clients semblaven ésser tots canviats dels de la setmana passada… on ella m’havia petonejat tan afectuosament i extremada…

I… d’esportista valent… Llavors… ran d’una altra esgarrifosa victòria nostra, teníem la baixúrria inevitable dels periodistes de televisió escarbotant pel vestuari… a demanar’ns tota mena de xaronades i llocs comuns… S’escaigué que alhora que enfocava el vult umflat d’un company meu de l’equip, qui (a l’inrevés meu, qui mai no em denyí a fer’ls cap cas) s’avenia (ell) a respondre bonhomiosament bajanada per bajanada i futilesa per futilesa, la càmera de l’estació més guaitada, per l’equivocació o la mala intenció de l’encarregat del programa… s’escaigué, dic, malauradament, que romangués durant el temps interminable de tres segons bo i rabejant-se amb el segon pla molt nítid del meu cos nu completament… Havia eixit de la dutxa i m’eixugava l’esquena d’esme… i doncs, tothom pogué albirar com era construït ni dolat… els grops i renossos… estarlocs, rastans… xilema, fel·logen… no solament part de pit i cuixa, doncs… ans dels bonys de la pebrotada i tot… un ferri colló enorme, l’esquerre, gairebé em tapava la rel bàsica,

immensa, per on m’ix la saba reproductriu… aquella malformació… un petit ronyac… pas que n’hi havia per a tant… car…

Collons, fills meus, quin aldarull no es muntà ulteriorment! Tothom demanava raons a tothom… Els colltorts i els fanocs… maleïda fauna d’excrescència verinosa que caldria doncs esporgar de mantinent i fer’n ja esventades cendres… n’aixecaven de pronòstic — llavors, com a contesta, cascú sortia a afegir-hi la seua… monstruositat… obscenitat… contranatural… absurditats… peudebancades sense solta ni volta…

En canvi, jo mai no badí llavis. Per què…? Aitanta de maror per un mer estroncany del meu altrament formós brancam ubic…!

Allò nogensmenys durà mesos. Gernacions de femelles de totes les generacions, ara doncs, sabien on havien d’atansar’s a l’arbre silenciós — a quin indret justament els fóra de més bo venir a refregar’s… I jo me les guaitava, impertèrrit, sense somriure, ert…

Com ara sotj, fit a fit… adés la meua dona, adés sa germana, adés llurs amigues… Xerraires, xafarderes… amb deler, delit, de rebregar llurs conys encesos… I mai no dic que em sàpigui greu, car les veig com moixons eteris amb poca d’història, al capdavall amb poca de vida, per a la meua impassibilitat introntollablement secular… Les estatj un instant necessari com ahir estatgí llurs mares i padrines — i demà estatjaré llur filles, llurs nétes — molt pòstumament, aitambé llurs molt estranyes epígones… I tot m’hi cap i res no em pesa gens… La meua dura matèria feta per als mil·lennis… els eons…

Al prim rebombori idèntic de niades molt lleus qui se substitueixen a ritmes altrament d’allò més eixelebrats i lleugers, conserv, resignat, el mateix muscleig que, a les pampallugues de llurs ulls enlluernats pel llampec dels dies, apar per sempre paralitzat… A llurs orgasmes multitudinaris i rabents, ves, què hi farem, és clar, la meua ganyota displicent tothora serveix… Jo només m’escorc, molt parsimoniós, cada vegada que un altre any s’ha escolat…

I mai no em moc, i àdhuc em deleixc a no moure’m. “Car tard o d’hora totes m’hi vindreu fugisserament a pondre…” Això els dic si em repten

perquè totjorn procrastín — és a dir, em refús d'acceptar'n l'enfeinada fal·lària — o me n'estic de reconèixer que mai no calgui la realització concreta de qualsevol acte per a elles tothora peremptori…

"Ja us n'he donades prou, d'indicacions: el meu ritme vital i els vostres no es coordinen, ve-t'ho ací que us sembli allò que no és — que no us em moc, quan, de fet, sou vosaltres qui us aboqueu a la mort vertiginosament — sense aturar-vos a pensar envers on, fet i fet, us enfileu…" Això els dic — únicament, sense paraules… com una fusta…

I ací romanc, on m'he jurat solemnement, amb tot el deny noble de l'arbre, de mai més no bellugar'm… o fer-ho exclusivament quan és del tot imprescindible — pausadament, belleu anyal, a tall de roure molt ample i xalest i senyorívol… Car m'he feta la resolució inapel·lable de tornar a esdevenir'n un altre… I amb cap esca esvalotada, ridículament pobra i humana, no em desplaçareu pas la soca ben arrelada d'aquest determini…

Bec a pleret del centre de la Terra, dementre que visc del record… i, promès a l'arbre, haig d'afegir que ja gairebé me n'enyor i en saliv, de les renovellades vicissituds que m'esperen, incopsablement majestàtiques — a escala d'arbre…

Som-hi, som-hi, segon a segon… plom fos, degoteig il·limitat, suara, per malconsell, ivarçós i esbojarrat, adés vitalment calm, aviat de bell nou habitívol, com cal, arbrós, arbrat, arbrenc, d'arbre…

Ni cuca ni persona — arbre. Sempre en fui, sempre n'haig d'ésser, mil·lenari, gairebé infinit, a pleret-pleret, amb les dones de totes les espècies a gratar-se'm, eternament — eternament a gratar-se'm… Res de sexual… No pas com qui, mascle, es carda nafres d'arbre… o ja estàtues, com aquell vescós lúbric d'en Browne… *that lecher that carnalled with a statue… in his spintrian recreations…* No pas doncs un altre Neró fantàstic qui, a la llum guspirejant o espintriana dels incendis, viola, part d'esfínter culer, estàtues…

Res així, res d'això… al contrari… calm, fred… sens passions ni estacions… car… el foc espintrià de les passions… hi ha quelcom de pus

ridícul…? Arbre ambrat… arbre sílex… arbre vaire… geomètricament vitrificat… arbre fòssil… encar hi sóc, encar… Bellíssim. Suau. Bisbètic. Olisbe vitrificat, polit, febrit, eburni… Relíquia molt colta… per als conys més selectes…

No, tant se val… Únic, arrelat, dur… bo i guaitant-m'ho, ulls clucs, part d'ensús, sempre de més endalt, gens commogut, impertorbable, fins atènyer el cim del capdamunt — des del tron, doncs… Déu-arbre, jo, naltres, bosc diví, ja vinc, sense moure'm, ja vinc, immòbil — sense haver fet ni un pas, ni us gest… tothora la mateixa ganyota fossilitzada que em coneixeu i prou — només aqueix muscleig paralitzat d'empertostemps.

Sobrat amb un no-res aquest interludi infame d'entitat amb potes, i… com aquell qui diu, ei, ja hi sóc…! car… vida d'home, vida d'ens blàtid… d'escarbat qui nou… i pon ous paràsits… merdeta tanmateix d'instant carrincló… en l'eternitat tot-abassegadora de l'espai-temps… això negligible rai… qui en fa cap cas?

Som-hi, doncs.

Oidà, amplíssim, ací us vinc… creixent… horitzó… Horitzó… inevitable. Ulleu-me, efímers, i estavelleu-vos-m'hi, miops.

Jo rai.

Ni em moc.

21 juny 2008

De Zombi A Nadó

El cacauet el tòtem

Vaguetat dels quatre o cinc metges qui m'acaben de diagnosticar un càncer avençat al baix ventre. Llur fluixedat de conviccions m'indigna. "*Pleguem!*" – acabaré dient, i fotré el camp bo i acabant-me de vestir pel corredor.

N'hi havia un, jove, de la meua edat, qui em deia, a nivell d'amic: "*I ara prou de…, eh?*" i feia acte, discret, de sacsar-se-la. Es veu que volia o em manava que no me la pelés més. Llavors responc: "*No és pas que sigui gaire hàbil pel que fa a les relacions personals… Abans d'ahir era a un matx de tennis entre amics i vaig ser incapaç de lligar conversa sisquer amb una de les noies, la majoria de les quals anaven trompetes pel punx. Si us penseu que deixaré de pelar-me-la pel que em quedi…!*" I cap d'ells ni ho sabia, quan em quedava. El grassot deia que uns tres mesos a tot estirar… L'"amic" que… "*Home, uns tres anys, si ens ho sabem manegar… Això sí, amb crosses, i cadires de rodes, i assistència hospitalària terminal, i…*" Maleïts, matussers, carnissers – amb quina ràbia no els trameties tots al femer d'on mai no els haurien d'haver nascuts.

Per explicar's i explicar'm com i per on avençava el càncer, m'havien pintats amb tot de gargots, amb un tint blau l'un i amb un tint vermell un altre, la cuixa esquerra i l'engonal… "*Què feu a la vida?*" M'havia demanat el jove jovial llavors. "*Sóc pintor*." "*Conegut?*" "*Si ho heu de demanar, ja sabeu que no*", vaig respondre. I anava a dir-li: I ara, gràcies a la vostra merdegada en blau i vermell, aquestes dues colors que sempre emprava, me'n feu avorrir, no les empraré mai més… Mai més… Vulgui el que vulgui dir aquest "*mai*"…, ara que em dieu que durar, no duraré gaire… I pelar-me-la, encar me la pelaré amb més deler, en podeu ficar la mà al foc… Mes, ja, en compte de dir re, em vaig aixecar d'una revolada, vaig agafar la roba penjada rere la porta i me'n vaig anar…

Una infermera de visatge franc, ulls com taronges, m'ullava el cul segurament pintat com el d'un babuí… Potser es volia mandril, amorrada al meu cul. I alhora, tanmateix encar empegueït, em dic… Per què hauria de tindre encar inhibicions ara que se m'escola la vida? Hauria d'anar-hi, i aixecar-li la faldilla i engrapar-la pels pèls del cony, i

me l’hauria d’endur a un dels canfelips del corredor, i me l’hauria de querar fins que em tragués per la boca les colors que duc al cul…

Em vaig ficar a uns canfelips a rentar’m la xafogor del cos… Ja hi fotia cara de mort – al mirall hi havia un visatge amb tot de taques violàcies marcat, un visatge de cadàver malmenat… Aquell llum de morgue o de sala de dissecar morts en realçava la morbiditat…

Em van agafar unes ganes de cagar… La por, i el fàstic, i l’avorriment a les colors del mirall malalt… Era assegut a la tassa, amb les cagarrines que em rajaven i em buidaven el cos esporuguit… I, badant-badant mig desesperat, llavors me n’adonava d’un intens pelegrinatge als meus peus… A algú li havia caigut un cacauet i un escolta de qualque formiguer impensat l’havia descobert bo i escosint per la clínica lluent… I ara un reguitzell llarguíssim de formiguetes gairebé microscòpiques venien a coldre el meravellós gegantí misteriós miraculós cacauet… No el bellugarien pas encar que en vinguessin milions…, i tanmateix el voltaven reverentment… I esdevenia així el testimoni de la naixença de l’adoració del misteri… Esdevenia novament l’home primitiu qui, a imitació de les formigues, inventava els déus i les religions… El cacauet era l’ídol, el tòtem, la kaaba, la imatge de la divinitat, i les formigues els primitius humans qui venien a adorar’l, tan escaguissats i impressionats com jo…

Encar assegut, vaig plegar el cacauet ple de formigues i me’l vaig endur a la boca, el vaig mastegar, encar més bo amanit amb manta formiga, i me’l vaig cruspir. Una força novella m’imbueix llavors… Em vaig torcar el cul amb esgarrinxaire vigoria. Em vaig tornar a guaitar al mirall; algunes de les colors m’havien tornades… I vaig doncs sortir, pit ample, al Solell gloriós, i als verds dels avets, i al refulgir de la neu virginal (o en tot cas purament i relluentment blanca), i vaig botar escales avall a gambades que també es cruspien els esglaons de quatre en quatre.

“*Segueix els dictats del cor, cos cancerós*”, em manava. Els calfreds del fel que et torna, penedit, a la font que s’estronca, com els de l’insecte qui ressuscita, et duen el cos al mateix prestigi esbalaïdor del paperot adés cremat ara de sobte, dejús la vareta màgica, renascut. En què et metamorfoses sinó doncs en millor…? De zombi a nadó. D’espantall a

heroi. D’espantall en flames a heroi del foc renat. “*Puja a l’altar com el porcairol pallussot qui sacrificarà el lletó, i, com pansa o pruna seca ara en remull, o crisàlide qui desclou, o llàtzer qui com hèrcules aixeca la llosa dejús la qual suara es podria, fes això, car el cacauet embruixat segur que te’n donava les potestats, conquereix i trepitja fins a l’extinció la flama que t’emboïgava el palimpsest de l’ànima i mortreix amb odi i corruix el corc qui constant et rosega, de la por*.”

Encontinent enfilava cap al districte pampallugaire. I me’n vaig anar de putes. La noia aquella em deia, ditiràmbica, que era un ver ruc – car es veu que aquell dia la feia com un ase i querava amb el mateix desig. El seu visatge transfigurat revelava hiperdulia. Era una noia al capdavall ben pujada i es volia aleshores casar amb mi i tot.

Me l’enduguí volenters a casa, al piset de les golfes vora el terrat on malvivia d’“artista”. Allí l’investeixc de model meua. La vesteixc d’escaigs blaus i vermells, i la xop de menstru (dissolvent de pintura molt inflamable), i amb l’encenedor l’encenc…

Tenia, tocant ben fort al racó, el Götterdämmerung d’en Wagner, del pròleg havíem passat al primer acte, i allò, aquell xivarri estentori, amagava els crits i xisclets de la virginal model blava i vermella. Re no deprimeix menys que veure flamejar verges, ho sabem tots els mags qui guaríem a través les eres i edats, i els eons, flagells…

Les plagues roents del cos interior se’m guarien ensems…

Renat heroi… erschlug ihn mit siegenden Schwert… zu seiner Halle entbiet’ ich dich… l’encenedor l’espasa roent… del foc en reneixc fins a les sales netíssimes i vastes dels déus…

Les cendres del déu o ídol cremat em duraren durant tot el tractament… El règim màgic, altament curatiu, fou, l’estona sencera, de formigues i cacauets amanits amb cendres divines de tòtem calcinat; de meteorit, tramès pels bruixots creadors dels universos, pel foc sacrificial trit; d’estàtua de verge, pels sacerdots vivificada en fetillera totpoderosa, per martell d’escultor boig feta microscòpics bocinets de força terapèutica infal·lible… I alquímica aigua forta que recollia a les tasses dels

canfelips – dins verges cristal·lines hi pixaren inestronquívoles i bogals – era la meua sola beguda…

D’aquells bescunços rars d’ara en fa quaranta anys… qui… qui se’n recorda sinó el meu cervell sobreïxent…, el meu cervell darrerement desenvolupat en nous bonys que el crani no sap contindre, anorc…, el meu cervell a les exquisitats ocultes com a la sentor dels cementiris dolçament avesat…, el meu cervell per blancúries de llençol, adés brut de llords menstrus blaus i vermells, ara net del tot i alb, estès…, el meu cervell sens taques ni culcosits ni sets…, el meu cervell tassa de canfelip antisèptic, d’un blanc profilàctic que enlluerna ans eixorbeix i on només el cony impol·lut de la verge és font de renaixença inexhaurible…, el meu cervell qui d’abiòtic anà a anabiòtic com qui va, corc de tòtem, de rostar’l a esdevenir’n el vit – el vit minúscul-majúscul qui, amb un badall de corc de tòtem transformat en vit gegantí i doncs creatiu, crearà l’altre univers de blancúries sense màcula i saluts de marbre il·limitat…, el meu cervell ho duu perennement escrit…, el meu brau cervell empedreït ho sap…, el meu cervell, llosa dejús la qual no em podriré… jamai!

26 maig 2008

Duad ‘01 [Mentrestant, ja ho veus tu, pampallugues de por]

Mentrestant, ja ho veus tu, pampallugues de por

Deia (o si més no si fa no fa implicava) aquell carallot d'Emerson que quan quelcom més o menys artístic o genial ens colpeix és perquè hi reconeixem un tornaveu o ressò d'allò que nós mateixos adés pensàrem, i rebutjàrem per modèstia, i ara en tornar a nós allò vell ho veiem nou i abillat en aliena majestat – i també doncs que el nostre pou d'afectes ja el duem muntat ànima endins, i així doncs quan qualque cara s'hi emmiralla, o qualque acte o qualque manera que té hom de dir o de captenir-se s'hi emmiralla, al cresp llis del pou anímic, el reconeixem tot de sobte, instintivament, si s'atansa a l'ideal (si doncs no s'hi atansa, no en fem cap cas o fins i tot ens repel·leix) – l'ideal, o les imatges i conceptes ideals, que se'ns banyen al pou espiritual en bany maria – ei, i sabeu per què…? Doncs perquè s'escau que som així: Perfectes – i no ens hauríem pas de voler altres.

Amb en Jung i els seus arquetips no m'hi ficaré. Totes aquelles falòrnies jungianes me les vaig creure com em vaig creure les de n'Emerson, perquè s'esqueia aquells dies que caduc endurava, pansit, patim-patam, ranquejant entre pors, a través d'una època de pregona depressió, i doncs extra-sensitiva, i doncs poètica en el mal sentit.

Eren els mateixos dies on, vés a saber per culpa de quina fretura vitamínica, veia tota mena de ninotets ectoplasmàtics al cel, a l'horitzó, dalt al trebol i per les parets. I veia visions hipnagògiques i patia esborronadors malsons d'on em desvetllava cridant i encara barallant-me amb els monstres qui em burxaven ninetes dels ulls endins, amb forques de llum que atiaven un cervell confús, sinistre i infernal.

I si mai era al carrer no volia veure-hi bé. Esquivava l'esguard i sempre mantenia un coixí d'aïllament, un espai de seguretat entre el meu cos i qualsevol altre cos, ni que fos el d'un gos. El rebuig haptotròpic, si qualcú em tocava d'esquitllèbit, era espectacular. Com s'hi m'hagués fiblat qualque escorpí molt dolorós, feia un bot esverat i alhora esgaripava com rat trepitjat o esgüellava com el bacó que hom degolla.

Un vespre l’ambre s’esvaïa i els homes aviaven badalls. Desava als meus ulls les relíquies d’una posta magnífica. Em donava íntimament encàrrec de somiar en aquella posta antediluviana i tornar als anys on devia havia nascut per primer cop (milions d’eons enrere) (qui sap en quin altre planeta llunyà) (per quins Solells o supernoves il·luminat). Car en el somni revivia, tornava a ésser qui de debò fui, i mai no hauria (ni de fet hauré) deixat d’ésser: Les rels se’m tornaven portadores de la saba antiga que havia vistes les imatges prístines, i doncs ideals, i havia experimentats els esdeveniments arquetípics on tornava a ésser déu gestant, déu paridor, déu esclatat, déu aixeta de foc qui espurneja bogalment i bojal i folla, descordada.

Mentre així queia la nit i tenia doncs els ulls enlluernats per l’astre morent, els llops i els mussols començaren a rondinar; esmolaven urpes, becs, dents. M’anava a aixecar de l’amagatall metàl·lic (un antic tanc de guerra que una magrana de metralla havia desmanegat, d’on que l’exèrcit l’abandonés i ara doncs, al cap de qui sap les dècades, tot rovellat i oblidat ragués enclotat entre grassos matolls), m’anava a aixecar doncs de la caixa de les ressonàncies on m’havia enfonyat per tal d’alhora copsar-hi més ones iòniques d’univers verge, i així doncs augmentar l’experiment psíquic de la meua divinal presència al començament de la creació…, quan en posar la mà a terra un ham se’m clavà.

D’antuvi havia temut que no fos pas ullal d’escurçó o punxó d’escorpí o pinça d’aranya negra, mes en veure a la llum del llostre que era ham de pescador qui havia potser pescat al Segre i damunt el tanc s’havia conjuminades unes graelles o havia emprat part del tanc mateix com a planxa per a coure-hi el peix en un berenar qui sap fins a quin punt pastoral o eglòguic, idíl·lic, allò encar em va espantar pus, em féu sentir pitjor. Car el viró tetànic tampoc no fa gens riure.

Quaix a les fosques, car la llum minvava de pressa, vaig córrer cap al riu a rentar-me la nafra virulent. Volia esmar-me empaitat per la bruixa. Deu cames té la bruixa, i doncs amb deu cames, xifra fantàstica, segur que m’assolia abans no arribés a l’areny i ensopegués en qualque còdol gros que m’enviés bocaterrosa a segellar amb la ferramenta l’esquena punxegosa de qualque carpa que dugués cuita-corrents noves de la meua

tendresa de carn als neptuns carnívors del Segre nocturn. Hi havia una filferrada eriçada, en realitat feta de troncs i branques, que embussava el riu. M'hi llençava, a la bassa de l'embús, com en un ample coixí de qui el suau llambreig fos de seda.

Parpellegí com talp a qui qualque cataclisme intern duu esparverat a la superfície. Allò no era bassa ni coixí; era ventre d'hipopòtam panxa enlaire. La seua cua i esquena s'arrelaven als inferns primigenis, la seua boca s'obria com immens forat negre que s'empassés amb facilitat galàxies.

Insomni interromput, em lliurava al son. Em sembla que no és pas animal ruminant l'hipopòtam. No mastegava tediosament ni ociosa, si més no aquell meu. Ané de malborràs: *Avui tot em surt a la biorxa*, pensí, i era ja al ventre de l'hipopòtam, aquest camí doncs ben gomboldat part de dins.

El seu ventre, el folre llis, era diorama on s'hi esqueien d'escaure's les èpoques on l'única ànima es trossejava en animetes. *Era sencer*, em dic, *i esdevinc padellàs d'un meu tot esbocinat*.

Les il·luminacions, llavors, les pampallugues astoradores – quants d'universos que claudicaven, periclitaven, feien figa, esdevenien cendres, i les cendres cruanys, i els cruanys focs vius, i dels focs nous universos amb mons de vidres refulgents…

Sabia que fora havia esclatat el Sol – l'havia suara vist pondre's i era la darrera posta abans l'ou lluent no es crebés. Era com si havia desclòs i de dins hi neixia la pluja de foscors.

L'hipopòtam dormia, o era mort i es podria lentament com les hores al buit absolut on re no pot doncs marcar-les.

Nit d'estranyesa, de mut esfereïment ultrancer, de catastròfic enfonsament. Em vaig tornar a aixecar i vaig sortir d'esme al carrer. En acabat em veia empenyent un armari – un univers – justament davant una casa de mobles que es veu que tenia també una fusteria al fons de l'edifici – hi havien molts d'armaris exposats davant la porta, al carrer –

eren força capaços rebosts o tothicaps amb lluna davant o amb lluna darrere o sense lluna.

El meu era una armari massiu, blanc de fusta de pi treballada poc ha, sense envernissar…

Si em guaitaven massa de mal ull els encarregats de la botiga, o els suats fusters de la fusteria, els dic: *Prou sé que sembla que us m'enduc aquest armari, mes és cert que me l'he trobat llençat no gaire lluny d'ací, al districte cinquè, on hi ha un munt de deixalles, i doncs no pas que sigui molla vostre*…

Els cans cerbers llencen els cigarrets i se m'atansen amb paleses intencions de fer-me mal.

Prou! No us heu adonat de l'estranyesa de la nit…? Els dic, amb gest ampul·lós, assenyalant-los les rares nebuloses, els resultats òptics de l'esclat solar.

Parpelleigs dels nyèbits durs, dels gànguils barroers. *Totes eixes pampallugues de por* – insistesc.

De por, de por – ressonen llurs pits balmats, i s'han aturats els dos valents, per la por corcadora desenvigorits; llur virior rosegada fins al malmès nirvi balb, dic.

Crec que si més no un dels dos encarregats dels mobles se n'ha adonat – ara roman silent i pensiu, amb els ulls èrtics, encartronats d'esquerdes, cap amunt – perquè la nit ha perduda tota llum i tot so, i és doncs d'una muda foscor absoluta, només llampegada ara i adés per clarors d'humitat amb reflexos de pàl·lid llunyà estel…

Enduus-te aquest món, enduus-te'l, tothom altri encantat per les eixarramplades bruixes paoroses de la foscor del cel orfe, em dic, mentre m'enduc l'armari.

Me l'enduré fins al tanc espatllat – hi faré cap quan hi tornarà a haver un fotimer d'estranys – n'hi haurà un de panxut entre la catèrvola qui tot cofoi del que ha pescat al Segre està fregint, damunt una planxa del tanc

amb brases a sota, peix, de qui les guspires i els grinyols són com els d'un univers que fuig desmanegadament cap al no-res.

Qui s'escalfa fredolic al foc de camp? Qui n'espera amb candeletes el peix fregit? No m'hi atansaré pas. Se n'aniran sorollosos, i al crepuscle ombrívol afuaré el caliu i en foguera alta hi cremaré l'armari i tot el tot que conté.

Serps d'olivet cremaran, i rats i esquirols, i coloms i gats, i gossos, i cervs. S'haurà quedada enrere només un vella egipciana a qui hom no havia volgut llençar ni la raspa. S'havia trobat un setrillet esbrocat, un gibrellet escantellat; hi haurà oli tèrbol al cul del setrill, al gibrellet una pols densa. No pot rostar ni mica de peix: Les arestes descarnades, les espinades sense moll, això roman i re pus. Ella amb el seu setrillet, amb el qual volia intercanviar qualque mos de vianda, he vist de lluny que hom en prescindia amb rebuig fastiguejat, he vist que hom li aquissava els gossos. La paella o la planxa xauxinava, flametes n'eixien – n'eixien de més ferotges dels queixals del freginaire. S'ha enfellonit de valent. *Fot el camp, bruixa!* Una goteta de l'oli fosc del setrillet de l'egipciana potser ha dut tot l'enceb del verí final al cuinat del cuiner. L'home ha llençat tot el que coïa. Poc volia que l'oli de l'empudegadora empestés el menjar de tothom.

Volia cridar des del penyal que: *Tots les velles bruixes havien estades en llurs joveneses beutats astoradores*.

Ah el peix, com es podreix sense interval! Ni els gossos no en volen. Acceleradament no en roman altre que les restes fòssils. Ni l'ambre del capaltard no n'embolicarà, amorós, mica.

O ens fregim o ens podrim, vaig pensar, mentre tothom se n'anava sense menjar re.

Fou aleshores que m'amaguí a l'amagatall metàl·lic. La vella amb deu cames s'amagà al seu niu ctònic, interestràtic – *per què no en dic tel·lúric, subterrani?* Perquè no sé de debò en quina pedra sóc. *Tard o d'hora ho esbrín, escateixc…?* Hi rumiava.

M’acluquí guaitant la cloenda del jorn. El Solell es fonia rere la carena. Fou quan em desvetllí que me n’adoní de la nova estranyesa de la nit. No hi veia ni oïa re. Enyor d’esdeveniment – punyent enyor d’esdeveniment, com em colpeixes, car d’ençà d’ara re altre pas pot esdevindre’s enlloc – sense so, sense llum, com vols tu?

Buidor de tot, tret de la consciència que sóc, i sol, en un mitjà sense agafatalls. Ni hams ni esquers on connectar. Ah, i llavors aquells llampecs lentíssims de llum estelada i líquida – *com ara si hom – qualque força aliena – ens ha robat l’esperit*, els dic, *i no podem doncs tornar al cos inert* – i els dos moblaires, solcats pel meteor de l’encant, romanien estàtues.

Vaig davallar cap al riu pel penya-segat més abrupte. Em servava amb una corda que havia falcada al cap de dalt, amb daus ciclopis, sí. Duc l’egipciana penjada a l’esquena. Té més por que no jo encar. Amb deu potes, segur que se’n trenca més que no em trencaré pas. Té raó de tindre més por, mes poc té gens de raó d’ésser més eixelebrada – *els porucs totjorn els més eixelebrats*, és llei d’antigor d’origen d’esclat quaix oblidat, esborrat – mes m’estimaria més si no es mogués tant – encar caurem plegats.

Vam arribar tanmateix a la vora del riu sans i estalvis. Pensava que ens estimbàvem, pro no era veritat. De cops dec patir de febles, benignes, al·lucinacions. *Hom*, dic, *se’n fot*. Ara, com rats ens enfonyem a l’automòbil estimbat anys ha i ara tot rovellat, frèvol, delicat. Encallats contra el trànsit insignificant dels carrinclons negociants, veiem rabejar-se els endèmics hipopòtams del Segre. Som a quin planeta, som a quina era temporal, som a quin espai de por molt esvorada, gastada, polsegosa…?

Mama, mama! Vaig cridar. Gens eixerida ni desempallegada, de fet amb vessa i disgust, em respon la bruixa: *T’hec*.

I em tornc a enfonsar al ventre de la bèstia enorme. I consir que no tinc amics perquè vinc adés d’uns espais on no hi havia ningú altre ni hi havien doncs miralls. Als deu braços peluts de ma mare el capoll de seda se’m va entortolligant com mòmia qui hom faixés, i hi esdevinc cremat

cadàver, clemàtide, clàmide, avellana, calamitat, clepsidra, crisantem, crisàlide, costella esberlada, pupa glaçada, cap intent, no, ja dic, gens reeixit.

21 maig 2008

desfigureu-me-la, enfremuneu-me-la, afolleu-me-la, xemiqueu-me-la

Desconsol de dama qui cau del tamboret i exposa taboll i fufa al capellà qui davant mateix deia la missa

El metge de la meua dona el doctor Kevyn Unt, de Xicago, és ginecòleg. Al doctor K. Unt, barrejant-li una mica les lletres li'n dic, ben encertadament, Kunt Envy, i és que té odiosa enveja dels conys, això és palès. S'ha fet ginecòleg no pas perquè li abelleixi de tocar conys, sobretot malalts, sinó perquè li abelleix de malmetre'ls. Episiotomies en malfà a desdir, vinguin o no pas a tomb, i sempre amb tisores rovellades o en tot cas plenes de xerecs microbis, d'on els conys

de les pobres dones n’esdevenen infectats en grotescs bonys i bombolles, en boterudeses esgarrifadores…

El doctor K. Unt receptà molta de devoció a la meua dona l’altre jorn, bo i fent-se, es veu, com gairebé sempre, l’escalfabraguetes, ell, i el festejadoret, i alhora hipnotitzant-la amb historietes per a flacs de cor i balbs de cervell.

L’hipnotitzava amb veu de fleuma amb caguerades de cels, inferns, trinitats, resurreccions i ascensions de cosmonauta autònom, i amb vins i peixos pels descosits en truquet de pec mag i encar, en truquet ara de botànic sapastre, amb estridents malediccions contra les figueres bordes qui qualque dimoni amagadot es veu que impedia de florir.

L’hipnotitzava, el malparit, perquè no cardés tant ni em fotés tantes de banyes, ço que nogensmenys preferesc car em manté en salut i surant.

Me li presentava l’endemà, jo sempre de vint-i-un botons, i li vaig ensenyar, llambresc i deny i elegant, la foscor rere la finestra. Li vaig dir: “*Sabeu què faig, llegeixc. Llegeixc, en les línies del plugim jaquides en el palmell de la mà del vidre negre de la finestra, hi llegeixc doncs que darrere s’hi troba la mort. La mort sobtada, sabeu, en K. Unt? La mort de negror sobtada que esdevé negror infinita en un sol cop de maça*.”

El seu papagall eixalat, qui ell considerava una encarnació de l’esperit sant (l’esperit sant era una manifestació de l’ànima del seu déu dividit en tres formes – sí, ves, rucades rai, o qui ho entengui qui s’ho confiti), el seu papagall lleig i merdós, doncs, en aquell instant s’encengué com qui diu en combustió espontània, tret que és cert que era a la vora d’un gresol amb petroli, i, dementre que es consumia en flames, es cagava estentòriament i rogallosa en déu, en el déu d’en K. Unt.

Tot allò el va deure acollonir de valent. L’esperit sant cagant-se-li tan esbombadament en déu, el maleït supersticiós ho va trobar d’allò pus ominós. I l’endemà emigrava a Califòrnia, cap els Àngels, em fa. La meua dona ja no el veuria mai pus.

Vaig davallar al carrer i la pluja s’havia estroncada. Ningú qui odia els conys ni qui és de mena religiós (tret que les dues condicions coincideixen gairebé totjorn), ningú amb aqueixes manies de fastigós hauria, dic, de poder treballar amb dones – no hauria pas, vull dir, de fer de metge de femelles. Hi ha molt d’enemic de femella qui fa de metge. Crec que tots els metges haurien d’ésser molt amoroses metgesses. I mai religioses. Car res no nou pitjor l’humà, i més que més les seues perspectives de trobar-se mai mínimament bé en aquesta cruel bimba de mort, que el desig o enveja de patiment que els religiosos volen per al cos. Cert és nogensmenys així mateix que els més matiners exegetes de l’oldà mapamundi de les parts femellenques, hom els tractà de fútils i de carallots. Cal dir que els medievals l’erraven ans marraven d’aquesta faisó de continu.

Vaig aturar de pensar ítems perillosos. Car hi havia dos malaltissos integrants de la bòfia, l’un anava uniformat, l’altre anava de carrer, mes els dos pudien fortment a adventícia malesa. Xerrotejaven vora un vehicle, mentre eu passava caminant, cap-jup i tractant de mantindre l’enteniment en blanc – no fos cas que encar m’acusessin de qualque altre pecat si fa no fa imaginat. Els dos pudents presumien, com sempre; tostemps claferts ans curulls de qualque hormona fastigosa que els feia més mascles, és a dir més plens de merda – d’ací que hom apelli els buls i els ultracuidats en general “mitgesmerdes”. Oi, i no hi ha forma de vida més ínfima ni repugnant enlloc de l’univers que el de bòfia, uniformada o pas. No hi ha… No hi ha pas fauna pus degenerada a l’univers. No.

A casa li vaig tornar a guaitar a la meua dona l’escarranxa. Aquella tendra ans delitosa esquerda qui adés suara s’embeinà aitants d’hiperactius matrassos d’apol·linis estibadors i mariners, ara bresques de vibrions en feia carúncules d’indiot i, ecs, agrumollades llúpies amb oiosa sànies i amb bull de carnús excedent.

Els èxtasis de les serps últimes, llur ull dacriorreic amb el darrer bes, bavalloses ans tristoies com aloges, paitides i nisques amb cabells lemniscats (amb llefiscosetes cintetes que els hi pengessin) – llas, recances ara doncs del dolç ahir – l’ahir dolç que (segons el criminal encomanador d’iatrogènics gams) cal rembre ara mateix amb

penitències i misses, i assortides capdeconyades de confessions, miracles, baptismes, comoniments de cuca, benediccions, xucla-cagallonamentes, i extremuncions, ei, pallassades rai, i un plec gruixut d'altres enverinaments mentals de capellà.

Ai, fotrem goig!

Érem al temple, i els ulls somiatruites del jovent esclavitzat pas que ataüllaven tanmateix claustrofòbics nínxols d'ultratomba fossilitzats en paradisos de cabrit capellà, ans veien prats de gespes fresques on tot hi era, nu, rabejar-s'hi a lloure. El cacofònic cant d'esborronadora serena o de medusa amb cara de grípia, els carrinclons espinguets d'escanyolit bruixot que s'espinyolava del lloca nou de coco el sinistre sacerdot a l'altar dels sacrificis sense solta ni volta (només fets per tal d'emprenyar el personal), la cacofònica salmòdia, doncs, dic, visceral, acerba, només els llegava altrament gàbies de purgatori, asfixiants cambres de tortura de paradís fals… I ells (alguns), encar poc emmetzinats, dins llur fur intern, triaven la llibertat.

Alhora, els ferms empedreïts, qui només hi érem per tal de recolzar els malalts (sobretot del meló), jurcàvem, enllà dels mots metzinosos del merdós ensotanat qui ens volia horroritzats pels espais oberts, hi jurcàvem, dic, a guanyar novament les afeccions dels qui estimàvem i la malignitat eclesiàstica, per via de llurs còmplices mèdics, ens havien robades.

Ara, cascun dels fanocs orats, llurs esperits robats, com dic, pels mags ineptes i sapastres, i llurs cossos a mig podrir (car jaquits a l'abandó i àdhuc mortificats, car per ells mateixos odiats, com volen els condemnats religiosos), me'ls esguardava girientorn, i em semblava veure'ls com si llurs trets equivalien les flonges barnilles fetes a pelleringues d'una ombrel·la tota esvellegada, amb la tela fosca tota de cassigalls rovellats d'on crits de juraments horroritzats en percolessin, eixordadors. Ah, quina tristor de veure les carns emaciades que penjaven dels esquerdats esquelets que el fat malastruc redibuixava doncs en monstruoses construccions, llur figura, cascun dels orats adoradors de ninots repel·lents, llur figura closa en tancats rebosts on només hi pengen, de ganxos de boquer assassí, farnats de

desintegració. I els veig bellugar llurs boques desdentegades, i els veig fer ganyotes, car llur saliva té gust de bernat pudent esclafat. Llurs boques part de dins: fragments de circ bombardejat – tot hi són animals a mig corrompre, i un gras, mòrbid cuc albardà i potiner qui va de queixal en queixal dient xanxes sexuals i fent-se veure l'equilibrista mesell, balb, matusser…

La meua dona, les seues expressions al vult, ara aitan lleig, traïen el fet que allò que tastava era vomitiu d'allò pus.

Van entrar, histriònics, dos membres de la bòfia. Ara llagrimejaven amb bojals escarafalls i es fotien ressonants cops al pit – perfecta definició de l'hipòcrita. "*Com podíem haver siguts tan cruels!*" Nòmades, anaven de rengle en rengle, trepitjant els peus dels babaus com si eren estores a rebregar-hi ferm la sola ferrada. Vaig dir que no trepitjarien pas els peus de la meua dona; vaig ostar un ninot de guix, que hi havia fotent el paperet damunt un plint o pedestal o tamboret de pedra, i per comptes hi vaig seure la dona. Els priònics pudents continuaven trepitjant peus de vaca soferta. Alhora ploraven i es colpien el pit, i confessaven, afònics, pecats d'immensa crueltat: tortures de presoners, violacions de minyones i efebs, trepigs doncs de vells i velles…

El capità dels degenerals els havia dit: "*Hem de fer tot el possible per tal d'evitar de semblar ni que fos un pèl irreligiosos*."

Vaig xiuxiuejar a cau d'orella de la dona: "*Recalcitrant mantén-te, com si fossis peça d'antiguitat en museu polsegós. Rumia si de cas com entendre el temps:* És, en temps de crisi, el temps llavòrens més ample, o és que només sembla més ample…? *Me'n tornes contesta d'ací a un instant. Ara mateix vinc*."

Vaig sortir a respirar. L'atri encar pudia a pets, mes la fortor pas que t'ofegava com t'ofegava dintre. Se m'arronsava, idíl·lica ans vampiressa, una mendicant. Simfònica i suggestiva, maldava debades per fer-se'm desitjable; m'acaronava sense fressa la ceba – que tot d'una me n'adon que em descús i tot, abans no li haig de fotre doncs

una empenta que la fa perifèrica de cop i volta. I ara s’atia com corruixada harpia a cridar els compares.

Quin merder no inaugurem tots plegats! Els dos pudents, vils instruments de malallei i de desordre, com sempre, surten a veure què cony s’hi escunça. Allò aprofiten els compares (mentre la gitana m’acusa de voler-la escometre en escomesa luxuriosa) per a ficar-se al temple a robar-hi, crec, certes urnes amb cendres de relíquia, amb les quals llavors fer bruixeries per a betzols qui creuen no pas solament en misses, ans així mateix en misses negres i tot.

No pots mai demanar assossec al pudent. Que li demanis re ho confon per qualque gentil invitació a la salvatjada escatilosa. Amb goig tot fre amolla, i t’estossina i t’atonyina amb deler, i et mutila d’eixauc sense recar cap esforç ni estalviar-te cap aporrinament ni renec.

Per xo no fotia pas l’estruç, ans, amb els primers mastegots, com l’estruç camejava a tot estrop a engruixir, a minsos ans furtius trets, els rengs dels escàpols.

Em capficava més tard, mentre entre runes ditejava destralejats senyals heràldics en pedres d’edificis enderrocats pels invasors cagots amb la traïdorenca complicitat de llurs casolans llepaculs, i tractava de desxifrar així mateix fragments de còdexs nostrats que la rascalla havia cremats i llavors emprats de torcaculs – mentre això feia, mig distret, em capficava alhora, dic, burxegós al rerefons del cervell, bo i tractant d’escatir-hi quin malfat no fóra pas el de la meua dona, enjondre en enemic terreny, allà dins patint al parany, fent-s’hi veure sant de guix damunt el plint. I em desesperava rere les nidoroses runes bo i ullant encontinent l’atri, per si encar hi haguessin traces dels criminals matalassers qui, d’enxampar-me, ara m’haurien mort sense pus compliments.

Amb ingenuïtat la veia (al meu enteniment un bri febrós) transfigurada, ço és, amb fesomia trastocada angèlicament, i doncs colta pels fanocs agenollats al seu davant com ara si fos doncs santa imatge de qui els orificis, com els de qualque deessa bogal, dons i prebendes vessessin – el do no gens costós de l’esperança sobretot.

Tant se val. Respirí avall. Amb aquell empelt d'ozó, sóc més coherent. Amb dits tremolencs de fred m'embastava els traus sense botons amb filagarses de corda trobades part de terra. Escaujava ara, amb ulls segellats per les potes sangonoses de l'àliga, el tram polèmic que em separava del maligne edifici on hom, amb feble retòrica, fa, impunit, ofici de remeier ensarrona-rucs. "*Vull saber, dona, de totes totes com et va*." M'abelleixen pus tost els inequívocs. M'afegiré doncs, dic, a les incògnites cues.

En acabat del tacó que havia mig rebut, i ara després de viure dues gèlides hores entre les fètides escombraries encastades a les runes de davant el temple dels horrors, puc esdevindre sense pus disfressa un pòtol pus d'aquells qui, en perennes carnestoltes, s'ajocaven a l'aixopluc de davant la porta, rabejant-se en llur dissort.

Cada camí que hom obri la porta podré espiar que hi foten part de dintre els bandarres i fanocs.

El taumaturg de trucalembut continuava d'aperussar els "creients". El nom ja ho diu: "creient" – el qui creu, el qui es creu la falòrnia, el qui s'empassa tota mena de fastigosa carallotada perbocada per qualque maleït reconsagrat. Amb enyor, els meus ulls adolorits i enteranyinats amb vermelles urpes, mantenen ferm el rumb cap al far de l'estàtua de cera qui nogensmenys, llas, sembla fondre's a pleret. "*Mig diluït, erràtic tità, estigues-te'n tanmateix!*" – pregava de lluny, car em temia que qualque enze entre els "fidels" – els fidels datspelcul – no li passés pel carbassot de tocar amb reverència servil el tòtem sacre i s'hi envesqués llavors la puta pota. Veuríeu l'esglai de la patuleia.

Enfortit per certs apocalíptics acomiadaments ara mastegats per l'enfaldillat tinyeta, potser al capdarrer ujat de rajar tanta de merdegada, em creia aleshores que potser les ordalies se n'eren tost finides, quan ai, terrabastall mastodòntic. Esporuguits ixen de llurs trinxeres els fidels creients, com rats esgarrapats pels flagells de la ràbia i la pesta.

Cada vellarra amb les mitges cagades s'estrompassa pels bancs i esclaten els continguts horrorosos de llurs bombades calces.

I esgüella com un dimoni el capellà, i avia el seu infús, il·luminat, teopnèustic diagnòstic. I doncs diu: “*Mateu-la, mateu-me-la!*”

És que, tan esperar i tan desfer-se, al capdavall la dona havia relliscada pedestal avall. Catacrac, vós, que havia caiguda de cul i tot, i eixarrancada rai, i el cony, pel metge K. Unt adés suara aitan martiritzat, pla a l’horitzó clos de cada gambirot present.

Suputava isnellament el cagaelàstics i hi veia, esborronat de por, un papagall de foc. Hi veia després (és clar!), no pas una fufa maltractada pels metges de les vils ans nazis brigades anticony, hi veia només (com sempre) “el” diable a mig néixer i prou.

La tractava i maleïa de “posseïda” i ordenava a les bajanes, merdacaneres hosts que la mortrissin doncs encontinent. “*Catxeu-me-la, desfigureu-me-la, enfremuneu-me-la, afolleu-me-la, xemiqueu-me-la; som-hi, valents; me la cardeu que no en romangui padellàs!*”

La trepitgen pitjor encar que no l’hagueren trepitjada els bútxeres del govern.

I com la salvaré…? Com la salvaré? Com la salvaré sense metralladores, sense bombes, sense tancs ni helicòpters, ni sense avions de sobtat oblit…?

11 maig 2008

amb rima i sense – 2 -

escosint alleradament elevats paisatges

per quines altes muntanyes no ens perdem
ni quins paisatges no ens revelen els cims
ca, i als penyals amb veus de dones els vents
ferms no ens darden amb les virtuts del concret?

el plugim, la boirina, o els llamps que fenen
el cel, els arbres esgavellats, els claps
soms i sems i els clots de molses irisades
on espeteguen els raigs del Solell, ca

i les plantes qui s'arrapen oloroses
per les esquerdes, ca, i àdhuc conquerien
el peu de l'estàtua qui esdeveníem

tret que els cabells ens onegen als vents qui
amb veus de dones ens enumeren virtuts
sens fi del que al món rau, un món cafit doncs

de sòlides veritats que copses tantost fots
el camp de la pútrida gàbia on et tanques
et tanquen, ens tanquem, sòpites fantasmes.

escosint alleradament elevats paisatges

si muntanya amunt doncs salves feixes, creixes
al nou horitzó d'un món adés promès

el peu ferm es falca al ros relleix, reneix
l’esperança del comprendre-ho, no ets cuc ruc
qui tem l’ombra de l’armil·la qui oscil·la

penjada al fosc buit i a frec d’esclat; t’han nat
nu i esverat, tancat al clot del reglot
fastigós de cada dogma escarransit
de repel·lent capellanot malparit

pels sílexs i les arestes saps que ets viu
i pels llamps que l’electricitat reviu
ara que escapes embolicat de capes
ca, i eriçat de dagues i ric de pics
i repics on pels frescs aires rampinyaires
els ocells de becs esmolats veritats
t’han dit amb cada esgarip esfereït

ca, i si se’t rebrega poruga l’eruga
qui enmig del trepig amb sola malastruga
trepitges com qui trepitja erts dits trits
de grimpaire no gaire com cal ni bo
d’aquells qui empaiten, bofiescs, el qui s’estorç
trepitja bo i amb més esforç, i en escorç
els prens potser per pilota – amunt la pota
i guitza avall – el cuc mort i el cap de mort
qui et guipava per prendre’t, retre’t en gàbia
pútrida – xemica’n doncs l’accipítrida
gúbia, urpa esparveradora, i fuig
més alt on les veus de sibil·la del vent
qui sibil·la i oracular en òscul pluig
et xiuxiueja vies alades, hi ets
ca, i encar ausades t’hi llences volaire
enjòlit com muntanya qui en esventada
armil·la, mes sòlidament ancorada
enlaire salla, acomplert.

8 maig 2008

diins-i-fores espellats

de les andanes esquerdades als trens polsegosos, estellats

els viatges s’escurcen
amb prou feines començats
finits

el bagatge ha minvat
fins a la inexistència
ni prospecte ja no duc

no pot pas
la mort – destí evitern –
ésser ja gaire lluny.

26 abril 2008

Possessions

Possessions

tot s’equival
objecte – idea
idea – objecte
forma – contingut
partícules

quan era infant
a casa per tota joguina em daven
un catàleg de la casa Sears
i unes estisores

si volia cap bicicleta
me la retallava
i ja tenia aquell dia bicicleta amb la qual anava
amunt i avallv
i som-hi i adéu i de tornada

i si volia cap baldufa
em retallava una baldufa i com rodava

i potser el desig un pèl pervers i suós
em prenia
de posseir cap faixa de senyora
i retallada i posada a part al raconet quina flaire
deliciosa
barnilles ruixes lligacames

i com hi
i en
gaudia

el món a l’abast i cada objecte a la butxaca
objectes rai

ep i ara encara hi som

si em ve de llegir el penúltim llibre de n’Orhan Pamuk
prenc el bell catàleg de l’editorial Bromera
i en retall el dibuix o la foto del llibre
i me’l llegeixc ben llegit part davant i part darrere
“*l’eclèctica Omar* (hi diu part davant) *Pamuk*
premi Nobel de literatura
em dic Vermell”
“*el de Literatura* (hi diu part darrere) *Eròti*
d’Albaida o el Cons
art de Narrativa
negra narra la història perseguit per la justíc d’Otos
un tarannà in
qualitats físiques extra”

magnífic
quin llibre més bo

no cal dir que si mai estic malalt
un catàleg mèdic
a la mà i triant-m’hi la medecina
i retallant-me’n l’ampolleta o el comprimit
i pensant-m’hi bé
i a pleret em trob molt
molt
molt millor

car amb catàlegs qui no en té prou

collons i tant
si mai vull quelcom ben luxós
un televisor pla
un convertible
un iot
un castell
un bikini…

o un ordinador
esguardeu-me com me’l retall
i com el pos damunt la taula
i gens galdós
i si en fa de goig
i patxoca

ah i si no tinc taula
per a posar-hi l’ordinador i admirar’l
això rai
cerc les planes
i en trob cap
i me la retall
em retall una taula
i damunt hi instal l’ordinador lluent

i si no tinc tisora
me’n retall una

i si no tinc catàleg
me’n retall
un

sí ves això rai
això rai
això rai.

Llibres

Llibres

La meua dona es va morir
les llibretes privades de la seua joventut
eren plenes de noms de llibres
que es proposava de llegir.

Això fiu ara:

vaig llegir'm tots els llibres
que la jovenesa de la meua dona
dictava que llegís.

Els meus pensaments ixen en ales d'esperit
i li comuniquen les gràcies i bondats
dels bells llibres triats.

25 abril 2008

Cossos

Cossos

el meu cos
sempre fa pudor de cremat

com si s’avesés al foc

al foc imminent de l’eternitat

cos
.
.
.
os
.
.
.
s
.
.
.
cuc qui el psítac es menja d’un cop de bec

sacre esperit alat
el psítac
qui ara duu a la gola els mots del poema
que abans de morir
volia
dir.

onades de sang
i damunt les onades
crits llunyans
de gossos o gavines

mes no és pas que sigui vora la platja

sóc sebollit
el meu estret taüt immòbil sota sis peus de terra

onades
post-esfígmiques – pre-esfígmiques – (després i abans del batec)

ressons d'ultratomba – la meua carcassa als verms

s'envola, llis, el meu esperit amb ales d'en Górecki
i jaqueix el meu cos inert dormint al llit del tot atapeït

coits de coiots a la celístia
s'enfonsa, sí, en la puta nit

es rebolquen pels albellatges feres
fenen la calitja tàvecs
els oleandres i els gessamins remouen les cabelleres
les fites resplendents entrebanquen els trepigs del clandestí

luxuriosos prèsbites
de pet darrere la verge qui s'arrauleix

cridòries remotes

no imaginaré re més.

he vists massa cossos de morts
i he vists massa de botxins de qui la petulància obnubila

i qui no se n’adona?

viu o mort és
tret la fràgil espurna
el mateix cos

el mateix forat cagat del cul
els mateixos mocs
les mateixes taques nafres arítjols brians…

“*apedaçat, gens baladrer, pas que faig cap mal paper*”
pensa potser el botxí emmedallat
qui tota meuca farta posarà d’exemple

els fongs amb capells i pigues
escorcollen escorces de soques foscants
el gelós il·luminat pitja o burxa amb l’estilet

puja per les lleixes que fan les feixes
el geliu airet de la matinada

al safareig ve a beure-hi el gaig

fa l’orni un xot
té l’ull gruixut.

18 abril 2008

la pelleringueta no fa el pes

minso adminicle, vull dir, apendicle

inquireix sobre el fet inqüestionable de la meua naquiditat caudal
"*com és que la fas tan curta?*" – diu.

li dic: "sí ves; és el cas que el meu petit jueu
cada camí qui es fica al forn crematori d'un cony
en surt una mica més fet cendres que no abans…"

per la seua ganyota d'ultratjat comcalerisme me n'adon
que potser hi anava amb el broc massa escantellat;
veig que deu trobar la resposta barroera, xarona i adu un bri tabalot,
per xo faig cara de ceballot,
i li dic: "quant a la meua naquissitat caudal, doncs, dona, és el cas
que…" i li etzibaré amb posat més cusc l'altra veritat,
que: "se'm torna la cigaleta, ja ho veus tu, cada camí
més nàquissa i mancada d'ambicions,
sí que ja només és trist esguerro o monyó,
pel fet que, com prou saps, sóc de mena cardaire,
el verriny totlany m'acordona la gola;
i, caminant caminant,
cada camí doncs que em ve la dèria neguitosa de la trempera urgent,
sóc capaç i tot de no mirar-m'hi gaire
i d'embotir-la doncs
en la primera escletxa;
què hi fumbrem, sóc així de borinot,
bensenes, aital, com bufaforats eixelebrat, temerari, totjorn al vaitot a
despit
d'escorpins i d'aranyes negres i de nigues cuques de forat i, belleu,
qui sap, qualque lleona somnolent;
d'on al capdavall que el fet d'endinyar-la a cap fenella de porta
amb la bústia darrere
per al correu
sigui avinentesa que en el meu cas s'escaigui d'esdevenir's no pas
poc sovintet
i vet ací que de trast en trast

s’escaigui així mateix llavors que un gos guardià rere la porta trobi avinent
de fer-hi un mos: de fer-m’hi un mos,
escanyant-m’hi ans estroncant-m’hi al bec mateix i en sec la lleterada
i no pas únicament la lleterada, ah, llas.”

allò la convenç, i em diu de pobrissó
i que cal prou llepar-hi amb prou dolcesa les velles nafres escarificades
del com més anem més descabalat bri de broquet…

d’on rajar-hi, car encara n’hi ha, en raja,
això rai, nimfes sacres, *kantas niskas*,
us atanseu a la deu remorosa de les mel·líflues ambrosies,
degoteigs musicals de curatius rajolinets,
i us hi estotjàveu ans estatjàveu,
si sabíeu com hom hi gaudia,
i ens estalviàvem d’arriscar’ns
pels metàl·lics ersatzs de potencials rovells d’esgarrany i microbi tetànic
i, a les tèrboles foscors d’allèn, les eventuals esmolades dents dels cànids;
llengües mòbils, verges molles,
i sospeseu-hi, minyones ruboritzades, santes nimfes,
els meus collons més prenyats que no els mateixos ploms d’Arles,
com em dic, alzinat en plint de molses, Carles.

19 març 2008

Poema de na Ruth Fainlight (1966), anostrat pel tit.

Vampiressa casolana

Amb ungles i dents llefegues
Destria fils i flonjors
Del pinyol d'un préssec blanc.

Com ara qui fica un dit
Als llavis dels plecs de carn,
I en desfà la pell vescosa
Que records i esme desava
Dins el cervell d'un be ros.

16 març 2008

tancat a l'hort

Buides despeses per a jardí clos

Cau un nu cor de l'arbre dels pecats
I diu la dona: "*Ens sagna, company,*
El cor roent que omplíem de mossades
Part davall els xuclets i els sofregalls."

Melangiós l'home diu: "*Condemnats*
Alts coets febrits per la sang qui tany
Com de les mil mamelles desfermades
Del cos dels cims al cel cap per avall."

L'espill, l'espasa i l'opi, a glopades,
Com esperits pel torb tots sacsejats,

Els plouen i els neixen a so de ball

De folla gènesi i degenerades
Cues amb bonys d'arques, gots, escarcanys
De coits i enveges, cacofònics guanys.

11 febrer 2008

trempant: trempant

Amb rima i sense – 1 –

trempant, sempre trempant

com més gran em faig
més em dura la trempera

quan tenia 1 any em durava una hora
quan tenia 5 anys em durava cinc hores
quan en tenia 16 me'n durava setze

amb 30 anys al sarró em dura trenta hores
i amb 45 anys quaranta-cinc hores
amb 63 anys, ausades, seixanta-tres hores
i amb 80 anys vuitanta hores

vuitanta-tres hores amb 83 anys
i ara que en tinc 90 gairebé 91

em dura noranta, gairebé noranta-una, hores

ves que entri a l’eternitat
i la trempera em durarà doncs eternament

eternament trempant
eternament trempant
eternament trempant
vull dir, trempant, vós, trempant
trempant eternament
m’hi veig, m’hi veig, ausades.

— – —

trempant, sempre trempant

com més gran doncs em faig
més em dura el trempaig

si tinc doncs un any
em dura un horany

si tinc any i mig
em dura el trempig
noranta minuts

i amb catorze anyuts
catorze hores llet
fa mon vit tot dret

en tenia vint
d’anys i heus-me trempint
vint hores seguides…

vint i mitja horides
i en tinc vint-i-mig

i el veí qui em llig
troba peregrí

quan sóc seixantí
que em duri seixanta
hores la trempanta

d'anys en tinc noranta
ara doncs i tanta
hora, sí, noranta
em dura el trempar

mort doncs l'endemà
de fer els cent o els mil
ja sóc eternil

esdevinc etern
i tremp tot l'hivern
i l'estiu sens fi
de l'eternití

orgia increïble
del meu trempaïble
que mai no s'acaba
que mai no s'acaba
que mai no s'acaba…

9 febrer 2008

Leningrad tornem-hi

Leningrad, o perquè el somni retorni

A Leningrad els breus jorns esclatants
Són per a veure'ns les cares i les modes
Hi anem mudats tot esfullant'ns-e defora

I hi passegem amb les blanques ombrel·les desplegades
I entre els músculs lluents dels cavalls negres.

Mes el que de debò compta són
Les llongues nits
On ens enfonsem en les galeries caldes
Les mines vaporoses
De blanca lluminària i escalfor
On tot hi són botigues subterrànies
On tant ens fa si no ens compren ni comprem
Durant la nit sencera
Ni un botó ni un mocador…

La qüestió és només la bona xera
I la conversa entre companys i coneguts i vianants àdhuc
La qüestió és cada cos nostre fet lluerna en la blancor
Subterrània en la nit que es perllonga amb calm delit
Delitosament.

El solfeig harmònic s'espellofa de les nostre paraules dolces
De festeig.

Relluent llimutja blanca damunt la forma
Que funciona tanmateix perfectament
Misteri d'escuma
Damunt un cos d'on el pinyol de l'ésser
Mística fecunditat
Es desclou
(Flor íntima blanca
Flairosa)
I s'estableix entre el planter uberós en quadre equilibrat.

Leningrad:
Nit espectral on encar ens enyorem dels cossos qui fórem
I àdhuc té hom el pressentiment
Que hom es retroba.

El jorn tot és tendra basca per a tornar
A l'íntim florir de l'hivernacle
Instint subterrani
O cada cos
Penyora remuda
És de bell nou una ben mudada flor blanca
Que es vincla entre els vapors
De les respiracions companyes.

6 febrer 2008

monstre personalitzat

L'ós

previ lector hi jaquia el record
del seu pas
al llibre que trec de la biblioteca.

a la pàgina 125
hi ha el dibuix al començament del capítol novè
del vult ferotge
del monstre qui
protagonitza el llibre
i vet ací que al seu nas
a l'oronell esquerre si sóc més precís
el diligent llegidor
qui jaqueix penyores

pertot arreu on passa
hi ha empastifat un tap
un tap de nas
un tap de nas ara eixarreït
un tap eixut
grogós
lluent
i el monstre mocós ara no sembla doncs
pas tan valent.

l'empremta del visitant
el flat del faraut i peoner
l’aup del precursor
les petges de l’intrús
la regata de l’aventurer o el conqueridor
o el qui tallava el pas
encetava la roent drecera
per la selva inhospitalària
de fulls encar llavors potser gens descoberts
el qui jaquia enrere el lleument perfumat
esclau doncs del seu heroic gest
la seua autèntica proesa d’enfrontar’s
amb l’ós ara ridiculitzat en mocós
figurí…

[líriques figures rai
que hom hi podria afegir
la qüestió tanmateix és que el llegidor
mercès al record com dic que hi jaquia
ací l’honorem
vulguis no vulguis
anomenable predecessor (per mà d’escatit genoma)
l’ós
l’escriptor
i man.]

5 febrer 2008

forçut i llambresc dient amunt i som-hi

sa i fort, i empenyent-los al buit

em creia que sa i fort només hi era
per tal d'ajudar’ls a empènyer’ls
precipici avall
atès que tots plegats prou hi eren a les últimes
esvellegats
tan lleigs de veure
cassigalls nafrats
ranquejant
amb prou feines
o mig arrossegant-se
esbufegats
repapiejant
esguerrats
sense plomes
gens estarrufats
força malalts
espantaocells plens de gams
brians
llúpies
pelleringues

neguitejats per cada pedreta
agraïts doncs ja de morir
de finir tanta d'angoixosa ranera en un vol
de llibertat…

mes vatua que…
vatua que els qui em venien darrere
es creien sans i forts
i es creien segurament veure'm a les últimes
extremunciat
esgarrapant part de terra
esparracat espectre
satisfet al cap i a la fi
de perir esclafat
patatxap
al peu de l'espadat.

8 gener 2008

cada barret (ens hi fixem) un vult!

Tots som bolets del mateix miceli

S'arrapa a la terra el miceli de l'hom
On ara diferenciat creix l'humà.
Tots som doncs bolets del miceli humà
Cada barret de bolet és la cara d'un hom.

Cada individu dividit del miceli.
Hi ha tantes de cares com humans hi ha.
I tot animal qui el miceli desarreli
Cal covèncer'l que no o cal l'esclafar.

Fiqueu-hi els ulls – entreu-hi de fit a fit
Amb l'enteniment per la via dels ulls.
Tot serà ull tard o d'hora: amb l'ull culls
Les faccions: *Cada barret és un tit*

O altre! Via fora! En pararem
Força de compte! Mai no trepitjarem
Cap bolet! Cap cara mai no hauria d'ésser
Prou oiosa! I llavors qui fóra prou peça

De no pensar en les munions de corcs
I cucs qui belleu hi corquen en comú.

Cada bolet doncs covant qui sap quins forcs
D'idees. *Quina culpa fóra* ***la llur…?***

2 gener 2008

gazofilacis o dezos on tot encar hi és

En fortuïts galzes colossals ah les troballes

Que estrany i tanmateix delitós
Ara que s'obre la terra en esquerdes gegantines

Que tot allò que em fou robat
Allò perdut
Allò que hom em cremava en fogueres de revenja
Ara reaparegui si fa no fa il·lès ni mig endreçat
En lleixes nues
Dalt als vessants de les esquerdes
En relleixos polsegosos
Ans provisionals
Car les esquerdes és segur que no romandran pas així
Que s'eixamplaran o s'estretiran
I se'n faran de noves
I tot tornarà a desaparèixer
I a aparèixer encara més amunt podé
I amb més teca oblidada
Ara espolsant-ne una mica la terra
De bell nou als ulls…

La terra
I si doncs no l'univers sacsejats
M'ho desaven tot tal qual
I tornar-ho a veure
Ah
És paradís.

22 desembre 2007

en refeien les cantonades mes hi palpeig encar allò que coneguí

Hotel antic d'on fui foragitat ara modificat

No hi ha pitjor hivern que el del cor
Per això eixíem a la recerca
De l’escalfor del caliu dels bons joves records.

Aleshores ja no hi veia (eu)
I el meu gos pigall em menava per l’antic hotel
On hi havia, lluny ha, viscut (eu) amb la meua família.

Els topants eren alhora els mateixos i canviats en certs indrets
Les terrasses amb nous angles d’edificacions adventícies
D’on que sovint tant el gos com eu (encara més)
Ensopeguéssim en taps i obstacles qui-sap-los.

Ara, cada vegada que ensopegava (eu) en cap tortuga o gallina
Li deia al gos pigall de pixar-s’hi
Vull dir, a la cassoleta del ponedor – vull dir, al badall del cau
I la gallina i la tortuga llavors
Devien perdre el quest
L’aup afegit clandestinament enganyant-los l’olfacte
Els senyals cap a llurs amagatalls disfressats pels pixats
I les pudors concomitants del gos pigall
I potser qui sap (no hi veia eu i el gos no en deia mot)
Qui sap si es canviaven el nom i de personalitat
La gallina s’embotia al cau
La tortuga a covar-hi al ponedor…

Llurs famílies, prou me n’imaginava el desori.

Aquell antic hotel on hi tinguí tanta de família
I de relacions homosexuals una mica d’estranquis
Encara ara era el meu univers referencial.

Tan a prop, ensumant-ne els cassigalls eteris
Els pensaments m’hi esclataven
L’enteniment m’era, sencer, uns focs artificials
I les ensopegades eren les pèrdues col·laterals
Que acompanyen doncs cada esclat.

I ara ni ell (el pigall) ni eu no en trobàvem ja l'eixida.

Volia només recobrar'n les sentors
Que em duien a dolça nostàlgia i somiat benésser
Ei, mes entre poc i massa
Allò era un enfit.

Tant ell com eu n'acabàvem tan marejats
Que ens canviàvem els noms i les personalitats
I li era l'home pigall quan ell ni hi veia
De cap ull ni de cap forat de nas…

Només per fotre el camp cap a l'hivern
Apaivagador del relapse
Car qui vol cap reat que el dispara al caos
De les sensacions eixelebrades
Massa en desreng ni disbauxades?

24 novembre 2007

Cançó d'esfereït calfred

Cançó d'esfereït calfred

tot em fa por
… i el teu hòrrid forat negre

tot em fa por
… i el betzol qui vol que m'integre

tot em fa por
… i la merda que et penja

tot em fa por
… i el cuc àvid qui diu que se’m menja

tot em fa por
… i el fàstic de veure’t a prop

tot em fa por
… i qui em barrejaria en vomitiu aixarop.

tot em fa por
tot em fa por
volen que em fongui
en llur fang llord
volen que em dongui
i esdevingui bord

tinc por tinc por
d’atansar’m a la flama
d’enfonsar’m en el tro
del volcà i del magma

tot em fa por
… i fondre’m al teu merder

tot em fa por
… i acabar fet un botifler

tot em fa por
… i el teu clot que em desengega

tot em fa por
… i llur sabatot que afetgega

tot em fa por
… i perdre’m al teu cau llefiscós

tot em fa por
… i caure al bertrol mocallós

tot em fa por
… i que em solqui el teu moc de mig a mig

tot em fa por
… i d'ésser ja no-res sota llur escaguitxat trepig.

30 octubre 2007

els guaitàvem de la vil·la nostra estant

ànimes enconades i no

els salvats de la pira només enyoren el foc
ja no hi ha per a ells el festeig innocu de cap altre jorn de lleure.

vaig veure el vell veí i els seus fills que feien una gran foguera
i que llavors hi ajeien al rampeu
les haveries mortes en aquella inundació de feia dos dies

i que també hi posaven la vella
vull dir la dona del pagès
perquè cremés a la pira.

els guaitàvem de la vil·la nostra estant
jo tenia un allargavistes
i horroritzat me n'adoní que la vella entre la fumera
quan les flames ja li gastaven els cabells
i li espellifaven la pell del crani
es bellugava una mica com ara si s'hi posava millor
vaig cridar: *la pagesa no és morta*
l'ase i els bous sí
ella és viva però!

les dues minyones de ca nostra
corregueren cap a la foguera del veí
i s'enfilaren entre fumeres i flames fins al capdamunt
llurs vestits s'encengueren
llurs cabells també i elles a sobre les veies somriure
com ara il·luminades.

per què es volien immolar
verges folles
encara ara no m'ho sé pas aclarir
(qui ho esbrinés caldria fer-li festes)
(probablement com cap altra cosa de bo de bo
no té cap altra explicació que la bogeria
de l'instant.)

quan me n'adonava que les minyones cremaven
vaig llençar l'allargavistes
vaig cridar els ragatxos i vam envair la casa del veí
salvàrem les minyones
i salvàrem la pagesa vella.

la pagesa vella
com érem d'esquena amanint amb pomades les minyones
tot seguit s'hi tornà a llençar

al foc furient
i en vam sentir les riallades d'íntim plaer
com el foc la consumia.

les dues minyones mai més no han fet altre que somiar
de flames
s'enyoren del foc tan pregonament
no volen mai sortir a fer gatzara
no les he vistes mai canviar floretes amb els al·lots.

és cert que només festegem de cancell a cancell
(casats i solters tant se val)
els qui mai no tastàrem
les flames.

27 octubre 2007

dama esveltament ajaguda

Poema íntim del poeta qui sóc

sóc poeta

el poeta sóc qui
mentre els altres s'esderneguen rere la feina
que els durà potser el lleu profit del luxe o del lleure
mínims d'una possibilitat de cardada
eu confegeixc

tranquil·lament
el poema
guaitant-me’ls tots plegats per la finestra
com treballen o s’esfetgeguen.

aquell poema dat a l’alta dama ajaguda
esveltament en gandula
per la qual dama s’esdernegaven doncs els altres
a feinejar fins al col·lapse
se’m lliurarà sense gaires romanços com totes les altres.

per això sóc doncs també poeta
en tonalitats de blau per mostrar la meua sang freda
en tonalitats roents per mostrar l’escalf que duc tanmateix a qui se m’atansa
en tonalitats d’albor per mostrar refulgent la sempre viva intel·ligència
per això
i pel fàcil i descansat que no és llavors cardar-me-les.

i elles damunt sempre tan agraïdes
els ulls els espurnegen
miralls dels sucs que els suquegen les vagines
car…

redéu vós!
un poema que hom (tan enlairat) no els dedicava!
això val totes les feines!

17 octubre 2007

veure’m com us va el càncer

Anit

ho faig sovint
cap al tard me’n vaig una estoneta a casa del meu veí
qui és vidu.

m’agrada d’anar-hi aquella hora perquè és l’hora on les seues dues filletes
s’amaneixen per a ficar’s al llit;
es posen les camises allí mateix a la cuina i m’acaronen i em donen petonets
i em diuen d’oncle Carles.

anit feia el mateix;
tustava a la porta de la cuina i m’hi endinsava;
tret que anit devia anar-hi massa tard;
ja hi havia a la cuina la dona qui ve a vigilar de nits
dementre que el meu veí fa el seu torn de nit a l’estació
(és ferroviari nocturn).

la dona com m’ha vist (i les nenes només tenien lleure de dir’m bona nit
llurs boques perfumadetes de minyona roseta als meus llavis un instant
d’ala de papallona del paradís)
m’ha dit: *us esteneu damunt la taula mateixa*.
m’hi he estès (maldissimulant alhora una rialleta
múrria que mon veí ha subratllat amb la seua encara més múrria)
i la dona m’ha ficat damunt a tall de mortalla com qui diu
unes altres estovalles blanques i netes.

part dessota les estovalles
aquella dona m’ha espitregat i ha començat de palpar’m
el ventrell.

allò m’ha fet trempar lleugerament;
m’ha posat en lluna de trempera,
sempre em passa el mateix si alguna dona em toqueja,
em passa sempre amb la metgessa com m’emboteix el dit
al cul i me li n’haig d’excusar cada camí
i ella muscleja dient que prou ho entén.

la vigilant és una dona una mica bruixa,
no pas que sigui lletja
però és tota vermella, diries que la seua carn està feta tota de bou rostit,
i la veus primota i malgirbada,
no pas vestida amb parracs, mes és cert que els vestits, roïnots,
li van tot balders, com si es vesteix amb cassigalls
trobats pels pers boteruts de les cases de caritat.

com em tocava m’ha dit: *veure’m com us va el càncer*…
(“càncer…?” allò m’ha esglaiat bontròs;
anava a dir-li: “càncer no pas”,
i de fet em pensava que era ella la cancerosa:
en feia tot el paper),
tret que tot seguit he pensat que potser sabia quelcom
que jo no sabia,
quelcom que la meua metgessa m’havia amagat
i que tanmateix el meu veí sabia,
i ara la vigilant.

el meu veí qui damunt el taulell vora l’aigüera s’apariava el termos
i l’entrepà em guaitava de cua d’ull força divertit;
devia trobar cosa de xanxa el meu astorament,
enjogassat feia capcinades i aixecava els ulls al trebol;
davall les estovalles devia veure-hi la meua dubtosa trempera:
adés amunt adés avall ara amunt novament,
com un ressort una mica rovellat,
depenent del que deia la bruixa o del que feia,
fent abstracció del seu posat molt entotsolat, capficat, ficat en el que feia
de tocar’m ventrell i encontorns.

va tocar l’ase llavors la dona rostida
i va dir, amb cara encara més seriosa,
que malament rai
que el càncer s’havia encomanat al fetge i a la limfa.

no sabia com reaccionar,
el meu carall sí: trepava a tota llargària,
el veí s’esclafí.

la dona no deia res, continuava de palpar’m la duresa de cap al fetge:
la creixença, el tumor,
aquell maó que m’havia anat creixent darrerement
dessota el costellam cap a la dreta.

per les obertures de la roba baldera li veia a la dona rostida
més barcelles o parcel·les de carn,
tenia unes ganes cada camí més fortes de poder-me-la cardar.

amb veu ronca li vaig demanar: *i per quants de dies em feu viu…?*
no gaires, no gaires – respongué.

el veí deia que li tocava d’anar-se’n,
que ens deixava sols,
i em picava l’ullet;
sabia com jo que damunt la taula mateixa,
entre les dues estovalles,
la dona vermella i jo fotríem ara mateix una d’aquelles cardades de caldéu.

la boca se’m feia aigua;
sabia que al moment de l’orgasme,
mentre la dona se m’escorregués esbojarradament,
les meues dents tindrien finalment el plaer de mossegar-li el mel,
d’arrencar-li aquell bocí de carn sucós a la cara,
i estava segur que aquell deliciós bocí tindria gust de bou rostit al punt.

pensava: me’n fot que la dona tingui càncer o no;
la qüestió que és cardable d’allò més,
i li fotré unes quantes de mossades que me n’haig d’atipar i tot…
(i la titola em vibrava com si fos un cuc fosforescent a frec de crebar).

com la porta de la cuina es tancava doncs amb el ferroviari fora,
actiu com un nervi excitat
ja em vaig llençar a petonejar i a tractar d’ajeure la dona rostida;
els ullals se me li clavaven al coll…

però no,
em rebutjava,
em deia que no em convenia pensar en tals brutícies
com tenia tants pocs de dies de vida al sarró,
que els emprava molt millor endreçant el meu esperit,
que havia de posar en cunç tant de detall pendent en una vida qui s’enfugia
esmeperdudament, que no, doncs,
que no fóra capaç de cardar amb algú tan a prop del buit fosc,
que em deixava amb els meus pensaments…

i també va fotre el camp de la cuina,
tot apagant abans de tancar-m’hi el llum.

era a les fosques sospesant verins…
és cert que som al món, miris com t’ho miris,
per a tants de pocs de dies, mes…

no, la cancerosa era ella;
la cancerosa era ella.

no jo, no jo, no jo…

vaig fer espetegar closa la porta de la cuina,
em guaitava els estels,
bordaven els gossos dins el fred ventijol…

sabia que feia una cara d'esfereït,
estava tot destrempat,
vaig fer un crit de desesperació,
diries com de llop atrapat al bertrol.

14 octubre 2007

com avui ahir

Com ahir avui

Per què tant d'odi ni de ràbia del llamp envers la virolla?

Els havia anats sentint discutir
Sense fer'n gaire cas
Com qui sent ploure
La virolla del meu paraigua i el llamp
I tot de sobte la violència l'agressivitat s'esbaldrega i fa estralls
La fúria la bogeria del més fort
Es desmanega es desferma s'abat damunt el més fluix:
En fa ferro colat.

Faig cap a casa amb el cap estarrufat
Me'n vaig ràpidament a pentinar'm
Ben acuradament i amb brillantina per poc que calgui
No fos cas que encara em confonguessin
Amb un altre d'aquells de qui forces de parts de llurs cossos
Són fetes de sípies calamarsos meduses pops
I hom els els pispa arrenca estreba arravata
Per a ficar'ls dins la cassola l'olla la paella

No voldria pas que hom es pensés que els meus cabells estarrufats
Són les potes de cap popet i m’escalpaven
De cop sobte…

Bon paper fotria amb el cap sanguinolent
Potser el cervell guipant-hi per qualque fenella al suc del crani.

Aquest fou el meu matí fins ara.

La vesprada no començava pas millor.

Havent berenat sortia
I pel carrer objectes llancívols
Voleiaven sense ni com va ni com ve
Eren metàl·lics negres curtament cilíndrics i de les clivelles d’enmig
Com qui diu d’on va el tall entre les llesques d’un badall
Fiblons letals en suraven i se t’encastaven al cos i queies mort
Sense gaires compliments.

Aquells palets mortífers que atacaven tothom
Sentien la calor dels cossos
I doncs com més s’esvalotaven els cossos a fugir més calor desprenien
D’on que més fàcil fossin de trobar i de punxar pels objectes llençats
Pels enemics invisibles.

Això em dic:
Avui més val la pena no moure’s doncs pas
L’estatuesc és l’intocat.

Al cap de poca estona ja veig que totdéu s’ha acostumat al nou perill
Totdéu ho acceptat
Totdéu s’hi ha adaptat
Capsdecony com sempre!

Tothom va esbojarrat pel carrer i pertot arreu
I veig tothom:
Els metges els guàrdies els no-ningús perbocats tragitosament i quotidiana per les oficines
Veig que tots hi porten al trau del girell de dalt de l'americana
L'insígnia de la por
Pitjor
L'insígnia del terror
Llur nova adoració llur nova religió llur nova devoció:
És una petita virolla d'on penja un petit cercle.

És el cercle llur cos travessat per l'objecte plogut per l'enemic a la babalà?
O és el cercle l'objecte misteriós que encercla llur cos?
Llur cos així doncs santificat
Fet sacre per l'aurèola…?

Es belluguen tan esbojarradament tot i que deuen haver col·legit a hores d'ara
Que bellugar's és allò pitjor
I com més esbojarradament més bajana.

S'hi belluguen tan bojalment perquè es volen ja morir…?

I es volen doncs morts
I ascendits al cel del no-res…?
Això els empeny:
La dèria de pus no-ésser?

Quina gàbia d'eixelebrat aviram eixalat
Quin galliner de buit i d'inútil aldarull!
Ecs!

Com qui sent ploure
Amb el meu nou paraigua
Xano-xano me'n tornaré aquesta nit a casa
Jo rai
Prou sé que sóc a la bona via

Plogui o no plogui
Llampegui o no
Xano-xano xano-xano
Amb virolla gens roent i muda perquè l'embolicava amb esparadrap
Ja sense esvalotar gens farem via
Per la via bona…

La bona via és la que duu on duu.

11 octubre 2007

-geòmetra reputat no hi caga ni la caga en tron traucat

historietes de garatge on el ventijol salutífer et bressa els cabells

em vaig endur els dos xiquets a passejar
els deia que l'humà és fet per al lleure
que només hom s'esforça en casos d'emergència
en casos de fam
en casos de fred
en casos de virulència…

altrament doncs que
"*tothom acabi les copulacions amb prou pausa ans suavitat*
mai no emprenyat per ningú"

els deia que només aquest era el comandament que de debò
importava
que tot altra camàndula religiosa
era doncs caca…

me’ls vaig endur a una casa on del temps que era geòmetra reputat
fent d’arquitecte tou
n’havia dissenyades les molt intel·ligents amenitats
ara pertanyia a un antic actor de teatre
un home trempat amable elegant i bell…

era una preciosa casa on en pic en travessaves el jardí
et trobaves que hi tenia tot d’automatismes sorprenents
per exemple:
per quan arribis ebri a casa de nit
saps que dissimulades entre les pedretes a l’atri fals
hi ha piuets a pitjar on en pitjar’ls s’encenen certs llumets
o s’obren certes portetes a les parets
com ara aquest foradet elàstic a l’estil del cul d’una gallina
d’on en fots ficar o treure (i doncs beure-te’n només obrint la boca ran de
paret)
ous sencers per a donar’t forces per a continuar
en acabat cercant el forat del pany on metre-hi la clau…

així estàvem quan va sortir l’actor
i li vaig dir què hi fèiem i trempat i elegant i una mica pet
ens convidà dintre i tot…

els meus dos marrecs estaven impressionats
aquell era un actor universalment famós
un estel antic i clàssic
adorat per tothom…

ens va convidar a conyacs
ens va fer veure-li qualcunes de les dones del seu serrall
en bavejàvem – jo llas no pas menys que els meus infants
algunes feien per al nostre benefici quadres lesbians
on amb prou lleure i a pler es llepaven lentament conys…

vaig comentar aleshores sàviament
per a més i millor formació de mos fills tendres
“seguint les lliçons del gran esteta en Donacià Alfons Francesc
Cal voltar’s de culs quan és un cul allò que hom fot
i de conys quan és un cony (que afegiré)
i de capsdecony quan és un altre capdecony
(això darrer és el que fan els polítics
en llurs *cambres i sales del tron i d’altres canfelips i congressos*
– us n’adoneu que tots els termes de llocs on s’apleguen
aqueixa infame munió o funesta belitralla
són sinònims de latrina)…”

manllevàrem graciosament per un instant
les tovalloles que el magnífic actor ens proposava
per tal que ens torquéssim les carranxes
i en acabat de recomanar’ns mútuament
l’estel artístic universal tant de l’escena popular com de l’exquisida i jo
“*sobrietat repòs i banys alternativament gèlids i calds*”
ens acomiadàrem
sempre amicalment i tranquil·la…

vaig deixar els nens a casa nostra que se n’anessin a dormir
i llur mare gens polida
allò que feia ultrapassava l’ultratge
(tant pel que tenia de simbòlic com de fefaent)
era entre tenebres esmussant amb papers de vidre
els caralls trempats de certs Montserrats
que els infants tingueren com a rerefons de certes joguines
que els educaven en l’amor a la natura
tal com raja
com eren encara més petits…

aquell esguerro de dona
ens espatlla sempre el panorama
un panorama que voldríem totsjorns en pau
harmònic
platxeriós
i gradual…

em vénen a l’esment
les meravelles salivoses de les copulacions
camperoles
no pas interrompudes ni per ventegades ni per focs
ni per terratrèmols ni per avalots
dels anys on érem joves
i ella encara no s’havia pervertit al vici del neguit
i me’n vaig de casa somrient
com deuen somriure (em dic) els minyons a llurs llits per angèliques
tovetes minyones
entrevingudets…

m’he unit camí del garatge de nit
al boldró qui passeja badoquejant pel barri artístic
hi esguardem amb les velles de l’asil
les pintures de coits reposats
pintats als vidres baixos i llarguíssims
d’un palau de les arts…

de sobte un vidre s’ascla i es trenca
i darrere
(toc hiperrealista sublimment apujat!)
un coit de viu en viu hi té lloc gairebé sense solució de continuïtat
la mateixa escena pintada mes ara amb parella vivent
les velles i jo tots fem *oh* una mica esverats
i llavors ens en riem alleujats i plens de bonhomia…

al garatge de nit em plau de repenjar’m a les columnes del defora
i sentir les contarelles dels mecànics
cadascuna de llurs vides millor que no pas cap novel·la
plena de vicissituds i de còpules dutes a terme
en la pau més deliberada…

m’impressiona
l’història d’aquell qui era tancat al camp de concentració
per les forces enemigues
on els era permès tanmateix de copular amb prou lleure
a lloure rai

sense distinció de sexes i tots en recers respectats
tant per guardians com per presoners…

mes on tot d'una s'escaigué
que l'horda enemiga
(enemiga tant dels empresonats com dels qui els engarjolaven)
irromp
redéu
i malament rai…

els dolents són bestials
primitius
neguitosos
esbojarrats
cancerosos
canins
repugnants
i volen occir totdéu
tant els d'un exèrcit com els de l'altre…

veuen alarmats els doblement presoners
escapolir's una dona mig nua
i també lluents un heroi tot blanc damunt un corser tot negre
els metrallen els salvatges bàrbars dolents
la dona cau morta
(i ací tothom al garatge hi llagrimejàvem de dolça pena
en honor a l'heroïna qui temps ha tan estèticament caigué)
mes l'heroi blanc al corser negre fot el camp
(i tothom l'aplaudia mentalment)
tret que en acabat abans els bàrbars no han estats
capaços de delmar la bona gent del camp
torna l'heroi
ara amb una llança llarga al capdavant
una mica de gairell
servant-la amb pols ferm
i al capdavall de la qual hi ha un enorme
vesper!
és un vesper de gegantines vespes mortíferes

que l’heroi molt atansat
llença al bell mig del camp…

tothom fuig
i més de pressa que ningú encara
i sense cap concert i fellonament ans esbojarrada
els brutals dolents
qui o morien picats o morien d’accident o morien d’atacs
sanguinis (massa poc
per no saber’s prendre la vida amb prou lloure…!)

diu el garatgista:
l’heroi tot de blanc en corser tot negre lluent
té clavells vermells de sang
qui li creixen exquisidament d’un cos ja ascendent
té clavells porpres de sang porfirs pampalluguejants el seu cavall
qui també mor
ja constel·lat…

i diu (i tots li portem un gran respecte):
jo no em vaig moure pas de lloc
i doncs no em va passar re
mentalment esgranava per comptes rosaris de lentes copulacions…

car qui no es mou no és fiblat
per fiblons malignes
com qui es mou lentament copulant a lloure
cap atac de bogeria ni sanguini tampoc no el desfà…

sempre hi sortim guanyant
els deliberats.

8 octubre 2007

Tot t’ho angelitza l’ull màgic

Ull d’àngel

Se m’atansava peix fora de l’aigua amb les aletes ondulants filaments
Bleixen les seues mans que garbellen la pols del desert
I porta un ganivet i a la faixa en duu de més esmolats encara
Va armat fins a les ganyes
En pic capat seré força millor que no cap home em diu
M’hauran angelitzat.

M’enfonsí a l’aiguamort
Hi nedí fins que no fui un envitricoll de sanguinyoles algues toves llimacs dents
Per la selva m’hi esquitllí
La glaçada antina com glacera ascendent de pell felina aní pujant
Llavors rellisquí i perdia seny i àlibi
Queia en escruix a llurs peus catafractes
Amb ulls i boca embenats m’engarjolen en cargolera a pair-hi purgar-hi el mal
Lluminosa ameba qui al cel sia m’encenia el fosc sojorn
Era tita paràsita d’un de mos ulls
I veia com patia
Recordava amb mi l’infantesa
On trempava tant
Que tots els patricis envejosos raucaven que *prou calia que hom em fes*
Aviat millor que no cap hom doncs
La titola esvelta i mai gens ranca tothora a l’aguait com verinosa serp
Penjada a l’entreforc i bavejant disbauxa

Entesos entesos llurs veus de gelosia rovellades raucaven
I l'ameba se m'encastava
Se'm cardava dolçament l'ull
L'ull omnivident
L'ull transformat en ull d'àngel a deshora i tot.

29 setembre 2007

No en roman re de bo

Ballant damunt l'herbei

Oi que és bonic d'ésser com só
Veig des d'ací el casalot antic on el jovent s'autoassassina
Es pengen de faisons complicades i com més cruels millor
Es veu que s'electrocuten dalt piles de filferros punxeguts
O es pengen entre la ferramenta rovellada d'una trampa de caçar salvatgines
S'esbudellen a la cuina amb ganivets i punyals
S'escapcen i s'amputen i s'hi rabegen mentre ho fan
S'hi fiquen amb tanta de dèria i prou hi reïxen
A convertir els propis cadàvers en brutícies i oradures que no arroplegaves
Ni amb la forca de femar (ep això en sentia
Car mai no m'he atansat al casalot
Ni ganes) mes oi que és bonic de fer el que faig…

Ull entre els arbres el palol melangiós escrostonat
On els encantats carranquegen sense esme
Els maniàtics esmercen fons i energies a bastir boges màquines

d’automort
Els deprimits s’atrapen desmenjadament en bertrols esborronadors
Dissenyats per a llur propi darrer martiri
Ull el palol adés sumptuós mes ara claupassat
I una esgarrifaó em recorr i ensems la joia
De trobar’m defora sempre defora
Netejant mandrosament els viaranys
Enamorat per sempre pus del verd pregon de les plantes
Del blau pregon de la mar que espies com t’espia
Tantost fas cap on el prat del fons del jardí suaument s’ajup
Poc faria altre que el faig
Jardiner casat amb la natura plaïble
Fins i tot en esdevinença de tempesta on guaites amusat
La pluja rosa d’ençà de la teua cabaneta
La meua borja de toves
Sagrat mendraig selvàtic a caire de bell prat com es vincla…

I quan la vella sobrevivent de l’antic ric palau
Surt de casa a ballar damunt l’ampla gespa
Un bocinet de minuet mansuet
Oi que és bonic d’ésser el bon jardiner qui allarga la mà
Perquè ella s’hi agafi per a fer el subtil passet
De l’imaginat ritme amable
Llas sempre un instant abans no la tornin a convocar dins el casal
Car es veu que un altre jove cometia també suïcidi
Un altre d’aquells repugnantíssims suïcidis
De jovent qui deu anar minvant – cadellada condemnada
Qui es deu anar autoanihilant fins que no en romandrà
Ni un – confiem-hi
Car casa sense joves rai
Casa sense joves casa sense angoixa ni horror.

28 setembre 2007

Andanes asclades, escalabornades

El darrer tren ja a frec d'anar-se'n

Sempre difícil d'atrapar el darrer tren
Hi havia abans aquells adéus descoratjadors
Aquelles buideses aquelles soledats aquells instants autèntics
On te n'adonaves que tot s'havia esfumat que tot el passat era parracs cremats
I ara calia fugir del fum que engargussa i escanya
Calia anar cap al clar calia pujar les escales
Evitar'n la merda fresca que jeia damunt l'antiga
I l'antiga damunt la prehistòrica i tot – i ets un mestre a hores d'ara
Esquivant les merdes tanmateix
Mes cal ara córrer el carrer dels decrèpits vigilant a no trepitjar re (palters
O ferramentes o pròtesis o pelleringues despreses o epilèptics)
I t'has de treure de sobre les meuques nonagenàries
Xafallosejant sense queixals i ensems cagant
Tantost els rota – només els cal
Fer voleiar una mica enllà les faldillotes
I no vols tombar't a llegir el text que deixen damunt les llambordes
Les teues soles plenes de merda
No fos cas que fossin texts que tinguessin encara més cap i centener
Que no l'història del teu viure
I damunt així mateix qui vol relliscar badant-badant
Car s'acaba de sobte el sinistre enlluernador

Carrer on els moribunds tant presumeixen…
Comença ara el penya-segat tan espadat
I cal fer un cop de cap cal prendre una decisió revera cabdal:
Hauries de saltar cap a la lleixa de l'esquerra o la de la dreta…?
Les dues lleixes tan esborronadorament estretes!
La caiguda sens dubte mortal el tall tan sobtat i pregon!
Te n'adones que el relleix de l'esquerra és molt més usat
Llis
Greixós…
Per això t'hi decideixes tret que el tall avall realment fa por
Se t'afluixa el cor tanmateix tan empedreït
I llas et desprens!
Caus irremissiblement t'estromparàs et faràs miques seràs
xixines repel·lents
Ací ets on mors quin remei!
I tanmateix les teues mans com garfis s'aferren a la barana i als
ferros
D'un balcó que pertany a una botiga que és al vèrtex del relleix
de baix
On la gent és més jove però potser també més malparida
La gallimarsot de la botiguera surt boja a pitjar't amb ganivets
de maeller
Perquè deixis anar els barrots i t'estimbis daltabaix
Maleït quimerut – esgaripa – *maleït trinxeraire! Tipa n'estic!*
Tret que per sort la clienta qui hi havia davant el taulell pledeja
al teu favor…?
Això sembla
Es duu les mans al cel li diu que alhora t'esguardi als ulls curulls
de por
Que no veieu el pobrissó la terror que pateix
Fet malbé a tesa per la basarda que s'esbotifarrarà en escruix
I consireu si us plau que el bony al plàstic de la finestra
Que us fa d'aparador us l'etzibaven des de dins
Era una batzegada d'un dels nostres
No us el feia pas cap brètol del defora no!
I doncs s'instal·lava el miracle la gallimarsot gira cua
No diu re muscleja jaqueix fer

Pots aixecar't a força de braços barana amunt i fins a terreny ferm
I ara te'n vas ample relleix avall fins al pis de sota…
Hi ha runes i tolls i ningú pels voltants
Cal sortir per l'embut tanmateix i anar a espetegar al replà
On es reuneixen les bandes de trinxeraires
Cada cop més joves fa l'efecte…
Per sort no et diuen re o gran cosa
Capficats per quelcom d'altre en aquell instant
Mes ara et trobaràs amb els obrers
De les grans obres perennes
Feinejant debades amb les màquines famolenques
Llurs dents de ferro esmolat brutes de ciments – se t'empassaven
Volenters i els obrers d'acord amb el glop grinyolaire
Del teu cos cruspit per la màquina
Llurs ulls durs i plens d'odi llurs ulls…
Per això més val que te'n tornis cap per on l'altra gent passa
Per a fer cap a l'estació tret que és clar
Ara et trobaràs amb la pitjor banda de malparits i trinxeraires
La banda de la bòfia – no els cal cap excusa tenen la puta llei
Que els estintola: poden violar i occir impunement
Com furguen i escorcollen amb quina estufada niciesa
Amb quin fàstic immens
I com t'emboteixen les urpes gola endins
Cercant-hi drogues diuen o qui sap quina altra merda
Si n'ixes viu n'ixes amb la moral entre la merda a les soles
Humiliat fins que et vols morir
I no deixen d'emprenyar – odiosos tifuts
Fins que s'escau que un capità cruel i conreat
No faci acte de presència – un marieta refinat
Reconeix en tu una ànima parenta
Per això et permet d'anar envant envers l'andana
Veia que érets com ell tret que amb la sort de cul
Un escèptic sense il·lusions algú de tornada només ja delerós
De fer's fins al tren
Les vies tremolen esdevenen roents
El tren

El tren com un drac qui dorm a frec de deixondir's bleixa més fort
Encara t'hi enfilaràs
Encara ho faràs
Tranquil ara
Tranquil…

Molls escombrats

Passaport dolent

Em foten fàstic les gentades
Les cues
Els buròcrates – maleïts follets tancats en gàbies
En sobreïxen bromeres d'odi.

Mes ara el temps es fa curt – ja som al massa tard
Al capdavall el nan esguerrat escarransit
L'atzeb rosset sollat d'ensunya m'agafa el passaport
En lliurar-li li faig avinent que
Se n'adoni que hauria pogut passar amb els mitgesmerdes
I d'altres importants personatges
Mes que me n'estic car sóc molt home del carrer
Molt contrari a privilegis i prebendes.

En deu estar fins més amunt el cagallonet llefec
Massa cansat amb tampons i segells i obliteracions i merdegades

Tot i que s’hi adorm el malparit
Triga un món a tornar’m el document…

El maleït xarop de les hores s’esllenega i el cap se m’ensorra al taulell
Hi dec clapar desfet poc o gaire
El gruix de gentada s’aprima
La sorollada es va esmorteint
Algú altre (una dona subalterna) m’entretoca em lliura
El passaport *Malastrugament ni prou fulls no hi tenia*
Per a estampar-hi totes les advertències que feien al cas
Mani…?
Cada plana llorda d’anotacions amb tintes i tints de colors somorts
I amb afegitons de gargots que són injúries a la meua persona
M’hi tracten pel cap baix de boig o pitjor
L’anomenat no pot romandre enlloc enllà d’un parell
De dies – i vigilat tothora
No fos cas que fotés nyec d’on que calgués tancar’l de mantinent
Car perillós el mec rai
La ràbia em pot
Trec bromera escarritx de dents
Tret que és clar si sóc tan boig com diuen potser
Em puc permetre de despatxar sense culpa aquest condemnat
Garrí botzinaire qui així em vol…
Se n’ha anat a dinar però.

Fregit per dintre l’estesa de pell tota de penellons roents
Fotent puntades a tort i a dret i no tocant bimba
Em passeig part de fora no pas alleugerit pel zèfir que bufa al migdia
Haig (em dic) haig
De destruir aquest maleït estat (i estat de coses) que em nega
L’humanitat em nega els drets em vol
Oficialment un desastre tothora a frec d’esdevindre’s.

Ni sé on m'enfil
Massa rabiüt
Una banyera
Una banyera precàriament falcada ran de vorera
Esperant els escombriaires qui són a punt de fer cap
Una guitza meua l'envia avall
Roda cada camí més acceleradament
Espetegarà més avall on el carreró s'acaba a la cruïlla plena de trànsit
Hi haurà aixafades i desfetes rai hi haurà morts hi haurà el desastre
Que el tros de merda encaixat en aquella latrina de ferro suara predeia.

Collons com fotré el camp
Cames ajudeu-me pel primer carreret que em surti al costat
I he feta sort perquè duu directament a la mar
Hi ha a baix de tot l'assolellat port dels iots ancorats
I la genteta qui els volta debades com cuques de la llum
Presumint fadament fent malbé així els darrers
Cent seixanta-dos dies que els romanen a viure.

Em fa l'efecte que no em costarà gaire
De barrejar-m'hi
Només em cal travessar l'albelló descobert que davalla com un torrent
(Vora el relleix on força isnell cameig
Equilibrat a despit de les maldiences)
El torrent que em separa de llur sonso luxe llur quica esponera…

Car tot és façana
Tot vernís tot faramalla
La claveguera esbojarrada fa cap a la mar
Abans de fer-s'hi s'enclota hi bromereja enfurismada s'enfonsa dessota el moll
El moll pla per on ara passeig despreocupat
A barrejar'm amb els qui em pertoca
Alts i engomats com jo – els vans desvagats.

No crec que hi faci pas pegat
No se’m deu notar gaire que m’han etiquetat de boig
D’algú qui cal arreu prohibir d’anar enlloc
Com ho esbrinaven?
On ho duc estampat estigmatitzat cremat?
Com si costés gaire de fer veure!
Només em cal estirar el coll fer ganyotes de capità cua-estarrufat
Pel cul manxat i badar els oronells convertir’m els llavis en cul de polla
I llavors adu severament criticar’m
Tocar l’ase a la meua imatge reflectida als aparadors
Nena no faronegis tant
És clar que això rai tot és farons
Res no és prou sòlid tot canemàs feble de teatret leri-leri
A caire de caiguda i bona nit t’empari
Tot pellofa tot pellerofa tot estuf…

Els agonitzants (i els vivents) sempre enjondre qui sap on
M’hi barrejaré sense gaires feines això rai
M’hi barrejaré i també m’estaré al bla aguait per a l’hora de la fosa
On tard o d’hora també haig de relliscar-hi
Potser d’ací a un parell més d’entra-i-surts de pujades
I baixades i ja a la fi consentint-hi de tot grat
Dut pel corrent tou de la fosa avall
Avall un altre peixet panxa enlaire dut per la fosa.

25 setembre 2007

Estisores blanques i lluents

La lluentor de les estisores blanques em duu a la por impaïble

Per la nit havia baixat al celler de l'hotel on hi feien (pràcticament a les fosques) uns balls on els cossos es poguessin barrejar; m'he embolicat amb una dona qui també s'està a l'hotel; en pujar amb ella però, ja amb més llum, em fa un gran fàstic; realment no puc trempar, de fet no puc ni acabar de despullar'm; és pitjor que no lletja: és grassa, i put a truja.

Al llitet del costat, la seua filleta d'uns cinc anys es desvetlla i es posa a gemegar; en aquell moment la xigala se m'enrigideix; la xicotella és bonicoia i fa bona oloreta, i té un conyet tot net; la dona m'acusa de pedòfil. Agaf els trastets i fot el camp esperitat, no fos cas.

Pel matí m'aixec matinet i me'n vaig cap on viuen els marginats – els gitans. Entre els gitans, jo, doncs, com sempre – per carenes nues – cercant-hi mots inoïts, filigranes lingüístiques – per això venia a la vila – a trobar-hi girs del llenguatge genuí – els gitans són els qui enraonen millor la llengua, llur tria d'expressions i de mots és d'allò que en diuen més castís, de més antiga verema, de bona nècsia i prou avior.

Sóc parlant amb unes xicotelles massa poques-vergonya per a llur edat, quan se'm filtra part darrere un gità vell i em fot, sense ni com va ni com ve, ganivetada a la cuixa. Esfereït que no fos cas que els crits de les

minyones no fessin vindre encara més gitanots tocats i assassins a pelar'm allà mateix, davall pel vessant mig caient, i fent espetegar i llampurnar el roquissar. Torn cap a l'hotel amb l'abric damunt la nafra. Estès damunt el llit, amb una cullera, trec ara cullerada rere cullerada d'aquell podrimener on s'ha tornada la carn – gangrenada o altrament corrompuda – que em voltava l'os de la cuixa. Aquell ganivet vés a sàpiguer quin verí o virus nou no duia.

Sóc un home prim i nerviós, tot de tendons i fibres; tinc unes cuixes doncs no gaire gruixudes; ara, tanmateix, per comptes de cuixa dreta només m'hi roman, escarit, un os rostat. Haig de servar llit, és clar. No puc anar caminant ranc amb una cuixa que se'm podria tan isnellament, no fos cas que encara se'm trenqués com un escuradents. Hauré de servar llit, com dic, pel cap baix un parell de dies.

Per dissort, la dona lletja i porcina d'ahir mentrestant ha esbrinat a quina cambra vivia; ha alertats tots els veïns que a la vora hi tenen un pedòfil virulent; malament rai, tothom truca a la porta i m'aporrina; tinc por que no esbotzin la porta i tot; em fa l'efecte però que es prou forteta; nogensmenys, al capdavall algú l'espanya, la portota, i tres o quatre energúmens se'm foten dins; i ara qui me'ls treurà ni qui els en desdirà, de llur absurd cobermòrum…?

Saps què, al capdavall els ensenyava, mut, la cuixa: l'os esgarrifós amb les quatre pelleringues. S'esfereeixen. "*Vagi a l'hospital, home!*" I se n'anaven força empegueïts.

Llas, tanmateix, ara qui vénen sinó els infants…! Han sentit a dir que hi havia algú qui els apreciava i volen treure'n suc. Els infants són així. Les xicotelles volen un bitllet gros per ensenyar'm llur conyet i deixar'm burxar-hi una estoneta; els xicotells cinc bitllets grossos per a deixar'm xumar'ls els pirulinets cinc minutets. Com me'ls treuré del damunt…? M'abaixava el llençol no pas per a ensenyar'ls cap trempament oblic ans la cuixa escarransida. Els escarafalls i els ecs! Com desfilen! Foten el camp oiats, fent espetagar la porta que no tanca prou bé.

A mitjanit si fa no fot, potser pus tost cap a les dues de la matinada, quan els infants clapen i els majors són encara al celler del baix a cercar-hi

cossos, la porta s’obria silenciosament. Jo qui no havia aclucat l’ull, aferrat per l’agrípnia, m’esperava potser alguna femella prou jove i flairoseta qui m’escalfés el cor. Per comptes de què, ah! Gàrgola d’horror! Un vellarra malparit em ve amb unes estisores blanques a acoltellar’m.

És un vell militar qui sempre ronda part de pel parc i els bosquets i les runes, bo i cercant noiets amb qui cardar o fer-hi les seues bruteses. Ell era el pedòfil dels voltants, és clar. I ara esgaripa amb veu tanmateix fluixa i ronca que no li prendré pas el seu ramat de canalla ni li faré apujar el preu per cap. Qualcú li ha dit (i és una greu butllofa, és clar) que per a xumar pitxolines amoll cinc bitllets dels grossos, mentre a ell només li calia fins ara amollar’n mig. Per això diu que ve a esborrar’m del veïnat. Quan la dona mig truja sent això – i me n’adonava aleshores que el vell boig l’havia arrossegat aquella dona qui originalment no m’havia pogut fer trempar per massa lletja i pudent – capeix que el pedòfil és el vell i que sóc (com si hagués calgut dubtar-ho) innocent. Error cras que foties, puta mare: com te’n rescabalaràs ara…, eximiràs, reeixiràs a innocentar-te’n…? Per si no en tenia prou, la bruixa farta, a sobre, desapareix!

Mentre estic servant el braç del pureta – qui tot i vell té gairebé més força que no jo avui, aquesta nit, si tenim present que, mig amb son, estic jagut al llit i he perduda molta de substància amb la ganivetada del gità d’ahir i que per tant feble jo rai – mentre la punta de les estisores blanques del militar veterà és a frec d’enfonsar-se’m a un ull, veig amb l’altre que la dona del començament ha tornada; es veu que havia sortida a agafar les seues estisores de sastressa…

Les esmolades estisores de sastressa, l’ara penedida dona del principi les clava a la base del crani del vell, una mica més amunt del clatell. Com m’esborron ara pertot arreu! I el vell o la gàrgola de la seua carota: de lletja a lletgíssima; de monstruosa a monstruosíssima; de grotesca a grotesquíssima… Així se m’enfila l’esgarrifaó, la basarda i l’astorament: arronsant-me, derrocant-me, com si trepigs de monstre anorreador em solquessin amunt, per un cos fet carronya que a una carronya es casa. Car s’esbalçava el vell damunt meu. Sang espessa molt vermella li rajava de la nafra letal… Pensava horroritzat: *Treieu-me’l del damunt!*

Llavors ens guaitàvem l’assassina i jo amb ulls de reconeixença i comprensió. La seua filleta em donarà demà un petonet. Seré l’heroi de l’hotel i encontorns. Públicament exonerat, la bòfia del barri encara voldrà homenatjar’m amb un etzigori banal i amb aquelles rucades i falòrnies que diuen sempre de mal afegitó, banaus! Per sort, ja podré caminar i hauré agafat el cotxot i me n’hauré anat a una altra vila – a escatir-hi modalitats genuïnes de llengua: la meua vocació, vós, a tota esdevinença intorçable.

10 setembre 2007

Romanç del secà insistent

Romanç del secà insistent

Amb vareta de saüc
Davalla el saurí del tuc
I diu: “Saps què he trobat?
Suquet part d’aquest costat.”

“Suquet? No ho entenc”, li dic
Amb bona cara d’amic.

Em respon amb mala llet:
“D’aquell que es beu a galet!
Collons, pallús, vull dir sang!
Sang de nimfa morta al fang.”

“Estranya llaminadura:
Saurí, això, hom s’afigura,
No es llepa ni tasta o beu;
Hom ho colga amb una creu,
I bona nit i bona hora;
No es remena ni enyora;
No fos cas que portés penes.”

“Penes? De quines obscenes
Evasions no em vols complícit?”

“Poc que parl de res il·lícit;
Em veuríeu bandoler?
Pobre de mi, un masover…!
Us alçuràveu debades,
Feu-me doncs cas, i ausades
Veureu tot com doncs va anar.
Som del meu sant l’endemà.
Sóc a comprar a la botiga
Quan l’ull se m’entortolliga:
Hi ha una dona qui s’asseu
Davant meu com en museu
L’estàtua d’una deessa…
Rere un estintol s’adreça
De tal faisó que sóc l’únic
Com de submarí neptúnic
Qui la veu pel periscopi
De mos ulls estil Procopi
(Qui guipà na Teodora
Pertot nua, amb la bacora
Sense drapets i els pits francs);
Li veig xuclets i verdancs,
Dic, a les cuixes que obre,
I se m’eixarranca, a sobre;
Les cames amples desclou;
Se’m mulla el bec com si plou
De la titola trempaire:

Voldria burinar enlaire
I dins la fosca carranxa
Que m’ensenya sense xanxa,
Seriosa i coqueta ensems,
Mentre els genolls als extrems
Passen del seu camp de joc…
La titola em surt de lloc,
Tinc por que no esbotzi el xap
I ara sigui un altre nap
Exhibit nu pels prestatges,
Amb pans, llets, vins i formatges,
Que toquegen els mig morts
Qui compren, raquítics, torts,
Oiats, mal escorreguts,
Mig de pedra, asseguts,
Fastiguejats fastigosos…
Sols ella i jo vigorosos
Semblem en aquest món balb,
I ara li veig el fons alb,
Vull dir, les calcetes blanques
Al bell centre de les anques.”

“Tota aquesta hipotiposi
No altera la diagnosi:
Ni catàlisi ni enzim
Desdiu que hi ha hagut un crim,
I que tu en saps un bon tros.”

“Collons, saurí, us feu l’atroç…”

“I tu, l’hisendat, l’estruç;
Vull que em diguis sense embús
Si qui mataves colgaves
Entre les cols i entre els raves,
I ara et surt un saurí il·lús
I et descobreix l’engargús.”

“Si ves, per això us llogava!
Jo reu, de ningú em fiava.
Poc que som tan llonganissa:
Tempta el diable i l’aquissa,
Valent ximplet, ai, cabàs! ”

“Sóc un home perspicaç.
No manlleuta de confés,
Ni a qui hom fa dur els neulers.”

“Borinot, per xo us volia;
Pas que som tan xirivia.
Pas que som tan pastanaga,
Que us llogués per dur’m la baga
Al coll (amb tumbaga gràcil
Em casaré amb la mort fàcil,
Com heroic trabucaire
A qui la gàbia sargaire
Fa per penjar’l foramurs;
Podrit, tinc millor recurs!)
Si em deixeu finir l’història
I no hi barregeu xicòria
Ni ja d’altres hortalisses,
Com ara alls i ravenisses,
Farem via i resoldrem
El misteri que ara us prem
Els pulmons i els que no sonen:
La gent com cal enraonen.
Vós, acollonit i asmàtic,
M’acuseu, melodramàtic,
De crims de sang i penúries,
D’espúries endreçúries
On enterrava cadàvers.
Quan (prou de tocar’ns les faves),
Us volia perquè el pou
Ara sec brollés de nou.”

“Si està embussat amb un mort,
Triaves molt mal consort:
Ni ben pagat sóc mai mut!”

“Vejam-lo ara el barrut!
A sobre voldreu cobrar:
Sang de nimfa qui habità
La font del comellar, oi?
No pas cap raget xiroi
D’aiguaneix de qui el tritlleig
Atragués bon safareig
De marietes, xicaloris,
Papallones, i els desoris
De mant insecte content…”

“Més val que posis esment
En la sang al fang antic
Que ara sua i que amb inic
Neguit de revenja clama…”

“Això us retrec, que a la cama
Algú es nafrés i en trobeu
Ara el rastre; receleu
El mal suquet: aigua vull,
No pas sangassa ni bull
D’antiga àvola màgia.”

“De màgic, res; hemorràgia
Diem, que el bastó deixela,
I el cos espectral bruela…”

“‘*La verguella d’évol ruc*
Espelleix farnat xaruc.’
Gran títol de diari fals
Per dir que no val tres rals
El que troba amb boig deler
Un carrincló barater

Com vós: el carnús d'un llop,
O de qualque ocell miop."

"Bruela el cos espectral
Que no era pas animal;
Que era persona, i justícia
Li escau, i no pas cap nícia
Excusa de criminal
Qui ara exposem en ollal
De bell nou a la llum clara."

"I què fotreu, cuca rara?
Què fotreu, tant descobrir?
M'esmocareu com dofí
Pescat en aigües salades?
O em foteu qualques barrades
Com si sou matalasser
Amb vares d'avellaner
I jo llanut com un ruc…?
Estalvieu-vos-em el truc.
Ara qui truca sóc eu.
Veieu aquest marrameu
De cosa que empeny i pitja
Com si fos una politja
Que m'alcés el carallot…?
No us penseu que som bruixot,
Duc en butxaca pistola…"

"Mestre, us dic, hom es desola
Si causava qualque esglai.
Sóc pagès, vós samurai.
Callaré com papagai
Sense llengua, això rai.
Veieu-me abaixar l'estuf,
I dir, ben humil, que uf!
Pus tost vull del bon parruf
De la dona sens rebuf
Rebre dades *'bon terreny'*…"

“Saurí, veig que poses seny…
T’ho diré ja perquè ho sàpiguis:
Això deia: *‘Que no hi càpiguis,*
Titola, no t’exonera
Del crim de dar l’esponera
En espectacle a tant d’orc
Zombi perdut, corc eixorc,
Per la sinistra botiga…
Fot-te endins, pensa’t que ets piga
D’aquelles de mal mostrar.
Pansit, doncs, i au, a callar…!’
Car sàpiguis, bon saurí,
Que al centre del braguetí
Alb que li tapava el cony,
La princesa hi duia, enfony
Que supura en escorranc,
Una tacota de sang!”

“Era doncs mala-setmana,
O bé greu tall en membrana…?”

“Moixoni, tros d’ase, vols?
Em cor-rosegava sols
Llavors el fet que ara ho fes:
De mostrar-se’m ex-profés
Amb les calces totes brutes.
‘Per què? Per què?’, et disputes,
‘Per què sense cap raó
M’ensenya, destrempador,
Un cony que raja com font?’
Mal averany, vil afront!
(Me’n fot si és cap fluxió,
O trep fet amb fi raor.)
La dona pas que t’honora
Com adés la Teodora
Ensenyant culet i pits;
Maleïda *‘trencavits’*!

Vol encolomar't el crim!
Fuig ben lluny, amic Joaquim!"

"Doncs, senyor Quim, ben fet, ca?"

"Fotia el camp com un ca
Sedegós rere un moltó,
I ella em segueix amb fervor
Com una moixa moguda,
Com una boja beguda!
(O una monja amb glaucoma
Qui es guaita aquell boig a Roma.)
No me la trec pas de sobre,
No sóc pas prou bon manobre
Amb pic, per a deseixir'm
D'aital grop, torb o llotim…
M'entra a casa tal com gossa
Ranquejant i sense crossa.
Em somriu com angeló
I se'm mor en un racó."

"Quina aventura, senyor!
Ara comprenc l'estretor
On us ficava la dona!"

"La dona mai no perdona!
Si tu no et mors, se t'encasta
Com sangonella molt casta.
Més casta, més sanguinària:
No hi ha llei més adversària
Per a l'home que el del gep
Que el qui s'enamora rep."

"Jo m'enamorava d'aigua."

"Ben fet! I jo amb un paraigua…!
S'obre, suau de barnilles;
Com barnilles de cotilles

Li abraces quan és tot clos;
La virolla com el llos
D'un clítoris té trempat
I amb el mànec cargolat
Feu manetes passejant;
Sovint t'amagues, jugant,
Sota les seues faldilles
I no sagna mai ni ai, filles,
Què us diré, me l'estim pler;
No plora ni fa el paper
De la gran puta ploraire.
Si es mulla, ho fa amb una flaire
De pluja neta i com cal;
I no empra mai l'orinal;
Empra, és clar, el paraigüer
Que l'ambient no fa malbé,
Car ni put ni duu entec:
És un estri molt llefec.
I fort valent: no l'afolla
Cap embat de cap virolla.
Virolla: piu esmolat
Que mant batraci ha enculat
Com ara acora el saurí!"

"Ah, assassí, assassí!"

"Fotràs el nas a mal cau!"

"Em passa per vindre en pau.
Ah, si ferro fos la fusta,
Si la mà fos guant de justa,
I la vareta fos glavi…!
Mestre, que se'm mulli el llavi,
Si us plau en la sang eixuta
De la nimfa qui absoluta
Batlleix sobre la font cega.
Colgueu-m'hi, font de la pega,
Que ensems hi esperem eterns."

“Sí faré, saurí; hiverns
I estius s’hi escolen idèntics.
Belleu brollaran-hi autèntics
Salzes, verns, saücs o polls,
Com planti també als tolls
Fètids de cada carronya
Les vares de la vergonya
Amb què em vingueres inerme.”

“Serà font màgica al terme.
Atraurà malt pelegrí…”

“Ai, sòmines que ets, saurí.
Font serà més maleïda,
Amb la sang eixarreïda
Que trenca cada bordó
De bord caminant felló.
No s’hi atansa ningú.
Allò que se’n diu tabú.
Tot bastó, crossa, mangala,
Grèvols s’estellen; s’eixala
Cada esperit; vindre cal
Amb una espasa essencial.
Com el bran del rei Artús,
Tret que, és clar, menys gamarús.”

“Menys gamarús que n’Artús…?
(Et mors, i tot és abstrús.)”

“Saurí, n’Artús na Ginebra
Es bevia, i entre el gebre
I la febre es debatia.”

“Bona nit, de bruixeria
N’estic tip; amb la princesa
Em colguéssiu… Sang encesa…”

“Saurí, a dijous divendres
Segueix, i vénen les cendres
Que s’envolen cap enlloc
On sols dijous el renoc
Reia, jeia, es rabejava…
La nimfa meua rajava
Una font de sang dolenta
I em seguia amb empenta
Com vampira molt roenta…!”

Com te’n desixes, pensí,
Mentre colgava el saurí.

“Com te’n desixes, com fer-ho?
Et vols ningú i ets un zero.”

A cap crim segueix un crim,
I a un crim segueix un no-crim.
Això de la sang, Joaquim,
És un argument molt prim.
De suc, quin fàstic sublim.
Voldria’m nat sense al cim
D’una muntanya de vidre.

D’una muntanya de vidre,
D’una muntanya de vidre.
Al cim voldria’m nat, Quim,
Sense sang i fet de vidre,
D’una muntanya de vidre.

19 agost 2007

Vora l’estanyol

Vora l’estanyol

Quan en Dionís, qui feia estona que esguardava el cresp de l’estany, se n’adonà, va quedar bocabadat: li va semblar veure una lleterada qui tot de sobte hi surava – es va fregar el ulls, no fos cas que encara lleganyes els li engavanyessin – i alhora volia aprofitar que era a la vora de l’aigua per a dessonillar’s les orelles, bo i fent-s’hi espetegar qualque escatxic de l’estanyol, mes ja no gosà enterbolir el líquid ni desfer l’estranya lleterada sanguinolenca – que ell imaginava cinta de fresa de qualque “peixa” (peix femella) qui als fresos de més avall, sota el mirall estantís de l’aigua, pongués precisament llavors, i, sobre, amb esforç i dedicació rai.

És clar, ni allí s’esqueia d’haver-hi cap fres ni allò no era cap lleterada – era la via làctia qui es reflectia irada en aquell estanyol perdut – eren aquelles antigues illes d’estels i aquelles fosques nebuloses d’adés – ara, ai, pel que es veia doncs bojament enfellonides per qualque malesa comesa no dic pas pels humans, formigues sense cap pes ni importància al món, ans per déus pecadors – les qui suraven al cresp somort de l’estanyol colpit.

Galàxies eren, doncs, qui ja no fugen repel·lides, ans qui vénen a ensopegar’s – qui vénen a col·lidir i doncs a castigar totdéu qui es trobi pels voltants – totdéu irremeiablement xuclat per llur torniol de fi del món, per llur vòrtex gravitacional de vertígens darrers. Aiguabarreig de nebuloses i galàxies convocades pels elements a com qui diu inaugurar un nou Solell qui ocuparà tot l’espai de l’univers – esdevingut tot plegat un sol Solell, o Ull, o Forat de Cul molt emprenyat qui senyorejarà finalment el Tot.

En Dionís s’esguardava la lleterada de sang i comprenia… – i s’esfereïa, tanmateix ert ans glaçat.

–Astrònom! – va sentir que el cridava algú part darrere seu.

Era n’Elisabet Pedres, la seua cosina, qui, estàtica i reduïda per la llunyària i l’enlluernament als ulls d’en Dionís, semblava talment un xot damunt la branca d’un om.

–Tot és encara relatiu i si fa no fa físic, i doncs gravitacional i aparent –rumià ell–. Encara ens en podem fiar una miqueta, dels ulls mentiders. “Observava”, va cridar, “l’univers, incapaç tanmateix de determinar’n la vera natura, Elisabet.”

–Ah, doncs fotrem goig –respongué l’al·lotella–. És nogensmenys difícil de comptar estels emmirallats a un estanyol on tothom ve a pelar-se-la, ca?

–A pelar-se-la? –va dir ell, tot d’una eixorivit. La titoleta li féu un botet, d’estre presa, com per hamadríades intuïdes estrebada.

–Es veu que les constel·lacions, sobretot les de caire femellenc qui es rabegen al Tròpic del Capdecony, s’hi emmirallen nues i plenes de carns. Na Cassiopea dels pits ferms; les Plèiades de les xones regalades; les Zodíaques amb els forats del cul aitan elàstics; na Venus dels proteics esfínters; aquella andròmina de trucalembut de n’Andròmeda, qui te la llepa amb llengua flongeta, llargueta, llefiscosa, esllenegosa…, jotfot, i tant, i fins i tot els dilectes Bessonets, ells qui també trempant tan bufonament, tan minyonets i tot…

–No ho sabia pas!

–Escultors de temes heroics vénen a pouar-hi – això és allò que ells en diuen inspiració, ah, garneus! – i només ho guaiten emmirallat als estanyols on abans s’hi banyaven les nimfes, i ara ací els tenim, a cada fris i arc de triomf, els putets amb les falcades (o espasetes curtes) de llurs vitets trempats envant, menant les revolucions.

–Ara comprenc per què els artistes s’allunyen del tumult i l’aldarull i esguarden silents i encantats el món de les muses pels foradets de les aigües místiques.

–Doncs ja ho veus –va dir la noieta, molt més a prop.

–Collons. I les muses són les deesses, i les deesses les constel·lacions…

–Esgarrifades i en esglai de mort en veure's envellir sense remei, llurs fufes ara desdentegades, llurs traus gens elàstics, llurs hemorroïdals i corcats traus adés tan flexibles i llambrescs i que ara et rosegaven ans rovellaven instantàniament cada matràs que els ficaves ni de tímid incoat intent – ah, i llurs secrecions esdevingudes pudents i virulents, verinoses, càustiques…

–Quina por si se me n'atansa cap amb afanys de cucuri i de verriny i de cardera i… Si m'escaic de tindre llavors cap piolet a mà, com l'assassín amb piolet, "t'assassín amb piolet!", esgaripava i titulava amb esgaldinys com un orat, el cap ple d'orqueries, com alhora la colpia i colpia fins que era només tendrumets part deperterra per als trencalossos i els aufranys. Les arpelles, i els aligots, i els grifons i les esmerles i esparvers, els voltors.

–Oi. L'íntima coneixença de la pròpia mortalitat duu cada constel·lació sovint a la desesperació… Vénen a esguardar's a l'estanyol qui els cau més a la vora i hi ploren i somiquen l'esdevenidor esclatat i espetegat en corrupció de llurs carns ara tanmateix aitan esponeroses ans puixants ans toves ans flairoses ans lluents i, de l'estanyol, doncs, n'augmenten el cabal i la salinitat, d'on que els peixos i les "peixes" en pateixin i que les lleterades que hi veus no hi siguin d'altre que les dels déus i d'altres minyons poques-vergonya amb granets a les galtes qui hi vénen a pelar-se-la mentre esguarden les deesses esguardar's…

–Creus que així tornen (o almenys s'hi esmercen de valent) a dissenyar l'espai-temps i que doncs assagen d'adreçar'l, d'endreçar'l, de reparar'l, d'esmenar'l, de dur'l finalment en cunç, i com déu hauria de manar que fos, ço és, no pas com és ara, que és una merda de daltabaix i d'escarafall, i de terror i d'embull, i de garbuix…?

–La meua mare deia que calia ésser com en Sísif per a guanyar la loteria – guanyar pel cap baix un milió, vull dir, és clar, car guanyar menys només t’impel·leix a despendre encara més en bons i bitllets lliurats al públic beneit per totes les loteries del món, d’on que al capdavall moris fastiguejat i fet un anyoc d’integuments, membranotes i nirvis, jotfot, quan el milió no el guanyes mai ni jamai remai… No sé si ho saps, mes aquell Sísif era una mena de constel·lació mascla qui s’apujava els collons i li tornaven a caure com rocs o pètries esferes de presoner damnat als putes peuets, d’on que es passés els dia, és a dir, no pas solament el jorn, ans la nit i tot, cridant del mal als peus que li fotien els collons com li tornaven a caure.

–Doncs pobrissó.

–Pitjor: el dolor i el neguit, el corruix i la pena de rebre el cop el feia oblidar que més valia que es deixés els collons en pau – no, el gamarús se’ls tornava a apujar per tal de veure com tenia els peus, i badant-badant, volent-se tocar les tocadures als peus, barrum, que l’hi tornen a caure, damunt, i com un plom feixuc d’allò més, els collons…

–Aquell bordegàs era un plepa. Ja veig què vols dir. “L’univers, qui menys hi fot el nas menys hi encomana cap nou gam.” Potser no caldria fer’n ni cas. Com si no hi fos, com si ni existís, i les podrides constel·lacions qui vénen a emmirallar’s als estanyols, tractar-les com esquelets, i au, que al capdavall és el que si doncs ja no són prou aviat seran.

–Així m’agrades. Pel que veus, i no pas pel que destrenyes o diguem-ne esprems, és pel que t’has de guiar, no pas per cap conclusió tocada del bolet, com foten els astrònoms i d’altres datspelcul a bon mercat. Doctors del fruit podrit, que en dic.

–Elisabet, els culpables de tot són els malparits qui pertanyen al diví clergat. Llur energia fosca accelera la corrupció del cel. L'expansió còsmica – d’aversió mútua – empesa per llurs pets i pudor de boca rep, a tornajornals, la reunió, ans la companyonia i l’empetitiment,

l’aplec germanívol, com qui diu, en un sol pinyol o nucli menut, de tots els astres i cosetes i cosotes celestials. Tots rebem per culpa del maleït clergat de la força fosca – repugnants bruixots, sempre amb llurs falorniosos jocs de passa-passa! Són la puta passa! I és clar: les galàxies massa emprenyades vénen a col·lidir per tal d’anorrear el Tot, fruit podrit, oi, només perquè aquells dissortats els pessigaven massa les parts tendres, saps? I tot era sangtraït i com se’n diu, carronya, vull dir, gangrena, oi.

–Hi vénen nues, amb pintes d’ambre a pentinar’s; xiulen com serps a llur llambreig damunt l’espill de l’aigua, i cada cabell és una serp qui xiula quan la deessa la pentina, perduda en reflexions, perduda en sinistres reflexions mentre el seu cos nu es reflecteix a l’estanyol i cada escara de vanitat, cada cicatriu de ganivet qui volia exalçar’n la fugissera beutat, ara supura pus i icor, i fel i por, i xauxina ans xarbota ans xerrica i petarreja al degoteig el cresp de l’estanyol com paella al foc dels orcs.

–Dona, és que la constant cosmològica és de tornar al col·lapse si els déus maleïts no foten prou bondat.

–I mai no en foten ni n’han fotuda ni en fotran – massa arrogants, qui es pensen que hi comprenen re, i ni futil·la, jotfot, Dionís. L’univers tornarà aviat a ésser un altre forat del cul d’on la fortor, massa forta, no deixa viure re, ni la llavor de l’esdevenidor, la llavoreta blanca d’un cervellet enlluernat pel pinyol de la concepció.

–No et banyis en aqueixes aigües, Elisabet, les lleterades de sang al ventrell ara llis t’hi concitaven monstres.

–Carallot, ni pensar-hi, jotfot; amb quines em véns?

–No cal anar gaire lluny en el continu que en diem temps – que és només la deterioració de l’existent, és clar – per a trobar’ns amb el fill únic de tanta de deessa feta malbé: la boca que tot ho fon, de qui cada horitzó és un queixal de foc. Ja ho dic bé…? De qui cada queixal és un horitzó de foc.

–La velocitat de la llum s’esvaeix dins la boca o el cony de la filla única, fosa, qui és com si fos filla de cada constel·lació colgada als èters i podrida en muntanya sidèria de fems. Cap amplària d’ona no n’ix com pudor de boca. Tot és estrangulació de suïcidi universal. De la boca o el cony de la filla única no n’ix altre que no-res. Ni cendres.

–Hum. Un cas semblant s’escaigué als anys d’en Narcís. Crec haver llegit en un tom gruixut que tot hi esdevingué invisible. No pas que els ulls et fallissin, només que no hi havia res a veure. Et guaitaves les mans i no hi havia ni mans ni dits ni ungles ni artells. T’esguardaves al cresp de l’estanyol i no t’hi veies pas, ni veies tampoc el cresp ni l’espill ni el peix. Un vague fulgor mòrbid de llostre malaltís on cada déu i deessa es veu que ja rebé l’extremunció encara s’albirava, si estrenyies prou les parpelles, enllà als límits de l’esfera: una lluïssor poruga banyada de microones còsmiques d’amplàries d’ona insignificants ara colgades pel soroll estàtic ambient.

–Doncs quina merda, tu.

–El deuteri embolicat com mòmia als llençols dels quàsars ventissos encara feia la viu-viu, com un foc follet, llas, moribund. L’energia fosca als ulls d’en Narcís i tots els seus vassalls no feia prou llum per a enllumenar enllà d’un mil·límetre – només veies durant uns dies d’agonia els virus virolats qui se’t cruspien els ulls. El deuteri s’havia també fos com mòmia esdevinguda polsim esbarriat per les ventegades dels Solells. Cada ciutadà encara mig viu es veia reduït a xuclar’s un dit invisible en un racó, fent un posat de fetus, és clar.

–La meua mare no la veies pas menjar mai; ara, la veies, això sí, xuclar l’aire esmeperdudament: això la nodria prou; vivia com un camaleó, com una salamandra – deia que calia deixar sense vida ni energia l’univers, aquell afoll horrorós. I em sembla que tenia raó. Cada pistrinc que tenia se n’anava a la loteria, no pas a comprar cap queviure, no.

–Bona cosmòleg qui ta mare era, Elisabet, saps? Car cap altre univers guanyat a la loteria de l’equilibri transitori dels cossos siderals prou es val (i segurament en escruix, vull dir, amb escreix) el que tenim ara

– oi, segurament el bat per un tacó i tot. Aquest nostre deu ésser el pitjor possible ni aesmable, saps? Hom ens encoloma aquest pixar destarotat del tot s'hi val, i mentre suri, rai, i si doncs no sura, doncs a fotre's toca, i tot se'n va en orris – tot esdevé ull furient qui t'esguarda impàvid eixugar't i podrir't. Sí ves!

–Ma mare ta tieta alfarrassava que del trencaclosques del guanyar només calia trobar'n les primeres nou xifres – mai no comprava el nombre sencer.

–Ben fet! Comprar el sencer és caure dempeus al pou del no-re. Cal sempre tindre si més no un tentacle fora del pou.

–Les primeres nou xifres… Ara que hi caic: la desena sempre és un zero. I tot destí equival a zero. Jugar a fer d'en Sísif és jugar a no morir – quin joc més inútil, no fa?

–Ara que passa pel cel aquest núvol fosc que tot ho enfosqueix no hi veig al cresp o al mirall de l'estanyol altre que foscor, Elisabet. Sort que ets a la vora meua i em servaràs, perquè de tanta de foscor i confusió n'esdevinc oiat i tem de caure al forat col·lapsat de l'estanyol enverinat per les lleterades dels lúbrics amargs qui sempre espien, a desgrat de tot el que sabem, maleïts malastrucs, cossos a mig corrompre's.

–No hi ha com la constant del refús còsmic per a servar el seny, Dionís. Agafa-te'm al braç, i no cauràs. Ara, si te m'agafes i t'esdevinc en aquell instant constel·lació a mig corrompre, t'enduràs un esglai de mort, cauràs esborronat al pou de la dissolució i seràs per sempre més polsim esbarriat per les ventegades dels Solells.

–No hi ha manera d'escatir allò ver. Et comprenc, gos a dir; te n'intueixc l'inclinació; per on se't guerxa el cosiment; ausades, discerneixc entre clarors i foscors el disseny del que proposes…

–Eixordats per la pol·lució de l'energia fosca al capdavall no som capaços d'esbrinar'n altre que soroll paràsit; per les revesses dels gens manyacs corrents còsmics reboteixen els bilions d'anys i panys

(és a dir, les revolucions esfèriques qui sense solta ni volta prenen lloc en envitricolls indestriables per les nebuloses concatenacions intergalàctiques), i dels ensopecs en neixen efímers inferns – espurnes ventisses qui endrapen mons com qui endrapava pinyolets estranys qui al ventrell se't declaraven, ai, explosius, ai, ai.

La noia bleixava i deia dos "ais" de més s'esqueia perquè llavors en Dionís començava de ficar-la-hi aitambé al culet.

–Saps? –féu el noi, una mica esbufegat–. M'hauria volgut, més que no pas ni cosmòleg ni astrònom de fireta, ninotaire eximi.

–Ninotaire eximi? Què més voldries!

–Ja ho sé. Car oh el plaer i la glòria del crear mons amb cap i peus! L'astrofísica matemàtica al capdavall tocant-hi! No saps tu pas la joia llavors! La teoria de les membranes trenades al cel no pas depenent de les constel·lacions qui es pentinen amb pintes d'ambre mentre es moren, ans lluents com els cabells de les minyones de quinze anys qui es banyen a les rieres, nues i rialleres; lluents i tàctils com els teus cabells, Elisabet, i els pèls de la teua xona tabolla i somalla qui esquerr i eixon amb delectança.

–Llença la lleterada a l'estanyol, Dionís, no em prenyos! Prenya'n si vols les pedres rieres.

–Tinc por de veure-hi sang.

–Tancaràs els ulls com t'escorros, Dionís.

–Tancaré els ulls per no veure'n l'horror. Amb els ulls closos, l'estanyol roman asimptomàticament buit, toüt, vacu. Com la meua ànima vessada, Elisabet.

–Pobrissó, pobrissó…

–Aquest joc tan fútil on només pots perdre-hi!

–Creméssim els laboratoris on t’hi cremes debades les celles, Dionís; caguéssim damunt aquest sistema solar on el Solell és el forat del canfelip d’on ix tanta de pudor estàtica, paràsita, pol·luent i eixordadora. Que el telescopi del teu vitet escultural de putet artístic meni la revolució dels orbs voluntaris d’un món nou dissenyat pels ninotaires assenyats i en descobreixi les noves vores d’un estanyol joiós, on les “peixes” hi fresin amb el culet disparat i naltres, tornats a l’aigua, reesdevinguts balenetes i dofins, hi romanguéssim, bo i xipollejant-hi ans rabejant’s-hi, fins al proper esclat de l’aplec en daltabaix dels astres corruixats i venjatius.

–Car quin univers més endarrerit, cavà?

–Un univers ni bo per als robots amb llurs vitets de metalls rovellats remenant els conreus virulents de planetes que són fets de les xixines qui es desprenien dels cossos de les deesses adés constel·lades i ara fetes bocins geriàtrics en col·lapses astronòmics.

–No és pas bo de pensar-hi. El cel ens és aliè, els eons ens marquen escares esgarrifoses a les ànimes pensants, els setrills dels Solells ens cremen els integuments més íntims, les palletes de saviesa en llur incorporada animadversió natural se’ns atomitzen en piules que ens fan esclatar el cervell i ens el duen als sant bois de cada indret; l’univers és un manicomi, ausades, i cada lliçó un martiri; volguéssim no sàpiguer re. Prou, prou!

–Amb quina subtilesa innata la “peixa” peix d’allò que fresa. No hi ha saviesa com de cruspir’s els fills, Dionís.

–Univers maligne, oi. Cap meravella que, enlluernats pel foc qui s’atansa, maleíssim, cossers, el Tot.

–Progressem cap al no-res. Ni el dofí ni la baleneta no ho saben; per això es passen l’estona cardant i xiulant.

–Mentre que naltres, caòtics, vessem amb violència les lleterades de sang en estanyols perits per les pol·lucions de l’amagat descobert – car cada cau clos era clafert de monstres – i ara tots bullen pels

descosits. Cada ascla a la terra i al crani entrevinguda ans rosegada pels maleïts salvatges ja coneguts i maldestrement etiquetats. Redéu, quina empastifada! Orgasmes de la terror darrera a tort i a dret. No pots mai escapar el que saps. El que has après et persegueix; no et deixa anar, ni te'n desixes ni te'n desempallegues… Pots fer el ruc tant com vulguis. Re no s'hi val. Sempre empaitat. Les erinyes, les hidres de les basses dels brous llefiscosos, safarosos, corrosius, les fúries de la coneixença qui se't pengen a penjolls i cabells, i et destrenyen ans t'esbocinen amb llurs ullals i urpes fins que no ets altre que pelleringa d'asil d'orats. Només qui sap es corromp. Perdut ja tot humor, sense ganes de riure, llampat. Acollonit, llord, sollat, embolicat de pors en un racó…

–Els científics els pitjors bruixots – comonint, conjurant espectres encara més cruels…

–Aitan bé que estàvem tots plegats quan els monstres de la ciència eren atrapats en les coves repel·lents de l'ignorància…!

–Merda per a naltres, xiquet, ja et dic. Ja enxampats a la teranyina fastigosa del desig lúbric i el desig d'occir…, i, a sobre, això: un esdevenidor segur d'ésser cruspits per l'aranya qui mai no riu, tota de pinces i punxons, tendrums i botris, i músculs i tendons…

–Quin creus que és el millor desig…?

–Ma mare deia que el millor és el d'esperar guanyar. Ço és, jo dic, el d'esperar la transformació – la nimfosi solar – la metamorfosi ovidiana – car saps què? Només disfressats totalment d'altri es pot ésser mitjanament i fugisserament feliç.

–Doncs som-hi. Despullats, pit envant, enmig del camp. Que el llamp dels esclats caòtics ens toqués – què més voldríem! – i ens transformava ja en peixet volador o en qualque altre ninotet trempat…

–Menant les revolucions.

–Menant-les, menant-les, vitet enlaire, espaseta enjòlita, àpat nu per als llamps del canvi… Abans carbó ert i inert que no carbó pensaire…

–Amb un dit de pedra a l’ull, per a no veure-hi altre que pedra…

–Aeròlit ablamat, vomitat per l’Ull.

–Destinat a l’espetec.

–Bum!

8 juliol 2007

Al·lucina l’infant

Al·lucina l’infant

“*Ping!*” fa l’alabastre vermell
al pàmpol del llum
i la llum balla en ombres
fins que tot és ombra
d’on els monstres rellueixen

brollant intermitents
com flors de terror.

A frec de mort
esgaripa l’infant
les parets se li clouen i
la foscor l’embolcalla
amb ullals de sang
ulls desorbitats
urpes on pengen parracs de pells
de carns.

Qui vindrà a treure-l’en
no pas ningú
o només el son llarg o curt
d’un endemà opac
o encar sobtadament
enlluernat per la mateixa
floració de monstres foscs
sempre devora i
qui tard o d’hora el devoraran.

24 juny 2007

Duad ’01 (2)

Duad ‘o1 (2)

(Memòries de l’inviscut – dos)

En Jung visita en somnis el museu d’en Morfeu. Diu: “Sóc a **ca meua**, i trob que, com més avall vaig, cap als pisos de sota, i llavors cap als cellers, els mobles es van fent de centúries precedents, són més antics, d’èpoques més endarrerides com més avall davall: som als anys dels romans, als anys fins i tot prehistòrics (algun moble mesopotàmic, algun gerro escalabornat…)”

Exacte, vós. Car els somnis els pouem així mateix de l’altre pou: el de l’història – tant l’escrita, com la mitològica, com la “perduda” pels culs ombrívols de l’alba de l’ésser.

Pels cellers més arraconats de l’amagat hi rauen els malsons. La penombra nitosa, o la subterraneïtat del museu, causen la manca de colors vius als somnis profunds – el blanc hi és viu, el negre de camins hi lluu; altrament però tot hi són grisors i colors somorts – verd fosc, castanya fosc, groc fosc; adu, quan hi lluu el Solell, és un Solell de somnis, ço és, somiat, i doncs passat pel barutell de l’espai del temps: imaginat – vague record d’antigor. Els colors es panseixen lluny del present – perquè no són essència, només accident, sobretot els vius – els somorts són els únics encar amb prou vitalitat – els vius floreixen al present, i doncs, tantost se n’allunyen, es marceixen. Poues a la memòria i els colors llampants gens no llampeguen: guaita-te’ls com es migraven i esdevenien mats. Car allò que compta, allò que deixa empremta al palimpsest de l’ésser, és l’acció i l’emoció que hi desvetlla. Recorda la teua vida d’insecte, o de pintor: la flor només viu en el present; quan l’oblides i la reveus, si mai et torna a l’esment, ha perduda la coloraina de l’engany.

Quan el cervell et desvarieja, els cercles infinits, els arranjaments geomètrics de l’eternitat, són exclusivament en blanc i negre; només els esclats efímers són claferts de colors – això t’ho diu un migranyós i un

depressiu [manifestacions de la mateixa vida al·lucinada] qui ho veu adés-i-ara durant més de cinquanta anys. I hi incloc els fosfès.

Els colors dels somnis, com els sèpies de les velles fotos, són sovint (diria que sempre entre els molt malalts i els moribunds) els colors de les merdes. Però per què…? Casualitat dels subproductes…? Massa proximitat amb la duad: la torrentada que duu tots els cadàvers i llurs cagades, a la vora de la qual el moribund vol guaitar's, Narcís agonitzant…?

I tanmateix! Tornant a recordar el somni d'abans-d'ahir, veig que hi havien colors – no pas com als somnis d'anit – on els caquis dels soldats i els helicòpters, i adu els personatges il·luminats a les finestres on els militars s'enduien tothom, res, pel fet que érem a la nit, no hi lluïa cap color viu.

Som-hi. Ix en Morfeu, de darrere la tàpia on vivia na Maricarme (l'altra), ix tot de sobte, al capdavall del pati de la casa pairal.

–D'on sortiu? –que li demanem [som jo i dos dels meus germans, en J. i en P. – en M. no hi és, potser perquè alhora que en J. i en P., els dos qui m'acompanyen són també els dos meus fills grans, en Llibert i en Lluc – els tres hi som crescuts i forts, "plens de vigoria", m'apunta el somni mateix].

–Oh, he feta una galeria subterrània –ens respon en Morfeu, tranquil i somrient; i ens indica en un moviment com la mina deu córrer part dessota la tàpia, pels forats de la qual, culivat i amorrat als foradets, tants de jorns em passí espiant les dones: la mare i les tietes de la Maricarme (sovint sense calces quan es rentaven els peus en gibrell o es vinclaven a l'hortet), i ella, ben petita, banyant-se al safareig.

Afegeix en Morfeu que ens voldria comprar aquell bocí de corral nostre per tal d'eixamplar el seu territori, **el seu pati**. Diu: "Guaiteu" – i de darrere la tàpia, ara obrint-ne una bona escletxa, o adu una porta, hom pot veure-hi les particions d'obra que hi ha anat fent.

–Per a la canalla –diu. Res d’espectacular, alguns esglaons d’obra per a jugar-hi a coudineta i joquets semblants, de xiqueta, amb cadiretes i taulellets damunt els esglaons, i algunes cambretes endevinades davall, cobertes amb teuladetes de fibra de vidre verd clar.

Els tres germans li diem que ho consultarem amb els pares [qui, doncs, són vius, pare i mare, “i amb plenes facultats”, em col·legeix el somni mateix].

Llavors, doncs, aquella part per a mi tan privada del corral, on em passí, creixent, tantes d’estones espiant (i molt més encara només tractant d’espiar), d’espiar-hi sexe – i que, abans no se’m despertés la dèria, havia estat de debò corral, amb ponedors, d’on remia de petit ous, i amb sorollós aviram qui hi gambava, i amb gàbies de conills repenjades a les parets, i que més tard, quan ja m’havia emancipat i doncs no ullferia ni entrevenia, llampat, aquell racó, es convertí en corralina fastigosa quan els escorredors de les quadres del costat [aquestes separades no pas per cap envà amb traus, mes amb un mur amb tots els ets i uts] tanmateix s’embussaren i la merda dels bous i vaques se sobreeixí, i el nostre bec de pati s’inundà com dic amb la merda inaturable del bestiar (aquelles quadres eren de passatge, però eren sovint plenes de ramats vinguts d’enjondre i duts allí, vora l’estació de mercaderies, esperant a dur’ls als vagons per a emmenar’ls qui sap on, probablement a llunyans escorxadors) – una merda líquida, més o menys filtrada per la superfície de la terra tan negra per on havia d’emergir.

Mentrestant mon germà P. m’assenyala el cirerer (de fet inexistent altre que en el somni, i és el somni mateix qui suggereix que potser fui jo qui l’hi plantí) [al lloc on de fet hi havia haguda la gegantina figuera (de figues excel·lents) de l’altra veïna (la vella), amb tot el brancam que vessava damunt l’altra tàpia, gairebé tocant, més ençà de l’eixida de casa nostra, amb les parres (de bons raïms plens de vespes qui eren com raigs de Solell)]… Doncs bé, aquest és el cas: el cirerer és sec, evidentment mort, tot i que té les cireres (vermelles de diferents tonalitats les de més) a lloc. Com és “a lloc”, al lloc que li correspon, un ocell groc plantat a una de les branques.

Tanmateix, en P., amb un bastó llarg (amb una llecadora, segurament) només li cal tustar una mica damunt l'ocell per a demostrar'm que també és mort: cau sec, com fet de terrissa, o potser empallat, i alhora cauen algunes cireres, que hom diria encerades – semblen una mica vives, mes hom les sap mortes – s'estimben sense soroll. Tot l'arbre i el que hi té és mort.

Tant se val, ara li volem fer veure a en Morfeu – ço és, al veí desconegut qui ens visita, tot d'una tranquil·lament emergit d'un forat amb bona porta i cobert de terra negra, un forat que teníem al terra del nostre pati, i ni ho sabíem – li volem assenyalar que, tot i que ens compri aquest bocí nostre, encara fóra molt millor per a ell si podia així mateix fer-se amb la part de la vora, ara vedada pel mur, per la paret comcal. Un mur a través del qual ni es podia espiar ni hagués pas mai valguda la pena de fer-ho. Tanmateix, sense cap esforç, naturalment, hi obrim una porta, justament al mur de gruixuts maons que adés ens separava de les pudents quadres a hores d'ara esvaïdes. I ara, oh, victòria! Hi ha, per comptes de les quadrotes, una eixida arran de terra – prou ampla, triangular, tota voltada de portes vidrades i triomfalment assolellada – dins s'hi respira benaurança i bonhomia – "ací sí que hi estaria bé la canalla!"

Enllà de les vidrieres, hi ha el camp, i adu ja una intuïció de l'aigua – per aventura, net, el riu.

Llas, això no ens pertany (ni li ho podem doncs vendre), i en Morfeu se n'entristeix – potser per ell – sap que no l'obtindrà tan fàcilment com el nostre bec orb i tancat de pati miserable – o potser s'entristia per naltres – tan a prop i tanmateix mai no en gaudírem – o qui sap, belleu encara s'entristeix que puguem pensar que podria voler-ho, quan en tindria prou amb el fet que naltres (els nostres pares) accedíssim a vendre-li el trosset que vol.

Ça com lla, rere les vidrieres, la prometença. Un bon bocí de camp amb arbres alterosos, pollancres, sembla, i herbes altes, i un jorn plàcid i ple de Sol. Aquell, és clar, era el territori on a l'estiu (devia tindre cap als dotze anys) les meravelloses dones – mares i filles – sortien de la fàbrica del costat a l'hora de dinar, a descansar, a fer la migdiadeta, abans de

tornar-hi a omplir llaunes de conserves – de préssec, sobretot, i pera. Es deportaven, es cruspien els dinars desembolicats; llavors, per boldrons, de vegades només mare i filla, s'asseien i s'ajupien i s'endormiscaven una estoneta, i jo, adelerat, rere els matolls, vora la sèquia, amb els espiadimonis, els cavalls de faves, els sabaterets, les sanguinyoles, les granotes, els cucs, les rates d'aigua, els espiava les cuixes tan blanques i sedoses – paradís enderiat, qui hi tornava! – camp silvestre i feraç, amb la fortoreta de la quadra al meu costat. També hi record els codonys, tan aspres, i els verns i els vímets vora la sèquia, i els ballarucs eixarmats, i l'herba tofuda, les flors atapeïdes, els matolls poblats, el ritme brunzidor de les cuques, els llangardaixos, les sargantilles, els cargolins, tant d'escarbat sagrat… – tots plegats espiàvem, beneïts.

Dead-on, Morfeu: amb quin rebost de consols no m'empares – i m'hi deses les millors mossades perquè me'n serveixi quan més em calen, ara que m'estic morint! I ah, si alguna d'elles vingués cap on sóc a culivar's per a fer un pipí! No em tornaria a morir del cor?

[Tant se val – somni doncs on alguns colors treuen el nas – inconfusible – el verd lletós de les teuladetes, el vermell viu de les cireres, el groc viu del moixó... Car no pas tots els somnis són nocturns, encara que en temps "real" s'esdevinguin a la nit – i, és clar, podries dormir de jorns, com pare gairebé tota la seua vida – pastisser (flequer) d'antanyasses, on et passaves la nit pencant.]

Què hi vols (què m'hi vols), Morfeu? Comprar'm part (en part; part de mi)? Per què fer-ne? Si augmentes la teua part dins meu, la meua pròpia es redueix… Hum, no en trec la bugada pas més neta.

[Notes de color: Pel fet que el color no és pas essencial per al desenrotllament i la comprensió del somni, només te n'adones de quelcom acolorit quan el somni mateix t'ho indica, o, pel fet que ho tens present bo i somiant (pel fet d'haver-t'ho prèviament advertit: "*me n'haig d'adonar si somii en colors*.") Llavors ho veus, entretocat pel somni mateix ("*fixa-t'hi!*"): ah, moixó groc, suc d'un color verdós de caca, blancor molt lluent d'un plàstic embolicador... Són les anotacions les que et provoquen la visió acolorida, car, si sents el nom del color, i doncs hi penses, el veus. Els nivells del somni, llavors, són més d'un. El

somni mateix, l’anotació al somni, i la teua presència “superior” bo i observant tot el muntatge.]

23 juny 2007

Duad ’01 (1)

Duad (1)

(Memòries de l’inviscut – u)

Això no és altre que un mínim, cusc quest per tal de cerndre-hi en Morfeu… Has de començar, és clar, per allò que en saps… Llas, es redueix a mitologia molt elemental.

Tot i que en Morfeu és de fet l’únic déu qui encara goses d’invocar… [No pas d’altres, te n’adones, mes cascú se sap les pessigolles, o: *but no accounting for individual tastes*, com diu aquell.]

En Morfeu, doncs: déu (o guia) dels somnis – i tanmateix això és el que li prega i demana el lat poeta Estellés al seu poema dedicat a la veneçolana Jackeley (1974), demana: “*Un son perllongat… “i sense somnis”*” – ! [Em sembla que vas errat d’osques. Això ho demanes a son pare (son pare d’en Morfeu, no fotem), carallot. I sense somnis, per què...? Vet ací el teu desesper i la xerrameca baldera i vaga — *massa poc que somies, badoc!*)]

Tot i que és l’únic a qui, forces nits, ans d’adormir’t, li pregues, recollit, que et deixi entrar cancell d’ivori seu endins…, la collita al capdavall aquests darrers dies és tanmateix ben minsa.

En Morfeu és fill d’en Son (n’Hypnos) i nebot d’en Mort (en Thànatos)…

[Això és feixugament prenyat: hi veus el parentiu compartit... El somni, el son, la mort — cascun participa dels altres. La bona nova que n’extreus és que, si la mort pren palesament del llarg son, què pren del somni...? Què hi véns a raure, Morfeu, company dels somnis, pels territoris eixorcs de la mort? Hi pintes gaire? Baldament fos cert! Aqueixa és la pensada, l’associació que els avis avials lliguen a llurs enteniments – en el somni (que s’esdevé quan som a casa del pare, en Son), visitem sovint indrets que ja pertanyen a l’oncle, en Mort, indrets on els morts (els estadants a can Mort) hi fan doncs estada, i sabem qui són, i on són, i com s’hi escarrabillen.]

En Morfeu té un palau (o magatzem) dels somnis amb dues portes. La porta d’ivori — hi entres (o ells n’ixen) i t’hi trobes (o te’n vénen) somnis divertits, somnis que et *metaMorfosen* a d’altres realitats molt més xiroies, tot comptat i debatut.

Per l’altra porta, la de banya — feta doncs de les banyes de no sé pas quina bèstia sacrificada — els somnis, llas, són profètics, simbòlics, oraculars, d’aquells que cal doncs interpretar [de tots aqueixos, és clar, te’n fots com d’un clau].

Els somnis que vols són els tintats d’ivori, els ivoriats. [Els altres, dius, us els podeu confitar, torsimanys de la falòrnia, estiracordetes de l’estrafolla estrangulaire. Ni claus ni esclaus devers cap esclariment més o menys còsmic no vull pas que no em puguin ja prou vindre per via de consciència, de raonament, d’intel·ligència.] Els somnis que desitges, doncs, són els de fantasia, on l’esperit frueix i es renova.

[Es veu que els fets que el magatzem de somnis sigui moblat amb dues portes — i que de més a més aqueixes portes siguin del que són — depenen de dos jocs de paraules.

Ivori en grec es diu elephas – i engalipar (algú) es diu eliphairo- – doncs per ací passen els somnis engalipadors (per l’ivori dels ullals). Banya és kera, i el verb karanoo- vol dir acomplir’s, escunçar’s, realitzar’s

(quelcom) — doncs, els somnis que hi passen, per les banyes ceballudes, cal que per fas o per nefas s'esdevinguin.]

Quan somies aqueixes tendres i fresques delícies de perfecció – noietes deesses de 14, 15 anys, qui, a desgrat de tots els inconvenients societals, es volen tanmateix casar amb tu i dolçament posar a la teua disposició llurs meravelloses casetes vora les ones de la costa viva… – qui han d'ésser doncs sinó les muses…? Les muses qui et visiten – les muses delicadetes qui s'amusen a visitar't, i així tant t'amusen, en un dolç pessigolleig dels sentits, i, en bonacenc somieig, muses, tu, musard, qui prou pots, així files, bo i destriant-ne les plaïbles, solacívoles amuses (amuses: feines que et roseguen el temps del treball, és a dir, t'allargassen benignes el temps que de debò a ton lloure et pertany) – les muses, doncs, qui, del palau d'en Morfeu, es dignen d'acompanyar't durant un tram beneït només perquè s'escau que totes dues entitats, elles i tu [tu més feixuc, carregat d'un cos qui a poc a poc claudica], aneu bontròs cap al mateix indret – per les dreceres sensacionals de l'art – cap al record del benésser acomplit – de somni en somni – bo i visitant calms paisatges d'entrevida on el gaudi és permès: *car qui somia crea, i qui crea gaudeix*.

Al palau d'en Morfeu, les muses, hò, hi viuen. Quan t'acompanyen, llavors tot hi és net i delitós.

Nom, doncs, del palau d'en Morfeu: pel fet que hi habiten les muses, *Museu*.

Al palau hi vivim les tres senyoretes delicioses: na Melete, na Mneme, na Aoide… [Dedicació, Recordació, Expressió.]

Na Melete t'acompanya de bracet entre les roques i els matolls, i els esbarzers i els clots de l'estudi, t'ajuda a esmerçar-t'hi de valent, et fa ensumar les herbes, conèixer els pinyons, tastar les cireretes, reconèixer les cuques i cucs, distingir els ocells, admirar els minerals…

Na Mneme et mostra l'estesa de l'oceà qui panteixa sense atur, ujat i fruent, delerós i enyorós – i al seu espill hi retrobaràs les sensacions d'adés. Hi remembres allò sabut – i insabut, és a dir, recordat de

l’entrevida, de l’inviscut, de l’estona de lleure lliure a l’univers, quan fóres per inferns, per llimbs, per paradisos…

La musa qui es diu Aoide et fa dir-ho – recitar-ho, cantar-ho, ficar-ho en net. Bona noia, t’esperona. Et diu: “*Ho veus, ja ho ets! Ja ho tens. Ho sabies!*” Et diu: “*Som a la casa vora les ones i ens gaudim ensems. Tu vell, jo jove de cos fresc i llaminer. Perquè junts ens toquem en esperit qui es concretitza. Plenitud doncs del goig de tindre’s mútuament…!*”

En Periandre diu, famosament: Melete to pan – **esmerça’t en el tot** – (a)dóna’t al panorama sencer – ço és, pren en consideració la totalitat qui t’existeix – això inclou no pas solament tots els éssers qui (en el moment) puguin implicar-s’hi, ans també l’ésser mateix [l’ésser, el dimoni de la vida, qui en envair’t et fa sol] [la condició que en embolcallar’t et produeix a la vida (en oposició a la manca de condició que et produiria a l’entrevida)], ço és, doncs, atura’t a considerar tot allò circumspectable en cada cas esdevingut, ço és, mai no facis abstracció de l’acompanyament possible de la musa, ni viltinguis doncs com a brutícia de l’inconscient el teu pas (sovint sacre) pel Museu.

N’hi ha qui es migren per sàpiguer de segur si somien. Txuang Tzu, xinès del segle IV ans l’era d’ara, diuen que va somiar que era una papallona. En acabat, despert, es demanava això: “*–I si sóc de fet una papallona qui es somia home…?*”

Que somiïs que sou a punt de trasllat – a frec d’anar-vos-en de la vella casa pairal, i tanmateix t’hi atansis i te n’adonis que no duus damunt la clau, i tanmateix en aquell instant ton pare t’obri (ton pare, traspassat ja fa un bontròs de temps)… I que ton pare mateix t’expliqui que acabava d’enllestir d’empaquetar quelcom… És aquest un somni distret o un somni profètic…? Ton pare tot esperant-te a l’altra banda (**ara que et saps i et sap malalt**) per a guiar-t’hi una miqueta, una estoneta d’introducció al propvinent…? O només ton pare vist de bell nou, en una llum tanmateix distesa, i ell tot tranquil i amable (**car ja no pateix!**)…? Car per aventura tots els somnis són distrets. I alhora tots profètics si els estudies prou acuradament, i llavors n’extreus la lliçó que millor et convingui.

(Per això hi som, les muses, musant amablement al rerefons.) L'estudies, el re-recordes, el remastegues com pinyolet no gens codolenc, l'expresses…, bo i donant-li el tombant que pus et roti, t'acontenti.

Si et reveus com a l'home del cementiri (de dol). Sempre el desolador esquinç arquetípic de l'infant sebollit…

Dementre que, rere la finestra, tot reviu – les flors i els cucs; i els sexes i els assassins; i els pianos i les claus, i els ocells grocs…

Dintre, ni esme. O no gaire, no. Massa medicat.

Analitzant amb l'analista, el metge Eduí Lluent, quan apareix, amb bata neta – analitzant, dic, un teu llibre de poemes que t'has endut al sanatori per a revisar'l, si mai en tens prou briu… Aleshores, si doncs s'escau que no tens cap somni o cap por sobtada per a contar-li, massa desfet, o al contrari, una mica més xiroi del normal, n'agafeu, de la tria, un poema, hò, i aneu fent… No gaire lluny. Les llàgrimes de la llunyana salut d'antany sovint t'impedeixen de fer via gaire lluny…

Cap dels teus cinc fills, i encara el pobret qui és mort (i no pots pensar-hi sense esbalçar't), no saben on ets. La dona confia que aquest mes d'aïllament i tractament amable en aquest paisatge plaïble t'adreçarà, t'acunçarà per dins — car deus tindre ("tothom" consira) un cervell massa tronat, i desolat…

"Opacitat del vidre" – aquest és un altre dels títols de la llibreta… Hi pensaves guaitant per la finestra. Mes te n'adones que potser ho llegeixes malament, que allò que hi havies volgut dir era: "**Opacitat del viure**."

Tens altre a fotre?… *I don't think so*… Transcriu doncs la llibreta de l'estiu de la depressió encara més grossa… O cures deixar-hi l'ànima… Fugir cap al tot… D'on véns… On no érets ni viu ni artista…

Repassa la llibreta atapeïda, plena de gargots de lletra ràpida… Només et cal llençar'n…, només cal ja no fer cap cas de tot allò que ja ni entens… No val la pena perdre-hi l'estona desxifrant-ho… Bontròs ja deu vindre implícit en el que sobreviu… Hò, aprofitem belleu el

romanent. El romanent veja'm què hi diu… En aquell estat (**tanmateix d'espiritualitat apaivagadora, convençut que et mors i que ets ja gairebé eteri**), qui sap per on t'embranques…

És cert que transitòriament (és clar!) et trobes altre, ara, en pic t'has tornat a arrapar a la vida…, i la matèria se t'ha tornat a fer seua… Qui t'enyores…? Te n'enyores…? Sí, car cada estat d'ànim enyora l'altre. Un dolçament, l'altre amb pena. L'espiritual recorda el material amb perdó a mans besades i un somriuret comprensiu. El material aspira a l'imponderabilitat, la finor enjòlita de l'angèlic…

Només deprimit entens certs texts… L'exegesi de certs texts et duu a la catarsi de la sublimació. Deixes enrere el cos mort. L'ànima et parla de continu a ritme de batec de sang: "*Catric-catrac, allibera'm del sac*…" – fa la sang perquè l'ànima qui l'atia se'n vol estòrcer, d'eix sac boterut i mòrbid — el cos.

Quan el cos sent la mort, ve la depressió.

De vegades, és clar, en Morfeu pot triar de visitar't elleix a manès – per comptes de tu haver d'anar al seu magatzem, o les seues visions eixir a embolcallar't – ell (en persona, *quite*) en missió atènyer't…

En Morfeu, si t'envaeix, pot representar qualsevol mena de persona – coneguda, desconeguda, amistosa, enemiga, composta…

Germans d'en Morfeu: n'Icel i en Fantàs (en Phantasos). Si t'envaeixen, et representen… el primer tota mena d'animal: ocells, rèptils, batracis, carnívors, dracs, farts predadors…, el segon paisatges — carrerons coneguts, muntanyes, estanys, boscs, llocs fantàstics, entremons…

[A la faula d'en Ceïcs i n'Halciona, en Morfeu s'apareix a la dona, li ret visita un cop l'home ja ha perit naufragat. En Morfeu encarna en Ceïcs i fa veure a Halciona que ja no tornarà perquè, com veu pel seu aspecte d'ofegat, l'oceà l'ha reclamat. Ara, li demana, això sí, que guaiti la costa, no fos cas que el seu cadàver aparegués, i així el podria recobrar i allavòrens el podria així mateix sebollir comcal. D'això es tracta. Per comptes de què, quan n'Halciona el percep, massa desolada, s'aboca

elleixa a ofegar's – on els déus se'n compadeixen i els transformen ambdós en blauets – ocell valent i deliciós, goig per als ulls i que et duu memòries felices d'assolellada jovenesa – i sobre, els déus, decreten, en honor a la pietat amorosa de n'Halciona, els proverbials 14 dies de calma, set abans i set després de cada solstici d'hivern.]

Bo i enraonant de les muses qui viuen al magatzem dels somnis, sembla gairebé lloc comú l'acceptança del somni com a poema — i encara molt més, és clar, la del poema com a somni. Quan llegeixes *El vaixell ebri*, d'en Rimbaud, tens l'impressió sovint que somies. I Coleridge diu que va somiar pràcticament sencer el de *L'ancià mariner*.

[Segons Wordsworth, l'origen arquetípic de *La rima de l'ancià mariner* rau en un somni, no pas d'en Coleridge mateix (contràriament al somni del *Kubla Khan* i al malson de *Christabel* que sí que s'hi originen), ans en el somni d'un amic qui l'hi contà i que ell arreglà i eixamplà a pler. (Tu mateix has integrats de cops parracs de somnis de la teua dona o dels fills en el conte que contaves aquell dia.) D'on es desprèn l'idea que **els somnis raguin per elleixos (hi xauxinin dolçament o s'hi rabegin) en qualque oceà fantàstic perdut per l'eteri**. Oceà accessible només per a qui s'hi transporta. Per a qui sap transportar-s'hi. I, doncs, cert que, en pic atraçat a l'indret on qualque somni particular rau a l'onírica estesa oceànica, el traçut poeta sàpigui reaccedir-hi.]

En català encara més collonut que el que conec surava entre paraules d'eufonia tan delitosa que deliqüescent m'hi tornava, glorificat en tebi oceà paradisíac. Trans-monstrificació simbiòtica – hi sóc balena qui s'hi desfà – estic totalment endeutat amb els meus heroics avantpassats, qui crearen doncs aquest idioma just perfecte, on el meu "esperma" també s'hi deixata ans afegeix.

Per a en Jung, els complexos [ara personificats en algú – conegut o desconegut] apareixen sovint als somnis. En aquest cas, Morfeu, qui (com diu el seu nom) és qui es canvia de forma [si fa no fa humana], és també el complex [de fet, els complexos, tots els complexos – definits com bocins de psique autònoms i pus tost enemics (tot i que sovint ignorats) a la generalitat de la psique conscient].

Dius: “Morfeu, si et plau visita’m, mes fes-ho pel caire bo; no vinguis pas a trair’m. Vine’m, en canvi a il·luminar’m. Et conec, i doncs, disfressat i tot, sé que em duus noves del fet que quelcom no rutlla prou bé, que en qualque indret dels desplegament estratègic del meu cavil·lar hi ha un nyap que cal doncs esmenar – un escamot qui caldria netejar – una embosta d’idees poixèvoles que irriten els voltants i adu la totalitat – caldria orejar-les, ço és, treure-les al Sol i exposar-les pel que són: elements de disgregació, rovell d’una segona personalitat, creixença sediciosa, repatània recrescència que ens durà a la confusió i doncs a la desfeta.”

La part amagada del conscient: l’amagat. Tothom té amagat; més: tothom n’ha de tindre si doncs no vol ésser un ximplet – hi emmagatzemes els secrets (importants o ridículs, tant se val), i de vegades els somnis te’ls recorden – “ei, encara hi som, encara som ací, ben desadets”. L’amagat és el palau d’en Morfeu.

[El que hem d’amagar – hè! – sovint tan irrisori. Una cultura sense mentides ni fanoqueries se’n fotria tal panxot: colossal. Bells amors vedats i corromputs en pecats pels maleïts trepitjaires d’ànima. Hi ha tantes de vanes i malignes lleis que de cops diries que **els morts d’esperit** t’ho prohibeixen tot, o almenys tot el que fotria la vida menys feixuga i dolenta, només per tírria i enveja d’allò que és viu i autònom, i això perquè arreu s’emparen de les regnes del poder els mateixos titelles rònecs i podrits del puritanisme i la repressió, i sobretot l’hipocresia: et volen encarrilat treballador amb aclucalls i boç perquè als privilegiats – qui paguen els mesquins saigs togats i armats qui dicten i forcen les lleis – res no els posi en perill de perdre els privilegis per què les lleis més estrictes i doncs inútils han estades doncs fetes.]

És clar, tot allò que existeix **fora** de la nostra consciència (inclòs el conscient i l’amagat) és molt més, moltíssim més, que no pas allò que hi pot existir **dins**.

Per a en Jung, l’amagat té dos compartiments – el personal, on hi deses manies pròpies; i el col·lectiu, on s’hi desen fortes impressions de la raça humana – és a dir, al magatzem d’en Morfeu, part d’allò que en pots extreure ho has ficat tu mateix, part ja ho tens proveït per la natura:

arribes al món, prou pots, amb els prestatges del rebost on poues mig farcits: són productes que tothom amb dos dits de cervell també pot abastar amb una mica de traça, car els fixos estatgers, i allò que contenen, són idèntics per herència comuna.

12 juny 2007

Osta, fugim, la soneta ens empaita i no volem caure al sonet

(Sonet divuitè d'en Xèicspia)(Amb apèndix)

Força immortalitzant del poeta

No t'haig d'acomparar a cap dia de maig;
En tu l'oratge ni s'espatlla ni es fon,
Com es suau, com quan cau la pluja a raig
I l'estiu plega, i s'enduu el Solell el tron.

S'apaga i s'encén al seu tron el Solell
I l'oratge és fred i xafogós en jorns
Que no saps on girar't: massa capgirell
Duu aqueix clima de mareigs i escalaborns.

El teu maig és diferent, gens canviant,
La boniquesa no se li fon ni mica,
Ni es mor mentre el temps se li aombra al voltant
En línies creixents com el món s'explica.

Mentre hi hagi aumon qui respiri ni hi vegi,
Gens no et fons: qui llig això cal que t'oregi.

[**Apèndix inspirat pel darrer so**

Toreja l'oreig; oreja el toreig;
Ton oreig t'oreja, et toreja ton
Oreig, xipolleig de sang, i hi ets lleig,
Espill de rabeig d'assassí trasteig.

Aquest sonet em sona, em duu son:
Aquest so em duu la soneta; sonat
Pel sonet, em dic "(el nas) sona't, bon
Xic, sona't, que aquell so et sonava, saps?"

Per ço que ço que sé de ço que veig,
Oneig l'ormeig i amb baleja ho baleig:
Basqueig, bromereig, repapieig i taps,

Tot cap a l'obscè, l'indecent forat.
Car vejats sonsada: d'occir covard,
Bare i xarnec, en diuen, mal-llamp, "art".]

25 maig 2007

abassegats pels savis fotetes

Déu ens en guard dels coneixedors d’arbres!

Déu ens en guard dels coneixedors d’arbres!
Avesats a la permanència,
Roseguen, despreocupats, els matins.

Avesats a la memòria persistent,
Amb menfotisme endrapen les hores matutines
–Com qui rosega i endrapa amb dents blanques
Un crostó, acompanyat amb formatge blau
I amb qualque xerric de xarel·lo negre.

Aviat la foscor va guanyant-ho tot,
Aviat no ens reconeixem ni a les aigües
Ni als espills. Parem mig bogets: “*Qui só?*
Qui ets? Qui som?” –anem dient.

S’acaben els jorns, mentre jaguts
Com monarques amb escuradents
Que els ballen entre els queixals,
Els amples empeltadors coercitius
D’antics cedularis mastegats en polpa
Compten, qui sap, eritròcits d’escleròtica.

Dalt el mur espès solcat de trencapedres
Ells fan barrila, tombats i repenjats
Deixadament, cofois i somrients.

Dalt el mur que separa aquells arbres exòtics
(Amb penjolls astoradors i fruits barroers)
Dels humils adotzenats arbres nostres
Qui sempre coneguérem, inesborrables a l’esment,
Ara tanmateix enfosquits per l’esclat
Que es menja la claror, aviat doncs inatraçables

Pels caminets debolits,
Ells, disfressats d'algú altre,
Esguarden impàvids escaure's
Les graduals ruïnes del poblet.

10 abril 2007

Imploració, reconeixença, benaurança

Imploració, reconeixença, benaurança

a) Imploració de la deessa dels mots

diuen les mans jaculatòries de la deessa
mots! mots!
(o es morirà)
(en ineluctable esllanguiment per inanició…)

mes els mots que li oferim
tots ben embolicadets com codonyac
no són prou nous…

en vol d'amfigòrics
mes tots els amfigòrics no els tenim
prou preparats…

massa de verd
algú els ha pintats massa de verd

els ha carregats de verd fosc
i el verd no s'acaba d'eixugar…

i les mans suplicatòries de la deessa s'envelleixen ràpidament…

els meus venien ben pintats
de teula de teulada
de callol de blat
farinosos de barutell
de rovell de bigalot…

mes els de verd de prat foscant
no volen dir res
la deessa se n'ennuegarà si encara té prou forces
per a dur-se'ls al pap…

capriciós anafrodita inclinat al crim
deien els meus…

massa tard

esversat, s'hi fa, amb zel

ranera

estreba amb ses urpes els bigots del tigre de l'agressió

s'esgruna la deessa

pàmpols de llums, circells de tendresa

la pols

i que fàcil mor un home llençat per un vehicle!

ja res.

– – – – –

b) tothom em coneix (massa)

reconegut per botigues i hotels
per dones i minyones interessades en la bagatel·la –
somrís humit em dóna cascuna
mentre els retorn capcinada –
les possibilitats són immenses, diu el meu llambrec,
mes en est instant altes cabòries de filosop em posseeixen –
fóra com bufar i fer ampolles,
encara més fàcil, com trempar i fendre ascletes i fenelles
[bombant assíduament, fent amb totes bisbes d'orgasme] –

magnet irrevocable
mos texts nuncupatius,
banal confegir d'eloqüents tirades,
pitjar el gallet i engegar els trets de les lletres
qui sempre fan fitó –

i ara arriben les besties amb llurs gossets i llurs tuties –

enrenou d'infants
esclats, espetarrecs
piula priàpica,
tro, masclet…

aprofitaré l'empopada
que aixeca la pólvora
i fugiré.

– – – – –

c) ah benaurada guerra

ah, benaurada guerra, hò
tothom l'havia estada esperant amb candeletes
tothom esperava una excusa major per a matar…

tenia el seu amor d'excusa el pedòfil qui assassinava infants
tenia l'excusa l'assassí de pedòfils que allò que amaven era prohibit
i tenia l'excusa el pare o el familiar assassí que allò injuriat li

pertanyia
tenia l’excusa l’amant assassí que el marit maltractava la dona
i la dona assassina que el marit no la tractava prou bé
i el marit assassí que l’amant li prenia la propietat i la dona
l’escarnia
tenia l’excusa el bòfia assassí que tot el que altri fes a qui
tingués esquírria era vedat
tenia l’excusa el religiós assassí que tothom sense religió es
mereixia
segons els llibres sagrats assassins
la mort…

tenia l’excusa el cristià assassí que el jueu o el moro tenien el
déu errat
i el moro assassí que el cristià i el jueu
i el jueu assassí que el moro i el cristià,
i tot era excusa, i merda i falòrnia rai…

el jutge assassí no li calia cap excusa,
tenia, com el botxí, permís per a matar…

com el carnisser qui penja dones en ganxos al trebol
i les obre en canal
i tothom en menjarà
amb delectança…

i el general, el legislador, el polític assassins
tenien l’excusa que el poble assassí
prou els volia així: assassins…

i llavors arribà la guerra, i tothom n’exultava, car ara a ningú no
li calia
excuses
ni que hom matés per ells, per procuració…

generals, bòfies, jutges, propietaris, capellans, botxins,
polítics, afrontats, caçadors de recompenses…

la gent no en teníem prou…

volíem també matar sense excuses – alliberar el nostre deler
i trossejar
occir
mortrir
botxinejar
de franc
sense conseqüències de maldecaps i paperots…

i allò era paradís.

3 abril 2007

t

T.

El Sol s'ofega – fogueres de l'escrit.

Folre rosat de l'atmosfera: paper d'embolicar el caramel·let blau del tot que ara d'ací no res com qui diu el drac encès ans roent es fotrà.

Amb quina facilitat, com un peix qui es mor i es tomba panxa enlaire, la coma cau del text celestial. I tot hi esdevé absurd d'entendre. T trencada. L'avió al calm del cel es capgira i s'estavella damunt el museu. Ha estat un accident vist de prop per tothom dels qui hi som prop. Baixàvem pel carrer sollat i tot va esclatar en flastomia contra l'ànima ja prou púsil·la. Car collons quin esglai!

Ara, al cap de l’estona, és més fàcil d’enraonar’n. La gent s’ha carregada amb raons de pes. Hom hi opina pels descosits. Vacu, hom diu estimacions com hom estima – contra qui o contra què. Cal estimar contra quelcom per omplir’s ni que fos de buidor.

Tothom contradient-se. Ha caigut així o aixà. La massa ultracrepidària de sempre. La massa amb llurs ulls de rata.

Res no ha caigut, dic. Només un canvi d’escrit. No hi ha lapses a l’esdevindre del que hi ha. Tot és ple. Res no és re. L’escrit cafit dels mateixos signes a bocinets compresos. Prelapsari, ço és, abans de caure i trencar’s, l’avió només era enrenou i fum: coma a l’indret adient, i el cel doncs entès. Postlapsari, ço és, tantost sencer i de sobte havent-se romput en mil bocins, creu estellada. Estelles d’on només algunes dels més viscerals i contretes rellueixen al Sol del reconeixement. Els dic que allò per a mi era un palter del cel. Gargot, rebrec.

En pic atenys el lapse, els dic, ets nou. Has traspassat fora del territori del que entens. No vulguis caure en la temptació del més enllà. Els ulls en T. En T: **mort**.

Ve la bòfia i em diu: *Nom…?*

Li dic: *Carles T. i aquesta és la meua dona Scarlet. A la qual, degut al trauma, no se’m faria estrany que li calgués qualque mena de molt apujat consell psiquiàtric, psicòtic, com se’n diu, de boja*.

Diu: *Allà hi ha l’ambulància. Que no se’n torni de buit*.

Amb el cor restrenyut m’abandon a un soliloqui que és lamentable penyora del meu estat de pregona depressió. Se m’han enduta la dona sota l’estranya pluja.

Col·legues, els dic, *insurrectes i obstinats ens cal escapolir de l’estretor de la quimèrica coherència. Qui és planer et dóna garses per perdius. Amb flatulents col·lotges ens assetgen els il·lustres – en canvi naltres som allò que no som, i només hi venim a divertir’ns.*

Oblidéssim l'inassolible – metges de boig ens l'han acomboiada en alta precarietat per bacs d'ensurt i per dolguts trencacolls en forma de tisores. Desaparegut el paisatge de bursada, els precaris exèrcits ara en bescunç empenyeran de grat o per força fins que la perplexitat no els garanteixi cap altra opció que la d'estimbar's. Amb vitalitat sobirana potser vacil·laran un instant gratuït, mes, subjacent, els rau el rude dubte de l'honor.

Ah, l'honor, fills meus. Els duels – hom hi encreua sabres – i la testosterona errant per les quadriculades dreceres cap a la feridura. Les ordalies a sobrar per tal de veure qui és més mascle per a criar un altre brètol brutal i datpelcul. L'honor depèn sovint de l'hora que decreta el pèndul. L'honor és cosa de coses pèndules: assenyaladament, dels qui pengen. A això es redueix l'honor: a collonades més o menys afligides.

La massa, llur molla rialla, mentre el Solell del coll acoltellat greument s'escanyava.

Crepuscle sanguinolent. Tots hi arribem a deshora.

Tinc un cap on serps hi carden. Se'm cargolen al niu del cervell les serps.

La primera serp era negra, llarga, i escrivia tota ajaguda a les escorces – damunt les pells d'elefant dels faigs.

Afollava nius i se'n trobava una altra i, cardant, em queien al cap. Enfolliment transitori. Ara hi tinc un formigueig part de cervell – cada formiga a la feina, cascú al nostre treball.

S'aixeca la serp negra tronc amunt – hi ha ocells qui la prenen per branca – desconeixen que és una branca ascendent i que se'ls menjarà els ous, i als esquirols els menuts.

Anava d'arbre a arbre bo i fent pont, tenia uns 3 metres de llargada, posava la cua enxampada a un bony, i amb el cap i el coll cercava cap altra nafra a l'arbre. I em vaig adonar que escrivia. Va escriure "r L 7".

7 rellotges perduts a les ones. Els sets pènduls ofegats. Mai més no tremparé.

Breu instant de greu esfereïment. Aquest matí, quan m'aixecava, eixonava pugó; artigava; eixermims d'arítjols cremava en foguera. Era l'eixermataire massa endreçat – "*en deu covar alguna de grossa*": això podia consirar la massa.

Genuïnament sorprès per l'avió estimbat. Aquesta era providencial. L'arquetípica estructura… amb escarafalls se m'alçura. Fusta bategant. Els déus (o el que sigui) s'han posats de la meua vora.

En canvi, la massa, vull dir, la pasta llefiscosa que la donguin pel cul. Se t'aixeca de sobte: el llevat eixelebrat perdent el senderi, umflant-se com pet de veixiga… i *catacrec!* – sang a dolls.

Qui defensa la massa, defensa el bunyol.

Per això en realitat no vaig dir res. Merda per a la massa. Em pix en el formiguer.

Cascú per la lletra marcat. Cada cara marcada amb la xifra, la xeix, la creu, doncs, dels qui són brossa a llençar i cremar. Celles i nas la lletra, amb llurs ulls de rata les cornises de la T.

Com ho saps, que el teu pirulí és petitó, guerxo, i tort i lleig? Un gargotet fastigós?

No canviéssim de subjecte. Amb qui s'entén, l'estesa és gruixuda: vull dir, el cau de l'entrecuix, la teua dona, i se li tornen angelicals els trets.

(Era assegut a l'eixida de ca seua i, rere la mosquitera, damunt les escorces blanquinoses – de pell d'elefant – del faig dels tres amples troncs, se n'adonà que una serp negra, molt llarga, s'hi passejava i, bo i anant lentament de tronc en tronc, i hi confegia clarament lletres.

–L O r S J C U P q V I z…

Consirà: “*Missatges…? Què em dius, intermediari de les forces fatídiques…? Què hauria de conèixer que desconec?*”

Se li burinava al cervell el lema: “*Missatge de la serp negra damunt l’escorça blanquinosa del faig dels tres troncs. La mèdium llambresca s’alça fins al llivell dels meus ulls com sóc a l’eixida i em diu…*”

–**Sol – lloc – prou – or – vi – joc – roc – clos – cruor – jup – ruc – cru – clic – pruu – cus – suc – pus – orcs**.

Va fer un bot del banc. “*On prou vi, or, joc, clos, rocs, ruc, jup, lloc sol, un suc cru pruu, cus, pus, crúor, orcs, clic!*”

Es va esfereir bontròs. Car allò era sibil·lí, oracular. Es va dir: “Això defineix cada vida. **Tot en re**. Tot de molt, se’t torna de sobte molt de re, i aleshores: *clic*.”

Abans de sucumbir, es va llençar obsedidament a l’exercici físic. S’enfilava com simi pels arbres de les serps pitonisses. Aviat esdevenia forçut com goril·la. I els seus escrits, lletres burinades, mirall de mil·lennis, hi creixien com l’arbre mateix.)

“Oda al nu” – d’en Çòl·luc Umçàl·luc, el foll clòric. (Va dir – i encara mullava amb els llavis el bec del burí.)

Així cantem, ell i jo: “Cuc, cuc, llaor, oh llum.”

(Ullà el rellotge – rebrec, envitricoll de serps en cervell.)

Cuc qui es desprèn del patoll de cucs en el pot dels cucs. Tot de lletres T en vast enganxifall indestriable. Cuc lluminós, únic, cap a la posta encesa.

(Tornarà doncs dels metges i es penjarà…? Per què no…? *D’un fil, com tothom*.)

Carles T. estreny, de retorn, Scarlet.

En estàtua al port s’aferma n’Isis deessa, com suro qui sura, de braços estesos. I naltres als seus peus, com cucs amb els nervis cordats pel desig de l’incest. Car sempre cardem en creu.

I dic: *Que atès que tots els homes som germans, estimar és qüestió d’incest. D’on cal enderrocar l’estàtua de la deessa, i cardar’s només el mul o el cul de cap gallina*…

Cantem: “*I el cuc, el cuc, oh llum, llaor, a tu qui ens guies com cap T d’ales caigudes cap al cadàver del déu inresurrecte* – llas, i, damunt, la civilització hi havia cardada, vora l’estàtua, un aeroport bombardejat; només en queden les miques – *només en queden els cucs, cucs, cucs, la llum, com un llum, ble, qui ens guies*.”

“Carles Taràntula, la meua dona es deia Scarlet” – els dic.

Taràntula qui l’exúvia atrapa – la muda tendra s’endureix de cop sobte i el trenc t’estrangula.

La T et té.

T de Thànatos – creu on et creuclaves ans no fas cap – cruïlla que t’atraça al mai més. Si mai vols ésser altre, pararàs compte, car et pots perdre en la muda dolenta, la despulla a llençar, mentre el nou exosquelet t’escanya. Ànima estavellada. Palter.

(Sóc en Carles Taràntula, ara vidu, ves.)

– – – – –

t

T.

El Sol s’ofega – fogueres de l’escrit.

Folre rosat de l’atmosfera: paper d’embolicar el caramel·let blau del tot que ara d’ací no res com qui diu el drac encès ans roent es fotrà.

Amb quina facilitat, com un peix qui es mor i es tomba panxa enlaire, la coma cau del text celestial. I tot hi esdevé absurd d’entendre. T trencada. L’avió al calm del cel es capgira i s’estavella damunt el museu. Ha estat un accident vist de prop per tothom dels qui hi som prop. Baixàvem pel carrer sollat i tot va esclatar en flastomia contra l’ànima ja prou púsil·la. Car collons quin esglai!

Ara, al cap de l’estona, és més fàcil d’enraonar’n. La gent s’ha carregada amb raons de pes. Hom hi opina pels descosits. Vacu, hom diu estimacions com hom estima – contra qui o contra què. Cal estimar contra quelcom per omplir’s ni que fos de buidor.

Tothom contradient-se. Ha caigut així o aixà. La massa ultracrepidària de sempre. La massa amb llurs ulls de rata.

Res no ha caigut, dic. Només un canvi d’escrit. No hi ha lapses a l’esdevindre del que hi ha. Tot és ple. Res no és re. L’escrit cafit dels mateixos signes a bocinets compresos. Prelapsari, ço és, abans de caure i trencar’s, l’avió només era enrenou i fum: coma a l’indret adient, i el cel doncs entès. Postlapsari, ço és, tantost sencer i de sobte havent-se romput en mil bocins, creu estellada. Estelles d’on només algunes dels més viscerals i contretes rellueixen al Sol del reconeixement. Els dic que allò per a mi era un palter del cel. Gargot, rebrec.

En pic atenys el lapse, els dic, ets nou. Has traspassat fora del territori del que entens. No vulguis caure en la temptació del més enllà. Els ulls en T. En T: **mort**.

Ve la bòfia i em diu: *Nom…?*

Li dic: *Carles T. i aquesta és la meua dona Scarlet. A la qual, degut al trauma, no se'm faria estrany que li calgués qualque mena de molt apujat consell psiquiàtric, psicòtic, com se'n diu, de boja*.

Diu: *Allà hi ha l'ambulància. Que no se'n torni de buit*.

Amb el cor restrenyut m'abandon a un soliloqui que és lamentable penyora del meu estat de pregona depressió. Se m'han enduta la dona sota l'estranya pluja.

Col·legues, els dic, *insurrectes i obstinats ens cal escapolir de l'estretor de la quimèrica coherència. Qui és planer et dóna garses per perdius. Amb flatulents col·lotges ens assetgen els il·lustres – en canvi naltres som allò que no som, i només hi venim a divertir'ns.*

Oblidéssim l'inassolible – metges de boig ens l'han acomboiada en alta precarietat per bacs d'ensurt i per dolguts trencacolls en forma de tisores. Desaparegut el paisatge de bursada, els precaris exèrcits ara en bescunç empenyeran de grat o per força fins que la perplexitat no els garanteixi cap altra opció que la d'estimbar's. Amb vitalitat sobirana potser vacil·laran un instant gratuït, mes, subjacent, els rau el rude dubte de l'honor.

Ah, l'honor, fills meus. Els duels – hom hi encreua sabres – i la testosterona errant per les quadriculades dreceres cap a la feridura. Les ordalies a sobrar per tal de veure qui és més mascle per a criar un altre brètol brutal i datpelcul. L'honor depèn sovint de l'hora que decreta el pèndul. L'honor és cosa de coses pèndules: assenyaladament, dels qui pengen. A això es redueix l'honor: a collonades més o menys afligides.

La massa, llur molla rialla, mentre el Solell del coll acoltellat greument s'escanyava.

Crepuscle sanguinolent. Tots hi arribem a deshora.

Tinc un cap on serps hi carden. Se'm cargolen al niu del cervell les serps.

La primera serp era negra, llarga, i escrivia tota ajaguda a les escorces – damunt les pells d'elefant dels faigs.

Afollava nius i se'n trobava una altra i, cardant, em queien al cap. Enfolliment transitori. Ara hi tinc un formigueig part de cervell – cada formiga a la feina, cascú al nostre treball.

S'aixeca la serp negra tronc amunt – hi ha ocells qui la prenen per branca – desconeixen que és una branca ascendent i que se'ls menjarà els ous, i als esquirols els menuts.

Anava d'arbre a arbre bo i fent pont, tenia uns 3 metres de llargada, posava la cua enxampada a un bony, i amb el cap i el coll cercava cap altra nafra a l'arbre. I em vaig adonar que escrivia. Va escriure "r L 7".

7 rellotges perduts a les ones. Els sets pènduls ofegats. Mai més no tremparé.

Breu instant de greu esfereïment. Aquest matí, quan m'aixecava, eixonava pugó; artigava; eixermims d'arítjols cremava en foguera. Era l'eixermataire massa endreçat – "*en deu covar alguna de grossa*": això podia consirar la massa.

Genuïnament sorprès per l'avió estimbat. Aquesta era providencial. L'arquetípica estructura… amb escarafalls se m'alçura. Fusta bategant. Els déus (o el que sigui) s'han posats de la meua vora.

En canvi, la massa, vull dir, la pasta llefiscosa que la donguin pel cul. Se t'aixeca de sobte: el llevat eixelebrat perdent el senderi, umflant-se com pet de veixiga… i *catacrec!* – sang a dolls.

Qui defensa la massa, defensa el bunyol.

Per això en realitat no vaig dir res. Merda per a la massa. Em pix en el formiguer.

Cascú per la lletra marcat. Cada cara marcada amb la xifra, la xeix, la creu, doncs, dels qui són brossa a llençar i cremar. Celles i nas la lletra, amb llurs ulls de rata les cornises de la T.

Com ho saps, que el teu pirulí és petitó, guerxo, i tort i lleig? Un gargotet fastigós?

No canviéssim de subjecte. Amb qui s'entén, l'estesa és gruixuda: vull dir, el cau de l'entrecuix, la teua dona, i se li tornen angelicals els trets.

(Era assegut a l'eixida de ca seua i, rere la mosquitera, damunt les escorces blanquinoses – de pell d'elefant – del faig dels tres amples troncs, se n'adonà que una serp negra, molt llarga, s'hi passejava i, bo i anant lentament de tronc en tronc, i hi confegia clarament lletres.

–L O r S J C U P q V I z…

Consirà: "*Missatges…? Què em dius, intermediari de les forces fatídiques…? Què hauria de conèixer que desconec?*"

Se li burinava al cervell el lema: "*Missatge de la serp negra damunt l'escorça blanquinosa del faig dels tres troncs. La mèdium llambresca s'alça fins al llivell dels meus ulls com sóc a l'eixida i em diu…*"

–**Sol – lloc – prou – or – vi – joc – roc – clos – cruor – jup – ruc – cru – clic – pruu – cus – suc – pus – orcs**.

Va fer un bot del banc. "*On prou vi, or, joc, clos, rocs, ruc, jup, lloc sol, un suc cru pruu, cus, pus, crúor, orcs, clic!*"

Es va esfereir bontròs. Car allò era sibil·lí, oracular. Es va dir: "Això defineix cada vida. **Tot en re**. Tot de molt, se't torna de sobte molt de re, i aleshores: *clic*."

Abans de sucumbir, es va llençar obsedidament a l'exercici físic. S'enfilava com simi pels arbres de les serps pitonisses. Aviat esdevenia forçut com goril·la. I els seus escrits, lletres burinades, mirall de mil·lennis, hi creixien com l'arbre mateix.)

"Oda al nu" – d'en Çòl·luc Umçàl·luc, el foll clòric. (Va dir – i encara mullava amb els llavis el bec del burí.)

Així cantem, ell i jo: "Cuc, cuc, llaor, oh llum."

(Ullà el rellotge – rebrec, envitricoll de serps en cervell.)

Cuc qui es desprèn del patoll de cucs en el pot dels cucs. Tot de lletres T en vast enganxifall indestriable. Cuc lluminós, únic, cap a la posta encesa.

(Tornarà doncs dels metges i es penjarà…? Per què no…? *D'un fil, com tothom*.)

Carles T. estreny, de retorn, Scarlet.

En estàtua al port s'aferma n'Isis deessa, com suro qui sura, de braços estesos. I naltres als seus peus, com cucs amb els nervis cordats pel desig de l'incest. Car sempre cardem en creu.

I dic: *Que atès que tots els homes som germans, estimar és qüestió d'incest. D'on cal enderrocar l'estàtua de la deessa, i cardar's només el mul o el cul de cap gallina…*

Cantem: "*I el cuc, el cuc, oh llum, llaor, a tu qui ens guies com cap T d'ales caigudes cap al cadàver del déu inresurrecte* – llas, i, damunt, la civilització hi havia cardada, vora l'estàtua, un aeroport bombardejat; només en queden les miques – *només en queden els cucs, cucs, cucs, la llum, com un llum, ble, qui ens guies*."

"Carles Taràntula, la meua dona es deia Scarlet" – els dic.

Taràntula qui l'exúvia atrapa – la muda tendra s'endureix de cop sobte i el trenc t'estrangula.

La T et té.

T de Thànatos – creu on et creuclaves ans no fas cap – cruïlla que t'atraça al mai més. Si mai vols ésser altre, pararàs compte, car et pots perdre en la muda dolenta, la despulla a llençar, mentre el nou exosquelet t'escanya. Ànima estavellada. Palter.

(Sóc en Carles Taràntula, ara vidu, ves.)

– – – – –

31 març 2007

Silè Silent: hipotiposi aposiopètica

Silè Silent: hipotiposi aposiopètica

A la llotja, i bevent-hi copa rere copa de whisky, els pilots d'avió Toribi Banyut i Rudi Queixals, abans no els cridin per a pujar a llurs avions, enraonen del luctuós cas esdevingut a llur company pilot Silè Silent, i lleument en commiseren.

–Trist fat, no diguis…

–Ara, rareta, ja ho era, la seua dona: un excés d'alcofoll als voltant dels ulls, i semblava que els pits se'ls feia servar per pius…

–Has pilotat mai amb en Silent? Hores abans d'aterrar i ja esperant desesperant-se, servant-se entrecuixes la candeleta ben encesa…

–Se l'estimava molt… I això que no era gran cosa…

–Xica la nou més soroll mou…

–Vaig voler anar a casa llur un vespre que passava part davant llur xalet. Una pudor d'all i de truita mal feta… Gens hospitalari el terreny per als vils invasors… Hi havia un senyal gros que hi deia: *gos dolent*, i, tu diràs, dic ja us ho fareu…

–Patia dels músculs, es veu, esquerdes miòtiques, mioesquerdes…

–Un luxe de metges i d’altres cervells científics, diuen…

–L’incògnita a la balança, escàs coneixement de la malaltia, un cas com un cabàs, perplexitat a dolls…

–Volia sentir’s “fresca” i fer olor de neta. Ho havia provat tot, rentats íntims, aerosols, pomades…

–Sí, però una cosa és sentir’s fresc de trinca part de dins, i fer bona olor de part de fufa, bo i guanyant en confiança, sobretot pel que fa de portes de casa endins…

–Havia feta de puta cara ans el Silent no s’hi enamorés… Als barris alts, hi era molt popular amb els burgesos més missaires… I doncs…

–Qui sap les malalties genitals… Potser això una recrudescència de l’adquirit durant els anys de disbauxa…

–No la fa gens confortable a l’hora de certs actes millor fets al dormitori… Vaginosi bacterial, infecció de la fufa, diuen que deguda a un desequilibri entre bacteris…

–Productes femenins rai, pobra dona… Qui sap si l’excés de potingues i remeis no li produeix la malaltia nova… Car no n’hi ha pas sempre prou restablint els equilibris; els lactobacils, per exemple, deuen ajudar-hi, cosa natural, fufa endins, benifets palpables, com qui diu…

–Ara, a tornajornals, una diarrea irritable, flatulència intolerant… Respirar-hi al voltant gairebé un martiri…

–Cal un control agressiu, cal obrir de bat a bat els secrets de l’orgànic…

–Això dels lactobacils, te’n calen múltiples exemplars perquè la vagina sigui prou saludable… Una vagina amical, amb flora i fongs i d’altres patògens entesos i bons companys… Xerrant com qui diu ells amb ells…

–Això de la comunicació entre microbis quelcom crucial…

–Com se’n diu, simbiòtics, sinergètics, sapròfits…

–Les canaleres fal·lòpies i els ovaris, altrament… El llevat que hi creix descordadament…

–… i una altra cosa és que els microorganismes virals et fotin a parir panteres l’espill mucocutani… Terboleses sospitoses que hi apareixen de trascantó…

–Tot un espectre de com se’n diu… Un bé de déu inoït de deficiències: gams alternatius…

–Psoriasi susceptible de fortificar’s amb la radiació o en pic exhibida al Sol i tot…

–I re que n’inhibeixi l’esquerdament gradual… *Tota re m’és nient*… Ni nodriments ni ingredients receptats pels metges més inventius…

–El Silent tanmateix mai no se li retirava, em sembla fins i tot com si…, que s’hi atansava sense por…

–Totes aquelles pudors femenines concentrades, calia ésser valent…

–…és que devia abellir-li d’ensumar-les…

–Sembla un somni boig… Unes calces i mitges que calia llençar, car ni per milions de vegades que les rentessis recobraven l’olor comcal…

–Si li deia que no s’hi fiqués tants de perfums i tot…! Que els perfums no garantien altre que el progrés de la malaltia, i a sobre que ell n’era altament al·lèrgic, és clar…

–Teràpies rai…

–Ella cridava, somicant: *No m’havies mai hagut de rembre de les urpes de l’alcavot! M’has remuda per a mon detriment i per al de la societat! Ara tot redunda en perjudici dels salvadors…! Qui arriba a vella, mal negoci fot…!*

–Rucades així… Tens raó…

–Són els caires fonamentals de la dona guerxada… Els caires guerxats de la dona fonamental… Els fonaments guerxats de la dona cairada… Ningú ja no adreces si doncs les rels… Com collons va allò de la bíblia…?

–La col·lectiva culpabilitat perdura enllà de les brases sardòniques de les festes imperials… Quelcom a veure amb el Salamó…

–O és a la literatura hel·lènica…? Les postil·les que apel·laven a la bona garrotada del començament, quan el minyó, i més encara la minyona…

–Esteses amb el cul enlaire ben atupat per les avingudes senyorials… Com aquells esclaus creuclavats a la pel·lícula *Espàrtac*… Veieu com es paguen els crims inicials…?

–Un cop puta, la puteria li surt pertot… No hi ha déu que ho aturi… Li cosireu la fufa… Tant se val… Prou cardarà per d'altres traus i descosits del cos, això rai…

–Només et val l'amnèsia… Aquesta és la millor medecina…

–Aquesta, i el whisky…

–Salut…

–Bo per al mal del queixals, ergo: *moi*; i per als banyuts, ergo: *toi*…

–"*Pel que fa al tit, trob, en pic tot compassat, / Que més val d'ésser banyut que traspassat*." Aquest és el vers del Molière, ningú no l'encertava millor…

–El Silent me la tractava amb exquisidesa, amb esponges i claus d'ascendir que li clavava com allò de l'acupuntura…

–Fins que la pobra dona ni caminar no podia…

–Diu que quan van sortir de ca la metgessa només començava de clarejar… Si devien haver passada tota la nit, amb metgies i punyetes…

–A la plaça de l’obelisc, on hi ha l’estació de tren principal, només s’hi veia qualque personatge escadusser, amb abric i capell anglès, i el paraigua a mig obrir i mig tancar, car tantost plovisquejava com se n’estava…

–No gaire gent a aqueixes hores de la matinada, no…

–Els carrer burells, humits…

–Els busos tan escassos i mandrosos, amb els xofers adormits, que no arriben mai…

–Es veu que baixaren del consultori ensems, la metgessa i la parella…

–El Silent va dir adéu a la metgessa, la qual s’esperava el seu autobús a un arrest, mentre el Silent i la dona havien d’anar a un altre arrest, a l’altre bec d’avinguda, per tal d’agafar un altre bus que els portés a l’altre metge més important recomanat per la metgessa…

–La dona, pots comptar, després de tantes hores encara menys, no podia caminar…

–El Silent va tindre aquella bona idea…

–Oimés vist que no hi havia gaire tràfec…

–Va posar la dona d’esquena a terra i li va prendre les cames pels turmells i se la va endur arrossegant-la darrere seu…

–Bon sistema per a dur-la dolçament fins a l’altre arrest d’autobús… Fent abstracció dels palters de gos…

–De gos dolent i de gos bo… Ha-hà…

–Tret que es veu que en arribar a l’arrest, el Silent se’n va adonar que la dona no respirava…

–Sí, ves; entre les llambordes, les tapes, els clotets…

–Els palters endurits per les eres geològiques…

–El cap de la dona, doncs, copets rai…

–I copets, i copets…

–El pobre Silent desesperat… Hi havia una vella esperant l’autobús a l’arrest del Silent… Li diu a la vella: *Em guarda la dona, ara vinc*…

–Es veu que va anar amunt i avall, a un arrest que hi havia una mica cap a l’esquerra, per si de cas s’hi trobava cap metge de casualitat…

–No hi havia ningú, però… A aquelles hores, pots comptar…

–Se’n va tornar doncs cap a l’arrest on hi havia deixada la metgessa… Però l’autobús d’ella ja havia degut passar… Tampoc no hi quedava ningú…

–Tornant ara doncs cap a la dona… Que trist diu que estava…! *L’he deguda matar sense voler*, es retreia. I entre plors i llàgrimes recordava: *Tants bons temps que vam tindre… Tants de bons temps…!*

–Havia deixada la dona amb la vella, però la vella no feia cap paper… –Massa de matí per a una vella…

–Amb la dona estesa a un ampit o capterrera vora l’arrest…

–L’he morta sense voler… El greu que em sap… I tants de bons temps, tant com rèiem i… Ell…

–I ara alhora no la pot ressuscitar… Com s’ho pot fer…? No és pas cap metge, ell…

–Pilot d’avió i a córrer, vós…

–Corrent com un boig d’arrest en arrest, per veure no fos cas que s’hi esperés cap metge qui llavors la sabés ressuscitar… Amb allò de rebufar-li el buf al pit…

–Gesta inútil, pobre home… –Creus que l’innocentiran…?

–Home…!

–Em sembla que ens criden…

–Avió aturat no guanya nòlits…

–Doncs som-hi…

–Trip-trap, trip-trap…

29 març 2007

Silè Silent assassina la dona

Silè Silent assassina la dona

Si et cases amb una nimfòmana, això t’espera: hores incessants d’anar fregant-li les obertures. De massa fregar-li els punts estratègics, mig l’esborres; i un cop hi ets, per què no enllestir la feina…?

Calia d’antuvi matar-li els bacteris qui se li rabejaven entre les descàrregues vaginals; me li esguardava seriosament la figa: la font del moc pudent semblava patir amb boca desdentegada… Com es diu aquell pintor qui pintà aquell crit. En Munc. En Munc devia tindre una dona nimfòmana, i aquell crit era el crit del parruf mai satisfet,

angoixadament atret per la mort del parruf encès en foguera d'esporguies.

La dona, com dic, una certa vergonya la feia fotre'm una guitza perquè deixés d'esguardar-me-li la figa. *No te m'atansis tant*, em deia, *el teu alè m'esgarrifa*.

L'intimitat física atia certes químiques corporals que exacerben llavors les secrecions. Embarassada dolorosament, amb l'autoestima per terra, amb l'ànima escandallant-li els inferns de l'autoodi fins i tot, la dona se m'irritava, se m'empoixevolia fins a l'estridència.

Vaig guaitar l'enciclopèdia a l'internot. (Abans, quan allò era petit es deia internet, mes ara és qui-sap-lo gros i hem decidit de dir-li'n molt més escaientment amb l'augmentatiu, no pas el diminutiu. Per a diminutiu ja en tenim prou amb el carallet.) Li dic: *Ja he feta l'estrènua cerca; he descobert que tens gardnerel·la o vaginosi (a betzef vagits de nosa) bacterial, i que la pudor de peix gens fresc et ve dels bacteris qui al moc tèrbol cridaires xipollegen*. Li dic: *Que a l'internot hi trobaré segurament remei: tutia, lletovari, ruà, giripiga, antídot, resolis, quelcom. Te'm capfiquis, ca, no pas*.

Els símptomes s'alleugen també amb càpsules, mes la millor capseta dels miracles per a una nimfòmana segurament ha d'aparèixer en forma de bisbe. Em diu: *Xiquet, el melic em bull; la rel íntima de la figa irradia tanta d'escalfor que tot se'm torna nucli radioactiu, i l'ou bategós de drac que el cos em cova vol esclatar, i tot supura i m'és pruïja vaginal, i vermellor i irritació, i butllofa i tocadura. Sembla que tant el forat del cul com el de la xona em siguin un parell d'ullsdepoll enrabiats, i l'èczema dels voltants un martiri lent enviat per un déu encara més malparit que no el normal*.

Li dic que *paciència*: que *el remei és leri-leri*.

Juraré que casar's amb qualque nimfòmana és el súmmum del patir. Els dits, que ja tenia prou adolorits de fer-li fregues incessants als indrets cabdals, ara se'm tornaven artrítics bo i cercant a la teranyina

de l’internot que en diuen, obsedidament pitjant al teclat amb dèria de pianista condemnat als orcs dels músics tocats del bolet.

Escèptic rai, vaig tanmateix encomanar un bisbe que em prometien especial. Deia l’anunci que era un bisbe fet a propòsit per a les nimfòmanes més marejadores. Deia l’anuncia, doncs: *Marits, si n’esteu fins als collons de rascar conys, aquesta és la vostra Solució Darrera*. (“Solució Darrera” molt subratllat i escortat per dues calaveres furients i coruscants.)

Era un bisbe fet de goma o cautxú, com els de més, però es veu que aqueixa goma era de debò especial: era una goma d’esborrar.

D’esborrar carn.

Em trobava una mica inhibit: massa balafiar hores i calers. Però en aquell instant la dona eixarrancada al llit em va tornar a interrompre, literalment a rompre’m una miqueta més per dins: agafaré tota mena de càncers de budells – tan tensos i agredits que me’ls té sempre amb les seues exigències de fregar-li a tothora els aparells, i enferritjadament i aferrissada.

–Silè, véns o no véns? Silè Silent, ací ara mateix! Silè, el forn s’encén. El forn cremarà, sortirà tota la fornada aflamada i hi haurà en acabat renou pertot el carrer! Se t’enduran denunciat que fas patir tothom!

Com qui neix prematurament disparat, vaig eixir del prenys de tant de greuge acumulat encara, carallot de mi, tastant l’arsènic de les ametlles lloques, folles, bordes, i el malgust dels peixos malassaonats amb salses podrides de tantes de receptes fallides com havia emprades fins ara (això de l’internot en va ple, de fórmules falses), i, fotent un cop de cap, em vaig comprar el caríssim bisbe esborraire.

La seua figa era la cirereta roent al pastís fastigós: semblava un tomàquet ultramadur, coent i cru, i descarregava olímpicament pudors.

Ah, naixença però! L’esmicolament il·lustrador aquell capvespre, i l’endemà… I l’altre… Sense solta ni volta la meua ànima massa

escarnida fins ara, ara a corre-cuita tornava a ésser, es deixondia, ressuscitava com a la primavera l'ametller.

Els qui menyspreen amb perplexitat l'internot no saben el que foten. Els hauria volgut de testimonis confosos del meu tàcit assassinat. Disfressada de mitja rialla, com aquella gata moixa de la llegenda, la meua dona ja no lluitava ni agonitzava. Agraïda, em beneïa amb els ulls endolcits. Se n'anà al cel feliç. I els meus dits batalladors ara al capdarrer descansen. Han hagut de manxar molt amb el bisbe d'esborrar.

Mes què hi fotrem, una nimfòmana demana més orgasmes com més en té; com més en sofreix, més impel·lida es veu a sofrir'n. I li'n donava doncs incessantment, i l'un després de l'altre l'anava esborrant, com ara si era una dona dibuixada; fins que n'esborrí la rialleta i tot. I ara ningú ni se'n recorda amb qui era casat. Ni si n'era. I ja no em casaré més, furtiu, no fos cas que em toqués una altra nimfòmana. Els meus ossos no són pas de goma, llas. Tant de manxar, se m'anquilosaven temps ha.

I si mai se m'aixeca alguna fantasma de la por, això rai… L'amenaç: *Amb aquest bisbe t'esborraré*. I cal veure com fuig. Amb el llençol mig escaguissat entre les cames.

26 març 2007

14 dones

Catorze dones braves

A això ens avinguérem: a reunir els fragments de la peça clau que ens permetria de refer el trencaclosques. El dubte ens aombrava fins ara mateix. Ausades, fins suara feia un instant, ens rebutjàvem mútuament cada idea que vingués d'altri, ens titllàvem de bufanúvols, pitjor: d'àvoles enverinadores, i de la tenaç arbitrarietat que tenallava la contrincant; de maleixamús, ens vessàvem de fel càustica i en llençàvem capellans; algunes mans arrugades s'havien aixecades i tot, mes ningú ja no es podia permetre recomençar la batalla… Les ànimes inharmòniques massa estòlides, i mancades de braó.

Érem catorze dones velles, les supervivents, totes vestides de fètids cassigalls, totes malaltes de malalties a la pell. Amb quina sorpresa al capdavall del viatge, en pic travessats guals plens de sangasses i carnussos, i farnats mig rosegats per bèsties massa tipes, ens vam trobar amb aquells esborronadors quadres d'infants glaçats pels glaços de dalt al puig. Amb quin delit tanmateix la companyia no en féu un tec d'aquells d'antiga masia, on en acabat de qualque matança ritual (de porc generalment) hom feia bullir aquelles calderes fragants.

Com en tots els sistemes totèmics, el xocant era veure-hi algú angoixat, ficant-se belleu al cos de la víctima, i ara anant amunt i avall, cap-cota i ull-boja, i, si li demanàveu si sabia on era el saquet de la sal, us parlava del poder intolerable de la mort, o s'incorporava sinistra, com qualque creixement cancerós, i amb esperit de monopoli us deia que per què hi voldríem més de sal si ja no ens moríem totes de set.

No pas llavors; les catorze ens havíem ficades a cuinar i alhora a fer tastets d'allò molt saborós que bullia a l'olla. Les pudors vaginals s'havien esvaïdes rere les oloretes dels infants a mig coure. És clar que ningú no pretenia, discretament, que allò que còiem fos altre que qualque ocell groc trobat en qualque gàbia passada per alt pels qui fugiren i moriren més avall – i les dents llavors hi eren becs, i els pèls plomes.

El trencaclosques no sabíem que fos res d’essencial fins que ja n’havíem cremat un bon bocí. Era (ens pensàrem d’antuvi) l’imatge d’un cavall amb tres vits molt llongs i dobles que catorze o potser tretze o dotze donzelles munyien per tal d’aprofitar’n la llet: els sémens, les lleterades.

Era un quadre fascinant: una dotzena de minyones daneses munyint el nòrdic cavall diví qui colcà ferotgement damunt molts de mons mítics. El ventijol aixecant-los els quatre vels carets que les embolicaven, i traint doncs que, sota els vels translúcids, hi anaven totalment nues – i a tothom se’ns hauria feta la boca aigua, tret que teníem tanta de gana que no pensàvem aleshores en altre que en cruspir’ns aquella tendra canalleta que la glacera havia enxampada.

Els diaris antics – els fulls que en trobàrem i que empràrem per a començar el foc – duien les darreres fotografies d’abans de la catàstrofe: riuades i riuades de cotxes que intentaven de fugir la metròpoli. I el vent. El vent esverat, inaturable. El vent dels esclats. Encara en feia ara, gèlid.

El vent aixecà tota aquella polseguera. Dinamarca sencera un desert de pols portada pels vents. Si hi furgaves, sota la pols no hi trobaves altre que més pols, més negra com més furgaves, més grassa, més mesclada amb estalzí.

No havíem pas perdut temps a assajar de llegir-hi (als bocins de diaris) aquells vans diagnòstics col·lectius i d’altres receptes prepòsteres i anàlisis idònies per al ressorgiment de la civilització en acabat de la catàstrofe, ni a desxifrar-hi aquells gràfics plens d’esperons si fa no fa geomètrics que, en acabat de molt tràgica suor, ens haurien de tornar a atraçar i a dur al ridícul dels coets incòlumement remesos a llurs soterranis armats i a llurs tremolenques tremuges.

Érem a maig i semblava desembre.

Tipes del tec (hauríem dit totalment tabú abans de la catàstrofe, mes “gravissimi sunt morsus irritatae necessitatis”, i en acabat dels

espetecs i les ventades tot havia canviat), ens havíem posades a jeure (juntetes per amor a l'escalfor). Esperàvem amb candeletes que mai es fongués aquell pal·li de pols a l'estratosfera per tal que tornés a treure el Solell el nas vermell. Ambtant, havíem de rosegar el temps i sobreviure encara. A tothom li fa gràcia conèixer el capdavall de cada història ni que sigui la pròpia i la de les veïnes, i encara més la de casa seua, i encara més la del seu món.

Aleshores ens n'adonàrem. O a alguna li passà pel cap. Aquell trencaclosques era de casualitat el gràfic que dissenyava l'indret on romania un dels satèl·lits que ens hauria pogudes salvar. Ens mancava la peça clau, ens en mancaven fragments. Allò que crèiem ésser un cavall amb tres gegantins caralls munyits per una dotzena de minyones lleugeres de roba, en realitat eren muntanyes, i mines i corredors i magatzems subterranis, i portelles per on calia passar per tal d'accedir al satèl·lit tot ple de teques i amenitats – i amb el qual hom rodava al voltant del món fet malbé, damunt el vel de pols radioactiva, esperant que tot s'esvaís i la verdor reenverdís el paisatge.

Els avantatges de treballar totes ensems eren palesos. Ineluctablement, cada fragment (o quaix) fou trobat. Després de tants de traumes, triomfàvem. Devers el darrer dia (qui sap si era jorn o nit, car tot era sempre burell i com ara un pèl fosforescent), el trencaclosques el vam tindre si fa no fa complet.

Els repugnants escopòfils de l'estat ens havien espiades tots aquest anys; ara naltres n'espiàvem el document més cabdal. Rient i fent xivarri, ens posàrem a cercar l'indret.

Vàrem trobar l'entrada a la mina. Laberint per dins de vast formiguer sense formigues. No n'havia cap per a esclafar. No pas que no estiguéssim disposades a fer-ho. I sense manies. Car per a sobreviure prou cal sàpiguer fer de tot. Na Cal·líop Vel·leïtats havia enfonsat un clau rovellat al cap de qui l'havia violada – aquell clau era un clau de dos pams. El cap de l'estuprador romangué clavat a la roca. Na Llet Roent amb una simitarra tallà tres caps. La senyoreta Or Masclell, l'ambidextra, en acabat d'haver oferts els seus favors a l'home qui la

dugué fins al peu de la muntanya amb el seu vehicle tot-terreny, l'estimbà riallerament, amb un cop de cul, clàssicament fotent veure que es trobava per terra un trèvol de quatre fulles. Jo mateixa… Mes deixem-ho córrer, la qüestió que el satèl·lit era un fal·lus inclinat ben adientment devers el cul pudibundament velat del Solell.

S'engegà perfectament. Rentàrem els parracs al safareig. Jugàrem al subhastat. Tastàrem tots els platets. Cantàrem a cor-què-vols. El firmament era negre i estelat – ah, la glòria de la "creació" i el goig de l'èxit de la campanya!

Ens havíem lliurades, gens sorrudes, al vaivé dels pols d'atracció. Farcidetes de llepolies, adés constretes per les necessitats, ara ens descordàvem. Nues, engrapàvem cobejosament els continguts de tantes de bossetes exquisides. De les publicacions n'escartejàvem les més reveladores. Ah, maleïts cappares de la pàtria, com s'ho tenien tot amagat! Agraïts pels crim comesos, s'autocongratulaven. "*Que tot s'acomplís sense gaires més inconvenients, quina victòria dels escollits damunt les masses*", es deien, lleugerament escardalencs, amb pinyols de col·legial carrinclonet, els qui escrigueren els vils documents. I es juraven a un paradís ara introbable.

Car on recony era aquella altra lluna artificial…? Naltres el que volíem era que la broma s'esvaís i que la terra tornés a ésser prou feraç, factible doncs d'allotjar la més variada població. I naltres catorze llavors les mítiques absolutes deesses de la darrera fornada. Entronitzades pel que romangués d'època terràqüia.

Na Zabet Llenya es guaitava les perennes bombolles al toll – gran metàfora per a la construcció i la destrucció cossera dels mons – quan, com qualque passerell de llivell pipioli o menys, es posà a plorar (com qui diu) i a plànyer's que cap de les catorze velles no teníem ni cascalls ni cassanelles, ni – com se'n diu en llenguatge de metge…? – collons!

A les antanes de la terra vàrem veure per les finestres del coet unes llums com ara d'espelmes greus d'enterrament. A poc a poc, les alifares minvaren. Els jocs també. Un ambient perniciós s'instal·là.

La gelosia pels atifells del mascle ens duia a la broixa lluita i a l'àrid calumni. Aquell camí de sirga sempre idèntic: aquell orbitar sense solta ni volta – i de paisatge re altre que mut guaret sense una llitja ni marieta ni esquirol ni cargolet – allò ens alterava el capteny, ens el feia bisbètic, amb raons que brollaven de ni ci ni de ça, amb catralls que ens sobreeixien dels becs com ara si qui parlés fos una becgroc i no pas de bon bec crescut del tot. Quin empatoll de depressives velles disputaires!

L'única solució a l'angoixa d'aquest món tot xop d'angoixa (que els dic), fóra veure, amb els ulls del magí, aquest món, aquesta terra, no pas com cap ésser angoixat, sedec de significat, mes de veure'l xop com cony doncs assedegat – cony gegantí i delerós de burxamenta, cony on cascú de naltres hi fot de puça, de puceta qui amb el seu virotet minúscul es carda incessantment el cony xop qui la terra xopa de fet (només cal badar els ulls) ja és. Car l'ésser humà (no sé pas els altres, tot i que em sembla que també) és fet només per a cardar – on l'angoixa en aquella avinentesa es fon – com el foc de l'angoixa pel xop del cony s'apaga, feliç.

N'Aristòtila em féu costat. Va dir: "Ens hi estavellem com fal·lus qui nolieja vital barreja. I tornarà a concebre…!"

La terra vista doncs com ara qualque mena d'aristotèlica "*conyonia*": totes hi vivim, harmòniques, al cony – esplugaires o espeleòlegues entrant-hi una mica – les més ardides o eixelebrades, en batiscafs anant encara una mica més a fons – unes poques volant amb ales eixalades, mes gairebé totes bo i raent al cresp tebi i flairós, entre el pèls de la vegetació.

Tanta de santa i tants d'èxtasis per déu o crist o luter o calví, o l'església o la mosquea, o la mare qui ens va parir – res que no hauria guarit un bon virot – o fins i tot un bon ciri, com fèiem les altres monges menys carallots (vaig afegir).

La filibustera Montllà – filibustera: amiga del buster: els "busters" (paraula que ve de "bust") eren uns sostenidors que ja portaven els pits incorporats als caus serva-pits. Objecte perfecte per a les

transvestides, o per a les qui tendíem, volenteres, cap a la llibertat transgenèrica – va intervindre. “N’Epícteta” – va dir – “mana de no canviar mai de personalitat davant la jutgessa i el jutjat – dins teu fes el que vulguis, mes de cara enfora, presenta una ninot on les dadespelcul qui et jutgen es puguin agafar – les qui jutgen són sempre unes dadespelcul, car qui, qui no en fos una, gosaria jutjar ningú? – tant se val, creguis el que creguis, decideix quin paper vols fer i recorda-te’n quin paper has de fer des del primer moment; car si canvies de corda, ja t’has penjada. Davant l’autoritat cal fer sempre la ninot. Estudia’t la jutgessa. Si és fluixa, fes-te la forta. Si és forta (com és normal, una pobre gamarussa repressora), fes-te la fluixa. Si mai et fa la guitza, i, més tard pots, d’amagat torna-li el maljoc. Esclafa-la si veus que val la pena esclafar una fastigosa cuca repel·lent com ella. En tot cas, el que compta és el que duus dins, el defora és sempre decoració que pots a lloure substituir – com els busters, no et fot?”

Amb allò, totes fotérem cara d’entendre’ns. No pas per no re; només per a tirar envant.

Na Lloba Tòfona, estrafent belleu n’Heràclita, saltà: “Tot és metamorfosi, vós. La peona esdevé bisbessa; la bisbessa, elefanta; l’elefanta, patgessa espadatxina, de qui els mandrets d’esbiaix són sovint letals… En aquesta illa enjòlita entre el no re infinit i la terra eixorca cascuna de naltres és l’equilibrista, en les altes palmeres de les antenes que es vinclen fàcilment…”

Na Lívia-Drusil·la Leery-Clerc (dels Clercs de Perpinyà, emigrats a Dinamarca al segle divuit) va fer cap amb la tetera, va dir: “Si vols te, en tens.”

Per una de les finestretes interiors de la cambreta (com ara de rònec hotelet), ens n'havíem adonades que al terrabastall, entre pisos i pisos de ferralla, hi podies fugir, en polsegueres i dejeccions de rats i muricecs, fins al vessat net i verdós d’un paisatge interior: camí secret que més tard empraríem sovint (ens prometíem) per tal d’allotjar i enllepolir gent de muntanya massa poc adepta al nostre

evangeli, hebefrènica, catatònica, escandalitzada per la catàstrofe, i ara doncs gens engrescada al sobreviure…

Ens plaíem a aesmar'ns figures i figueres, forfets i butlles, i alfacs i cercapous, i infants nous de trinca relliscant pels mamperlans, culejant pels entornpeus, endinyant-li, escac per roc, cap traveta a cap velleta, o, amb virotet virolat, tolent cars poncellatges a les noves minyonetes.

El meu home s'havia dit Hug Capet de Conyet. N'Hug es disposava a eixir, habitud quotidiana de després dinar. Solitari i sense cap altra feina, esmerçava el jorn sencer distret a somiar tètriques truites a la seua cambra, vasta peça al primer pis, on les finestres s'abocaven a l'esmorteït moll, tothora plorós d'humitat, del canal, al llarg de les aigües estantisses del qual s'emmirallava ca nostra. Llavors el sorprengué l'esclat. L'home de n'Eiximena Sense havia estat un home sense ossos, brut i pelut com un ós, gelat i gelós. Es deia Salvaire Delit, ós sens os, home gelós, borni xinès, clàssic gabiós, sempre citant na Francesca Eiximèn, xinesa. Na Pedrola. Na Mau Zap. Molts de clàssics qui sempre oblidarem.

"*L'ió d'Io oí l'oi; or? i on? a Orió.*"

Componíem poemes i ens adormíem mig gates.

L'etzigori recomençava l'endemà – o a l'hora on totes més o menys ens llevàvem.

Per les finestres d'aquell supositori promissori on hi fèiem de paràsites, com qui filustra els arcans per les del panòptic colpidor, cada serf s'estremeix si amb zel casual amb filferros electrificats li enrampem les fístules causals als esfínters trombó!

Som les hereues de l'Standard Oil i de tots els criminals negocis – tot i que sabem que caçar és assassinar molt volpellament de lluny, ens ho permetem rai. Matem a desori, mentim pels descosits. Som les governants. Qui altre ens fotria mica d'ombra?

Projectils en diàleg – escíbals i virots gegantins volen devers la terra. Som pioneres, franques, lesbianes, nobilíssimes, divines, deesses, som les *eukatafronetes*, som les viltingudetes, som les menyspreable, som la riota, què més voldríem…? Deliciós. Feble refilet de sulfit qui és peta finet com el bromur d'un bolet a mig podrir. *Pfuit*.

Pfuit, vós! I tot coet fa figa.

Només sóc viva eu, i això doncs amb prou feines per a dir bora bora…

Bora nit.

24 març 2007

En lloses dates

En lloses, dates que et fan obrir els ulls

Aquell veí meu inscrivia lloses,
Portava ulleres per a salvar's de noses;
La pols dels marbres feia plorar els ulls
De qui s'atansava a guaitar'n les dates.

Un ràpid càlcul et robava envant,
Cap a l'instant on migren les sabates
Pou avall, pregon, en sords aldarulls
De dates als trulls: cràters que l'atlant

Del teu enteniment pena a combatre.
Per l'estimball d'esportellades closes

S’ensorra tot – padellassos, poms, proses,

Dades, retrats: l’atrotinat teatre
Del titella colgat, de qui, com grates
La pols, veus que en tens les mateixes dates.

16 març 2007

Poe: et diré adéu

Et diré adéu

[Lament d’en Poe girat p’en Gratulls]

Et diré adéu

Et diré adéu amb un bes als ulls
I mentre els passeig entre els esculls
Et confessaré que me n’adon,
Que no s’erren pas en aquest món
Els qui diuen que sols somni som.

La fe m’omplia de gom a gom,
Ara em trob buit,
Com ara duit
A caire de foscor.

A frec de la buidor,
Veig tots fondre’s els meus jorns

En les nits de sons pregons.

No som altre doncs que somni
Fos endins d'un altre somni…?

Què hi faig sol doncs en aquesta platja
Que el vent a la revolta encoratja?

M'hi mantinc, bufetejat;
A la mà serv un grapat
De sorra que se m'escola:
Poca cosa, i s'esmicola
Gra a gra cap al pregon.

Haig de plorar com veig com se'm fon
Entre els dits el poc cabal de vida:
Cada gra per l'onada que envida
Sense pietat i constant
Cruspit com qui diu somiant.

Somiant, doncs, com qui somia que viu
I és, com tot, somni dins somni d'estiu.